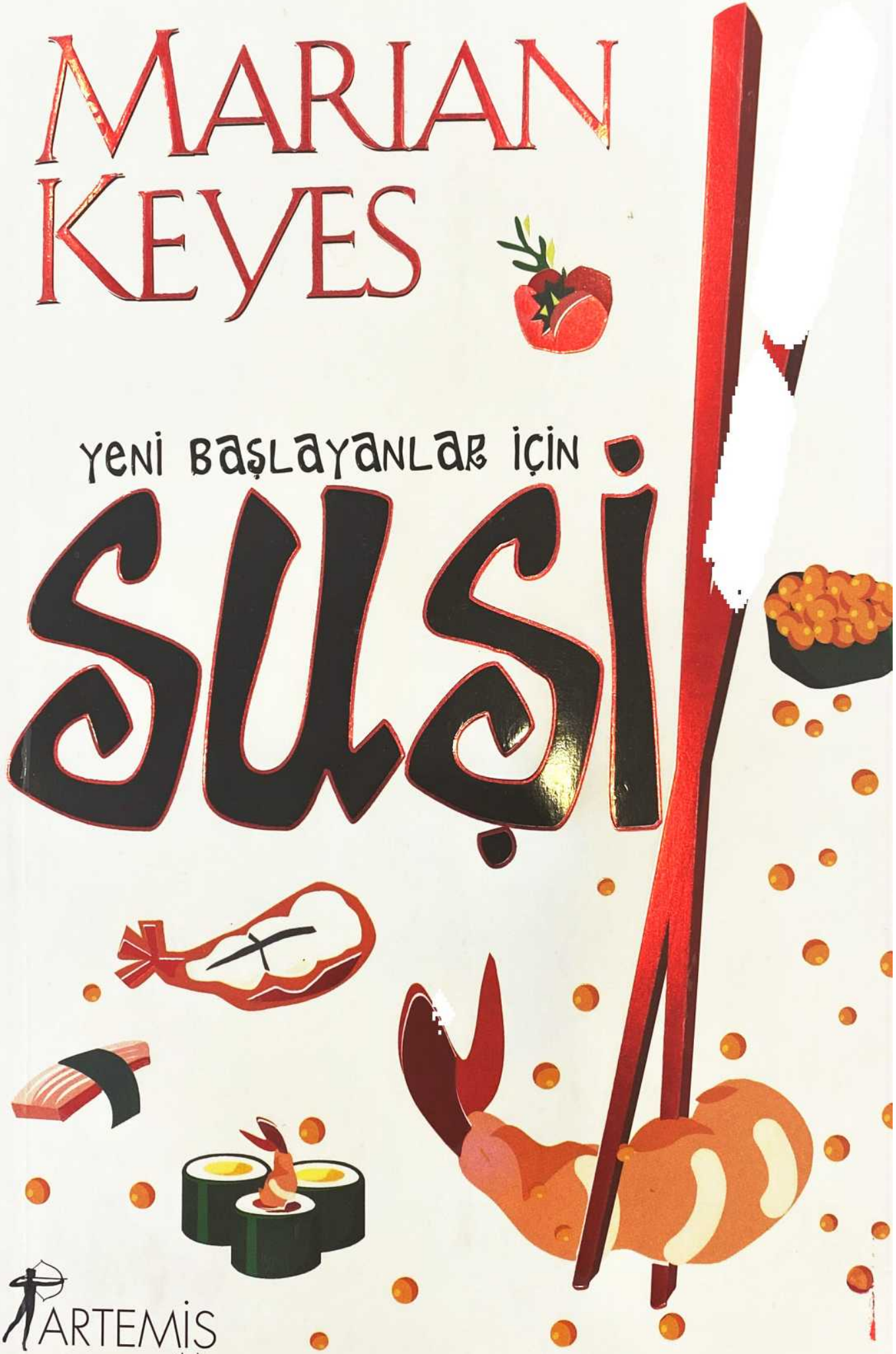
Senden Başka Yok'un Yazarından

MARIAN KEYES

YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN

SUŞİ

ARTEMİS
çik-lit

Uluslararası çoksatarların yazarı Marian Keyes, üç ayrı modern, mutluluk arayışı hikâyesi sunan, bu çok etkileyici romanında bir kez daha sihrini konuşturuyor:

Lisa Edwards – Yeni 'şahane' işinin Dublin'deki *Colleen* dergisine sürülmek olduğunu öğrenince, bu, Pradalı dergi editörünün dünyası başına yıkılmıştı. Artık sonbahar/kış koleksiyonları peşinde, jetlerde gezmeyecekti. Sosyete sayfalarında parti fotoğrafları yer almayacaktı. Tek avuntusu, dostlarının bu düşüşüne tanık olmayacağıydı. Acaba yeni patronu, dağınık ve melankolik Jack Devine, onu kaderin ellerinden kurtarıp cehenneme mi gönderecekti?

Ashling Kennedy –*Colleen*'in yeni baş editör asistanı, ödül kazanmış bir endişe kuşuydu. Bir erkek arkadaş ve sımsıkı bir göbek dışında, hayatında bir şeylerin daha eksik olduğunun bilincindeydi.

Clodagh 'Prenses' Kelly –Ashling'in en yakın arkadaşı ve şehir dışında, domestik kadınların hayali bir şatoda yaşıyordu. O zaman niye son zamanlarda içinden bir kurbağayı öpmek, daha doğrusu bir kurbağayla yatmak geliyordu dersiniz?

Bu üç kadın aşk, başarı ve mutluluk arayışlarını sürdürürken yeni bir halin farkına varmayı keşfedeceklerdi:
Eğer bir şeyleri yüzeyin altında uzun süre demlenmeye bırakırsanız, çok geçmeden fokurdamaya başlarlar!
Göz kamaştırıcı ve sinsi kadın moda dergisi dünyasında geçen *Yeni Başlayanlar İçin Suşi*, macera dolu, komik bir 'şu sözü edilen mutluluk nerede?' hikâyesi.
Marian Keyes'in keskin, eğlenceli ve tatlı kalemi neden çağdaş romanların kraliçesi olmayı hak ettiğini kanıtlıyor.

YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN

SUŞİ

MARIAN KEYES

İngilizce'den Çeviren:
Zeynep Heyzen Ateş

AB/124
ABG/004
A/55

YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN SUŞİ
Marian Keyes

Orijinal Adı : *Sushi for Beginners*
Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Zeynep Heyzen Ateş
Son Okuma : Alkım Irkad
Kapak Tasarım - Uygulama : Melek Koç

1 - 2. Basım : Şubat 2008
ISBN : 978-9944-485-93-7

Marian Keyes©, 2001
Penguin Books

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım:
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 513 34 20 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN

SUŞİ

1

Femme dergisinin binasında bir süredir havada bir gariplik vardı. Derginin Amerika baskısının yöneticisi Calvin Carter'ın en üst katta dolanırken görünmesiyle de dedikodular iyice alevlendi. Görünüşe göre New York ofisinden Londra ofisine yeni gelmişti.

İşte başlıyor. Lisa yumruklarını heyecanla sıktı. *En sonunda, nihayet başlıyor.*

O gün daha geç saatlerde bir telefon geldi. Acaba Lisa, Calvin Carter ve İngiltere baskısının yöneticisi Barry Hollingsworth'u görmek için yukarı çıkabilir miydi?

Lisa sevinçle telefona baktı ve "Elbette çıkarım," diye bağırdı kapatırken.

İş arkadaşları kafalarını kaldırıp bakmadılar bile. Telefonu bağırarak kapatmak dergicilikte sıra dışı bir durum değildi. Ayrıca, herkes teslim tarihi cehenneminde yaşıyordu. Eğer bu ayın sayısını gece olmadan hazırlayamazlarsa baskıdaki yerlerini kaçırır ve bir kere daha ezeli düşmanları *Marie Claire* tarafından atlatılmış olurlardı. *Ama bundan ba-*

na ne, diye düşündü Lisa asansöre doğru giderken. Nasıl olsa ertesi gün burada bir işi olmayacaktı. Başka bir yerde, çok daha önemli bir işin başına getirilecekti.

Lisa'yı yirmi beş dakika boyunca yönetim kurulu odasının önünde beklettiler. Ne de olsa Barry ve Calvin çok önemli insanlardı.

"Onu içeri almamız gerekmez mi?" diye sordu Barry Calvin'e, yeterince zaman öldürdüklerine kanaat getirince.

"Onu çağıralı daha yirmi dakika oldu," diye belirtti Calvin. Belli ki Barry Hollingsworth, kendisinin yani Calvin Carter'ın ne kadar önemli biri olduğunu anlamıyordu.

"Özür dilerim, bana daha uzun gibi geldi. Belki bana vuruşumu nasıl düzelteceğimi bir kere daha gösterebilirsin."

"Elbette. Başını öne eğ ve hareketsiz kal. Hareketsiz kal! Ayaklar sabit, sağ kol gergin ve *salla!*"

En sonunla Lisa'ya içeri girmesi için izin verildiğinde, Barry ve Calvin yaklaşık bir kilometre uzunluğundaki meşe ağacından yapılmış masanın arkasında oturuyorlardı. Korkutucu ölçüde güçlü görünüşleri vardı.

"Otur Lisa," diyerek diğer uçtaki koltuğu işaret etti Calvin Carter.

Lisa oturdu ve aralara bedavaya attırdığı bal rengi tutamlarla süslenmiş kahverengi boyalı saçlarını savurarak arkasına yaslandı. O tutamlar, derginin 'İzlenmesi Gerekenler' bölümünde kuaförden sık sık bahsettiği için bedavaya gelmişti.

Koltukta rahat edebileceği bir pozisyon ararken Patrick Cox marka ayakkabılarını gösterecek biçimde bacak bacak üstüne attı.

Ayakkabıları bir numara küçüktü – Patrick Cox'un basın bürosuna defalarca 37 numara yollamalarını söylemişti ama

onlar daima 36 numara yolluyordu. Ama bedava Patrick Cox ayakkabı, bedava Patrick Cox ayakkabı demekti. Ayaklardaki tarifsiz acının bunun yanında ne anlamı vardı ki?

"Geldiğin için sağ ol," dedi Calvin Carter gülümseyerek. Lisa, kendisinin de gülümseyerek karşılık vermesinin uygun olacağını düşündü. Gülümsemeler de diğer bütün mübadele malzemeleri gibiydi, ancak karşılığında iyi bir şey alınacaksa verilirdi ama Lisa o an için bir istisna yapabileceğini düşündü. Ne de olsa bir kız her gün New York'a transfer edilip *Manhattan* dergisinin yardımcı editörlüğüne getirilmezdi. Zihninden bu düşünceler geçerken dudaklarını araladı ve inci beyazı dişlerini gösteren bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. (Bir okuyucu yarışmasının galibine verilmesi için bağışlanmış Rambrandt diş macunu stokunun kendi banyosuna daha çok yakıştığına karar verdiğinden beri bembeyazdı dişleri.)

"*Femme* dergisinde yaklaşık," Calvin önündeki kâğıtlara göz attı, "yaklaşık dört yıldır çalışıyorsun."

"Önümüzdeki ay tam dört yıl olacak," diye mırıldandı Lisa, deneyimlerinden nasıl olması gerektiğini çok iyi bildiği ses tonuyla.

"Ve neredeyse iki yıldır editörsün?"

"İki harika yıl," diye doğruladı Lisa, parmaklarını adamın boğazına geçirmemek için kendini zorlayarak.

"Sadece yirmi dokuz yaşındasın," diye devam etti Calvin duyduğu hayranlığı ses tonuyla belli ederek. "Bildiğin gibi bizler Randolph Medya'da sıkı çalışmayı ödüllendiririz."

Lisa bu yalana en sevimli gülümsemesini takınarak karşılık verdi. Batı dünyasındaki birçok şirket gibi Randolph Medya da sıkı çalışmayı az maaş, yüklü iş ve iki hafta içinde işten çıkarılacağınıza dair uyarı mektuplarıyla ödüllendirirdi.

Ama Lisa farklıydı. *Femme* dergisine borcunu ödemiş, hiç yapmayacağını düşündüğü fedakârlıklar yapmıştı: Sabahları yedi buçukta iş başı yapmak, on iki, on üç, on dört saat boyunca çalışmak, bilgisayarını kapattıktan sonra bile akşam baskılarını gözden geçirmek... Çoğunlukla cumartesi pazarları dahi işe gelirdi, hatta ulusal tatil olan günlerde bile. Kapıdaki güvenlik görevlileri ondan hoşlanmazlardı çünkü onun işe gelmesi demek görevlilerden birinin de işe gelmek zorunda olması -maç izlemeyi ya da ailesiyle gezmeye gitmeyi kaçırması- demekti.

"Randolph Medya'da yeni bir iş pozisyonu boşaldı," dedi Calvin söylediklerinin öneminin daha iyi kavranması için yüzündeki ifadeyi de ciddileştirerek. "Bu senin için büyük bir meydan okuma olacak."

Biliyorum, diye düşündü Lisa. *Hadi artık sadede gel.*

"Denizaşırı yolculuk etmeyi gerektirecek – bu eşin için bir sorun olabilir."

"Ben bekârım," diyen Lisa'nın sesi ifadesizdi.

Barry'nin alnı şaşkınlıkla kırıştı. Birkaç yıl önce biri için düğün hediyesi aldığına emindi ve onun Lisa olduğuna yemin edebilirdi ama belki de yanlış hatırlıyordu. Belki de hafızası eskisi kadar iyi değildi.

"Yeni bir dergi için editör arıyoruz," diye devam etti Calvin.

Yeni bir dergi? Lisa heyecanlanmıştı. *Ama Manhattan yetmiş yıldır yayınlanıyor?*

O hâlâ bu cümlenin anlamını düşüne dursun Calvin bombayı patlattı,

"Dublin'e yerleşmen gerekecek."

Haberin şoku beyninin vızıltılarla dolmasına neden oldu, kafatası patlayacakmış gibi geliyordu. İçini yabancılaşma duy-

gusunun kaplamasıyla bir ölçüde hissizleşerek konuşabilmeyi başardığında aklındaki tek düşünce ayaklarındaki sızıydı.

"Dublin?" diye sordu sesinin ne kadar güçsüz çıktığına kendi de şaşırarak. *Belki... belki... Dublin derken New York'taki Dublin'i kastediyorlardı?*

"Dublin, İrlanda," diyen Calvin Carter'ın sesi sanki bir tünelin diğer ucundan geliyordu. Bu sözle bütün umutları ortadan kalkmıştı.

Bu benim başıma geliyor olamaz!!!

"İrlanda?"

"Denizin karşı tarafındaki nemli küçük ada," diye araya girdi Barry.

"İnsanların çok içtikleri yer?" Lisa bayılacak gibiydi.

"Ve asla susmadıkları. İşte orası. Patlayan ekonomi, çoğunlukta olan genç nüfus... Pazar araştırmaları İrlanda'nın yeni bir kadın dergisi için en uygun yer olduğunu gösteriyor. Bu dergiyi bizim için hazırlamanı istiyoruz Lisa."

Yanıt bekleyen bakışlarını yüzüne çevirmişlerdi. Lisa gözyaşlarına boğulup titreyerek heyecan içinde teşekkür dolu bir konuşma yapılmasının adetten olduğunu biliyordu. Onlara kendisini seçtikleri için defalarca teşekkür etmeli, güvenlerini boşa çıkarmayacağını söylemeliydi.

"Ahh, iyi... Teşekkürler."

"İrlanda portföyümüz oldukça etkileyici." diye ekledi Calvin. "*Hilbernian Bride, Celtic Health, Gaelic Interiors, Irish Gardening, The Catholic Judger...*"

"Hayır, *The Catholic Judger* dergisini kapatmak üzereyiz," diye araya girdi Barry. "Satışlar o kadar düşük ki."

"*Gaelic Knitting.*" Calvin kötü haberlerle ilgilenmiyordu. "*Celtic Car, Spud* -bu bizim İrlanda Mutfak Dergimiz- *DIY İrlanda* ve *Hip Hib.*"

"Hip Hip?" diye sordu Lisa zorlanarak da olsa. Konuşmaya devam etmeyi deniyordu.

"*Hip Hib*," diye düzeltti Barry. "*Hip Hibernian*'ın kısaltılmışı. Genç erkekler için. Sen onun kadınlar için olan versiyonunu tasarlayacaksın."

"Adı?"

"Aklımızdaki isim *Colleen*. Genç, eğlenceli, seksi; biz böyle görüyoruz. Özellikle seksi olması önemli, Lisa. Ve içinde çok zekice şeylerin yer almaması. Kadınlarda sünnet ya da Afganistan'daki kadınların özgürlükleri için verdikleri savaş gibi konuları unut. Bunlar bizim hedef kitlemizin okuduğu şeyler değil."

"Aptal işi bir dergi mi istiyorsunuz?"

"Aynen öyle." Calvin halinden memnun görünüyordu.

"Ama ben hiç İrlanda'da bulunmadım. Orası hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Kesinlikle!" Calvin heyecanlanmıştı. "Bizim istediğimiz de tam olarak bu. Önyargısız, taze, dürüst bir yaklaşım. Aynı maaşı alacaksın ama ekonomik anlamda cömert bir taşınma paketin olacak. İki hafta sonra pazartesi günü başlıyorsun."

"İki hafta? Ama bu bana hiç zaman..."

"İşleri düzenlemek konusunda muhteşem olduğunu duydum," dedi Calvin. "Etkile beni. Soracağın bir şey var mı?"

Kendisine hâkim olamadı. Normalde ona bıçağı saplamış kanırtıyor olsalar da gülümsemeyi başarabilirdi çünkü her zaman işleri daha geniş açıyla değerlendirir, resmin tamamını görürdü. Ama o anda şoktaydı.

"*Manhattan* dergisindeki pozisyon ne oldu?"

Barry ve Calvin aralarında bakıştılar.

"The New Yorker'dan Tia Silvano işe alındı."

Dünya başına yıkılan Lisa kafasını salladı ve iyice hissizleşmiş olarak dışarı çıkmak için ayağa kalktı.

"Ne zamana kadar kararımı bildirmem gerekiyor?" diye sordu çıkmadan.

Barry ve Calvin yeniden bakıştılar.

En sonunda konuşan Calvin oldu. "Şu anki pozisyonuna çoktan birini aldık."

Dünya ağır çekimle hareket ediyordu artık ve Lisa, hiçbir seçeneğinin olmadığını kavradı. Hiçbir seçeneği yoktu. Bu kaderdi. İçinde yükselen çığlığı bastırarak odadan çıkmak dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu o an.

"Golf oynamaya ne dersin?" diye sordu o çıkar çıkmaz Barry Calvin'e.

"Çok isterdim ama mümkün değil. Dublin'e gidip diğer pozisyonlar için görüşmelere başlamam gerekiyor."

"İrlanda'da şu anki yöneticimiz kim?"

Calvin somurttu. Kim olduğunu Barry'nin bilmesi gerekirdi. "Jack Devine diye biri."

"Ah, o mu?.. Sinir bozucu olduğunu duymuştum."

"Sanmıyorum." Calvin iç çekti. "En azından öyle olmasa iyi olur."

Lisa kendini toparlamaya çalıştı. Ne olursa olsun hayal kırıklığına uğradığını kabul etmeyecekti. Özellikle feda ettiği onca şeyden sonra.

Ne var ki, koyun derisinden ipek çanta yapamazsınız. Kendinizi ikna etmeye ne kadar uğraşırsanız uğraşın Dublin, New York değildir. Ve cömert taşınma paketi de sadece bunu yapmasalar dava edilebilecekleri için sundukları bir pakettir.

Daha da kötüsü telefonunu teslim etmek zorundaydı. Cep telefonunu! Bacağı kesilecekmiş gibi hissediyordu.

İş arkadaşlarından hiçbiri gidişine üzülmedi. Kendisinden başka kimsenin Patrick Cox ayakkabıları almasına izin vermezdi, 36 numara ayakkabı giyenlerin bile. Cömertliği cadı usulü olurdu, içten değildi, hatta arkasından Sindrella diye dalga geçerlerdi. Yine de Lisa'nın son gününde, *Femme* dergisinin personeli geleneksel veda partisini düzenlemek amacıyla -plastik bardaklarda ucuz beyaz şarap, havada uçuşan ve temizlikçilerin canına okuyan konfetiler ve dedikodular- çevresinde toplandılar.

Herkes üçüncü kadehini içip kendini rezil etme kıvamına geldiğinde ortalık hareketlendi ve Barry Hollingsworth klasik konuşmasını yapmaya koyuldu. Lisa'ya teşekkür ediyor, onun için en iyisini diliyordu. Herkes konuşmanın ne kadar başarılı olduğu konusunda fikir birliğine vardı. Özellikle de Lisa'nın adını doğru hatırladığı için. Son veda konuşması yaptığında yirmi dakika boyunca Heather adında birinin eşsiz yeteneklerini ve kendilerine kazandırdıklarını sayıp dökmüştü – ne yazık ki, işten ayrılan kızın adı Fiona'ydı ve yüzü kıpkırmızı, bir kenarda oturuyordu.

Ardından Lisa'ya yirmi sterlinlik Marks&Spencer çekinin ve üzerinde "Gittiğin için çok üzgünüz," yazılı hipopotam biçimindeki kartın verilmesine sıra geldi. Ally Benn, Lisa'nın bir önceki yardımcısı, veda hediyesini dikkatle seçmişti. Uzun saatler boyunca Lisa'nın en çok neden nefret edeceğini düşünmüş ve en sonunda M&S çekinin en büyük rahatsızlığı yaratacağına kadar vermişti. (Ally Benn de 36 numara ayakkabı giyenlerdendi.)

"Lisa'ya!" diye kadeh kaldırarak konuşmasını bitirdi Barry. O ana kadar zaten herkes kıpkırmızı olacak kadar iç-

mişti. Hepsi birlikte şarabı büyük ölçüde yere ve elbiselerine dökerek plastik bardaklarını kaldırdı. "Lisa'ya!"

Lisa partide kalması gerektiği kadar kaldı. Bu vedayı uzun zamandır bekliyordu ama onun hayallerinde gösteriş içinde okyanusun diğer tarafına uçmak vardı. New York'a. Oysa bunun yerine dergiciliğin Sibirya'sına sürülüyordu. Bu bir kâbustu.

"Gitmeliyim," dedi kendisini çevreleyen ve bir yıldan uzun süredir kendisine bağlı çalışan bir düzine kadar kadına. "Bavul hazırlamayı bitirmem gerekiyor."

"Elbette, elbette," diye katıldılar. Yarı sarhoş halde akıllarına gelen bütün iyi dilekleri sıralıyorlardı. "İyi şanslar, eğlenmene bak, İrlanda'nın keyfini çıkar, kendine dikkat et, çok çalışma..."

Lisa kapıya ulaştığında Ally arkasından bağırdı. "Seni özleyeceğiz."

Lisa kafasını sakince sallayarak kapıyı kapattı.

"Kafaya atılan bir kurşunu özlediğimiz kadar." Ally'nin keyfi yerindeydi. "Şarap kaldı mı?"

Şarapların son yudumu dahi içilene kadar kaldılar, bütün çerezleri yediler ve sonra birbirlerine dönüp büyük bir neşeyle, "Şimdi ne olacak?" diye sordular.

Soho'ya inip cuma gecesi nedeniyle tıka basa dolmuş barlara dalıp tekilaları devirerek dağıttılar. Asistanlardan Sharif Mumtaz diğerlerinden ayrıldı ve dokuz ay sonra evleneceği nazik bir adam tarafından evine bırakıldı. Jeannie Geoffrey'ye (yardımcı moda editörü) kendisinin bir tanrıça olduğunu söyleyen bir adam tarafından bir şişe şampanya ısmarlandı. Gabi Henderson (sağlık ve güzellik sayfaları sorumlusu) çantasını çaldırdı.

Ve Ally Benn (yeni atanmış editör) Wardour Caddesi'ndeki barlardan birinde masalanın üzerine çıkıp düşene kadar deliler gibi dans etti ve sabah sağ ayağındaki kırık kemiklerle güne başladı.

Özetle harika bir geceydi...

2

"Ted, eve daha iyi bir zamanda gelemezdin!" Ashling, kapısını sonuna kadar açtı ve ilk kez en sık kullandığı cümleyi tekrarlamadı: "Kahretsin yine Ted geldi."

"Daha iyi bir zaman?" Ted bakışlarını Ashling'in dairesine kaydırdı. Bu kadar sıcak bir karşılamaya alışkın değildi.

"Hangi ceketin üzerimde daha iyi durduğunu bana söylemen gerekiyor."

"Elimden geleni yaparım." Ted'in ince esmer yüzü daha da gerilmiş göründü. "Ama ben bir erkeğim."

Tam olarak değil, diye düşündü Ashling biraz hüzünlenerek. Altı ay önce üst kata taşınıp bir anda Ashling'in kendisinin en yakın arkadaşı olduğuna karar veren adam, geniş omuzlu, nazik, yürek yakan biri olsa ne olurdu... Ama bunun yerine karşısına Ted Mullins çıkmıştı. Muhtaç, hayattaki tek varlığı bir bisiklet olan, yeni parlamaya başlamış stand-up komedyeni.

"Önce bu, siyah olan." Ashling ceketi beyaz ıpek gömleğinin ve sihirli, giydiğiniz anda bir beden küçülün pantolonunun üzerine giydi.

"Bu telaş niye?" Ted bir iskemleye oturup kolunu kenarına yasladı. Otururken sivri dirsekleri, kemikli omuzları, keskin dizleri bir karikatüre benzemesine yol açıyordu.

"İş görüşmesi. Sabah dokuz buçukta."

"Bir tane daha mı? Bu seferki ne için?"

Ashling geçen iki hafta boyunca Mullingar'da vahşi hayvanlara bakıcılık yapmaktan, bir halkla ilişkiler şirketinde telefonlara bakmaya kadar birçok işe başvurmuştu.

?*Colleen* adlı yeni bir dergide editör yardımcılığı."

"Ne? Gerçek bir iş mi?" Ted'in yüzüne alaycı bir gülümseme yerleşti. "Diğer işlere neden başvurduğunu zaten anlayamamıştım. Onlar için fazla iyiydin."

"Özgüvenim zayıf," diye hatırlattı Ashling yüzünde hoş bir gülümsemeyle.

"Benimki daha da az," diye karşılık verdi Ted altta kalmamak için.

"Yine de... Bir kadın dergisi," diye dalga geçmeyi sürdürdü, "Eğer bu işi almayı başarırsan gidip *Women's Place*'tekilerin suratlarına gülebilirsin. İntikam soğuk yenen bir yemektir." Başını geriye doğru atıp Wincent Price tarzı sahte kahkahalar savurdu. "Nnnnyyyyyyaahhaahhahaahhahahhahah!"

"Aslında, intikam bir yemek değildir," diye kahkahasını böldü Ashling. "Bir duygudur. Ya da ona benzer bir şey. Ve üzerine düşünmeye bile değmez."

"Ama sana nasıl davrandıklarını düşünecek olursan..." dedi Ted merakla, "Oysaki kadının koltuğunun mahvolması senin hatan değildi."

Ashling, ne kadar olduğunu hatırlamak istemediği kadar uzun süre boyunca *Women's Place* adlı haftalık dergide çalışmıştı. Editörlük, moda editörlüğü, sağlık ve güzellik editörlüğü, yemek editörlüğü, dert köşesi yazarlığı ve ruhani

danışmanlık yapmış, hatta kimi zaman bu işlerin birkaçını aynı anda yürütmüştü. Aslında sanıldığı kadar zorlu olmadığını kabul etmek lazım çünkü *Women's Place* yıllardır iyi işlediği test edilip onaylanarak hazırlanmış bir mekanizmayla işliyordu.

Her sayının yapısı belliydi – kapakta hemen her zaman güneyli bir güzelin fotoğrafı yer alıyordu. Yemek sayfasında ucuz etin nereden alınabileceği ve nasıl çok pahalı görünen bir yemeğe dönüştürüleceği anlatılıyordu. Her sayıda genç bir adam ve kıza düşman olmaya kararlı büyükannesinin nasıl harika dostlar haline geldiği öyküsü anlatılıyordu. Elbette bir de dert köşesi vardı – her ay gelininden yakınan kaynanalardan onlarca mektup gelirdi. Arada iki üç sayfa boyunca okuyucuların torunlarının yaptıkları ya da söyledikleri komik şeyleri anlattıkları mektuplara yer verilirdi. İç kapakta, bir din adamı tarafından yazıldığı söylenen ama aslında Ashling'in derginin baskıya yollanmasına on beş dakika kala aceleyle kaleme aldığı nasihat köşesi bulunurdu. En sonda da 'Okuyucu İçin' bölümü bulunuyordu, işte bu bölüm Ashling'in çöküşünün başlangıcına neden olmuştu.

Okuyuculara verilen ipuçları sıradan bir kadın olan Josephine Suaps tarafından diğer okuyuculara sunulan ufak önerilerdi. Her zaman paranızı arttırmak ya da hiçbir şey karşılığında bir şeyler almakla ilgili olurdu. Ana fikir aslında hiçbir şey satın almaya ihtiyacınızın olmadığı, hemen her şeyi evde bulunan temel malzemelerle hazırlayabileceğinizdi. Hemen her şeyde limon suyu kullanılırdı.

Örneğin, evde limon suyu ve sıvı deterjanla kendi tarzınızı yaratabilecekken neden pahalı bir şampuana para veresiniz! Röfleden mi hoşlanıyorsunuz, tek yapmanız gere-

ken birkaç limonu sıkıp saçınıza sürdükten sonra güneşin altında oturmak. Yaklaşık bir yıl boyunca. Ve bej rengi koltuğunuzdan yaban mersini suyunu mu çıkartmanız gerekiyor? Limon suyu ve sirke karışımı işinizi görecektir.

Ne yazık ki, görmüyordu. Ya da en azından Waterford'dan Anna O'Sullivan'ın koltuğunda işe yaramamıştı. Sonuç bir felaket olmuştu. Yaban mersini lekesi o kadar yayılmıştı ki, Stain Devil marka pahalı leke çıkarıcı bile temizleyememişti ve bütün odaya bolca oda spreyi sıkmalarına rağmen sirke kokusu bütün odayı kaplamıştı. İyi bir katolik olan Bayan O'Sullivan kanlı intikamlara inanırdı. Dava açmakla tehdit etmişti.

Women's Place'in editörü, Sally Healy soruşturma başlattığında Ashling, bu öneriyi kendisinin uydurduğunu kabul etmek zorunda kaldı. O hafta Josephine Soaps'tan sayfayı dolduracak kadar malzeme gelmemişti.

"Kimsenin bunlara inandığını düşünmemiştim," dedi Ashling kendini savunurken.

"Beni şaşırttın Ashling" dedi Sally. "Bana her zaman yeterince hayal gücünün olmadığını söylersin ve aramızda kalsın ama batmak üzere olan *The Catholic Judger* dergisinden çaldığın Peder Bennett nasihatlerini saymazsak gerçekten de yaratıcı sayılmazsın."

"Üzgünüm Sally, bir daha olmayacak."

"Asıl ben üzgünüm Ashling, seni atmak zorundayım."

"Bu kadar basit bir hata yüzünden mi? Bunu yaptığına inanamıyorum."

İnanmamakta da haklıydı. İşten atılmasının arkasındaki asıl neden *Women's Place* dergisinin yayın kurulunun bir süre önce işlerin yolunda gitmediğine karar vermiş olması ve bir günah keçisi aramasıydı. Ashling'in hatası ne yazık ki

çok isabetli bir zamana denk gelmişti. Üstelik şimdi iyi bir gerekçeleri olduğundan tazminat ödemeleri de gerekmeyecekti.

Sally Healy aslında üzgündü. Ashling elindeki en güvenilir, en çalışkan elemandı. Sally geç kaldığında, erken çıktığında ya da salı günleri kızını bale dersinden ya da perşembe günleri oğlunu futbol antrenmanından almak için kaybolduğunda derginin işlemesini Ashling sağlardı. Ama yayın kurulu kararını vermişti. Ya o, ya da Ashling gidecekti.

Uzun yıllar boyunca dergiye sadakatle hizmet etmesinin ödülü olarak yeni bir iş bulana kadar eski işinde kalmasına izin verildi. Umduğu bunun kısa zamanda gerçekleşmesiydi.

"Nasıl?" Ashling ceketinin önünü çekiştirip Ted'e döndü.

"Hoş." Ted'in omuz kemikleri yukarı aşağı oynadı.

"Yoksa bu daha mı iyi?" Ashling, Ted'e bir öncekinin tıpatıp aynısı gibi görünen başka bir ceketi gösterdi.

"Hoş," diye tekrarladı Ted.

"Hangisi?"

"İkisi de."

"Hangisi belimi ince gösteriyor?"

Ted iç çekti. "Yine başlama. Beline kafayı takmış durumdasın."

"Kafayı takabileceğim bir belim yok."

"Niye sen de diğer kadınlar gibi kalçalarınla kafayı bozmuyorsun?.."

Gençken Ashling'in beliyle ilgili hiçbir takıntısı yoktu. Herkesin başına geldiği gibi onun da bu soruna dikkatini çeken bir arkadaşı olmuştu. On beş yaşındayken en iyi arkadaşı Clodagh omuz silkerek, "Sen çok şanslısın, vücudun dümdüz. Benim belim çok ince ve kalçalarımın kocaman görünmesine neden oluyor," diyerek şok edici keşfi ortaya atmıştı.

Onun yaşlarındaki bütün kızlar ergenlik dönemlerini, bir göğüslerinin diğerinden daha küçük olup olmadığını incelemekle geçirirken, Ashling vücudunun daha aşağıdaki bölümlerine odaklanmıştı. En sonunda kendisine çember alıp arka bahçelerinde onu çevirmeye başladı. Belinin incelmesini istiyordu. Birkaç ay boyunca gece gündüz ıslık çalarak onu çevirdi. Beli incelirse vücudunun daha şekilli görüneceğine inanmıştı. Komşu evlerde yaşayanlar bahçe duvarları üzerinden onu izleyip dalga geçerdi. "Bir gün çember çevirirken düşüp kalacak bu çocuk."

Elbette durmaksızın çevrilen çemberin hiçbir yararı olmadı. Şimdi bile, on altı yıl sonra, Ashling'in silueti dümdüzdü.

"Baştan aşağı ince bir vücuda sahip olmak bir kadının başına gelebilecek en kötü şey değil," diye cesaret vermeye çalıştı Ted.

"Gerçekten de değil," diye ona katıldı Ashling. "Ayrıca çarpık bacakların da olabilir. Hey, şansa bak, benim de korkunç görünen bacaklarım var."

"Hiç de öyle değiller."

"Öyleler. Bacaklar konusunda anneme çekmişim... Neyse ki, ondan miras aldığım sadece onlar var." Ashling gülerek devam etti, "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Dün gece kız arkadaşımla yataktaydım." Ted konuyu değiştirmeye kararlıydı. "Ona dünyanın düz olduğunu söyledim."

"Ne kız arkadaşı?.. Ve dünyayla ilgili bu saçmalık da ne?"

"Hayır, yanlış anladın," diye mırıldandı Ted kendi kendine. "Dün gece kız arkadaşımla yatakta uzanıyordum ve ona dünyanın düz olduğunu söyledim. Bum! Bum!"

"Ha ha ha, çok komik," diye söylendi Ashling. Ted'in en sevdiği insan olmanın en kötü tarafı çoğu berbat olan espri-

lerini önce sizin üzerinizde denemesiydi. "Ama bir öneride bulunabilir miyim? Kız arkadaşınla yatakta olduğun durumlar dışında espri konusu bulsan nasıl olur?"

"Geciktim," dedi Ted. "Seni bırakmamı ister misin?"

Çoğunlukla Ashling'i bisikletinin arkasında işe kadar taşırdı. Ted gündüzleri Tarım Bakanlığı'nda çalışıyordu.

"Hayır, aksi istikamete gideceğim."

"Sana iş görüşmende iyi şanslar. Akşam nasıl geçtiğini öğrenmek için sana uğrarım."

"Bundan bir an bile şüphe etmemiştim," dedi Ashling iç çekerek.

"Hey, kulak enfeksiyonun nasıl oldu?"

"Neredeyse geçti. Artık saçlarımı yıkayabiliyorum."

3

Ashling en sonunda bir numaralı cekette karar kıldı. Aynada kendisine baktığı zaman belinin diğer ceketi giydiği zamana kıyasla biraz daha ince göründüğüne emindi ve açıkçası belinin birazcık da olsa ince görünmesi onun için önemliydi.

Makyajıyla kendisini çileden çıkartacak kadar uzun süre uğraştıktan sonra aşırı makyaj yaptığına karar verip bir kısmını sildi. Bu sefer de çok ciddi göründüğüne karar vererek siyah beyaz midilli derisi el çantasını almakta karar kıldı. Ardından şanslı Buda heykelini ovalayıp cebine attı ve şanslı kırmızı şapkasının aynadaki görüntüsünü hafif bir pişmanlıkla izledi. Şapkanın kendisine şans getireceğine emin olmasına karşın kafasında korkunç duruyordu. Hem aslında ona ihtiyacı yoktu. Çünkü burcunda günün çok iyi geçeceği yazılıydı. Yıldızlar doğru konumdaydılar.

Sokağa çıkarken kapı önünde uyuyan bir gencin üzerinden atlamak zorunda kaldı ve Randolph Medya'nın Dublin ofisine doğru yürümeye koyuldu. Şehir merkezinden geçmek zorunda olduğundan yürüyerek taksiyle gideceğinden

daha hızlı gidebileceğini biliyordu. Louise L. Hay'in öğütlediği gibi zihninde tek bir cümle dönüyordu: *Bu işi alacağım, bu işi alacağım, bu işi alacağım...*

"Ama ya alamazsam," demekten kendini alamadı Ashling.

Önemli değil, önemli değil, önemli değil...

Her ne kadar yüzüne cesur bir ifade yerleştirmeye çalıştıysa da Bayan O'Sullivan'ın koltuğunun mahvolmasıyla beraber gelişen olaylardan beri yıkılmış durumdaydı. Kendini o kadar kötü hissediyordu ki, aşırı baskı altında olduğu zaman ortaya çıkan kulak enfeksiyonu yeniden nüksetmişti.

İşten atılmak gençlerin başına gelmesi gereken bir deneyimdi. Otuz bir yaşında, bankaya boğazına kadar ev kredisi borcu olan kadınların değil. Gerçekten bütün bunları atlatabilecek miydi?

Hayatının kötü gidişine dur diyebilmek için tutkuyla yeni işlerin peşinde koşmaya başlamış ve bir şekilde yapabileceğine inandığı iyi kötü bütün işlere başvurmuştu. Hayır, ahırdan kaçmış azgın bir aygırı kementle yakalayamazdı – Mullingar Çiftliği'ndeki iş görüşmesinde bunu itiraf etmişti. İşe başvururken ihtiyaçları olan personelin yönetici pozisyonunda çalışacağını zannediyordu; yine de işi ona vermeye karar verecek olurlarsa büyük bir tutkuyla, kaçan atları yakalamayı öğrenebileceğini söylemişti.

Gittiği bütün iş görüşmelerinde tekrar tekrar ne iş olsa yapacağını, bilmiyorsa en kısa zamanda öğreneceğini söylediyse de, başvurduğu bütün işler arasından *Colleen*'deki iş, almayı gerçekten istediği tek işti. Dergilerde çalışmayı seviyordu ve bir dergide açık pozisyon olmasına İrlanda'da ender rastlanırdı. Ayrıca Ashling gazeteci bile değildi: Organizasyon yetenekleri gelişmiş ve detaylar konusunda aşırı dikkatli bir kadındı, hepsi bu.

■■■

Randolph Medya'nın dergi departmanı, binanın üçüncü katında yer alıyordu. Ashling şirketin aynı zamanda büyümekte olan bir televizyon istasyonuna, Kanal 9'a ve ticari bir radyo istasyonuna da sahip olduğunu öğrendi ama belliki şirketin içerisindeki bütün bölümler bağımsız çalışıyordu.

Asansörden çıkıp koridorun sonundaki danışmaya ilerledi. Ortam hareketliydi, insanlar ellerinde kâğıtlarla sağa sola koşturuyordu. Ashling, heyecandan kaynaklanan mide bulantısının başladığını hissetti. Danışma masasının önünde uzun boylu, saçları darmadağın bir adamla ufak tefek Asyalı bir kız hararetli bir tartışma içindeydi. Alçak sesle konuşuyorlardı ama konuşma biçimlerinin doğasındaki bir şeyler Ashling'in birbirlerine bağırmayı ne kadar istediklerini fark etmesine neden oldu. Acele etmeye karar verdi, tartışmaları sevmezdi; başkalarının tartışması olsa bile.

Danışmaya yaklaştığı anda makyaj konusunda ne kadar yanlış bir karar verdiğini kavradı. Göğsüne taktığı isim etiketinden adının Trix olduğunu öğrendiği kız parlak, mezuniyet balolarında giyilen, şık elbiselerle beraber kullanılan türde abartılı bir makyaj yapmıştı. Kirpikleri aşırı kıvrık, dudaklarını çerçevelemekte kullandığı dudak kaleminin tonu ise rujundan en az iki kat daha koyuydu. Öyle ki, bıyığı varmış gibi duruyordu. Sarı saçlarına düzinelerce ufak parlak kelebek şeklinde toka takmıştı. *Evden çıkmadan iki-üç saat bunlarla uğraşmış olmalı,* diye düşündü Ashling.

"Merhaba," dedi Trix insana günde iki paket sigara içtiğini düşündüren ses tonuyla – içiyordu da.

"Saat dokuz buçukta randevum vardı." Ashling arkasından gelen bağırışla irkildi. Omzunun üzerinden arkasına baktığında dağınık saçlı adamın parmağını salladığını gördü.

"Beni ısırdın!" diye bağırdı adam. "Mai, parmağımı kanattın!"

"Umarım tetanos olursun," dedi kahkahalarla Asyalı kız.

Trix iç çekerek gözlerini devirip mırıldandı, "Hep aynı hikâye, hiç durmazlar. Siz oturup bekleyin," diye devam etti Ashling'e dönerek, "Calvin'e geldiğinizi haber vereyim."

Arka taraftaki kapıdan geçip gözden kayboldu. Ashling kanepelerden birine oturup önündeki kahve masasının üzerinde duran dergileri incelemeye koyuldu. Onlara bakmak bu işi ne kadar fazla istediğini fark etmesine neden oluyor, sinirleri daha da geriliyordu. Kalbi deli gibi çarparken, midesi de kaskatı kesilmişti. Şanslı Buda heykelini çıkartıp elinde tuttu. Isırılan adamın çevresindekilere bağırıp çağırdığının hayal meyal farkındaydı ve kafasını kaldırdığında Asyalı kızın uzun siyah saçlarını savurarak asansöre ilerlediğini gördü.

"Bay Carter sizi bekliyor," dedi geri dönmüş olan Trix. Ashling oldukça şaşırmıştı. Son iki günde gittiği bütün randevularda kendisini sinirlerini germek istercesine saatlerce bekletmişlerdi.

Ashling'in şanslı olduğu söylenebilirdi. Çünkü bir önceki gün görüşmeye gelenler uzun süre beklemek zorunda bırakılmış ve Trix'in 'bu işi neden alamayacaklarına dair' açıklamalarını dinlemek zorunda kalmışlardı ama Bay Carter bugün yorgundu ve işin bir an evvel bitmesini istiyordu. Üstüne üstlük Jack Devine, Carter'ı bugün yalnız bıraktığından tek başında sıkıntıdan ölüyordu. İş görüşmesi yapmak boş boş oturmaktan iyiydi.

"Girin!" diye karşılık verdi Ashling kapıyı çaldığında.

Carter, içeri giren siyah takım elbise giymiş, koyu renk saçlı kadını baştan aşağı süzdü ve daha en baştan işi ona

vermemeye karar verdi. Colleen için yeterince şaşaalı değildi. Kadınların saçları ile ilgili fazla bir şey bilmezdi ama içinden bir his, genelde karşısındaki kadının saçından daha derli toplu olması gerektiğini söylüyordu. Yoksa dağınık saç yeniden mi moda olmuştu? Yine de kahverengi saçlı birinin saçını açık bırakmaması gerektiğinden emin sayılırdı ve makyajsız olmak belki sütannelik yapacaksanız iyi bir intiba bırakabilirdi ama kesinlikle seksi olması tasarlanan bir kadın dergisinin yardımcı editörüne uygun olan bu değildi...

"Oturun." En azından beş-on dakika konuşması gerektiğini, kızı hemen yollamamasının uygun olacağını düşündü.

Doğru yanıtları vermek konusunda kararlı olan Ashling odanın ortasında duran iskemleye oturup masanın arkasında oturan adama baktı.

"İrlanda baskılarının yöneticisi Jack Devine birazdan burada olacak," diye açıkladı Calvin. "Bu kadar geç kalmamış olması gerekirdi. Öncelikle..." kafasını önünde duran ve kadının öz geçmişinin yazılı olduğu kâğıda çevirdi, "bana adınızın nasıl telaffuz edildiğini söylemelisiniz."

"Yazıldığı gibi."

"Ashling. Tamam. Anladığım kadarıyla geçtiğimiz sekiz yıl boyunca çeşitli dergilerde çalışmışsınız..."

"Tek bir dergide," diye düzeltti Ashling ve sesinin ne kadar çaresiz çıktığını fark etti. "Tek bir dergide çalıştım."

"Neden *Women's Place* dergisinden ayrılmak istiyorsunuz?"

"Kendimi yeni meydan okumalara hazır hissediyorum," diye yanıtladı Ashling. Sally Healy ona bu yanıtı vermesini söylemişti.

Kapı açıldı ve az önce ısırılmış olan, saçı başı dağınık adam içeri girdi.

"Ah, Jack," dedi Calvin Carter sinirli olduğunu belli eden bir ses tonuyla. "Bu, Ashling Kennedy."

"Nasılsınız?" dedi Ashling.

Ama belli ki, Jack'in aklında başka şeyler vardı. Kafası da saçı kadar dağınık görünüyordu. Bütün gece, televizyon kanalı teknik personelleriyle yapılan pazarlıklar yüzünden ayakta kalmış ve Amerika'daki bir televizyon kanalını, ödüllü dizilerini RTE'ye değil, Kanal 9'a satmaları için ikna etmeye çalışmıştı. Bütün bu iş yükü yetmezmiş gibi bir de bu aptal yeni dergiyle uğraşmak zorunda kaldığı için kızgın ve bıkkındı.

Dünyanın ihtiyacı olan en son şey yeni bir kadın dergisiydi! Ama dürüst olmak gerekirse öfkesinin asıl nedeni Mai'ydi. Kız onu çıldırtıyordu. Ondan o kadar nefret ediyordu ki. Nasıl olmuş da ona delicesine aşık olduğunu düşünebilmişti! Bir daha asla kadının telefonlarına çıkmayacaktı. Asla, bu sondu. Bu sefer gerçekten sondu...

Masanın kenarındaki iskemleye oturup iş görüşmesine konsantre olmaya çalıştı; eğer konsantre olamazsa Calvin'in daha sonra başını ağrıtacağını biliyordu ve ayrıca bir-iki dakika sonra konuyla ilgili görünen bir-iki soru sorması gerektiğinin farkındaydı ama aklı kan kaybından ölebileceğindeydi ya da aptallıktan. Bu seferki tartışma neden başlamıştı? Hatırlamıyordu.

İskemlede arkasına yaslanıp kanayan parmağına bakmaya başladı. Kendisini ısırdığına inanamıyordu. Tekrar. Geçen sefer söz vermişti... Parmağına sardığı tuvalet kâğıdını biraz gevşetip kâğıdın kanı emişini izledi.

"Bana güçlü ve zayıf taraflarınızdan bahsedin," dedi Calvin Ashling'e.

"Zayıf tarafımın işin editörlük kısmı olduğunu söyleyebilirim. Manşetleri yazabilir ve kısa bölümleri aradan çı-

kartabilirim ama uzun makaleler konusunda hiç deneyimim yok."

Hiç deneyimim yok aslında, diye söylendi içinden.

"Güçlü tarafımsa dikkatli olmam, işleri düzenlemek konusunda yetenekli olmam ve çalışkanlığım. Çok iyi bir yardımcıyımdır."

Ashling arayacak olsalar Sally Healy'nin kendisi ile ilgili harika referanslar vereceğini biliyordu. Aniden konuşmasını kesti ve Devine'a döndü. "Özür dilerim parmağınız için yara bandı ister misiniz?"

Jack Devine şaşırıp kafasını kaldırdı. "Kim ben mi?"

"Parmağı kanayan başka birini görmüyorum." Ashling gülümsemeyi denedi.

Jack Devine kafasını iki yana salladı. "Hayır... Teşekkürler."

"Neden hayır?" diye araya girdi Calvin Carter.

"Ben iyiyim." Jack istemediğini vurgulamak istercesine sağlam elini havada salladı.

"Yara bandını al," dedi Calvin. "İyi bir fikre benziyor."

Ashling, çantasını kaldırıp kucağına koydu ve neredeyse hiç çabalamadan içindeki bir kutu yara bandını bularak çıkarttı. Kapağı açıp içinden bir tanesinde karar kılarak Jack'e uzattı. "Bu boyu deneyin."

Jack ne yapacağını bilmeyen bir ifadeyle kadına baktı. Calvin Carter'ın da yardımcı olmayacağı belliydi. Ashling iç çekip iskemlesinden kalktı Jack'e verdiği yara bandını geri alıp, üzerindeki koruyucu bandı çıkarttı. "Parmağınızı kaldırın."

"Emredersiniz bayan," dedi adam alaycı bir ses tonuyla.

Ashling ne yaptığını çok iyi bilen birinin hızı ve yetkinliğiyle bandı kanayan kısmın üzerine sardı. Kendisini şaşırtan biçimde bandın yapıştığına emin olmak için adamın

parmağını sıkıp canının yanmasına neden olduğu zaman garip bir tatmin duymuştu.

"Çantanızda başka neler var?" diye sordu Calvin Carter merakla. "Aspirin?"

Kadın kafasıyla onayladı. "Bir tane ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Kalem ve not defteri?"

Yine evet, anlamında kafasını salladı.

"Peki ya -kabul ediyorum bu düşük bir ihtimal ama- taşınabilir dikiş takımı?"

Ashling bir an başını önüne eğip düşündü zihninde çantasının içini gözden geçiriyordu ve gülümseyerek kafasını salladı. "Aslında yanımda o da var."

"Ne kadar da hazırlıklısınız," diye araya girdi Jack Devine ama bunu neredeyse bir hakaret gibi söylemişti.

"Buralarda birilerinin öyle olması gerekiyor." Calvin Carter kadınla ilgili ilk düşüncelerini gözden geçirdi. Kadın etkileyiciydi ve her ne kadar ruju dişlerine bulaşmış bile olsa en azından ruj sürmüştü. "Teşekkürler Ashling. Seni arayacağız."

Ashling her iki adamın ellerini sıktıktan sonra odadan çıktı.

"Ondan hoşlandım," dedi Calvin Carter kahkahalar içerisinde.

"Ben hoşlanmadım," dedi suratı daha da asılmış Jack Devine.

"Sana ondan hoşlandığımı söyledim," diye tekrarladı Calvin Carter. Kendisiyle aynı fikirde olunmamasına alışık değildi. "Güvenilir ve son derece işe yarar. İşi ona ver."

4

Clodagh erkenden uyandı. Bu yeni bir haber değildi. *Clodagh, her zaman erkenden uyanır.* Çocuğunuzun olması size bu alışkanlığı kazandırır. Ya odanıza girip kahvaltı için bağrışmaya başlarlar ya kocanız ve sizinle beraber uyumaya kalkarlar ya da bir cumartesi günü sabahın altı buçuğunda gidip mutfağı dağıtırlar. Zaten birbirine vurulan kap kacak sesi yüzünden uyanmak zorunda kalırsınız.

Bu sabah da çocuklar tencereleri birbirine vurmayı uygun bulmuşlardı. Henüz beş yaşında olan Craig, iki buçuk yaşındaki Moly'ye nasıl omlet yapılacağını gösteriyordu. Yerler su, zeytinyağı, ketçap, sirke, doğum günü mumları ve elbette yumurtayla kaplanmıştı. Tam dokuz yumurta. Clodagh çıkan gürültüden aşağıdaki odayı ne halde bulacağını kestirebiliyordu ama çok yorgundu ya da başka bir şey. Her neden kaynaklanıyorsa yataktan çıkıp aşağı inecek gücü kendinde bulamıyordu.

Gözleri boşluğa odaklanmış olarak iskemlelerin devrilişini, eşyaların yere düşüşünü, Le Creuset marka tavaların birbirlerine vuruluşunu dinledi. Yanında hâlâ derin bir uy-

kuda olan Dylan vardı. Bir kolunu karısının omzuna atmıştı. Rahatlamayı denemek için başını kocasının omzuna yaslamayı denedi ama bunun yerine kendini tanıdık yabancılaşma hissi içinde buldu. Kocasını uyandıracak olsa sevişmek isteyeceğini tahmin ediyordu.

Hayır, seks olmaz. Şu an buna katlanabilecek durumda değildi. İlgi istiyordu, sıcaklık ama ne zaman kendi vücudunu kocasınınkine yaklaştıracak olsa adamın tek istediği cinsellik oluyordu. Özellikle sabahları. Üstelik Dylan'a ne zaman hayır dese kendisini suçlu hissediyordu -boyun eğmesine neden olacak kadar değil. Kocasının şansı akşamları özellikle Clodagh bir-iki kadeh içmişse daha fazlaydı. Arayı asla bir aydan uzun tutmazdı çünkü bunun ne anlama geleceğinden korkuyordu. Bu yüzden seks yapmadıkları süre bir aya yaklaştığında içkili bir ortam düzenler ve görevlerini ne kadar cin içtiğiyle doğru orantılı bir başarıyla yerine getirirdi.

Dylan'ın kendisine doğru döndüğünü fark edince aylardır süregelen boşluk duygusunun da etkisiyle yataktan kalktı. Aşağıdan gelen gürültü patırtı daha da artmıştı.

"Küçük serseriler," diye mırıldandı Dylan uykuyu uykulu. "Evi başımıza yıkacaklar."

"Gidip onları azarlayacağım," dedi Clodagh. Odadan çıkmak için iyi bir bahaneydi.

Sabah daha geç saatlerde Ashling ziyarete geldiğinde yumurta çırpma savaşı yerini mutfak masası kavgalarına bırakmıştı.

Clodagh kapıya bakmaya gittiği sırada melek yüzlü Molly'yle karışık bir pazarlığın içindeydiler. Molly turuncu kazağını giymekte ısrar ediyordu.

"Selam Ashling," dedi Clodagh yorgun bir ses tonuyla. Ardından kafasını Molly'nin ısrarcı yüzüne çevirdi. "O kazak artık sana küçük geliyor Molly, neredeyse bir yıldır giymedin. Neden diğer pembe kazağını giymiyorsun?"

"Haaaaaaaaayıııııııır!" Molly bağırarak isteklerini kabul ettirmeye çalışıyordu.

"Ayrıca o kazak çok ince, üşürsün." Clodagh yeni bir manevra denedi. "Haaaaaaayııııııııır!"

"Mutfağa gelsene Ashling," diyen Clodagh, Molly'yi de elinden tutup peşinden sürükledi. "Craig! Mutfak tezgâhından aşağı in!"

Kız kardeşi gibi melek yüzlü bir çocuk olan Craig, mutfaktaki tezgâhın üzerine tırmanmış makarna ve pirinç paketleriyle oynuyordu.

Ashling kahve makinesinin yanına gidip çalıştırdı. Clodagh ve Ashling komşu olarak büyümüşlerdi ve çocukluklarından beri birbirlerinin en yakın arkadaşıydılar. Ashling, Clodagh'ın evinin kendisininkinden daha güvenli olmaya başladığı zamanlardan beri onun evinde vakit geçirmeyi alışkanlık haline getirmiş, büyüdüklerinde de bu değişmemişti.

Ergenlik çağında Ashling'in kendi özelliklerini fark etmesine neden olan da Clodagh'dı. Siluetinin dümdüz olduğunu söylemesi gibi. Başka aydınlanmalara da neden olmuştu Clodagh. Ashling onun kendisine şöyle dediği günü hatırlıyordu: "Böyle bir karakterin olduğu için çok şanslısın, benimse tek şansım dış görünüşüm."

Ashling bu yorumları üzerine alınmazdı çünkü onun kötü niyetli olmadığını biliyordu, üstelik arkadaşının ne kadar güzel olduğunu inkâr etmeyi denemek sadece zaman kaybı olurdu. İskandinav tarzı sarı kısa saçlarıyla sokakta erkeklerin kafalarını çevirip baktıkları türde bir kadındı Clo-

dagh; gençken trafiğin durmasına neden olan kadınlardan. Gerçi trafiğin neredeyse hiç akmadığı Dublin'de bu tabir fazla bir anlam taşımıyordu.

Ashling arkadaşına güzel haberi verdi. "Bir iş buldum!"

"Ne zaman?"

"Neredeyse bir hafta oldu," diye itiraf etti Ashling. "Ama son bir haftadır neredeyse gece yarılarına kadar *Women's Place* dergisinde yerimi alacak kızı eğitiyorum. Bu yüzden sana uğramaya vaktim olmadı."

"Ben de arayıp sormamanın garip olduğunu düşünmüştüm. Anlat her şeyi hadi."

Ashling lafa başladığı anda Craig, ters tuttuğu bir kitaptaki öyküyü anlatmayı deneyerek konuşmayı böldü. Spot ışıkları bir an için bile üzerinden başkasına kaydığında bağırarak dikkatleri üzerine çekiyordu.

"Gidip dışarıda salıncakta oynasana," dedi oğluna Clodagh.

"Ama yağmur yağıyor."

"Sen İrlandalısın buna alış. Hadi git."

Craig'in gitmesinden hemen birkaç saniye sonra bu sefer de Molly sahneye çıktı.

"İstiyorum," diye bağırdı Ashling'nin elindeki kahveyi işaret ederek.

"Hayır o Ashling'in," dedi Clodagh, "onu alamazsın."

"Eğer istiyorsa..." Ashling araya girme ihtiyacı duymuştu.

"İSTİYORUM!" diye ısrar etti Molly.

"Bir sakıncası olur mu?" diye sordu Clodagh. "Sana başka bir kahve veririm."

Ashling fincanı masanın üzerinden Molly'ye uzattı ama küçük kız fincanı alamadan Clodagh araya girince yeni bağrışmalar koptu.

"Biraz soğuk su ekleyeceğim," diye açıkladı Clodagh küçük kızına, "böylece ağzın yanmamış olacak."

"İstiyorum! İstiyorum! İstiyorum!"

"Ama çok sıcak! Ağzını yakacaksın."

"İSTİYORUM! ŞİMDİ İSTİYORUM!!!"

"Tamam o zaman. Dikkatli ol. Üzerine dökme."

Molly fincanı eline alıp bir yudum almayı dener denemez çığlık atmaya başladı. "Sıcak! Çok sıcak!"

"Ah, Tanrım!" diye söylendi Clodagh.

"Ah, Tanrım," diye tekrarladı Molly.

Clodagh hayatından bezmiş görüyordu. Molly'ninse eğlendiği her halinden belliydi. Bütün bu karmaşa en nihayetinde Dylan'ı uyandırmış olacak ki, aceleyle odaya girdi.

"Ashling!" Bir eliyle karma karışık durumdaki saçlarını düzeltmeye çalışarak gülümsedi. "Harika görünüyorsun. İş cephesinde yeni bir gelişme var mı?"

"Evet, artık bir işim var!"

"Mullingar'da başıboş aygırları mı yakalayacaksın?"

"Bir dergide çalışacağım. Genç kadınlar için hazırlanan bir dergide."

"Güzel iş! Eskisinden daha fazla mı kazanacaksın?"

Ashling gururla kafasını salladı. Maaşındaki artış çok fazla değildi ama *Women's Place*'de sekiz yıl boyunca aynı maaşa çalıştıktan sonra ne olsa gurur verici olurdu.

"Ve artık Peder Bennett'ten nasihatleri yazman gerekmeyecek, denk geldi aslında tam da Catholic Judge kapanırken. Bununla ilgili gazetede haber gördüm."

"Şimdilik her şey iyiye gidiyor gibi görünüyor," derken Ashling'in gözleri parlıyordu. "Water Ford'dan Bayan O'Sullivan belli ki başıma gelen en iyi şeylerden biriymiş!"

Dylan bahçeden gelen duyulmaması imkânsız gürültüye kadar eğleniyor görünüyordu. Craig salıncaktan düşüp ağ-

lamaya başlamış ve çığlıklarından anlaşıldığı kadarıyla bir yerlerini yaralamıştı. Ashling kurtarma harekâtına başlamak üzere harekete geçmişti bile. Kendini kurtarma harekâtına.

"Sen ilgilenir misin?" Clodagh yalvaran bakışlarını Dylan'a çevirdi. "Bütün hafta onlarla ben ilgileniyorum ve çok ciddi bir şey değilse sen hallet lütfen."

Dylan omuz silkti.

"Gidip Craig'e bakmamı ister misin?" diye sordu Ashling tereddütle. "Yara bandım var."

"Benim de var." Clodagh gözlerini arkadaşına dikti. "Bana yeni işinden bahset."

"Peki." Ashling konuşmaya başlamadan önce Dylan'ın bahçede işleri yoluna koyup koymadığını anlamak için o yöne son bir bakış fırlattı.

"Şık bir dergi olacak. *Women's Place*'ten çok daha şaşaalı."

Jack Devin'ın Asyalı kızla yaptığı tartışmayı ve ısırılışını anlattığında Clodagh kahkahalarını tutamadı.

"Devam et," diye ısrar etti gözlerinde yaşlarla. "Lütfen anlat! Şu anda hiçbir şey bana kendimi, benden daha kötü durumda olan insanların hikâyelerini dinlemekten daha iyi hissettiremez. Geçen hafta bir gün spor salonundan gelirken park etmiş bir arabanın içerisinde birbirine bağıran bir adamla bir kadın gördüm. Deliler gibi bağrışıyorlardı! Camlar kapalı olduğu halde seslerini duyabiliyorduk. Kavgayı görmek günün geri kalanında kendimi harika hissetmemi sağladı."

"Bundan nefret ediyorum," diye itiraf etti Ashling. "Çok sinir bozucu."

"Ama neden? Ah, sanırım geçmişin düşünülecek olursa bu normal. Çoğu insan için başkalarının kavga ettiğini gör-

mek iyidir. Zor zamanlar geçiren tek kişinin kendisi olmadığını bilmek insanı rahatlatır."

"Zor zamanlar geçiren kim?" Ashling'in yüzünde tedirgin bir ifade belirdi.

Clodagh rahatsız olmuş görünüyordu. "Hiç kimse. Ama seni gerçekten kıskanıyorum!" Bu ani bir itiraftı. "Bekârsın, yeni bir işin var, hayatın heyecan dolu."

Ashling'in nutku tutulmuştu. Onun için Clodagh'ın hayatı Kutsal Kâse'ydi. Yakışıklı, kendisine aşık, ekonomik durumu yerinde olan kocası; Donnybrook'taki Edward Dönemi'nden kalma kırmızı kiremitli evi... Bütün gün mikrodalga fırında makarna pişirmek, zaten mükemmel döşenmiş olan evi yeniden dekore etme planları yapmak ve Dylan'ın eve dönmesini beklemek. İşte güzel hayat buydu.

"Eminim dün akşam gece kulüplerini dolaşmışsındır," diye devam etti Clodagh neredeyse suçlayan bir ses tonuyla.

"Evet... ama sadece Sugar Club'a uğradım ve eve döndüğümde saat iki bile olmamıştı. Üstelik yalnızdım." Arkadaşının söyledikleri onu şaşırtmıştı. "Clodagh sen her şeye sahipsin. İki harika çocuğun, harika bir kocan..."

Harika kocan mı?

Clodagh, kocasının harika olup olmadığı üzerine uzun zamandır düşünmemiş olduğunu fark etti. Düşününce otuzlarının ortalarındaki biri için Dylan'ın vücudunun hiç de kötü olmadığını kabul etmek gerekiyordu. Yaşıtlarının çoğu gibi bira göbeği yoktu, ayrıca kasları da pelteye dönüşmemişti. Hâlâ ne giydiğine dikkat ederdi – hatta son günlerde kendisinin dikkat ettiğinden daha çok. Aslında kocasının kuaförü bile kendisininkinden daha iyiydi. Bütün yetişkin erkekleri kendi babalarına benzeten mahalle berberlerinden değildi.

Ashling protestosunu sürdürüyordu. "ve sen de harika görünüyorsun! İki çocuğun olduğu halde benimkinden çok daha güzel bir vücudun var. Benim hiç çocuğum olmadı, büyük ihtimalle de hiçbir zaman olmayacak, erkeklerle olan şansımın da iyiye döneceğini sanmıyorum."

Ashling, Clodagh'ı gülümsetmeye çalışıyordu ama arkadaşının tek söylediği, "Her şey eskidi. Özellikle de Dylan," oldu. Ashling zihninde duruma uygun söylenebilecek bir şeyler aradı. "Büyüyü yeninden yakalamanız gerekiyor. İlk tanıştığınız zamanlar nasıl olduğunuzu düşünmeyi dene."

Bu saçmalıkları nereden buluyordu. Ah evet, bunları *Women Place*'te kocası emekli olduğu için çıldıracak hale gelen bir kadına yanıt olarak yazmıştı.

"Onunla nerede tanıştığımı bile hatırlamıyorum," dedi Clodagh. "Ah, hayır, elbette hatırlıyorum. Onu Loch Lan Hagarty'nin 21. yaş gününe sen getirmiştin. Hatırlıyor musun? Tanrım, neredeyse yüzyıl geçmiş gibi."

"İlişkiyi canlı tutmak için çabalaman gerek," diye alıntı yaptı Ashling, "romantik yemeklere çıkın, hatta bir hafta sonu kaçamağı yapın. Ne zaman isterseniz ben bebek bakıcılığı yaparım." Daha bu sözü verirken içini bir panik duygusunun kapladığını fark etti.

"Evlenmek istiyordum." Clodagh kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Dylan ve ben birbirimize uygun görünüyorduk."

"Bu ilişkinizi küçümsemek olur."

Ashling yıllar önceki o doğum günü partisinde Clodagh ve Dylan'ın ilk kez göz göze gelişlerini hatırladı. Dylan gruplarındaki en yakışıklı erkek ve Clodagh da en güzel kızdı. Herkes insanların kendi denklerine çekildiğini bilirdi. Dylan ve Clodagh ilk kez göz göze geldiklerinde Dylan'ın

kız arkadaşı -partiye birlikte geldiği kişi- aslında Ashling'di. Bu ilk ve son randevuları oldu. O ilk bakışmadan itibaren Dylan'ın gözünde diğer bütün kadınlar kayboldular. Gerçi Ashling bunu hiçbir zaman sorun etmedi çünkü onlar birlikte olmak için yaratılmış gibiydiler. Kendisinin daha ilk baştan bu ilişkiyi desteklediği söylenebilirdi.

Clodagh kıkırdadı ama yüzündeki yorgun ifade değişmemişti. "Her şey yolunda, gerçekten. Ya da en azından ben oturma odasının renklerini değiştirdiğimde yolunda olacak."

"Yine dekorasyona mı başlayacaksın!" Clodagh mutfağı yeninden dekore etmeyi daha birkaç hafta önce bitirmişti. İşin aslı, oturma odasını elden geçireli de çok uzun zaman olmamıştı.

O öğleden sonra Ashling, Clodagh'ın evinden kendi evine dönerken Tesco'ya uğrayıp yiyecek bir şeyler almaya karar verdi. Bir paket mikrodalgada pişirilmeye hazır patlamış mısır alıp kasaya ilerledi.

Sırada önünde duran kadının (bir market kuyruğunda olmasına alışık olmadığınız türde) kuaförden yeni çıkmış gibi görünen saçları vardı. Ashling içinde yükselen hayranlık duygusuna engel olamadı. Giydikleri kendi giydiklerine benzese de bu kadının üzerindekiler dükkândan yeni alınmışçasına parlıyordu. Görünüşündeki mükemmelliği uzaktan bile fark edebilirdiniz.

Ayakkabıları Ashling'in bir dergide gördüğü ama İrlanda'da henüz satışa çıkmamış olan pembe Nike'lardandı. Pembe sırt çantası ayakkabılarıyla uyumluydu ve ona bakarken insanın gözü tekrar tekrar saçına takılıyordu – parlak, düzgün ve şık... Çoğu insanın asla sahip olamayacağı türden.

Hayranlık içerisindeki Ashling kadının alışveriş sepetindeki malzemelere göz attı. Yedi kutu çilekli Slimfast, yedi patates, yedi elma ve dört... beş... altı... yedi paket çikolata. Çikolatalar diğerlerinden ayrı, daha özenli biçimde yerleştirilmişlerdi.

Israrcı bir içgüdü Ashling'e bu sepetin kadının bir haftalık alışverişi olduğunu söyledi. Ya öyleydi ya da kadın adları Uykucu, Öfkeli, Mutlu veya her neyse, yedi cüceler için alışveriş yapıyordu.

5

Cumartesi öğleden sonra Lisa'nın uçağı Dublin Havaalanı'na indiğinde yağmur yağıyordu. Londra'dan havalanırken kendisini daha kötü hissetmesinin mümkün olmayacağını düşünmüştü, oysa yağmurlu havada Dublin'e üstün körü bakarken ne kadar yanılmış olduğunu anlıyordu.

Onu şehir merkezine götüren taksi şoförü Dermot, sadece acısını arttırdı. Geveze ve ilgiliydi, oysa Lisa'nın son istediği geveze ve ilgili bir şoförle saatlerce aynı takside kapalı kalmaktı. Eğer New York'ta olsa büyük ihtimalle taksisini kullanacak olan saçı sakalı birbirine karışmış delileri düşündü. Ama New York'ta değildi.

"Aileniz burada mı yaşıyor?" diye sordu Dermot.

"Hayır."

"Sevgiliniz?"

"Hayır."

Kadın konuşmayı ne kadar kısa keserse adam o kadar çok konuşuyordu. 'Araba kullanmayı seviyorum,' diye başladı söze.

"Yuppi," diye yorumda bulundu Lisa kinayeyi belli ederek.

"Boş günlerimde ne yaptığımı bilmek ister misin?"

Lisa onu görmezden geldi.

"Araba kullanmaya çıkıyorum! İşte bunu yapıyorum. Üstelik yalnızca Wicklow çevresinde sürmüyorum, uzun mesafelere gidiyorum. Bir keresinde Letterkenny'ye kadar gittim. Orası Donegal'dadır... İşimi seviyorum."

Hiç susmadan bütün yol boyunca konuşmayı sürdürdü. Lisa'nın dinleyip dinlemediğine fazla aldırdığı söylenemezdi. Harcourt Caddesi'ndeki otele vardıklarında Lisa'nın bagajlarını taşımasına yardım etti ve ona iyi şanslar diledi.

Malone's isimli apart otel, yeni türdeki pansiyonlardandı – barı ya da restoranı ya da oda servisi kısaca her biri kendi mutfağına sahip otuz oda dışında hiçbir şeyi yoktu. Lisa dört gece için yerleşmişti, şansı yaver giderse kısa zamanda kendine yaşayacak bir yer bulmayı umuyordu.

Yolculuk nedeniyle sersemlemiş olarak kalabalık yolun gri manzarasına baktıktan sonra sokağa çıktı. Yeni evi olarak kabul etmek zorunda bırakıldığı şehri dolaşmak niyetindeydi.

Artık gerçekten de burada olduğundan, olayın şoku etkisini tam olarak gösteriyordu. Hayatı nasıl olmuştu da bu kadar yanlış bir yola girmişti? Her şey neden bu kadar kötü gidiyordu? O, şimdi New York, Beşinci Cadde'de dolaşıyor olmalıydı, bu puslu kasabada değil.

Gezi rehberinde Dublin'i dolaşmanın ve bütün önemli yerleri görmenin yarım gün süreceği yazıyordu – sanki bu iyi bir özellikmiş gibi. Kesinlikle iki saatten az bir zaman Liffey Nehri'nin hem doğu hem batısındaki alışveriş merkezlerini gezmeye yeterliydi. Beklediğinden de kötüydü: Kimse La Prairie ürünlerinin, Stephane Kelian ayakkabıların, Vivi-

enne Westwood ya da Ozwald Boeteng'lerin peşinde koşmuyordu.

Herkes aynı! Herkesin aynı olduğu bir kasaba, diye düşündü sinir krizinin eşiğinde, *ve herkes geçen sezonun Hilfiger'lerini giyiyor.*

Eve dönmek istiyordu. Daha şimdiden Londra'yı o kadar özlemişti ki –tam o anda sisin arasından kalbinin daha hızlı çarpmasına neden olan bir tabela gördü: Marks&Spencer!

Normalde yanına bile yaklaşmazdı Marks&Spencer'ın. Kıyafetler çok 'satın alınabilir', yemek çok baştan çıkarıcıydı ama bugün bir istisna yapacaktı. Kendini yabancı bir ülkedeki İngiliz konsolosluğunda huzur arayan kafadan çatlak biri gibi hissetse de mağaza onu çekiyordu. İçeri girip kapıya yaslanarak bekleme isteğine karşı koydu – karşı koymak zorundaydı çünkü kapı otomatikti. İçeri girer girmez de yemek bölümüne yöneldi, bu bölümde vitrin camları bulunmadığından fantezisi bölünmeyecekti.

High Street-Kendsington'da yürüyorum, diye hayal kurdu. *Birazdan Outfitters ya da* -taze sebzelerin önünde durdu- *Marble Arch'a sapacağım. Buradaki işim biter bitmez Güney Molton sokağına gideceğim.*

Önündeki kavun salatalarının, Londra sokaklarındaki kavun salatalarının parçası olduğunu düşünmek içini rahatlatıyordu. Meyvelerden birinin üzerindeki plastik ambalaj kâğıdına dokundu ve içini aidiyet duygusu kapladı – zayıf ama gerçek.

Yeniden sakin olmayı başardığında sıradan bir süpermarkete girip haftalık alışverişini yaptı. İşleri rutine oturtmak çıldırmasını engellerdi – geçmişte yardımcı olduğu kesindi. Evine dönerken saçlarını yeniden bastırmakta olan yağmurdan korumak için paltosunun yakasını kaldırdı. Ye-

di Slimfast paketini çıkartıp masaya koydu, patates ve elmaları ufak buzdolabına yerleştirdi ve yedi parça çikolatayı rafa kaldırdı.

Şimdi ne olacak? Cumartesi gecesi. Yabancı bir şehirde tek başına. Oturup televizyon izlemekten başka yapılacak bir şey yok... Bu düşünceyle beraber odada bir televizyon olmadığını fark etti.

O kadar büyük bir darbeydi ki bu, gözlerinden akan yaşlara hâkim olamadı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Şimdi ne yapacaktı? Bu ayın *Elle, Red, New Woman, Company, Cosmopolitan, Marie Claire, Vogue* ve *Tatler* dergilerini hatta rakip İrlanda dergilerinin tamamını okuyup bitirmişti. Belki bir kitap okuyabilirdi. Eğer kitabı olsaydı. Ya da gazete – ama gazeteler çok sıkıcı ve iç kapatıcıydı.

En azından yerleştirmesi gereken elbiseler vardı. Böylece aşağıdaki sokaklarda gençler kendilerini gecenin eğlencesine bırakırken Lisa da sigara içip elbiselerini, eteklerini ve ceketlerini yerleştirdi. Paltolarını astı, çizmelerini ve ayakkabılarını raflara koydu ve çantalarını kenara dizdi. Telefon çaldığında kendini eşyalarını düzenleme işine kaptırmıştı.

"Evet?" der demez telefonu açtığına pişman oldu. "Oliver!" Ah kahretsin. "Bu numarayı nereden... Nereden buldun?"

"Annen verdi."

Hâlâ araya girmeye çalışıyor.

"Bana ne zaman anlatacaktın Lisa?"

Hiçbir zaman.

"Kısa süre sonra. Kendi evim olduğunda."

"Londra'daki evimizi ne yaptın?"

"Yeni kiracılar geldi. Üzülme, kiradan payına düşeni alacaksın."

"Ve neden Dublin? New York'a gitmek istediğini sanıyordum."

"Bu daha iyi bir kariyer hareketi gibi geldi."

"Tanrım, seni anlamak gerçekten imkânsız. Her neyse, umarım mutlusundur," dedi tam aksini kastettiğini açıkça belli eden bir ses tonuyla. "Umarım her şeye değmiştir."

Sonra da telefonu kapattı.

Lisa camdan aşağıya, Dublin'e bakarken titriyordu. Değmiş miydi? Öyle olsa iyi olurdu. *Colleen*'i dünya çapında bir dergi haline getirmeye kararlıydı.

Sigaranın dumanını içine çekmeyi denedi, beceremeyince söndüğünü düşünüp yeniden yaktı ama sigara aslında sönmemişti sadece onun aradığı sigara değildi. Acısını dindirmiyordu. Bir şeye ihtiyacı vardı. Raftaki çikolatalar ona sesleniyorlardı ama onlara direndi. Kendini cehennemdeymiş gibi hissetmesi, günde bin beş yüz kaloriyi geçmesine gerekçe olamazdı.

Sonunda pes etti. Paketlerden birini yavaşça açtı ve dişleriyle her seferinde çok ufak parçalar kopartarak yemeye koyuldu. Sonuna kadar.

Paketi bitirmesi bir saat sürdü.

6

Ashling kapı önünden gelen şişe seslerinden Joy'un apartmana girdiğini anladı.

"Kapıyı kapatma, Ted çıkmak üzere." Joy bir şişe beyaz şarabı mutfak tezgâhına bırakırken.

Ashling, gülümsedi. Yanılmamıştı.

"Phil Collins," dedi Joy gözlerinde şeytani bir parıltıyla, "Michael Bolton ya da Michael Jackson. İçlerinde birisiyle yatmak zorundasın. Hangisi?"

Ashling gözlerini kırpıştırdı. "Kesinlikle Michael Jackson değil. Ve kesinlikle Phil Collins de değil. Ve kesinlikle Michael Bolton da değil."

"Birini seçmek zorundasın." Joy tirbuşonu aramakla meşguldü.

Ashling birini seçmezse Joy'un bu soruyu gece boyunca tekrarlayacağına emindi. "Tamam. Phil Collins sanırım. Uzun zamandır onu seçmemiştim. Sıra sende. Benny Hill, Tom Jones ya da... İzin ver de gerçekten korkunç birini bulayım, Paul Daniels."

"Tamamen sevişmek mi yoksa..."

"Tamamen sevişmek."

"Tom Jones o zaman," Joy iç çekerek Ashling'e bir kadeh uzattı. "Şimdi bana ne giyeceğini göster."

Cumartesi gecesiydi ve Ted komedi numaralarını yeni açılan mekânlardan birinde deneyecekti. Bu arkadaşları ya da ailesi dışındaki bir izleyici grubu önünde ilk gösterisi olacağından doğal olarak Ashling ve Joy elini tutmak üzere onunla gitmek zorundaydı.

Joy Ryder, Ashling'in bir alt katında yaşıyordu. Kısa, yuvarlak vücutlu, kıvırcık saçlı, tehlikeli bir kadındı – özellikle içki, uyuşturucu ve erkeklere düşkünlüğü göz önünde bulundurulacak olursa. Kendine yüklediği görevlerden biri de Ashling'i suç ortağına çevirmekti.

"Yatak odama gel," diye seslendi Ashling. "Bu krem rengi pantolonla bu dar bluzu giyeceğim." Ashling aniden arkasını dönünce yanlışlıkla Joy'un ayağına bastı ve yerinde sıçrayan Joy da elini dolabın kapısına çarptı.

"Ahh! Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Joy bir yandan da elini ovuşturuyordu. "Bu ayakkabıların topukları canını sıkmıyor mu?"

Ashling kafasını salladı. "Ben kasabalı gibi giyinmeyi seviyorum." Seçtiği kıyafetleri giydi.

"Bu kıyafeti ben giysem balkabağına benzerdim," dedi Joy hayranlıkla. "Oval hatlı olmak korkunç."

"En azından harika bir belin var. Şimdi, sanırım saçlarımı halletmem gerekiyor..."

Trix'in onlarla yarattığı harikaları gördükten sonra Ashling bir sürü kelebek toka almıştı. Ama onları kafasına takmayı denediğinde etkilerinin kesinlikle Trix'in saçındayken yarattıklarına benzer bir etki olmadığını gördü.

"Komik görünüyorum!"

"Kesinlikle," diye nazikçe onayladı Joy. "Söylesene yarı-adam-yarı-porsuk sence gösteriden sonraki partiye gelir mi?"

"Belki. Hem onunla yine Ted'le birlikte gittiğiniz bir partide tanışmamış mıydın? Komedyenlerden birinin arkadaşı değil mi?"

"Hmm. Sanırım haklısın. Ama bu haftalar önceydi ve onu o zamandan beri görmedim. Nereye kayboldu uluslararası gizemli adamımız bilemiyorum. Tarot kartlarını getir de ne olacağına bir bakalım."

Ashling kartları getirip Joy'a uzattı. Joy desteden bir kart seçip açtı. "Kılıçların onlusu. Bu kötü olanlardan, öyle değil mi?"

"Berbat," diye onayladı Ashling.

Joy desteyi kapıp karıştırdıktan sonra hoşuna giden bir kart buldu. "Değneklerin Kraliçesi. İşte bunu seçmeliydim. Şimdi sen bir tane seç."

"Kupaların Üçlüsü," dedi Ashling seçtiği kartı açarken. "Yeni başlangıçlar demek."

"Demektir ki, sen de yeni birisiyle tanışacaksın."

Ashling bir kahkaha attı.

"Phelim, Avustralya'ya gideli yüzyıllar oldu," diye üsteledi Joy. "Artık onu unutmanın zamanı geldi."

"Onu unuttum bile. O ilişkiyi bitiren bendim, hatırlamıyor musun?"

"Sadece o doğru olanı yapıp ilişkiyi bitirmeyi becerememiş olduğu için. Senin adına mutluyum – ben ayrılma meselelerinde erkeklere benziyorum. Birini terk etmek gerçekten çok meşakkatli bir iş oluyor. Sen çok güçlüsün."

"Bunun güçle ilgisi yok. Onu terk ettim çünkü ayrılıp ayrılmayacağına karar vermesini beklemenin yarattığı gerilime katlanamıyordum. Çıldıracak gibiydim."

Phelim, Ashling'in beş yıl boyunca aralıklı olarak devam eden ilişkisindeki partneriydi. İyi zamanları ve çok da iyi olmayan zamanları olmuştu. Phelim yetişkinlere uygun, olgun bir ilişkiye hazır olmadığından sürekli ayrılıp birleşirlerdi.

İlişkilerini yürütebilmek için Ashling merdiven altından geçmekten kaçınmış, kara kedi görünce saçını çekmiş, dilek çeşmelerine bozuk para fırlatmış ve falcılara ikisinin burçlarını danışmıştı. Cepleri her zaman şans getirdiğine inandığı objelerle dolu olurdu: Pembe kuartzlar, şanslı madalyonlar ve buda heykeli.

Ne zaman yeniden bir araya gelseler Ashling umutlanır ve her seferinde daha büyük hayal kırıklığına uğrardı. Her ayrılıkları gibi son ayrılıkları da dramatikti.

"Hep Dublin'de kısılıp kaldığından yakınırsın," dedi Ashling. "Hadi, git gez, dünyayı mı dolaşacaksın, ne yapacaksan yap."

Şimdi bile aralarındaki iletişim, zayıf olmakla beraber sürüyordu. Aralarında dokuz bin kilometre olduğu halde. Şubat ayında kardeşinin düğünü için geri geldiğinde ilk gördüğü insan Ashling olmuştu. Kol kola girip birlikte dolaşmış ve ayrılırken ikisi de gözyaşlarını tutamamıştı. Ama Phelim gitmekte tereddüt etmemişti.

"Orospu çocuğu," dedi Joy öfkeyle.

"Hayır değil," diye tersledi Ashling. "Bana istediğimi verememiş olması ondan nefret etmem için geçerli bir neden değil."

"Ben bütün eski sevgililerimden nefret ederim," diye belirtti Joy. "Yarı-adam-yarı-porsuğun da onlardan biri olmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Ya bu gece oradaysa? Uygun değilmiş gibi görünmeliyim. Ama eğer... Hayır, nişan yüzüğü takmak fazla abartılı olur. Bir aşk ısırığı işimi görecektir."

"Aşk ısırığı izini nasıl edinmeyi düşünüyorsun?"

"Senden! Hadi," boynunu işaret ediyordu. "Isır."

"Git işine Joy."

"Lütfennn."

Ve ne yazık ki, Ashling insanları memnun etmeye eğilimli biri olduğundan arkadaşının yalvarmalarını kıramadı ve dişlerini boynuna geçirdi.

Tam değil, yarım bir iz oluşmuştu.

"Ah!" İkisi birden suçluluk duygusuyla arkalarını döndüler. Ted odanın kapısında duruyor, kızgın görünüyordu. "Kapı açıktı... Ben meşgul olduğunuzu..." Kendini toparladı. "Umarım ikiniz çok mutlu olursunuz."

Ashling ve Joy birbirlerine bakıp kahkahalara boğuldular. Sonunda Ashling, Ted'in haline acıdı da neler olduğunu anlattı.

Ted'in gözleri masadaki Tarot kartlarına takıldı ve bir tane çekti. "Değneklerin sekizlisi. Bu ne anlama geliyor?"

"İşte başarı," dedi Ashling. "Bu akşam gösterinle herkesi büyüleyeceksin."

"Evet ama kızları da etkileyebilecek miyim?"

Ted'in stand-up komedyeni haline gelmesinin tek bir nedeni vardı; kız arkadaş bulmak. Kadınları Dublin kulüplerinde kendilerini komedyenlerin kucaklarına attıklarını gördüğü an komedyenliğin arkadaş bulma servislerinden daha isabetli bir tercih olduğuna karar vermişti. Daha önce bir arkadaşlık servisine kaydolmuşluğu yoktu. Başkasının kendisine sevgili bulmasıyla ilgili tek bildiği Ashling Kennedy'nin ortaya koyduğu çabalardı. Ashling onu bütün bekâr arkadaşlarıyla eşleştirmeyi denemiş ama tüm çabalar sonuçsuz kalmıştı. Arkadaşları arasından Ted'in tek hoşlandığı Clodagh olmuştu, o da ne yazık ki çoktan kapılanlardandı.

"Başka bir kart seç," dedi Ashling.

Seçtiği kart asılan adamdı.

"Bu akşam kesinlikle şanslısın," dedi Ashling.

"Ama bu asılan adam!"

"Önemli değil."

Ashling bir adamı sahneye çıkartırsanız, ne kadar beceriksiz olursa olsun, gitar çalmasını beceremeyen bir gitarist bile olsa, kızların onunla ilgileneceklerini biliyordu. Kadınlar sahne ışıklarının altında duran erkekleri severdi. Bu sahne yirmi metrekarelik bir bardaki tozlu, yarım metre yüksekliğindeki sahne olsa bile.

"Yapacağım gösteriyi değiştirmeye karar verdim. Gerçeküstü bir şeyler denemek istiyorum. Karıncalardan bahsedeceğim."

"Karıncalar?"

"Karıncalar bir yığın komedyenin işine yaramişlardır." Ted savunmaya geçti. "Harry Hill ya da Kevin McAleer'ı düşün."

Tanrım! Ashling şimdiden korkmaya başlamıştı. "Hadi, gidelim."

Ashling, daireden çıkmadan önce bir saniyeliğine oyalandığında arkadaşları şanslı buda heykelini ovaladığını biliyorlardı.

Komedi şovu kalabalık, karanlık bir kulüpte olacaktı. Şovun ortaları gelene kadar Ted'in sırası değildi ve diğer komedyenler zekice espriler yapsalar da Ashling rahatlayamıyordu. Ted için endişeliydi.

Ted'den başka bir komedyenin daha ilk gösterisi olacaktı ve şansına Ted'den iki kişi önce sahne alıyordu. Gösteri korkunçtu. Ufak tefek, kıllı çocuk neredeyse beş dakika boyunca Beavis ve Butthead taklidi espriler yaptı. Seyirciler

acımasızdı. "Sahneden in." "Yuuuuhhh!!!" Ashling, Ted için daha da telaşlandı.

Derken sıra Ted'e geldi. Ashling ve Joy heyecanla alkışladılar. Gururlu ama gergin anne babaları andırıyorlardı. Saniyeler içinde elleri yorulduğundan alkışlamayı bırakmaları gerekti.

Solgun spot ışığının altında Ted zayıf ve hassas görünüyordu. Tişörtünü yukarı sıvayıp seyircilere Calvins marka kemerini gösterdi. Ashling, *bu numara kızlar üzerinde işe yarayacak mı?* diye düşündü.

"Bir karınca bir bara girmiş," diye başladı Ted. Seyircinin yüzleri beklentiyle aydınlandı. "Bir bardak süt, bir kâse çerez ve on sigara ısmarlamış. Bunu gören barmen arkadaşına dönüp "Bak, konuşan bir karınca!" demiş.

Bir ya da iki kişi ellerini çırptı ama onlar dışında salona katı bir sessizlik hâkimdi. Hâlâ fıkranın vurucu noktasını bekliyorlardı.

Tedirginleşen Ted başka bir espriye başladı.

"Benim karıncamın burnu yok," diye bağırdı.

Daha fazla sessizlik. Ashling kalbinin göğüs kafesinden dışarı çıkacakmış gibi çarptığını fark etti.

"Benim karıncamın burnu yok!" diye tekrarladı Ted, iyice umutsuzluğa kapılarak.

O zaman Ashling espriyi yakaladı. "Peki' nasıl koku alıyor?"

"Almaması daha iyi çünkü berbat kokuyor."

Salona hâkim olan hava daha da gerilmişti. Bu da neydi böyle??!! İnsanlar kafalarını çevirip birbirlerine baktılar.

Ted devam etti. "Bir arkadaşımın arkadaşıyla tanıştım ve bana 'Gafton caddesinde birlikte yürüdüğün kadın kimdi?' diye sordu, ben de dedim ki: "O bir kadın değil karıncamdı!"

Ve kalabalık yavaş yavaş esprileri anladı ya da anlamadıkları halde sinirleri hepten bozulduğu için gülmeye başladı. Kahkahalar önceleri hafifti, sonra seyirciler kasıklarını tutarak güldüler. Adil olmak gerekirse cumartesi gecesiydi ve kızgınlardı.

Arkasından biri Ashling'e "Sizin adam çok komik ve sinir bozucu," yorumunda bulundu.

"Sarı ve bilge şey nedir?" Ted gülümsüyordu.

Seyircileri avucunun içine almıştı. Nefeslerini tutmuş esprileri bekliyorlardı. "Sarı ve bilge bir karınca!"

Daha geç saatlerde herkes evlerine giderken Ashling insanların Ted'den bahsettiklerini duydu. Gecenin kahramanı olmuş görünüyordu. Ted, o ve Joy bir partiye davet edilmişlerdi.

"Bu Ted, çok seksi... Çok komik..."

"Tişörtünü kaldırışına bayıldım..."

"Ah, evet, tişörtünü kaldırması, iyi numaraydı."

"Sence bir kız arkadaşı var mıdır?"

"Kesin vardır."

Parti rıhtım tarafındaki modern bir evdeydi. Mark Dignan'ın dairesi olduğundan davetlilerin çoğu komedyendi. Ashling, gece boyunca kasıkları ağrıyacak kadar güldü ama oda ne kadar kalabalık ve gürültülü olursa olsun gösteri kadar parıltılı değildi.

"Diğer komedyenlerin çalması ihtimaline karşı iyi esprileri saklıyorlar," diye açıkladı bu partilerin müdavimlerinden olan Joy. "Para ödeyen seyirciler olmadığında bu adamların ne kadar sıkıcı olduğunu görmelisin. Şimdi nerede o?"

Joy gecenin başından beri sayıkladığı adamı aramaya koyulduğunda Ashling de kendisine yeni bir kadeh şarap al-

mak için mutfağa yöneldi. Mutfakta Bisiklet Billy, çevresini saran kızlara bir şeyler anlatıyordu. Kısa boylu, Yüzüklerin Efendisi'ndeki trolleri andıran bir adamdı ama komikti. Onu gören Ashling gülümsemeyi başardı.

"Bu akşam çok komiktin. Yaptığın işten büyük keyif alıyor olmalısın."

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı adam. "Bir roman yazıyorum. Asıl yapmak istediğim onu tamamlamak."

"Ne kadar hoş," diye yorumda bulundu Ashling.

"Pek sayılmaz." Billy ters yanıtlar vermeye kararlıydı. "Dürüst ve üzücü bir roman. Çok acıklı. Çakmağım nerde benim?"

"İzninle." Ashling çantasından çıkarttığı çakmakla adamın sigarasını yaktı.

Oturma odasındaki kalabalığın arasında çevresi kendisiyle ilgilenen kızlarla çevrili olan Ted'i görüyordu. Bu gecenin onun şanslı gecesi olacağını söylemişti. Bakışlarını biraz ileriye kaydırdığında camdan Liffey'in karanlık, yağlı sularına bakan figürü fark etti, siyah saçlarının arasında bir tutam gri saç vardı. *İşte,* diye düşündü Ashling. Uluslararası yarı-adam-yarı-porsuk gizemimiz, sanırım. Joy, adamın kendisini görebileceği bir yerde durmuş onu görmezden geliyordu.

Bu koşullar altında Ashling onu yalnız bırakmaya karar verdi. Elinde şarabı ortalıkta dolaşırken sohbet edebileceğini düşündüğü Mark Dignan'ı gördü. Bir seksen beş boyunda ve patlak gözlü olduğundan onu fark etmemek imkânsızdı.

Ne var ki, sahnedeki gösterisiyle ilgili iltifat etmeye başlamadan adam elinin bir hareketiyle onu susturdu. "Bu işi sadece romanım yayınlanana kadar yapıyorum."

"Ah, demek sen de bir roman yazıyorsun. Söylesene neyle ilgili?"

"Dünyanın ne kadar çürümüş olduğunu gören bir adamla ilgili." Mark'ın gözleri daha da büyüdü. Dikkat etmese halının üzerine düşeceklerini zannederdiniz. "Oldukça depresif bir roman," diye ekledi Mark. "İnanılmaz ölçüde depresif. Adam kendisinden hayattan nefret ettiğinden daha da fazla nefret ediyor."

Bu lafı eder etmez rahatsız edici bir ipucu verdiğini fark ederek tedirgin bir biçimde çevresine bakındı.

"İyi şanslar." *Zavallı.* Ashling, Mark'ın yanından uzaklaşırken Ted'in komedyenlerin anarşisti, ironik bir yapı bozucu olduğunu söyleyen insanların yanından geçti. "Çok basit bir espriyi alıp altüst etmiş. Neyin komik olduğuna dair düşüncelere meydan okumuş. Her neyse dans etmek ister misin?"

"Ne? Burada mı?" Ashling şaşırmıştı çünkü uzun zamandır ilk kez bir yabancı onu dansa davet ediyordu. Özellikle de başka birinin oturma odasında. Gerçi çevreye şöyle bir baktığınızda Fat Boy Slim eşliğinde vücutlarını sallayan kızları görebiliyordunuz. "Hayır teşekkürler," diye özür diledi. "Hâlâ gecenin erken saatleri ve ortama alışmış değilim." "Tamam. Bir saat içinde yeninden sorarım."

"Harika." Yapay bir neşeyle adamın yanından uzaklaştı. Ne bir saat sonra, ne de bir ömür sonra onunla dans etmeyeceğine emindi.

Bir süre sonra pencere tarafına baktığında Joy ve gizemli adamın öpüştüklerini görerek sevindi.

Biraz daha oyalandı. Oldukça uyduruk bir parti olmasına karşın kalabalığın arasına karışmaktan memnun olduğunu şaşırarak fark etmişti. Bu tür bir memnuniyet duygusunu ender olarak yaşıyordu; Ashling kendisini bildi bileli içinde hep bir boşluk duygusu vardı. Hiçbir zaman sahip

olamayacağı şeylerin bilinci. Kalbindeki ağrı hiçbir zaman tam olarak gitmezdi.

Ama bu akşam kendini sakin ve huzurlu hissediyordu, tek başınaydı ama yalnız hissetmiyordu. Ona asılan tek adam kendisinin tipi olmasa bile eve dönmeye karar verecek kadar canı sıkılmamıştı.

Kapıda dans etmeye hevesli adamla tekrar karşılaştı.

"Şimdiden gidiyor musun? Bir saniye bekle." Bir kâğıt parçasına bir şeyler karalayıp kıza uzattı.

Dışarı çıkana kadar kâğıdı açmadı. Üzerinde bir isim yazılıydı. Marcus Valentine; bir telefon numarası ve bir not, "Bellez-moi!"

Bütün gece boyunca attığı en iyi kahkahayı attı.

Eve dönüş yürüyüşü on dakika sürdü – en azından yağmur durmuştu. Apartmanın kapısına ulaştığında, yine kapının önünde uyuyan genci fark etti.

Bir önce gördüğü evsizle aynı kişiydi. Ama bu sefer düşündüğünden daha genç olduğunu fark etti. Solgun ve zayıftı. Turuncu battaniyesine sarılmış haldeyken bir çocuğu andırıyordu.

Ashling çantasını karıştırıp bir sterlin buldu. Önce gencin kafasının yanına bırakmayı düşündü ama birinin oradan çalabileceğinden endişelenerek parayı battaniyenin altına itti ve adamın üzerinden atlayarak binaya girdi.

Kapı arkasından kapanırken zayıf bir sesin "Teşekkürler," dediğini duydu. Gerçekten mi duyduğundan yoksa hayal mi ettiğinden emin değildi.

Ted, alkışları toplarken Jack Devine da Ring Send'deki deniz manzaralı evinin kapısını açıyordu.

"Neden beni aramadın?" diye sordu Mai. "Benim için asla yeterince zamanın olmuyor." Adamı geçip içeri girerken kot pantolonunun düğmelerini açıyordu.

Jack gece vakti neredeyse kapkara görünen denize baktı. Gözleri ifadesizdi. Sonra kapıyı kapatıp kadını takip etti.

Yaklaşık aynı zamanda Donnybrook'taki kırmızı kiremitli evde Clodagh dördüncü cinini devirerek kendini sarhoş etmeye çalışıyordu. Yirmi dokuz gün olmuştu.

7

Ashling cumartesi sabahı uyandığında kendini büyük ölçüde dinlenmiş ama hafif akşamdan kalma buldu. Koltuğa uzanıp Duke Of Hazzard dizisi bitene kadar sigara içip televizyon izledi. Ardından dışarı çıkıp ekmek, portakal suyu, sigara, gazete ve akşamdan kalmalığı ortadan kaldırması için soda aldı.

Midesini bulandıracak kadar uzun süre sadakatsizlik üzerine çekilmiş filmleri izledikten sonra dairesine çekidüzen vermeye karar verdi. Bu, yirmi kadar kirli tabağı ve her tarafta bıraktığı boş bardakları toplayıp mutfağa götürmek demekti. Koltuğun altına tıkıştırılmış patates cipsi poşetini attı ve pencereleri açtı. Süpürmeye başlamadan pes ettiyse de ortalığa bolca Oust oda spreyi sıktı. Koku anında kendisini iyi hissetmesini sağlamıştı. Tamam, bir hafta daha idare eder.

En sonunda, her ne kadar bir yere gitmemiş olduğundan emin olsa da kuru temizlemeden aldığı takımı kontrol etti. Hâlâ gardırobunda, yeni yıkanmış gömleğin yanında asılıydı. Yarın büyük gün. Gerçekten büyük bir gün. Her pazartesi yeni bir işe başlamıyordu. Aslında sekiz yıldır hiç yeni

bir işe başlamamış olduğundan son derece gergindi. Ama heyecanlıyım da, diye ikna etmeye çalıştı kaskatı kesilmiş olan midesini.

Şimdi ne? Ah, kaçınılmaz olarak süpürmem gerekecek. Ayrıca süpürmek, eğer doğru yaparsanız beli inceltmek için harika bir egzersizdir. Mor ve limon sarısı Dyson makineyi çıkarttı. Hâlâ, bir temizlik makinesine bu kadar para harcamış olduğuna inanmıyordu. Rahat rahat çantalara ve ayakkabılara harcayabileceği parayı. Ya da şaraba... Bundan çıkartılabilecek tek sonuç artık büyümüş olduğuydu. Bu da aslında komikti çünkü kafasında hâlâ on altı yaşındaydı ve okul bittiğinde ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu.

Düğmeye bastı ve belini olabildiğince hareket ettirerek süpürmeye koyuldu. Koridorun sonuna geldiğinde gürültünün akşamdan kalma komşusu Joy'a işkence gibi geldiğinden emindi – Ashling'in dairesi komik derecede küçük ve duvarlar inceydi.

Ama dairesini o kadar seviyordu ki, işini kaybettiği zaman en büyük korkusu kredi taksitlerini ödeyememek olmuştu. Üç yıl önce daireyi aldığında Phelim ve kendisinin bahçesinde güller yetişen bir ev almaya asla paralarının yetmeyeceğini anlamıştı. Gerçi başlangıçta Phelim'in kredi limitlerini zorlayıp kendisiyle beraber taşrada üç odalı bir ev almak için bankaya geleceğini ummuştu ama o bunun mümkün olmadığını açıkça belli etti. Bu Ashling için büyük hayal kırıklığıydı ve o zamanlar bu daireyi almak ona büyük bir hata gibi görünmüştü. Oysa şimdi farklı düşünüyordu. Bu daire onun cennetiydi, on yedi yaşından itibaren kiralık dairelerde sürünmüş, başkalarının yataklarında yatmış, yumrularla dolu kanepelerde uyumuş, ev sahiplerinin işkencelerine katlanmış biri için 'ev sahibi olma' duygusu inanılmazdı.

Taşındığında tek bir parça mobilya bile yoktu içerde. Birkaç havlu ve birbirine uymayan çarşaflar dışında her şeyi satın alması gerekmişti. Bu durum onda ender rastlanan türde bir sinir bozukluğuna yol açtı, tek tek her şeyi satın alması, bir sürü gereksiz mobilyaya para harcaması gerekecekti, örneğin sandalyelere.

"Ama yerde oturamayız," diye bağırmıştı Phelim.

"Biliyorum,"dedi Ashling. "Ama böyle olacağını düşünmemiştim..."

"Sen aşırı hazırlıklısındır." Phelim'in de yakınacağı çok şey vardı. "Bu tür konularda iyi olacağını düşünürdüm. Nasıl diyorsunuz, yuva kurmak gibi konularda."

Ashling düşüncelere daldığında Phelim onun moralini yerine getirmesi gerektiğini anladı. "Ah, bırak da sana yardım edeyim. Mobilyalardan birkaçını alabilirim."

"Yataktan bahsediyorsun elbette," dedi Ashling kinayeli olarak.

"Şey... Sen de bahsettiğine göre..." Phelim Ashling'le sevişmeye bayılıyordu. Yatak almak onu amacına ulaştıracaksa para önemli değildi. Yoksa önemli miydi? "Yatak almaya param yeter mi?"

Ashling düşündü. Phelim'in finans işleriyle kendisi uğraşmaya başladığından beri durumu daha iyiceydi. "Sanırım," dedi tarttıktan sonra. "Ama kredi kartınla alırsan."

Sonra da içi sızlayarak bir krediye daha başvurmuş ve kendine kanepe, dolap, masa ve birkaç sandalye almıştı. *Ve hepsi bu olacak,* demişti kendi kendine. Neredeyse bir yıl boyunca perde almayı reddetti.

"Camları silmemekle yetineceğim," diyordu. "Böylece hiç kimse içeriyi göremez."

Ama banyosundan taşan sular Joy'un dairesine sızınca kendine bir duş perdesi almıştı. Ne var ki aralarda bir yerde öncelikleri değişti. Hâlâ Clodagh gibi bir ninja dekoratör olmasa da *önem veriyordu*. Dairesine önem veriyordu. Öyle ki, artık tek bir tane değil iki set yatak takımı (bir eğlenceli desenli bir de zen tarzı daha durgun) vardı.

Daha geçenlerde hiç ihtiyacı olmadığı halde güzel olduğunu düşündüğü için bir aynaya kırk sterlin harcamıştı. Adet dönemi öncesiydi bu yüzden aklı tam olarak başında değildi ama olsun. Ve bu değişim iki yüz sterlini elektrikli süpürgeye harcadığı anda kesindi.

Kapı çalındı ve hayalet kadar beyaz görünen Joy içeri girdi.

"Üzgünüm, temizlik işini biraz abarttım sanırım," dedi Ashling. "Seni uyandırdım mı?"

"Önemli değil. Howt'a gidip annemi görmem gerekiyor bugün. Çoktan uyanmış olmam gerekirdi." Joy'un suratını asıktı. "Yine iptal edemem. Geçen pazar bu hakkımı kullandım. Nasıl toparlanacağım. Yaptığı rostoyu suratıma dayayacak ve zorla yedirecek, bütün öğleden sonrasını beni sorguya çekerek geçirecek, mutlu olup olmadığımı anlamaya çalışacak. Kendince tabii... Annelerin nasıl olduğunu bilirsin."

Şey, evet ve hayır, diye düşündü Ashling. Kendisi de "Mutlu musun?" sorusuna alışkındı. Aradaki tek fark Ashling'in annesinin mutluluk derecesini ölçüyor olmasıydı, tersini değil.

"Daha doğru düzgün bir gün seçseydi ya, öğle yemeği için..." diye yakındı Joy.

"Örneğin salı mı?" diye dalga geçti Ashling. "Sanırım henüz Ted'i görmedin."

"Şimdilik hayır. Bence dün gece şansı yaver gitti, şimdi de zavallı kızın dairesini terk etmeyi reddediyor."

"Dün gerçekten de şaşırtıcı ölçüde iyiydi. Peki bana senin şansının nasıl gittiğinden bahsedecek misin, yoksa ağzından zorla almam mı gerekecek?"

Joy'un yüzü anında aydınlandı. "Geceyi benimle geçirdi, tam olarak seviştik diyemem, benden çok onun işine yaradı ama bana beni arayacağını söyledi."

"Bir gecelik ilişki, ilişki demek değildir," diye uyardı Ashling deneyimlerini hatırlayarak.

"Sen neden bahsediyorsun? Şunları versene..." Joy uzanıp Tarot kartlarını aldı. "Bir de onların ne söyleyeceklerine bakalım." Bir kart çekti. "İmparatoriçe. Bu ne demek?"

"Doğurganlık. Doğum kontrol hapını içtiğine emin ol."

"Tüyler ürpertici. Senin işlerin nasıl gitti dün gece? Hoş birileriyle tanıştın mı?"

"Hayır."

"Daha fazla denemen gerekiyor. Otuz bir yaşındasın, yakında bütün iyi erkekler kapılmış olacak."

Joy ortalıkta olduğu sürece, diye düşündü Ashling, *bir anneye ihtiyacım yok.*

"Sen yirmi sekiz yaşındasın," dedi Ashling hafif gücenmiş bir edayla.

"Evet ve onlarca erkekle yatıyorum." Joy gülümsedi. "Kendini yalnız hissetmiyor musun?"

"Beş yıllık bir ilişkiden yeni kurtuldum, böyle bir şeyi atlatmak zaman alır."

Phelim acımasız değildi ama bağlanmakla ilgili sorunları Ashling'in aşka dair umutlarının daha da kırılmasına neden olmuştu. O gittiğinden beri yalnızlık hissi evin içinde soğuk bir rüzgâr gibi dolaşıyordu ama Ashling yeni bir erkeğe kesinlikle hazır değildi. Yine de tekliflere boğulmadığını da unutmayın.

"Neredeyse bir yıl oldu. Artık Phelim'i unutmuş olmalısın. Yeni iş, yeni başlangıçlar. Bir yerlerde insanların yüzde ellisinin eşleriyle işlerinde tanıştıklarını okumuştum. Görüşmeye gittiğinde ortalıkta hiç seksi erkekle karşılaştın mı?"

Ashling anında Jack Devine'ı düşündü. Sinir bozmak konusunda deneyimli yeni patronunu.

"Hayır."

"Bir kart seç."

Ashling desteyi karıştırdı ve bir kart seçti.

"Kılıçların sekizlisi... Bu kart ne anlama geliyor?" diye sordu Joy.

"Değişim," diye kabul etti Ashling. "Köklü değişim."

"Güzel, zamanı gelmişti. Benim artık gitmem gerek. Ama otobüste kusma ihtimaline karşı çıkmadan şanslı Buda heykelini ovalayacağım. Aslında budayı falan boş ver, bana taksi için borç versene."

Ashling, Joy'un eline bir plastik cüzdan dolusu bozuk para tutuşturdu. "Al. Taksi şoförü sana küfrederse bana havale edersin."

Lisa, Malone's apart otelde pazar gününü atlatmakta zorlanıyordu. Elinde İrlanda gazeteleri vardı. Sosyal hayatla ilgili sayfaların tamamını okumuştu. İnsanlar pantolon giyiyorlardı. Gazetelerde şişman, çirkin görünüşlü politikacılardan başka kimsenin resmi yok gibi görünüyordu. Ne olursa olsun, bu insanlar onun dergisine giremezlerdi.

Bir sigara daha yaktı ve odaya üfledi. İnsanlar çalışmadıklarında ne yapıyorlardı? Sevgililerini görmeye gidiyor, barlarda takılıyor veya alışverişe çıkıyorlardı. Bu kadarını hatırlıyordu.

Dertleşebileceği bir ses istedi ve Fifi'yi aramayı düşündü. Fifi sahip olduğu, en yakın arkadaşa en yakın kişiydi. Yıllar önce Sweet Sixteen dergisinde birlikte çalışırlardı. Kendisi *Girl* dergisine atandığında Fifi'nin güzellik sayfalarına atanmasını sağlamıştı. Daha sonra Fifi *Chic* dergisine geçtiğinde editör yardımcı gerektiğinde Lisa'ya haber uçurmuştu. Lisa *Femme* dergisinde yardımcı editör olduğunda, *Chic* dergisindeki yerine Fifi getirilmişti. Lisa, Fifi'ye güvenebileceğini bilirdi – herkes işlerinin parıltılı olduğunu düşünüp kıskanırken o nelerle uğraşmak zorunda olduklarını biliyordu.

Ama bir şey Lisa'nın telefonu eline almasını engelledi. *Utanıyorum,* diye düşündü. Biraz da gücenme vardı. Kariyerleri paralel ilerlemiş görünse de Lisa genelde bir adım öndeydi. Fifi kariyerinde boğuşarak ilerlemişti ama Lisa çok hızlı sınıf atlamıştı. Fifi'den neredeyse bir yıl önce editör olmuştu ve her ne kadar *Chic* ve *Femme* birbirleriyle kapışacak durumda olsalar da *Femme*'ın satışları neredeyse yüz binlerce artmıştı. Lisa, *Manhattan* dergisine atanmasının aralarındaki rekabeti ortadan kaldıracağını düşünmüştü oysa şimdi Dublin'e sürülmüş olduğundan Fifi, hiçbir şey yapmayarak öne geçmişti.

Oliver, diye düşündü aniden. *Onu arayacağım.* Ama sıcak duygu ortaya çıktığı hızla yerini acıya bıraktı. Bir an için unutmuştu. *Onu özlemiyorum,* dedi kendi kendine. *Canım sıkılıyor, hepsi bu.*

En sonunda annesini aradı -pazar günleri onu aramayı alışkanlık haline getirdiğinden- ama ardında kendini berbat hissetti. Özellikle Pauline Edwards, Oliver'ın Lisa'nın Dublin numarasını almak için neden kendisini aradığını bilmek isteyince.

"Ayrıldık." Lisa'nın midesi kasılıyordu. Bundan bahsetmek istemiyordu ve eğer annesi bu kadar merak ediyorsa

neden kendisini aramamıştı? Neden kendisinin onu araması gerekmişti?

"Ama neden ayrıldınız, hayatım?"

Lisa hâlâ tam olarak emin değildi. "Böyle şeyler olur," dedi konuyu kapatmak için. Umutsuz bir denemeydi.

"Bir evlilik danışmanını görmeyi denediniz mi?" diye sordu kızının başını ağrıtmaya kararlı olan Pauline.

"Elbette." Gerçi Lisa'nın zamanı olmadığı için tek bir seansa gidebilmişlerdi ama olsun.

"Boşanacak mısınız?"

"Sanırım." Lisa ne yapacaklarını bilmiyordu. Öfkeyle birbirlerine haykırdıkları cümleler haricinde -"Senden boşanacağım!" "Hayır boşanamazsın çünkü önce ben seni boşayacağım!"- hiçbir şey net olarak konuşulmamıştı. İşin aslı, o ve Oliver ayrıldıklarından beri neredeyse hiç konuşmamışlardı ama tarif edilemez biçimde kötü haberler vererek annesinin canını yakmak istiyordu.

Pauline mutsuzca iç çekti. Lisa'nın ağabeyi Nigel beş yıl önce boşanmıştı. Anneleri geç yaşta çocuk sahibi olduğu için onların dünyasını hiç anlamıyordu.

"Her üç evlilikten ikisinin boşanmayla sonuçlandığını söylüyorlar," diye söze başladı Pauline ve o anda Lisa boşanmayacağını bağırmak istedi. Annesine bu konuyu açtığı için ne kadar korkunç biri olduğunu haykırmak istiyordu.

Pauline'in kızı için duyduğu üzüntü bir anda onun için duyduğu korkuya dönüştü.

"Sen... Sen farklı olduğun için mi ayrıldınız?"

"Farklı mı, anne?" Lisa şaşkındı.

"Şey... Onun zenci olması?"

"Zenci!"

"Bunun doğru bir ifade olmadığını biliyorum," diye kızını yatıştırmayı denedi Pauline. "Siyah?"

Lisa kendini kastı ve içini çekti.

"Afrikalı-Amerikalı?"

"Çıldırtma beni anne, o İngiliz!" Lisa acımasız davrandığını biliyordu ama bir ömür boyu edinilen alışkanlıkları değiştirmek zordu.

"İngiliz Afrikalı-Amerikalı mı demek gerekiyor o zaman?" diye denedi Pauline umutsuzca. "Her ne diyeceksek, her koşulda çok yakışıklı."

Pauline ön yargılı olmadığını ispat etmek istercesine sık sık bu cümleyi tekrarlardı. Oysa Oliver ile ilk tanıştığında korkudan neredeyse kalbi duracaktı. Kızının onu erkek arkadaşının yakışıklı bir doksan boyunda bir zenci olduğu konusunda uyarması gerekirdi ya da siyah ya da Afrikalı-Amerikalı, doğru cümle her neyse. Onlara karşı değildi ama hazırlıksız yakalanmıştı. Ve bir kere ona alıştığı zaman derisinin rengini bir tarafa bırakıp gerçekten ne kadar yakışıklı olduğunu görmüştü nazik bir biçimde ifade etmek gerekirse.

Parlak abanoz renkli bir prens; çıkık elmacık kemikleri, biçimli gözleri, ince ama yapılı vücudu... Oliver dans eder gibi yürürdü.

"Başka birisiyle mi tanışmış?"

"Hayır."

"Ama tanışabilir Lisa. Onun kadar yakışıklı bir adam..."

"Benim için hava hoş." Kendisi de bir süre sonra bunun gerçekleşmesinin kaçınılmaz olduğunu düşünüyordu.

"O zaman kendini çok yalnız hissetmeyecek misin hayatım?"

"Yalnız olmaya vaktim olmayacak," diye yanıtı yapıştırdı Lisa. "Düşünmem gereken bir kariyerim var."

"Neden bir kariyere ihtiyaç duyduğunu anlamıyorum," diye devam etti annesi. "Bir kariyerimin olmamasının bana hiçbir zararı olmadı."

"Ah gerçekten mi?" dedi Lisa öfkeyle. "Babam sırtını incittikten sonra eğer bir kariyerin olsaydı daha iyi bir hayat sürebilirdik ve onun sakatlık maaşıyla yaşamaya çalışmak zorunda kalmazdık."

"Para her şey demek değildir. Biz çok mutluyduk."

"Ben değildim."

Pauline sessizliğe gömüldü. Lisa telefonda nefes alış verişini duyabiliyordu.

"Kapatsam iyi olacak," dedi Pauline, "Bu görüşme sana pahalıya patlıyor olmalı."

"Özür dilerim anne," dedi Lisa içini çekerek. "Böyle demek istemedim. Sana yolladığım paketi aldın mı?"

"Evet," dedi Pauline. "Yüz kremi ve rujlar, çok hoş. Teşekkürler."

"Onları kullandın mı?"

"Şeyyy..." diye başladı Pauline.

"Kullanmadın," dedi Lisa suçlayan bir tonla.

Lisa, Pauline'i pahalı parfümlere ve kremlere boğardı. İşi nedeniyle kendisine bolca hediye geliyordu. Umutsuzca annesinin bu lükslere sahip olmasını isterdi. Ama Pauline süper marketten aldığı Pond's ve Rimmel marka ürünlerden vazgeçmiyordu. Hatta bir keresinde 'senin yolladıkların benim için fazla iyi hayatım' bile demişti.

"Fazla iyi de ne demek," diye patlamıştı Lisa.

Pauline, Lisa'nın öfkesini anlamıyordu. Tek bildiği artık postacının kapıyı çalıp 'Londra'daki kızınızdan size yeni bir paket geldi,' demesinden sıkıldığıydı. Pauline kızının neden ısrarla kendisine paketler yolladığını anlamıyordu.

Kitaplar haricinde. Lisa başlarda annesine Caterine Koocson ve Josephine Cooks kitapları yollardı, bir şekilde -oysaki kesinlikle yanılıyordu- annesinin romantik romanları

sevdiği izlenimine kapılmıştı. Ta ki Pauline bir gün telefon açana kadar.

"Bana yolladığın son kitap harikaydı hayatım. Şu kurbanlarını bilardo masasına zımbalayan katille ilgili olan." Lisa'nın asistanı yanlışlıkla Lisa'nın seçtiklerinden başka bir kitap yollayarak Pauline Edwards'ın okuma kulvarını tamamen değiştirmişti. Artık gangster biyografilerinden ve Amerikan polisiyelerinden hoşlanıyordu. Ne kadar kanlıysa o kadar iyiydi.

"Keşke bizi görmeye gelsen hayatım. Yüzyıllar geçti."

"Tabii," diye lafı yuvarladı Lisa. "Yakında gelirim."

Büyüdüğü eve ne zaman geri dönse ev daha da küçülmüş gelirdi gözüne. Ufacık odaları, ucuz mobilyaları ve bakımsız duvarlarıyla ev ona takma tırnaklarını hatırlatıyordu. Ve parlak deri ayakkabıları, şık el çantası, özel dikim giysileriyle uyduruk kanepeye oturduğu zaman kendini bir yabancı gibi hissediyordu. Annesi ve babası her ne kadar onun görünüşüne hayran olduklarını vurgulasalar da kızlarının yanında kendilerini gergin hissediyorlardı.

Ailesinin evine ziyarete giderken daha basit giyinmeye çalışırdı ama daha basit bile fazla parlak görünmesine engel olamıyordu.

Bütün bunlardan nefret ederdi, kendinden de.

"Neden siz beni görmeye gelmiyorsunuz?" diye sordu Lisa. Yıllarca Hemel Hempstaed'den Londra'ya olan yarım saatlik tren yolculuğunu yapmaya üşenmişlerdi bu nedenle de Dublin'e gelmelerinin çok düşük bir ihtimal olduğunu düşünüyordu.

"Şeyyy, baban kendini çok iyi hissetmiyor..."

▪▪▪

Clodagh, pazar sabahı uyandığında hafif akşamdan kalma olsa da harika hissediyordu. Yatağın Dylan'dan uzak ucuna kaçarken hiçbir suçluluk hissetmedi.

Molly ve Craig odaya girdiklerinde Dylan yarı uykulu yarı uyanık onları yolladı. "Aşağı inip bir şeyleri kırın ya da annenizle beni bırakın da uyuyalım."

Şaşırtıcı biçimde hiç itiraz etmeden odadan çıktılar.

"Çok hoş kokuyorsun," diye mırıldandı Clodagh'ın saçını koklayan Dylan. "Bisküvi gibi, tatlı..."

Kısa süre sonra kadın adamın kulağına fısıldadı, "Eğer bana kahvaltı getirirsen sana bir milyon sterlin veririm."

"Ne istersin?"

"Kahve ve meyve."

Dylan odadan çıktı ve Clodagh bütün yatağa yayılarak gerindi. Yatağın tamamen kendisine kalmasını seviyordu ve kocası bir elinde kahve fincanı diğer elinde muzla geri dönene kadar rahatını bozmadı. Yatağın kenarına oturan Dylan'ın gözleri parlıyordu.

"Neden Bayan Kelly?" dedi gülümseyerek. "Neden bu kadar güzelsiniz?"

Kahkaha atsa da Clodagh'ın içini o tanıdık suçluluk duygusu kaplamıştı.

İlerleyen saatlerde öğle yemeği için dışarı çıktılar. Böyle zamanlarda yanınızda iki ufak çocuğun olmasından rahatsız olmayan restoranlara gitmeyi tercih ederlerdi. Dylan Molly'nin oturabileceği çocuk iskemlelerinden bulmaya giderken, Clodagh Craig'in bıçaklarla oynamasını engelledi. Arada kafasını çevirip gözleriyle kocasını aradığında Dylan'ın genç ve güzel bir kadın olan garsonla konuşmaya daldığını gördü – genç kızın yanakları karşısındaki yakışıklı adamın gösterdiği ilgiden kıpkırmızı olmuştu.

Bu yakışıklı adam benim kocam, diye düşündü Clodagh ama o anda bir an için kocasının gözüne bir yabancı gibi göründüğünü fark etti. O garip 'ben bu duyguyu tanıyorum' hali yerini 'ben bu adamı tanımıyorum'a bırakmıştı. Elbette parlak sarı saçlarını, etkileyici gülümsemesini, konuşurken dudağının kenarının kıvrılışını, gözlerindeki buğulu bakışı ve duruşundaki güveni tanıyordu. Ama kocasının güzelliği onu şaşırtmıştı.

Ashling'in dün söylediği neydi? *Büyüyü yeniden yakala.*

Zihninde bir görüntü belirdi: Arzudan nefes nefese kalmış, güneş yukarda parlarken kumların üzerinde... *Kumlar?* Hey bekle bir dakika, O Dylan değildi. Jean-Pierre'di. Bekâretini verdiği, baştan çıkarıcı Fransız. *Tanrım*, diye düşündü, *işte bu harika.* Şimdi mi aklına geliyordu?! On sekiz yaşındayken Fransız Rivera'sında yaşadığı ilişkiyi anmasının hiçbir anlamı yoktu. O zamana kadar diğer gençlerin hiçbirisine yüz vermemişti çünkü standartları çok yüksekti. Oysa Jean-Pierre'i gördüğü anda vücudunu bir üşperti sarmış, bütün oto kontrol mekanizması devre dışı kalmıştı.

Dylan'a odaklan, dedi beynindeki uyarı sinyalleri.

Neredeyse gözyaşları içerisinde Dylan'a kendisi ile sevişmesi için yalvardığı günü hatırlıyordu. İçi arzuyla doluydu o zamanlar. Arabanın arka koltuğunda... Hey, bekle bir dakika, O da Dylan değildi. Graig'di. Trinity'den burs kazanan Amerikan futbolu oyuncusu. Ne yazık ki tanışmalarından çok kısa süre sonra burs kazanıp şehirden ayrılmıştı. Çok yakışıklı bir gençti, vücudu kaslıydı ve Clodagh'ı karşı konulamaz bulurdu.

Dylan'la ilgili arzu dolu anıları da olmalıydı. Zihninin daha derinlerini araması gerekiyordu. Kocasını ilk gördüğü zamanı hatırladı. Gözleri kesiştiği zaman geri kalan her şe-

yin nasıl yok olduğunu. İlk görüşte aşk... Yaşadıklarının adı o zamanlar buydu.

Clodagh'tan beş yaş büyüktü. Çevresindeki diğer bütün erkeklerin silinmesine yol açan bir görünüşü vardı. Kendisini karizmatik kılan şehirlilere özgü özgüvene sahipti. Gülümser, büyüler, varlığıyla çevresini ısıtır, güven verirdi: O zamanlar işini yeni kuruyor olsa bile Clodagh'ın Dylan'ın her şeyi yoluna koyacağına dair güveni tamdı. Ve o kadar yakışıklıydı ki.

Kendisi yirmi yaşındaydı ve ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu. Beyaz atlı prensini bulmuştu. Ailesi evlenmek için çok genç olduğunda ısrar ettiyse bile onların öğütlerini görmezden gelmişti. Dylan onun ruh ikiziydi ve kendisi de Dylan'ın prensesiydi.

"İşte sandalyen Molly." Üç garson kızın kendisine uzatmak için birbirlerine girdikleri çocuk iskemlesiyle geri dönmüştü. Clodagh ancak o zaman Molly'nin tuzluğun ağzını açıp bütün tuzu masaya boşalttığını fark etti. Yemekten sonra kumsala gittiler. Parlak güzel bir gündü. Ayakkabılarını çıkartıp dalgaların ayaklarını ıslatmasına izin verdiler. Dylan köpeğini dolaştıran bir adamdan dördünün kumlar üzerindeki hallerinin fotoğrafını çekmesini rica etti. Clodagh bu sırada eteğinin ucunun ıslak ayaklarına yapışmasını engellemeye çalışıyordu.

8

Lisa, pazartesi sabahı saat sekizde işteydi. Başlayabileceğiniz kadar erken başlayın lafının doğru olduğuna inanırdı. Ne yazık ki kimse onun gibi düşünmediğinden binanın kapısı hâlâ kilitliydi. Bir süre sokakta boş boş dolanıp birilerin gelmesini bekledikten sonra sıkılarak kahve almaya karar verdi. Ama bu bile sorunluydu çünkü Dublin, Londra değildi ve her köşe başında bir kafe yoktu.

Saat dokuzda kafeden dışarı çıktığında yağmur yağmaya başlamıştı. Koluyla saçının ıslanmasını engellemeye çalıştı, aceleyle yürümeyi denedi ama dört punto topuklu ayakkabılarıyla bu neredeyse imkânsızdı. Aniden anoraklı bir genç adama çarpınca durmak zorunda kaldı. "Bu ülkede her sabah yağmur mu yağıyor?"

"Bilmiyorum," dedi genç adam. "Ben sadece yirmi altı yaşındayım."

Kapıda Lisa'yı Trix adında bir kız karşıladı. Daracık elbisesi ve çok yüksek topuklu ayakkabılarıyla dışarıdaki havayla son derece ters düşen bir görüntüsü vardı. Lisa'yı gördüğü zaman yüzü hayranlıkla aydınlanmıştı kızın.

"Selam," dedi gülümseyerek. "Enfes ayakkabılar! Ben Trix, sizin sekreterinizim. Siz sormadan söyleyeyim tam adım Patricia ama beni böyle çağırmanızı tavsiye etmem çünkü bu isme yanıt vermiyorum. İki kapı ötemizdeki insanlar aynı adda bir köpek alana kadar adım Trixie'ydi ama artık Trix. Eskiden resepsiyonda çalışıyordum ama sayenizde terfi ettirildim. Aklınızda bulunsun henüz benim yerime birini atamadılar... Asansör bu tarafta." Birlikte ilerdiler.

"Daktilo konusunda çok parlak olmadığımı söylemeliyim," diye devam etti Trix üst kata çıkarlarken. "Ama yalan söylemek konusunda harikayımdır. Dakikada altmış yalan söyleyebilirim. Konuşmak istemediğiniz birine sizin toplantıda olduğunuzu söylediğimde benden asla şüphelenmezler. Elbette siz onları şüphelendirmemi istemezseniz. İsterseniz bana inanmamalarını da sağlayabilirim."

Lisa ona inandı.

Henüz yirmi bir yaşında olmasına karşın Trix'te, Lisa'ya kendi gençliğini anımsatan bir sertlik vardı.

İlk şok, Renolph Medya'nın İrlanda bölümünün sadece tek bir katta olmasıydı – Londra'daki ofisler yirmi katlı bir binanın tamamını kaplıyordu.

"Sizi Jack Devine'ı görmeye götürmem gerekiyor."

"İrlanda'nın Genel Yayın Yönetmeni, öyle değil mi?"

"Öyle mi?" Trix şaşırmış görünüyordu. "Sanırım öyledir. Her neyse, patron o ya da en azından kendisi böyle düşünüyor. Burada onun saçmalıklarına pek fazla aldırmayız." Bir an sustu. "Onu geçen hafta görmeliydiniz." Son cümleyi söylerken sesini alçaltmıştı. "Herkesi çıldırtıyordu ama bugün ruh hali iyi. Yine sevgilisiyle bir araya gelmiş olmalılar. Garip bir çifttirler, Brezilya dizilerini aratmadıklarını söylemeliyim."

İçeride Lisa'yı daha fazla şok bekliyordu. Trix, Lisa'yı açık tasarlanmış on beş masadan oluşan bölüme soktu. On beş! Bir dergi imparatorluğu nasıl on beş masa, bir toplantı odası ve ufak bir mutfakla yönetilebilirdi?

Korkunç bir düşünceyle sarsıldı. "Ama, moda departmanı nerede?"

"Orada." Trix köşede üzerine dosyalar yığılmış büyük ihtimalle *Gailic Knitting* dergisi için onay bekleyen gelinlik fotoğraflarının durduğu masayı işaret etti.

Tanrım! Femme dergisindeki moda departmanı bütün bir odayı kaplardı. İçeride kayda değer bütün mağazalardan modeller, Lisa'nın hayatı boyunca yeni elbise almamasına yetecek kadar harika elbise ve muhteşem ayakkabılar bulunurdu. Bu sorunu derhal çözmesi gerekiyordu. Kafasında moda dünyasındaki bağlantılarıyla yapacağı görüşmeleri planlamıştı bile, kendi tanıdığı personelden birkaç kişiyi yanına almayı da istiyordu. Tabi bu planlar, Trix onu çoktan işe alınmış iki kişiyle tanıştırınca suya düştü.

"Dervla ve Kelvin, diğer dergiler için de çalışıyorlar yani benim aksime sadece senin personelin değiller."

"Dervla O'Donnell, tanıştığımıza memnun oldum." Kırklı yaşlarında hafif toplu ama zarif bir kadın olan Dervla, Lisa'nın elini sıkarken gülümsedi. "Ben *Hibernian Bridge, Celtic Health* ve *Gailic Interior* dergileri için çalışıyorum." Lisa bir bakışta bu kadının bir zamanlar hippi olduğunu anlamıştı.

"Ben de Kelvin Cridon." Son derece modaya uygun giyinmiş ama ne yazık ki, saçlarını oksijenle açtırmak gibi büyük bir hata yapmış olan adamın siyah Coe Ningty ayakkabıları harikaydı. Lisa, adamın gözlüklerinin gösteriş için olduğundan ve camlarının da numarasız olduğundan emindi.

Yirmili yaşlarında olduğunu düşündü, üzerinde gençliğin getirdiği enerji vardı.

"Ben de *Hib, Celtic Car, İrlanda Dekorasyon Dergisi* ve *Keol* adlı yeni müzik dergimiz için çalışıyorum." Tokalaşırken parmağındaki yüzük elinin acımasına neden oldu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu kafası karışmış olan Lisa. "Bütün bu dergilerin editörlüğünü sen mi yapıyorsun?"

"Ve araştırmasını ve yazılmasını."

"Hepsini tek başına mı?" Lisa bu soruyu sormaktan kendini alıkoyamamıştı. Bakışlarını Kelvin'den Dervla'ya çevirdi.

"Serbest çalışan yazarların da yardımıyla," dedi Dervla. "Çoğunlukla da gelen basın bültenlerinden yararlanıyoruz."

"*The Catholic Judger* dergisi kapandığından beri işler o kadar da kötü değil."

Dervla, Lisa'nın yüzündeki şok ifadesini düşünceli bir ilgi olarak yorumlamıştı. "Artık perşembe öğleden sonraları başka şeylerle ilgilenecek vaktim oluyor."

"Bunlar haftalık mı yoksa aylık yayınlar mı?" Dervla ve Kelvin birbirlerine baktılar ve kahkahalarına engel olamadılar. Sanki hayatları boyunca bundan daha eğlenceli bir soru duymamışlardı.

"Aylık!" dedi Dervla gülmeyi sürdürerek.

"Haftalık!" dedi Kelvin.

O sırada Dervla, Lisa'nın yüzünde beliren korku ifadesini fark etti ve toparlandı.

"Hayır. Çoğunlukla yılda iki kere. *The Catholic Judger* haftalıktı ama geriye kalan bütün dergiler bahar ve sonbahar olmak üzere iki sayı olarak çıkıyor, bir felaket olmadığı sürece." "1999 son baharını hatırlıyor musun?" diye sordu Kelvin'e. Belli ki hatırlıyordu çünkü yeninden kahkahalar atmaya başladılar.

"Bilgisayar virüsü," diye açıkladı Kelvin. "Bütün her şey bilgisayarlardan silindi. O zamanlar komik değildi."

Ama belli ki şimdi öyleydi. "Bak." Dervla, Lisa'ya sayıların yığılı durdukları bölümü işaret etti ve gidip *Hibernian Bridge*'ın 2000 yılı bahar sayısını aldı.

Bu bir dergi değil, diye düşündü Lisa. *Bu bir dergicik, hatta broşür... Kahretsin! Post-it'ten daha iyi değil.*

"Bu da yemek dergimiz, *Spud.*"

Dervla, başka bir dergiciği Lisa'nın eline tutuşturdu.

"Bunun, *Gailic Knitting*'in ve bahçe dergisinin editörü Shauna Griffin."

İçeri yeni biri girmişti. *Bir dergide çalışmak için fazlasıyla sıkıcı görünüyor,* diye düşündü Lisa hoşnutsuzlukla. Orta boylu, kafası kelleşen, evli bir adam. İnsandan duvar kâğıdı. Neredeyse selam vermeye tenezzül bile etmeyecekti.

"Bu Gary Godson, sanat yönetmeni."

"Fazla konuşmaz," dedi Trix yüksek sesle. "Öyle değil mi Gary? Evet için bir, kes sesini için iki kere gözlerini kırp."

Yüzündeki ifade hiç değişmeyen Gary, iki kere gözünü kırptı ardından gülümseyerek Lisa'ya elini uzattı. "*Colleen*'e hoş geldin. Eskiden diğer dergiler için çalışıyordum ama artık sadece senin için çalışacağım."

"Ben de," diye hatırlattı Trix. "Ben onun sekreteriyim biliyorsun. Emirleri benden alacaksın."

"Tanrım," diye mırıldandı Gary gülümseyerek. Lisa gülümsemek için kendini zorladı. Trix, Jack'in kapısını çaldıktan sonra yanıt beklemeden kapıyı açtı. Masasının başında oturan adam kafasını kaldırdı ve Lisa'yı görünce gülümsedi. Hiç tanışmamış olsalar bile havayı bir tanışıklık havası kaplamıştı.

"Lisa?" Adamın ismini söyleyiş biçimi iç ısıtıcıydı. "İçeri gir lütfen."

Masasının başından kalkıp tokalaşmak üzere kadının yanına geldi. Büyük sırları saklayanlarınkine benzeyen hüzünlü siyah gözleri vardı.

Lisa adamın varlığının kendisine nefes alabilmesini sağlayan bir alan yarattığını fark etti. Jack'ten hoşlanmıştı. Ayrıca Genel Yayın Yönetmeniydi. İrlanda departmanının olsa bile.

Adamın üzerindeki sıra dışı hava Lisa'yı heyecanlandırmıştı. Her ne kadar takım elbise giyiyor olsa bile Londra'daki bir Genel Yayın Yönetmeni için kabul edilemez olan uzunluktaki saçları ona asi bir hava veriyordu.

Bir kız arkadaşı varsa ne olacak? Varsın olsun. Bu ne zaman sorun yaratmıştı ki...

"Hepimiz *Colleen* konusunda çok heyecanlıyız," dediyse de Lisa bu ifadenin çok doğru olmadığını hissetti. Derginin adı geçer geçmez adamın gülümsemesi yok olmuş ve ortalığı sıkıcı bir ciddiyet kaplamıştı. Ardından Lisa'ya 'takım'ından bahsetmeye başladı: "Trix'le tanıştın, o senin sekreterin olacak. Senin için yardımcı editör olarak Ashling adlı bir kadını seçtik. Çok işe yarar olduğunu düşünüyoruz."

"Öyle olduğunu duydum," dedi Lisa. Kelvin Carter kelimesi kelimesine şöyle demişti: "Sen fikirleri bulacaksın, o angaryaları halledecek."

"Ayrıca Mercedes var. Onun öncelikli görevi moda ve güzellik sayfalarının editörlüğü ama şimdilik derginin geneline yardım etmeye çalışacak. Onu *Ireland On Sunday*'den çaldık."

"O da ne?"

"Pazar günleri çıkan bir gazete. Bir de sanat yönetmeni, Gary var. Ayrıca faturalarla ilgilenecek olan Bernard."

Jack sustu. Lisa onun kendisine sekiz-dokuz kişiden bahsetmesini bekliyordu. Bahsetmedi.

"Bu kadar mı?" Sadece beş kişi mi! Beş! Kulaklarına inanamıyordu. *Femme* dergisinde sekreterinin bile bir sekreteri vardı!

"Ama serbest yazarlar için oldukça cömert bir bütçen olacak," diye söz verdi Jack. "Diğer dergilerin personellerinden yararlanabilecek ve ihtiyaç duyarsan konular için özel danışmanlar tutabileceksin."

Lisa bir isteri krizinin eşiğinde olduğunun farkına vardı. Nasıl bu noktaya gelmişti? Kendini nasıl bu korkunç durum içinde bulmuştu? Nasıl? Geleceğinin nasıl olacağına dair planları vardı. Bir noktaya ulaşmadan önce hangi yöne gittiğini ve o noktaya ne zaman ulaşacağını her zaman bilirdi. En azından şimdiye kadar. Birden bire kendini bataklığın içinde bulmuştu.

"Kim?.. Bu durumda diğer masalar kime ait?"

"Dervla, Kelvin ve Shauna. Diğer dergiler için o masalara ihtiyaçları oluyor. Ayrıca benim asistanım Bayan Morley, pazarlamadan Margie -harikadır, tam bir Rottweiler- satıştan Lorna Emily, ayrıca muhasebeyle uğraşan iki Eugene."

Lisa, nefes almakta zorluk çekiyordu ama kadınlar tuvaletine koşup kusmak ya da çığlık atmak güdülerine karşı koymak zorundaydı çünkü yardımcı editör, Ashling o sırada ofise girmişti.

"Selam." Ashling, Jack Devine'a gülümsedi.

"Selam." Bu selamda Lisa'ya gösterdiğine benzer sıcaklıktan eser yoktu. "Sanırım henüz tanıştırılmadınız. Lisa Edwards, Ashling Kennedy."

Ashling bir an şaşırmış göründü ardından Lisa'ya selam verdi. Bakışlarından hayranlık okunuyordu.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi heyecandan titreyen bir sesle. "Yeni dergi konusunda çok heyecanlıyım."

Diğer taraftan Lisa, Ashling'den hiç etkilenmemişti. Onun sanata sıradanlığı katan türde biri olduğunu düşünüyordu. *Hepimiz saçımızı başımızı darmadağınık bırakabiliriz, ne kıvırcık ne düz olmayan bir biçimde kafamızın tepesinden sarkmasına aldırmayabiliriz ama bir kadın dergisinde çalışanların böyle davranmaya hakkı yoktur,* diye düşündü Lisa. Hiçbirimiz harika saçlarla doğmadık, bu insanın emek harcaması gereken bir konu. Trix, her ne kadar makyajı biraz fazla bile olsa, en azından kendine bakmaya özel göstermişti.

Derken Mercedes geldi ve Lisa'nın kafası iyice karıştı. Silik ve sessiz bir kadındı fakat garip bir biçimde ondan etkileniyordunuz.

Lisa'nın tanışmadığı bir tek Bernard kalmıştı ve sonuçta aralarından en kötüsünün o olduğu ortaya çıktı. Gömleğinin üzerine kırmızı bir yelek giymişti ve kravatı belli ki elli yıl öncesinden kalmaydı. Açıkçası Lisa onunla ilgili başka hiçbir şey öğrenmeye gerek duymadı.

Saat onda Colleen ekibi, Jack ve sekreteri Bayan Morley, yönetim kurulu odasında bir tanışma toplantısı düzenledi. Lisa, Bayan Morley'nin etkili, çalışkan, James Bond romanlarındaki Bayan Money Penny'ye benzeyen bir tip olmadığını görünce şaşırmıştı. Karşısındaki altmışlarında canavar yüzlü bir kadındı. Lisa'nın kısa süre sonra keşfedeceği üzere sekreteri, Jack'e bir önceki yayın yönetmeninden miras kalmıştı. Yeni birini tutabilirdi ama hangi nedenle tutmamaya karar verip Bayan Morley'nin işinde kalmasını sağlamıştı. Genel görüş bunun büyük bir hata olduğu yönündeydi.

Bayan Morley defterini açar açmaz Jack toplantıyı başlattı. *Colleen* seksi, biraz züppe, on sekiz ila otuz yaş arasındaki İrlandalı kadınlara hitap eden bir dergi olacaktı. Açık görüşlü olmalıydı, kabul edilebilir ölçüde cinsellik içermeliydi ve insanları kesinlikle eğlendirmeliydi. Herkesin buna uygun fikirler üretmek amacıyla düşünmesi gerekecekti.

"İrlanda'da erkeklerle tanışmakla ilgili bir bölüme ne dersiniz?" diye ortaya attı Ashling. "Belki bir ay, bir kız bir tanışma servisine gider, başka bir ay internette dolaşarak birini arar, sonraki ay bir kitap kulübüne katılır..."

"Kötü bir fikir değil," diye kabul etti Jack isteksizce.

Ashling'in yüzüne tedirgin bir gülümseme yerleşti. Buna benzer fikirler ortaya atmayı ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu, ne de olsa fikir üretmek onun iyi olduğu konulardan değildi. Az önce önerdiği konu aslında Joy'un fikriydi ve Joy'un bunu önermesinin yegâne nedeni de konuyu işlemeye karar verecek olurlarsa kendisini kullanmalarını ummasıydı. "Zaten sürekli olarak erkeklerle tanışmayı deniyorum," demişti. "Bunu yaparken biraz para kazanmamın bir zararı olmaz."

"Başka fikri olan?" diye sordu Jack.

"Meşhur birinden gelen bir mektubu koymaya ne dersiniz?" diye öne çıktı Lisa. "İrlandalı bir ünlü buluruz. Örneğin..." Bu noktada çuvallamıştı çünkü hiç İrlandalı ünlü tanımıyordu. "Örneğin... Örneğin... Örneğin..."

"Bono." diye önerdi Ashling nazikçe. "Ya da *Corrs*'daki kızlardan biri." diye devam etti.

"Aynen öyle," dedi Lisa. "Bin kelimelik bir şey. Birinci sınıfta uçmak, Kate Moss'la aynı partiye gitmek gibi şeyler... Parlak hayatlarından bahsetseler yeter."

"Çok iyi." Jack toplantının gidişinden memnundu ama Lisa korku içindeydi. Önündeki görevin zorluğu kafasında

yeni dank etmeye başlamıştı. Bu tür dergilere alışkın olmayan bir ülkede sıfırdan bir dergi yaratması gerekiyordu!

"Ya meşhur olmayan birinden gelen bir mektuba ne dersiniz?" diye önerdi Trix, boğuk sesiyle. "Böyle şeyleri bilirsiniz – Ben sıradan bir kızım, dün gece gerçekten çok sinirlendim, erkek arkadaşım beni aldatıyor, işimden nefret ediyorum, keşke daha çok param olsaydı, dün süpermarketten oje yürüttüm..." Oje yürütme kısmına gelene kadar herkes kafasıyla onaylıyordu derken onaylama kesildi. (Herkesin süpermarketten bir şeyler çalmışlığı vardır ama kimse bunu itiraf etmez.)

Bunun farkına varan Trix hemen durumu toparladı. "Annem erkek arkadaşımdan nefret ediyor, saçımı boyadıktan sonra tutam tutam döküldü; buna benzer şeyler."

"İyi fikir," dedi Jack. "Mercedes sende ne var?"

Mercedes önündeki kâğıdı karalıyordu. Bakışları mesafeli ve gözleri ifadesizdi.

"Ben İrlandalı tasarımcıların işleriyle ilgili bir bölüm yapacağım. Moda okullarındaki gösterilere gideceğim..."

"Bu ne kadar sıradan bir fikir böyle?" diye lafını böldü Lisa. "Ciddiye alınmak istiyorsak uluslararası tasarımcıların işlerine yer vermeliyiz."

Hiçbir koşulda Mercedes'in arkadaşlarının yatak odalarında diktikleri amatör işi giysileri giymeye niyeti yoktu. *Femme* gibi düzgün dergiler uluslararası moda evlerinin basın bürolarından kendilerine yollanan özenle seçilmiş giysilerle fotoğraf çekimi yaparlardı. Bu giysiler genelde sadece 'ödünç' olurdu ama birçoğu ne yazık ki geri gönderilemeden kaybolurdu. Doğal olarak mankenler suçlanırdı – hadi kabul edin bu işin bütün kaymağını zaten onlar yemiyorlar mı? Ve kaybolan eşyalardan birkaçı Lisa'nın gardırobunda

bulunsa da kimse sorun çıkartmazdı, daha doğrusu çoğunlukla sorun çıkartmayı göze alamazlardı. Hem zaten yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. En fazla Lisa'nın hiçbir şeyi paylaşmaya niyetinin olmamasından yakınıp dururlardı. Mercedes, Lisa'ya aklından geçenleri bildiğini anlatan bir bakış fırlattı ama sesini çıkartmadı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Jack.

"Acaba?.." diye söze başlayan Ashling, özgüvenini toparlamakta zorluk çekiyordu. Güzel bir fikri olduğunu düşünüyor ama emin olamıyordu. "Bir erkek tarafından yazılan ve her sayıda yer alacak bir bölüme ne dersiniz? Bunun bir kadın dergisi olduğunu biliyorum ama bir erkeğin kafasının nasıl çalıştığına dair ipuçları verecek bir bölüm olsa nasıl olur? Ne söylediğinde aslında ne kastediyor; örneğin, seni arayacağım dediğinde asıl kastettiği ne? Aynı bölüme kadın tarafını da ekleyebiliriz."

Jack kararsızca Lisa'ya baktı. "Böyle şeyler o kadar eskilerde kaldı ki," diye kesip attı Lisa.

"Öyle mi?" diye boğun eğdi Ashling. "Tamam o zaman."

"Bugün mayısın on ikisi diye konuyu toparladı Jack. Kurul ilk sayıyı ağustos ayı bitmeden gazete bayilerinde görmek istiyor. Haftalık yayınlardan gelmiş olan bazılarınız için bu süre uzun bir süre gibi görünebilir ama aslında öyle değil. Yoğun bir ritimle çalışmamız gerekecek." Sustu ve insanlara baktı. "Ama eğlenceli olacağını da biliyorum," diye ekledi. Çünkü bu lafı eklemesi gerektiğini biliyordu. "Ve herhangi bir sorununuz olursa kapımın her zaman açık olduğunu biliyorsunuz. Hiç çekinmeden çelişkiye düştüğünüz ya da emin olamadığınız konuları bana sorabilirsiniz."

"Ne yazık ki ofiste olmadığın zamanlarda bize bir yararın olamaz," diye kıkırdadı Trix.

"Yanlış anlama ama zamanının çoğunu televizyon stüdyosunda geçiriyorsun."

"Ne yazık ki," dedi Jack Lisa'ya dönerek, "Televizyon ve radyo merkezimiz yarım kilometre ötede başka bir binada. Her ne kadar ofisim bu binada olsa da orada da zaman geçirmek durumundayım. Ama burada olmasam bile ihtiyacınız olduğunda bana telefon açabilirsiniz."

"Tamam," dedi Lisa. "Peki *Colleen*'in nasıl bir satış rakamına ulaşmasını bekliyoruz?"

"Otuz bin. Bu rakama hemen ulaşamayabiliriz ama altı aylık süreçte yakalamayı umduğumuz hedef bu."

Otuz bin. Lisa daha da büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Eğer *Femme* dergisinin satış rakamları üç yüz elli binin altına düşecek olursa herkes işinden olurdu.

Ardından Jack, Lisa'ya serbest yazarlar için ayrılan bütçeyi gösterdi ama toplam kesinlikle hatalıydı. Bir sıfır eklemeyi unutmuş olmalıydılar. En azından bir sıfır.

Buraya kadardı. Kendini nazik bir bahane uydurarak bir rüyanın içinde yürür gibi kadınlar tuvaletinde buldu. İlk gördüğü kabine kendini kilitledi ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Hayal kırıklığına uğramış ve aşağılanmıştı, yalnızdı, sahip olduğu her şeyi kaybetmişti. Ağlaması uzun sürmedi çünkü ağlama alışkanlığı olan kadınlardan değildi ama en sonunda kabinden dışarı çıktığı zaman Ashling'in karşısında durduğunu görünce kalbi duracak gibi oldu. Kaba saba Ashling... Ellerini beline koymuş suratına bakıyordu. Sürtük!

"Hangi el," diye sordu Ashling.

Lisa anlamadı.

"Bir el seç," dedi Ashling. Lisa'nın içi öfkeyle doldu. Buradaki herkes deliydi.

"Sağ mı sol mu?" diye zorladı Ashling.

"Sol." Ashling sol elindekileri Lisa'nın eline tutuşturdu, bir paket mendil. Ardından sağ elini açtı, bir kutu sakinleştirici.

"Dilinin altına koy." Ashling, Lisa'nın eline ilaçlardan birini tutuşturdu. "Şok ve travma içindir. Sigara?"

Lisa öfkeyle kafasını iki yana salladı ama ardından boynunu büküp Ashling'in bir sigara yaktıktan sonra dudaklarına yerleştirmesine izin verdi.

"Eğer makyajını düzeltmek istiyorsan," diye önerdi Ashling, "nemlendiricim, fondötenim ve rimelim var. Alışkın oldukların kadar iyi olmasalar da işini görürler."

Lafını bitirmeden önce çantasını karıştırmaya başlamıştı.

"Seni buraya biri mi yolladı?" dedi Lisa, Jack Devine'ı düşünüyordu.

Ashling kafasını salladı. "Benim dışımda hiç kimse anlamadı."

Lisa hayal kırıklığına uğrayıp uğramaması gerektiğini bilmiyordu. Jack'in ağladığını bilmesini istemiyordu ama fark edecek kadar ilgilenmiş olması da hoş olurdu.

"Genelde böyle değilimdir." Lisa'nın yüz ifadesi katılaştı. "Bundan bahsedilmesini istemiyorum."

"Unuttum bile."

9

İlk gün sona erdiğinde Ashling yıkılmak üzereydi. Otobüs ya da taksiyle uğraşmak zorunda olmamanın rahatlığıyla kendini eve attı. Şanslıydı. En azından gidecek bir evim var, diye düşündü. Lisa'nın üstüne üstlük kendine bir de ev bulması gerektiğini hatırlayarak.

Dairesinin kapısından içeri adım attığı andan itibaren içi huzurla doldu. Ayakkabılarını çıkartıp bir tarafa attı ve telesekreterini kontrol etti. Makinenin kırmızı ışığı neşeyle yanıp sönüyordu. Ashling, çalıştırma tuşuna bastı. Arkadaşlarından birinin sesini duymaktan mutlu olacaktı. Garip, zorlu bir gün olmuştu. Ne yazık ki telesekreterdeki tek mesaj gübreleri cuma günü teslim edeceğini söyleyen Cormak adında bir şirkettendi. Kahrolası yanlış numara.

Koltuğuna yığılmadan önce telefonu alıp Clodagh'ı aradı. Ne var ki daha merhaba diyemeden Clodagh lafını kesti.

"Cehennemden çıkma bir gün yaşıyorum!"

Arkasından gelen bağırış çağrış nedeniyle ne söylediği tam anlaşılmıyordu.

"Craig'in karnı ağrıyor ve sabah kahvaltısında tek yediği fındık ezmeli yarım dilim tost oldu. Öğle yemeğinde de hiçbir şey yemedi ve ben de çikolatalı bisküviyle şansımı denememin iyi olup olmayacağına karar vermeye çalıştım. Biliyorsun, çikolata onu hiperaktif yapıyor, her neyse en sonunda krema yedirdim, çikolata kadar çıldırtmayacağını düşünmüştüm..."

"Hı hı," dedi dinlediğini belli etmek amacıyla Ashling. Arkadaki gürültüden işlerin arkadaşının planladığı gibi gitmediğini tahmin edebiliyordu.

"Sonra bir parça ekmek yedirmeyi denedim ama yemedi. Ateşi yüksek değil ama bembeyaz. KESİN SESİNİZİ! BEŞ DAKİKA TELEFONDA KONUŞMAMA İZİN VERİN. LÜTFEN! Kahretsin, buna daha fazla katlanamayacağım!"

Clodagh'ın çıldırmak üzere olduğu sesinin tonundan belli oluyordu.

"Bunları yapan Craig mi?" diye sordu Ashling. *Nasıl bir karın ağrısı ki,* diye düşündü. Sesi, sanki kendisini parçalara ayırıyorlarmış gibi çıkıyordu.

"Hayır bu Molly."

"Onun nesi var?" Ashling, Molly'nin arkadaki bağırış çağırışından tek tük kelimeleri seçebiliyordu. Anlaşılan anne çok kötü biriydi, daha doğrusu anne korkunçtu ve Molly anneyi sevmiyordu. Ashling çocuğun daha isterik bir sesle, 'Senden nefret ediyorum' diye bağırdığını duydu.

"Onun güvenlik battaniyesini yıkıyorum da," diye açıklama yaptı Clodagh. "Şimdi makinede."

"Ah, Tanrım."

Molly ne zaman bebekliğinden beri yanında olan güvenlik battaniyesinden ayrı düşse çıldırırdı. Bir zamanlar da önlüğüne karşı aynı duyguları hissediyordu ama önlük kor-

kunç kokan kahverengi bir bez parçasına dönüşünce bütün kavga gürültüye rağmen onu atmışlardı.

"Çok kirlenmişti," dedi Clodagh umutsuzca arkasına dönüp seslenmeden önce. "Molly!" Sesini duyurmaya çalışıyordu. "Çok kirliydi! Kirli!"

Ashling, Clodagh'ın kızına derdini anlatmaya çalışmasını sabırla dinledi. "Sağlığın için kötüydü. Seni hasta edebilirdi."

Bağırışlar biraz da olsun azalınca Clodagh, Ashling'e döndü.

"Molly'nin oyun grubuna bakan yaşlı cadı eğer düzenli olarak yıkanmazsa Molly'nin battaniyesini yanında getirmesine izin verilmeyeceğini söyledi. Ne yapabilirdim? Her neyse, apandisit olduğunu düşünmüyorum..." Yeniden Craig'den bahsettiklerini anlamak Ashling'in birkaç saniyesini aldı.

"Ne de olsa kusmuyor ve aile ansiklopedisine göre bu kesin bir işaret. Ama her şeyi düşünmek gerek, öyle değil mi?"

"Sanırım," dedi Ashling tereddütle.

"Kızamık, suçiçeği, menenjit, koli," Clodagh'ın sesi gittikçe yorgunlaşıyordu. "Bir saniye bekler misin, Molly kucağıma oturmak istiyor. Sessiz olacak mısın? Olacak mısın?"

Ama Molly'nin hiçbir şeye söz verdiği yoktu ve arkadan gelen sesler ne olursa olsun Clodagh'ın kucağına oturmaya kararlı olduğunu gösteriyordu. Neyse ki bağırışları kesildi ve yerini iç çekmelere bıraktı.

"Bütün bu karmaşa yetmezmiş gibi kahrolası Dylan arayıp bu gece yeniden geç kalacağını haber verdi. Üstelik gelecek hafta yine bir günlüğüne şehir dışında konferansa gidecekmiş."

Ashling, Molly'nin şarkı söyler gibi ritim tutarak 'kahrolası Dylan' lafını tekrarladığını duyuyordu. "Kahrolası Dylan. Kahrolası Dylan. Kahrolası Dylan..."

"Bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de cuma akşamı Belfast'ta bir yemeğe katılacakmış!"

Arkadan ağlama sesleri gelmeye başladı. Oğlan sesi. *Kahrolası Dylan mı acaba?* diye düşündü Ashling. Eve erken gelip karısının ve kızının kendisine küfrettiklerini mi duymuştu? Hayır. Mide ağrısıyla ilgili yakınmalara bakılacak olursa bu seferki bağırış çağırış Craig'e ait olmalıydı.

"İstersen cuma akşamı gelebilirim," diye önerdi Ashling.

"Harika, bu – BIRAK ONU! Seni kahrolasıca, onu bırakacak mısın? Ashling telefonu kapamam lazım." Ve yanıtı beklemeden telefonu kapattı.

Clodagh'la yapılan telefon konuşmaları çoğunlukla bu şekilde sona ererdi. Hevesi kursağında kalan Ashling telefona bakakaldı. Birisiyle konuşması gerekiyordu. Şansına Ted her zaman müsaitti. Hatta onun eve geliş zamanına göre saatinizi bile ayarlayabilirdiniz. 18:53.

Ama saat yediyi on geçe olduğunda bile Ted eve dönmedi. Endişelenmeye başlayan Ashling, Ted'in kaza geçirmemiş olmasını umdu. Bisikletini kullanırken çok dikkatsizdi ve kaskını hemen hemen hiçbir zaman takmazdı. Saat yedi buçuk olduğunda evine telefon açtı. Şaşırtıcıdır ki, Ted evdeydi.

"Neden bana uğramadın?"

"Uğramamı mı istiyordun?"

"Şeyyyy, evet. Sanırım. Bugün işteki ilk günümdü."

"Ah! Kahretsin unutmuşum. Hemen geliyorum."

Daha bir dakika bile olmadan Ted kapıda belirdi. Ve farklı görünüyordu. Belirgin bir değişiklik yapmış değildi ama halinde bir değişiklik vardı. Ashling, onu cumartesi gecesinden beri görmemişti. Yeni işiyle ilgili olarak kafasını toplamak istediğinden Ted'le konuşmaya vakti olmamıştı. Genelde ne zaman içeri girse durdurulamaz bir güç gibi

mekânı işgal ederdi ama bu sefer daha sakin, daha güvenli görünüyordu. Bu duruş yeniydi.

"Cumartesi gecesi için tebrikler," dedi Ashling.

"Sanırım yeni bir kız arkadaşım var," diye itiraf etti Ted, ağzı kulaklarına varıyordu. "En azından bir tane." Ashling'in şaşkın bakışları karşısında devam etti. "Dün bütün gün Emma'yla birlikteydim ama yarın Kelly ile buluşacağım."

O lafını bitirirken Joy içeri girdi. "Suya bakarsanız hiçbir zaman kaynamaz. Eğer bu adamın beni aramasını beklersem beni hiçbir zaman aramayacak. Arasana! Bill Gates, Rupert Murdock ya da Donald Trump. Yeni işinin şerefine endüstrinin önde gelen isimlerini seçtim."

"Bu kolay." Ashling Joy'u görünce içinin ne kadar hafiflediğine inanamadı. "Elbette Donald Trump."

"Bana çok kansız biri gibi göründü. Saçlarına bana harcayacağı zamandan daha fazla zaman harcayacak bir erkeğe saygı duymamın imkânsız olacağını düşünüyorum. Tabi herkesin seçimi kendine." Ardından çantasına uzandı ve bir şişe viski çıkarttı. "Kafanı uçuracak bir şişe viski. Yeni işinde başarılar."

"Kafa uçuran viski!" diye bağırdı Ashling. "Teşekkürler."

"Kafa uçuran?" diye sordu Ted şüpheyle.

"Kafa uçuran," diye onayladı Joy. "En iyisi."

Hepsi birlikte gülmeye başladı. Şakalaşmaları bir süre devam etti. Ardından Joy, Ashling'in gün boyunca duymayı beklediği soruyu sordu. "Söylesene parlak dergi editörü olarak ilk günün nasıl geçti?"

"Çok hoş bir masam var, hoş bir Apple bilgi..."

"Ya hoş bir patronun?" diye sordu Joy.

Ashling düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Lisa'nın parıltısından, görünüşünden, çekiciliğinden etkilenmişti ve ne-

den bu kadar mutsuz olduğunu merak ediyordu. Onun markette gördüğü her şeyden yedi tane almış olan kadın olduğunu hatırlamıştı ve bu da ilgisini çekmişti ama onu kadınlar tuvaletine kadar takip etmesi bir hataydı. Yalnızca yardım etmek istemiş ama yanlış, hatta duyarsız bir intiba uyandırmıştı.

"Patronum çok güzel bir kadın." Ashling pişmanlığını işin içine katmaya ihtiyaç duymadı. "Zayıf, zeki ve harika elbiseler giyiyor."

Taze çapkın Ted dört kulak kesildi. Ama Joy tatmin olmamıştı.

"O patronundan bahsetmiyorum, kız arkadaşı tarafından parmağı ısırılan yakışıklı adamdan bahsediyorum."

Ashling, Jack Devine'ı düşünmekten biraz rahatsız oldu. İşe başlayalı henüz bir gün olmuştu ve üstlerinden hiçbiri ona karşı sıcak değildi.

"Yakışıklı olduğunu nerden biliyorsun?" diye sordu.

"Tahmin ettim. Kimse çirkin erkeklerin parmağını ısırmaz."

"Bu doğru," diye araya girdi Ted. "Kimse benim parmağımı ısırmadı."

Ama bu değişmek üzere, diye düşündü Ashling.

Joy ısrarcıydı. "Ee, anlat?"

"O çok... Ciddi," diye geçiştirmeye çalıştı Ashling ama ardından dayanamayarak itiraf etti, "benden pek hoşlanmışa benzemiyor." Bunu söylediği anda kendini hem iyi hem kötü hissetti.

"Neden?" diye sordu Joy.

"Evet, neden?" Ted de bilmek istiyordu. Nasıl olur da biri Ashling'i sevmezdi?

"Sanırım ona görüşme günü yara bandı verdiğim için."

"Bunun neresi yanlış? Sen yardım etmeye çalışıyordun."

"Keşke etmeseydim," dedi Ashling. "Hadi gidip yiyecek bir şeyler alalım."

Gelenekleri olduğu üzere yakınlardaki Tayland restoranını arayıp, gelenekleri olduğu üzere çooook fazla yemek sipariş ettiler. Karınları tıka basa doyana kadar yedikleri halde artan bir yığın yemek oldu.

"Kalanları kimin buzdolabında bırakacağız?"

Joy da Ted de omuz silkti. "Seninkinde kalsın."

"Şimdi telaşlandım işte," dedi Joy. "Talih kurabiyemde hayal kırıklığına uğrayacağım yazıyor. Hadi burçlarımızı okuyalım."

Birlikte Ching'in başına oturup bir süre oyalandılar, istedikleri sonuç çıkana kadar defalarca karıştırdılar; hepsi deneyip istedikleri konusunda hayal kırıklığına uğradıktan sonra televizyon izlemeye karar verdiler. Joy camdan yolun karşısındaki Snow isimli gece kulübüne baktı. Kapı görevlileri komşu sayıldıkları için kendilerinin bedavaya içeri girmelerine izin veriyordu.

"Dansa gitmek isteyen var mı?" diye sordu.

"Hayır!" diye bağırdı Ashling. "Yarın işin başına oturduğumda formda olmalıyım."

"Biliyorsun ki benim de bir işim var," dedi Joy. "Batının en hızlı sigorta işlemcisi. Hadi, tek bir içki içeriz."

"Sen asla tek bir içkiyle yetinmezsin. Bunu söylemene bile şaşırdım. Eğer seninle tek bir içki içmeye gidersem kendimi sabahın beşinde Abba'yla dans ederken ya da bilmediğim apartmanda tanımadığım insanlarla bulurum."

"Daha önce bundan yakındığını duymamıştım."

"Üzgünüm Joy. İş yüzünden biraz gerginim."

"Ben seninle gelirim," diye önerdi Ted. "Eğer erkekleri kaçırmamdan korkmuyorsan."

"Kimsenin senden kaçacağını sanmıyorum," dedi Joy kahkaha atarak.

Dylan eve vardığında saat dokuzu geçmişti. Clodagh o saate kadar mucizevi bir biçimde Molly ve Craig'i yatırmayı başarmıştı.

"Hey!" Dylan çantasını duvara yaslayıp kravatını gevşetti. Clodagh çantanın duvara yaslanırken, daha yeni yapılmış boyanın çizilmesinden duyduğu öfkeyi bastırarak kocasının kendisine sarılıp öpmesine izin verdi. Eğer kocası kendisini öpmek gibi işlerle uğraşmasa daha memnun olacaktı. Bu öpücükler hiçbir anlama gelmiyordu, eski bir alışkanlığın devamıydılar.

Korkunç geçen gününü anlatmak üzere ağzını açmıştı ki, kocası konuşmaya başladı. "İşte korkunç bir gün geçirdim. Çocuklar nerde?"

"Yattılar."

"İkisi de mi?"

"Evet."

"Vatikan'ı arayıp bir mucize olduğunu haber vermeli miyiz? Çıkıp onları göreceğim, sonra hemen yanına dönerim." Yukarı çıktığında üstünü de değiştirdi, geri döndüğünde üzerinde tişört ve eşofman altı vardı.

"Bir değişiklik var mı?" diye sordu Clodagh. Dışardan gelecek her habere açtı.

"Hayır. Yemekte ne var?"

"Ah! Yemek."

Craig'in karın ağrısı ve Molly'nin haykırışları arasında... İlham gelmesi umuduyla buzdolabının kapağını açtı. İşe yarar hiçbir şey yoktu. Dondurulmuş yemekleri bile kalmamıştı.

"Spagettiye ne dersin?"

"Spagetti? İyi ki seninle yemeklerin için evlenmemişim." Karısına gülümsedi. Clodagh kocasının iğneleyici davranmaya çalışıp çalışmadığından emin olamadı.

"Hazırlıyorum."

Son günlerde kocasının kızgın olup olmadığını da anlayamıyordu. Kızgın olduğu zamanlarda bile yüzünde gülümsemeyle dolaşmayı alışkanlık haline getirmişti. Kocasının ne hissettiğine aldırdığından değil, ama birbirlerine bağırsalar hayatı daha kolay olacaktı.

"İş nasıldı?" diye yeniden sormayı denedi. "Neden bu kadar geciktin?"

Kocası omuz silkti. "Sana büyük Amerika satışından bahsetmiş miydim? Hani şu yüzyıllardır devam ediyormuş gibi bir türlü sonu gelmeyen satıştan?"

"Evet," diye yanıt verdi Clodagh detayları dinlemek istemediği için.

"Sana en son anlattığımda durumun ne olduğunu hatırlamıyorum. En son karar almışlar mıydı?"

"Vermek üzereydiler," diye uydurdu.

"İşte çok uzun süre karar vermekle uğraştıktan sonra üç pakette karar kıldılar sonra da onları denemek istediklerini söylediler. Senin de bildiğin gibi bu gereksiz zaman kaybından başka bir şey değildir. Onlara yapılan denemelere göz atmalarını önerdim. Önce tamam dediler, sonra fikirlerini değiştirdiler, en sonunda da Ohio'dan iki mühendisi testleri yürütmeleri için yolladılar..."

Clodagh kocasının hayatının kendisininkinden bile sıkıcı olduğunu düşündü. Masaya oturduklarında Dylan hâlâ anlatmayı sürdürüyordu.

"...derken bu sabah Digiwater'den bir paket aldıklarını ve bizimkilerin denemelerini bitirmeye bile gerek olmadığını söyledikleri bir telefon aldım."

Clodagh bir süredir bırakmıştı ama son cümleyle geri döndü. "Bu harika! Denemeleri iptal etmeleri için ikna etmen ne hoş."

10

Lisa, Harcourt Sokağı'ndaki boş odasındaki soğuk, yalnız yatağında uyumayı deniyordu fakat tek hissettiği baskın bir boşluk duygusuydu. Bir kâbustu yaşadıkları.

Amatörlerden oluşan ekibiyle geçirdiği yorucu günün ardından işlerin daha kötüye gidemeyeceğinden emindi. Ama elbette bu yeni bir ev aramaya başlamadan önceydi.

Emlak bürolarından birine başvurmayı düşünmüştü ama kayıt ücretleri inanılmazdı. Bir taktik olarak telefonda kendisine yardımcı olmaları halinde dergide onlardan bahsedebileceğini söylemişti ama bu duvara konuşmak gibiydi.

"Reklama ihtiyacımız yok," dedi telefondaki genç adam. "Kelt Kaplanı ortaya çıktığından beri işimiz başımızdan aşkın."

"Kelt nesi?"

"Kaplanı." Genç adam Lisa'nın aksanının İrlanda aksanı olmadığını anladığını açıkladı.

"Japonya ve Kore gibi ülkelerde ekonomi patladığında onları Asya Kaplanı diye adlandırdıklarını hatırlıyor musunuz?"

Elbette hatırlamıyordu. Ekonomi kelimesinin Lisa için hiçbir anlamı yoktu.

Genç adam devam etti, "Şimdi de İrlanda'nın ekonomisi tavana vurmak üzere; biz de ona Kelt Kaplanı diyoruz. Bu da şu anlama geliyor," devam ederken sesi oldukça alaycıydı. "Bedava reklama ihtiyacımız yok."

"Tamam," dedi Lisa telefonu kapatırken. "Ekonomi konusundaki ders için teşekkürler."

Ashling'in önerisini dinleyerek aldığı akşam gazetelerindeki kiralık daire ve evlere baktı. Popüler olan Dublin 4'te bir yerleri kiralamak istiyordu. İşten sonra daireleri gezmek için birkaç ev sahibiyle randevulaştı. Ardından taksi durağını arayıp Randolph Medya'nın hesabına yazılmak üzere ulaşımını sağlayacak bir araç ayarladı.

"Üzgünüm hayatım," dedi taksi durağındaki adam. "Adını bilmiyorum."

"Önemli değil," dedi Lisa. "Öğreneceksin."

Toplu taşıma araçlarını kullanmayalı ya da kendi cebinden taksi parası ödemeyeli yıllar olmuştu ve şimdi de ödemeye niyeti yoktu.

Görmeye gittikleri ilk ev Ballsbridge'de ufak bir evdi. Gazetedeki tarifi hoştu – doğru fiyat, doğru posta kodu, doğru özellikler. Açıkçası bölge bir yığın restoran ve kafesiyle oldukça çekiciydi ve birbirlerine bitişik küçük evler göze çok hoş görünüyordu. Taksi 48 numarayı ararken Lisa'nın morali biraz olsun yerine gelmişti çünkü kendisini bu küçük evlerden birinde yaşarken hayal edebiliyordu. Jack'le tanıştığı andan beri başına gelen ilk güzel şeydi.

Sonra evi gördü. Sokaktaki cinler tarafından işgal edilmişe benzeyen tek ev; pencerelerde siyah perdeler, alıp başını gitmiş olan çimenler, kapının önünde paslanmakta olan bir araba. Evin doğru olduğuna emin olabilmek için numaraları tekrar saydı. 42, 44, 46, 48. Ev buydu. Adına yıkım

emri çıkarılması görünen bu evdi. "Kahretsin," dedi hayal kırıklığıyla.

Nasıl olduğunu unutmuştu. Yaşayacak bir ev aramayalı o kadar çok zaman olmuştu ki, kiralık ev bulmanın nasıl bir çile olduğu aklından tamamen çıkmıştı. Bir sürü hayal kırıklığı. Her biri birbirinden korkunç evler.

"Devam et," dedi taksi şoförüne.

"Nasıl isterseniz," dedi şoför. "Şimdi nereye gideceğiz?"

İkinci ev, birinciden daha iyiydi ta ki kahverengi bir fare mutfak zemininde koşturmaya başlayana kadar. Lisa bir çığlık attı.

Üçüncü ev gazete ilanında 'mücevher' olarak tasvir edilmişti oysa doğru tabir 'yaşanamayacak kadar küçük' olmalıydı. Tek odalı stüdyo tipi bir daireydi ve bir mutfağı bile yoktu.

"Söylesene mutfağı ne yapacaksın? Siz kariyer kadınlarının yemek yapmaya vakti olmaz," demişti suaygırına benzeyen ev sahibi. "Dünyayı yönetmekle meşgulsünüz."

"İyi deneme şişko," diye mırıldandı Lisa.

Umudu tamamen kırılmış olarak taksiye geri döndü ve şoföre Harcourt Sokağı'ndaki otele dönmesini söyledi. Taksi şoförü yolda geçirdikleri bu kadar zamanın ardından yakın arkadaş olduklarına karar vermişti...

"...en büyük oğlum tamirat işlerinde harikadır. Tanıdığım en nazik kişidir, kimseyi kırmak istemez. Ampulleri değiştirir, komşuların mobilyaları onarmalarına yardım eder, çimenleri biçer..."

Arabada olduğu süre boyunca Lisa taksi şoföründen çok rahatsız olduğunu düşündü fakat arabadan indiği zaman konuşmasını özlediğini fark etti. Ayrıca şimdi on dört yaşındaki oğluna kabadayılık taslayan kızların başına neler geldiğini öğrenemeyecekti.

Odasına döndüğü zaman ruhunu umutsuzluk kapladı. Her şey kötüye gidiyordu, yorgundu, yiyecek doğru düzgün bir şeyi de yoktu. Bunları düşünürken dejavu duygusuyla sarsıldı. On sekiz yaşındayken de aynı durumda olduğunu hatırladı. Berbat bir dergide çalışıyordu, ev bulmak için Londra sokaklarını arşınlıyordu ve şimdi nasıl olduysa hayatının tam ortasında başladığı noktaya geri gelmişti. Üstelik o zamanlar genç olmanın getirdiği enerjiyle durumu eğlenceli bulduğu zamanlar da oluyordu. Şimdiyse çekilir hiçbir yanı yoktu.

Gençken evinden kurtulabilmek için bütün fırsatları değerlendirirdi. On üç yaşında okulu kırmaya başlamış ve Londra mağazalarından bir şeyler araklamayı alışkanlık haline getirmişti. Eve rimeller, küpeler, fularlar ve annesinin şüpheyle karşıladığı çantalarla dönerdi. Ama Pauline kızıyla hiçbir zaman yüzleşmemişti. On altı yaşına gelip de östrojenleri ipleri ellerine almaya başladıklarında evi terk edip temelli olarak Londra'ya taşınmıştı. O ve Sandra -sonradan Zandra'ya çevirip sokaklarda büyük sükse yapmış bir arkadaşı- Charlie, Geraid ve Kevin adlı üç eşcinselle beraber Hackneil'deki dairelerden birine yerleşmişti. Hayat eğlenceliydi. Uyuşturucu kullanır, pazartesileri Astoria'ya, çarşambaları Heaven'a ve perşembeleri Clink'e giderlerdi. *Cocteau Twins ve Art Of Noise* dinler, arkadaşlarıyla eğlenirlerdi.

Hayatlarının merkezinde giysiler vardı ve öncelikli tutkuları iyi giyinmekti. Ev arkadaşları olan ve şıklık konusunda her şeyi bilen eşcinsellerin yardımıyla kısa sürede harika görünmeyi öğrenmişlerdi.

Geraid, Camden'deki bir marketten Lisa'nın üzerine oturan kırmızı bir elbise almasını sağlamıştı ve onu kırmızı-beyaz çizgili yarım taytla giymesini önermişti. El çantası küçü-

cük, üzerinde kırmızı haç olan beyaz bir çantaydı. Giysiyi tamamlamak için Kevin, Joseph marka kanvas ayakkabı giymesinde ısrar etmişti.

Hayallerinde Lisa, John Galliano imzalı elbiseler giyiyordu. Bazense Kevin'ın hayal ettiği gibi bir moda tasarımcısı olacağı günlerin geleceğini ve kendisinin özel tasarım giysilere kavuşacağını düşünürdü.

Saçlardan Charlie sorumluydu. O zamanlar postiş çok moḍaydı. Lisa'nın saçlarını platin sarısı olacak şekilde açmış ve beline kadar uzamasını sağlayan parçalar eklemişlerdi. Tabu'ya gittikleri gece I-D dergisinin fotoğrafçısı çok beğenip fotoğrafını çekmişti. (O geceden sonra yıllar boyunca hep o derginin bütün sayılarını takip etti.)

Dairelerinin neredeyse hiç mobilyası yoktu. Bu nedenle sokağa bırakılmış bir koltuk bulduklarında havalara uçmuşlardı. Beşi birden coşkuyla koltuğu eve taşımış ve sırayla oturmuşlardı. Aynı şekilde çayı da sırayla içmeleri gerekirdi çünkü beş kişi için yalnızca iki fincanları vardı. Kimsenin aklına fazladan fincan almak gelmedi – korkunç bir israf olacağını düşünüyorlardı. Kazandıkları çok az parayı da giysi almakta ve başka türlü içeri girmeyi başaramadıklarında gece kulüplerine girmekte kullanırlardı.

Hepsi sonunda iş buldular. Charlie kuaförde, Zandra restoranda, Kevin bir mağazada, Geraind çok popüler bir gece kulübünde ve Lisa çok şık bir butikte çalışmaya başladı. (Sattığından daha fazla giysi çalıyordu.)

Harika bir sistem kurmuşlardı. Charlie, Lisa'nın saçını yapardı, Lisa Geraind için gömlek çalardı, Geraind onların Tabu'ya bedava girmelerini sağlardı, Zandra ise çalıştığı restorana uğradıklarında bedava tekila içmelerine izin verirdi. Aslında bardan sorumlu olan barmen önceleri sorun yarat-

mıştı ama sonra Zandra'dan hoşlanmaya başladığı için izin vermişti. Bu sistemin parçası olmayan tek kişi Kevin'dı çünkü çalıştığı mağaza çok pahalı olduğundan tek bir parçanın bile hesabı aşırı dikkatle tutuluyordu. Üstelik ürünlerin sayısı da az olduğundan dikkat çekmemesi mümkün değildi. Ama yedekte bulunan etiketlerden yürütürdü böylece en azından uyduruk giysilere pahalı markaların etiketlerini takarak kendilerini daha iyi hissederlerdi.

Hiçbiri yemeğe para harcamazdı. Aynı fincan ve mobilyalar gibi bunu da israf kabul ederlerdi. Eğer karınları acıkırsa Zandra'nın çalıştığı restorana gider ve artıkları yerlerdi ya da mağazalardan arakladıkları ama istemedikleri parçaları satarak karınlarını doyururlardı. Her günü yaşamaktan zevk alıyor, az yiyor, bol eğleniyor ve hiçbir şeyi kafalarına takmıyorlardı. Hayatlarından memnundular.

Hayat on sekiz ay boyunca böyle devam etti ama sonra özel hayatları yüzünden birbirlerinden kopmaya başladılar. Derken Lisa'nın bir derginin yöneticilerinden olan sevgilisi risk almaya karar verip ona *Sweet Sixteen*'de iş buldu. Hiç deneyimi ve eğitimi olmamasına karşın Lisa zeki bir kızdı. Neyin moda, neyin demode, neyin araştırmaya değer olduğunu biliyor ve her zaman harika, olağanüstü, muhteşem görünüyordu.

Vogue'da ne zaman yeni bir şeyler tanıtılsa Lisa ona benzeyen ucuz giysiler bulur ve kendine yakıştırırdı. Birçok insan moda olan giysileri giyer ama içlerinde komik görünürler. Lisa'nın görünüşüyse ne kadar aykırı olursa olsun her zaman ikna edicidir.

O zamanlar da aynı şimdi olduğu gibi dergide çalışmak düşük maaşlı bir işti ve kirasını ödeyebileceği bir daire bul-

mak zor olmuştu. Aradaki fark o zamanlar bir dergide boktan bir işe sahip olmanın fantastik olduğunu düşünmesiydi – bir dergide iş bulmuş olmak önem verdiği tek şeydi. Üstelik yaşayacak orta karar bir daire bulmayı da grup hayatından sonra önemli bir adım olarak görüyordu. Bunlar değerinin bilinmesi gereken zamanlardı. Gurur duyulacak zamanlar, utanılacak değil. Her ne kadar dergideki başarı piramidinin en alt basamaklarında yer alsa da onun hikâyesi Hacknail'dekiler için bir başarı hikâyesiydi.

Bir de şimdi onlara bak. Charlie, Bond Caddesi'nde bir güzellik salonunda çalışıyor ve hepsi de zengin, Charlie'den başka hiç kimseyi kabul etmeyen özel müşterileri var. Zandra, Sandra adına geri döndü, çok zengin bir adamla evlendi, Hemel Hemstread'e yerleşti, boşandı ve lüksün keyfini sürüyor. Kevin da evlendi, Sandra'yla. Sonuçta Kevin'in o dönem moda olduğunu düşündüğü için eşcinsel olduğunu söylediği ortaya çıktı. Geraind öldü, AİDS'ten. 1992'de teşhis kondu ve üç yıl sonra ciğerleri çöktü. Ve Lisa. Lisa kendi halini düşündü. Yıllarca sıkı çalışmanın ardından hepsi başladığım yere dönmek içinmiş. *Bu nasıl benim başıma geldi?*

Lisa'nın kâbusu devam ediyordu. Yatağına oturdu, bir Rohipnol içti ve kendini uykunun şefkatli ellerine bırakmayı beklerken sigara üstüne sigara içti. Ne yazık ki, zihninde aynı çirkin düşünceler dönüp duruyordu. *Colleen* dergisini hazırlamanın hiçbir çekici tarafı yoktu ve İrlanda'da olmaktan nefret ediyordu.

Çıkışı olmadığının farkındaydı. Londra'ya geri dönemezdi. Eğer editörlük seviyesinde bir iş boşalacak olursa -ki böyle bir şey söz konusu bile değildi- son işinize bakarlardı. Eğer *Colleen*'i çok başarılı bir dergi haline getiremezse kariyerinin sona ereceğini görebiliyordu. Tuzağa düşmüştü.

Rohipnol kutusundan prospektüsü çıkarttı ve aniden intihar fikri gözüne çok çekici göründü. On altı tablet kendisini öldürmeye yeter miydi acaba? Büyük ihtimalle yeter, diye karar verdi. O an orada her şeyi bitirebilirdi. Adı hâlâ başarılı insanlar listesinde yazılıyken bu oyunu terk edebilirdi. Ününüzü sonsuza kadar koruyun.

Her zaman hayatta kalmak için çabalayan ve başaran biri olduğundan daha önce intihar etmeyi düşündüğü olmamıştı. Şu anda düşünmesinin tek nedeniyse hayatta kalmanın tek yolunun intihar etmek gibi görünmesiydi. Ama üzerinde düşündükçe kendini öldürmenin bir seçenek olmadığını kavradı: Herkes baskı altında pes ettiğini düşünür ve deli gibi dalga geçerdi.

İçini çekti ve cenazesi için İngiltere'den İrlanda'ya kimlerin geleceğini tahmin etmeye çalıştı. Dergide birlikte çalıştığı insanların hiçbirinin kendisinin huzur içinde yatmasını dilemeyeceğinin farkındaydı ama kesin, hepsi en şık siyah takımını giyerdi – elbette iş kıyafetlerini değiştirmeye dahi gerek duymayanlar da olurdu. Aşağı pozisyonlardakiler. Hayır efendim, olmaz öyle şey!

Başarısız olmak dergicilik dünyasında bir insan için söylenebilecek en kötü şeydi. Çok fazla hamburger yiyip büyük beden giysiler giymek zorunda kalmaktan bile kötüydü. Hatta insanlara, omuzlara kadar uzanan saçlar modayken, kısa saçın moda olduğunu söylemekten bile kötüydü.

Dergi dünyasındaki insanlar arkadaşlarının başarısızlıklarını büyük bir tutkuyla izlerlerdi. *Artık ailesiyle daha fazla zaman geçirmeye vakit bulacak.* Ölüm için söylenebilecek tek şey buydu.

Lisa trajik bir kazanın tek çıkış yolu olduğuna karar verdi. Şaşaalı, trajik bir kaza. İrlanda otobüslerinden birinin al-

tında kalmak. İntihar etmekten bile daha utanç verici olurdu. En azından bir hız teknesinden düşmeli ya da helikopterle dolaşırken moda gösterilerinden birine çakılmalıydılar.

...inanıyoruz ki, Quatre Saison'a gitmek üzere yola çıkmıştı. Aslında duyduğum kadarıyla Balmoral Kalesi'ne gidiyormuş. Kimin talebi üzerine olduğunu tahmin edersiniz. Ölmek için ne kadar güzel bir yol. Ölürken de yaşarken olduğu kadar muhteşemdi.

Duyduğumuz kadarıyla ekmek gibi kızarmış. Panache dergisinin editörü Lili Headly-Smithe'nin şirret ses tonunu şimdiden duyabiliyordu.

...Vivienne Westwood'un bir sonraki koleksiyonunu ona atfedeceği yolunda söylentiler var, bütün mankenler, yanmış kaza kurbanları gibi görünecekler.

Lisa bu fantezileri kurarken uyuyakaldı, ölümünün sosyete sayfalarına düşen haberleri ile ilgili hayaller onu rahatlatmıştı.

11

Hafta devam ederken Lisa tamamen gri renkte gördüğü hayatını uyurgezer gibi yaşıyordu. Ukala, iyi giyinmiş bir uyurgezer. Cuma günü yağmur dindi, güneş ortaya çıktı. Bu durum personelde büyük heyecan yaratmıştı. Öyle ki, Noel sabahı ortalıkta koşuşturan çocuklar gibiydiler. İşe geldiklerinde herkes neşeli yorumlarda bulunuyordu.

"Harika bir gün."

"Hava sanki bizim için açmış."

"Harika bir sabah."

Yağmur durduğu için böyle hissediyorlar, diye düşündü Lisa hoşnutsuzca.

"Geçen yazı hatırlıyor musun?" Kelvin, ofisin bir ucunda, siyah çerçeveli gözlüğünün arkasından gözlerinin parladığı seçilebilen Ashling'e sesleniyordu.

"İşin aslı hatırlıyorum," diye yanıtladı Ashling. "Bir çarşamba günüydü, öyle değil mi?"

Herkes gülmeye başladı. Lisa hariç herkes.

Öğle olduğunda Mai her zamanki edasıyla ofise uğradı ve ne zaman bir istediği olsa suratına yerleştirdiği gülümsemeyle sordu: "Jack içerde mi?"

Lisa ürperdiğini hissetti. Belli ki kız Jack'in sevgilisiydi. Tam bir sürpriz. Lisa zayıf, soluk tenli bir İrlandalı kız görmeyi bekliyordu, çikolata rengi egzotik bir güzel değil.

Fotokopi makinesinin başında durmuş moda tasarımcıları ve modaevlerine gönderilecek binlerce basın bültenini yetiştirmeye çalışan Ashling de Mai'yi fark etmişti. Parmak ısıran, ateşli, vahşi kadın...

"Randevunuz var mıydı?" diye sordu bütün otoritesini ve sinir bozuculuğunu göstermeye çalışan Bayan Morley.

"Ona Mai'nin geldiğini söyleyin."

Uzun süren soğuk bir bakışın ardından Bayan Morley, Mai'yi bekler halde bırakıp arkasını dönerek ofise girdi. Beklerken çevresiyle hiç ilgilenmediğini açıkça belli eden kadın, seksi bir rüyadan fırlamış görünüyordu. Derken Bayan Morley geri dönerek ona içeri girebileceğini söyledi.

Mai insanların bakışlarına aldırmadan ofise ilerledi. Jack'in yanına girip kapıyı kapattığı andan itibaren ofisteki herkes nefeslerini tutmayı bırakıp fısıldaşmaya başladı.

"Bu, Jack'in kız arkadaşı," diye açıkladı Kelvin, Ashling, Mercedes ve Lisa'ya.

"Bana sorarsanız yarattığı bunca çileye değmez bu kadın," dedi Bayan Morley.

"Buna emin değilim Bayan Morley," dedi Kelvin, cümlesini bitirmesini beklemeden masasına dönen kadının arkasından.

"Yarı İrlandalı yarı Vietnamlı," diye yumurtladı Sessiz Gary.

"Kedi köpek gibi kavga ederler," diye ekledi Trix. "Kız çok vahşi."

"Vahşi tarafının Vietnamlı tarafı olmadığı kesin," dedi Dervla O'donnel gülerek. Kafasını *Hibernian Bride*'dan kal-

dırabildiğine memnundu. "Vietnamlılar nazik insanlardır. Ben oradayken..."

"Ah, işte," diye homurdandı Trix. "Eski hippi anılarını hatırlıyor. Ölüm soğukluğunun vücudumu sardığını hissedebiliyorum."

Ashling basın bültenlerini çoğaltmaya devam edecekti ki, fotokopi makinesinden garip sesler yükselmeye başladı ve son birkaç klik-klak sesinin ardından makine tamamen sustu. Dijital göstergede sarı bir ışık yanıyordu: "PQ03?" diye sordu Ashling. "Bu ne anlama geliyor?"

"PQ03?" Ofisteki eski görevlilerden birkaçı kafalarını kaldırıp birbirlerine baktılar. "Hiçbir fikrim yok!" dedi bir tanesi.

"Bu yeni bir sorun."

"Bu kadarına bile minnettar olmalısın. Genelde iki fotokopiden sonra bozulurdu."

"Ne yapmalıyım?" diye sordu Ashling birinin kendisine yardımcı olması umuduyla. "Bu basın bültenlerini akşam postasına yetiştirmem gerekiyor."

Kendisini bu beladan kurtarması umuduyla Lisa'ya baktı ama Lisa'nın yüz ifadesi her zamanki gibi katıydı. İlk hafta sona ererken Ashling, Lisa'nın basit bir dergi için aşırı saplantılı tasarıları olan bir köle sömürücüsü olduğuna karar vermişti. Birçok yönden etkileyici bir kadındı, dergi için planları da öyleydi ama bütün iş yükü sizin üzerinize kaldığında artık takdir etmeyi bırakıyordunuz.

"Bu beylerden tamir etmelerini istemenin anlamı yok." Trix, Gary Bernard ve Kelvin'e baktı.

"Her şeyi daha da beter etmekten başka bir işe yaramazlar. Jack'in makinelerle arası iyidir, ama senin yerinde olsam onu şimdi rahatsız etmezdim," diye de ekledi imalı imalı.

"Başka bir şeyle uğraşacağım."

Ashling, masasının başına döndü. İşler iyice yığılmıştı. Bir an durup nereden başlaması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Seksi İrlandalılar... Neden olmasın... En seksi, en ilginç, en yetenekli yüz İrlandalı listesi fena bir iş sayılmazdı. Müzisyenlerden kuaförlere, aktörlerden gazetecilere ne ararsanız olacaktı listesinde. İş seksi olmaya gelince Ashling meslek farkı gözetmezdi. O listeye isimler ekledikçe Trix de Lisa'ya onlarla kahvaltılar, öğle yemekleri, akşam yemekleri ve çeşitli görüşmeler ayarlıyordu. Derginin başarılı olması için Lisa'nın İrlanda'nın en popüler insanlarıyla bir arada olmasına ihtiyaçları olacağının farkındaydılar. Bağlantıları olmayan bir editörün dergiye yararı olmazdı. Ayrıca İrlanda sosyetesine girmesi sosyal hayatını toparlaması açısından da iyiydi.

"Bütün bu yemeklerden sonra fil kadar olacaksın," diye dalga geçti Trix.

Lisa gülümsedi. Yemeği sadece ısmarladınız diye yemeniz gerekmezdi. Eğer gittiği her yemekte yemeğini bitirmiş olsaydı bugünkü formuna hayatta sahip olamazdı.

Jack'in ofisinin kapısı açılıp Mai hışımla dışarı çıktığında hepsi işleriyle meşguldü. Bir anda kafalarını kaldırıp büyük beklentiyle kadına baktılar ve hayal kırıklığına da uğramadılar. Mai çıkarken kapıyı çarpmayı denedi ama kapı açık kalacak biçimde sabitlenmişti, bu yüzden de kadın öfkeli bir bakış savurmakla yetinmek durumunda kaldı.

Saniyeler sonra Jack ofisinden dışarı çıktı. O da hızlı adımlarla yürüyordu. Gözü kararmış bir haldeydi ve bacakları daha uzun olduğundan Mai'yi yakalama ihtimali yüksekti. Ama ana kapıya gelmeden aklı başına gelmiş olacak ki, yavaşladı. "Ah, kahretsin," diye mırıldandı tamamen dur-

madan önce, sonra da fotokopi makinesine bir yumruk indirdi. Yeni bir klik-klak sesi duyuldu ve makine kendiliğinden harekete geçti. Fotokopi makinesi yeniden çalışıyordu!

"Teknolojimiz geri döndü! Jack Devine günü kurtardı," diye duyurdu Ashling ellerini çırparak. Diğerleri de ona uyup alkışladılar. Jack kafasını kaldırıp suratına şaşkın bir ifadeyle insanlara baktı – sonra da herkesi şaşırtan biçimde kahkahalar attı. O anda başka biri gibi görünüyordu, daha genç ve daha mutlu biri gibi.

"Bu çılgınlık," diye mırıldandı.

Ashling içinden ona katıldı.

Jack'in kafasının karışmış olduğu belliydi. Mai'yi takip mi etmeliydi yoksa... O anda Ashling'in masasındaki Marlboro paketini gördü. Sigaralardan bir tanesi paketin hafif dışına çıkmıştı. Ofis normalde sigara içilmesi yasak bölgeydi ama ortak karar sonucu herkes sigara içebiliyordu. Kendisini 'sigara içmediğiniz için teşekkürler' levhalarıyla çevrelemiş olan Sıkıcı Bernard haricinde. Kendisine ufak bir vantilatör bile almıştı.

Jack, bir kaşını kaldırıp Ashling'e bakarak sessiz bir "Alabilir miyim?" sorusu yöneltti. Ve herhangi bir yanıt beklemeden paketteki sigarayı aldı, masanın üzerindeki kibrit kutusundan bir kibrit çıkartarak yaktı ve derin bir nefes çekti.

Ashling onun hareketlerini izliyordu; izlemek istemiyordu ama gözleri takılmıştı bir kere.

"Sigarayı bırakmak için yanlış kızı seçmişim," dedi Jack ofisine dönerken.

"Yardımınıza ihtiyacım var kızlar," diye seslenen Dervla O'Donnell herkesin dikkatini dağıttı. "Düğünlerde iyi giyinen misafirler ne tür giysiler giyecekler? Şu sıralar ne tür

giysiler giyiyorlar? *Hibernian Bride*'ın sonbahar sayısına nasıl giysiler koyacağız?"

"Kısa eteklerin kesinlikle moda olduklarını görüyorum hayatım," dedi Lisa, Dervla'nın aşırı mini giymesine sataşmak için.

Ofisin içinde hafif bir şok dalgası oluştu ama ardından hepsi güldü. Lisa zekice, hafif sürtük işi esprilerinden ve bunların kendisine verdiği güç hissinden hoşnuttu.

Dervla dehşete kapılmış halde, gözleri kocaman açılmış kalakalmıştı. Çevresindeki herkes kendisine gülüyordu. Sportmence davranıp yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı.

"Bütün mesele bu değil mi?" Jack Kelvin ve Gary'yle konuşuyordu. "Hiçbir kadın burada canımızı sıkamaz."

Kelvin bara göz gezdirdi. Cuma akşamı olduğundan içerisi kadın doluydu.

"Ama hiçbiri bizimle oturup kafamızı şişirmiyor," diye ekledi Kelvin'in bakışından ne düşündüğünü anlayan Jack.

"Lisa'nın burada olmasına aldırmazdım," dedi Kelvin. "Fıstık gibi bir kadın."

"Muhteşem," diye katıldı Sessiz Gary.

"Hele o yüzünü çevirmeden sadece gözleriyle sizi izlemesi yok mu..." dedi Kelvin.

Hem Gary hem Jack bir an Lisa'nın gözlerini düşünmeye daldı.

"Mercedes de fena değil," diye devam etti Kelvin.

"Ama söyleyecek fazla bir şeyi yok," diye ekledi Gary. Yakınlarındaki kahve makinesinden kahvenin hazır olduğu belirten rahatsız edici bir ses duyuldu.

Kelvin sırıtarak Gary'ye baktı.

"Beni ilgilendiren onun konuşmakla ilgili yetenekleri değil." Hepsi birden sırıttı.

"Kül tablasını bana doğru ittirsene Kelvin," dedi Jack. Kelvin ricaya uyarken Jack içini çekti. "En son birine bunu söylediğimde aldığım yanıt 'hayatımı mahvetmişsin, kahrolasıca' olmuştu."

Gary ve Kelvin Mia'dan bahsettiğini tahmin ederek rahatsız olup yerlerinde kıpırdandılar. Cuma akşamının her an mahvolabileceğini biliyorlardı.

"Unut artık," diye önerdi Kelvin ve konuyu değiştirmeyi denedi: "Ashling çok nazik değil mi?"

"Ve çok şirin. Tam bir kız kardeş," diye katıldı Gary.

"Ve çok da güzel bir kız," diye ekledi Kelvin cömertçe. "Ama Mercedes veya Lisa gibi nefes kesici değil."

Jack rahatsız olduğunu hissetti. Ashling kendisini komik hissetmesine neden oluyordu. Hatta utanmasına...

"Benim tek söylediğim," diye konuyu değiştirmeye çalıştı Jack, "burada, yanımızda kadınların olmaması hoş değil mi? Yani ne kadar hoş bir akşam olduğunu söyleyecek olsam kimse tutup da 'defol git başımdan, seni tanıdığım güne lanet olsun' demeyecek."

Diğer ikisi bakıştılar. Konuşmaya cesaret eden ilk kişi Kelvin oldu.

"Yine Mai'ye mi döndük?"

Jack başını sallayarak onayladı.

"Şu ilişkiden vazgeçsen olmuyor mu?"

"Sürekli kavga ediyorsunuz," diye ekledi Gary.

"Beni çıldırtıyor," diye ısrar etti Jack. "Bunun ne demek olduğunu bilmiyorsunuz."

"Elbette biliyorum, ben evliyim unuttun mu?" dedi Gary.

"Hayır! Onu kast etme..."

"Sev ve terk et," diye araya girdi Kelvin. "Benim sloganım bu. Ya da sevme ve terk et."

Ve duygulardan bu kadar bahsetmek yeter, diye düşündü Kelvin.

Jack'in Mai ile çıkmaya başladığı ilk zamanlar hayatlarından ne kadar memnun olduklarını hatırlamak garipti. Mai'yle tanıştıklarında, Jack'in uzun süreli kız arkadaşı Dee onu terk edeli bir yıl olmuştu ve arkadaşlarının yeniden oyuna dönmüş olduğunu görmek güzeldi. En azından hepsi böyle düşünmüştü. Ama cicim zamanları bittiğinde -yaklaşık dört gün sürmüştü- Jack, Mai'yleyken de en az Dee'nin kendisini ortada bırakmasının ardından olduğu kadar mutsuz ve acı içinde görünüyordu.

Kelvin, Jack'in kafasını kadınlardan uzaklaştırmak için bir denemede daha bulundu: "Televizyon istasyonuyla sendikanın görüşmeleri nasıl gidiyor?"

"Şimdilik yeni bir şey yok," diye homurdandı Jack. "Beklediğimiz çözümlerin hiçbiri gerçekleşmeyecek gibi görünüyor."

Kelvin, Jack'in sürekli olarak yönetimle sendika temsilcileri arasında gerilmiş ince ipte cambazlık yapmak zorunda kaldığını biliyordu. İki taraf da asla tam olarak tatmin olmuyordu. Aslında hiçbir zaman hiçbir şeyle tatmin olmuyorlardı ya... Jack'in sürekli gergin olmasına şaşmamalı.

"Ama izlenme oranlarında artış var," dedi Gary.

"Öyle mi?" Kelvin konuyla ilgilenmese de şaşırmıştı. "Tebrikler Jack. Sıra sende Gary, hadi içkileri ısmarla."

Arabalar, diye karar verdi Kelvin. Bundan sonra arabalardan bahsedeceklerdi.

▪▪▪

Cuma akşamı ofisten son ayrılan kişi Lisa oldu. Sokaklar loş ve gün batımı baş döndürücüydü. Barlardan çıkan mutlu insanların arasından yolunu açarak kararlı adımlarla Christchurch yönüne ilerledi. Anılar onu rahatsız ediyordu. Başka cuma akşamlarının anıları. Oliver'la birlikte Hammersmith'in kıyısında oturup içki içerek zorlu haftalarının yükünü üzerlerinden attıkları zamanlar.

O gerçekten kendisi miydi?

Oliver'ı kafasından atmak için başka şeyler düşünmeyi denerken gözleri bir bar masasının altında, üzerinde kırmızı çizikler olan bacaklara takıldı. Trix!

Öğle arasında mavi gökyüzünün ve açık havanın onuruna bacaklarını ofis tuvaletinde tıraş etmiş, her tarafını kana ve kesiğe bulamıştı. Sonrasında bu yaraları sarmak için Ashling'in neredeyse bütün yara bantlarını kullanmaları gerekmişti.

Lisa, kendisine el sallayan Ashling'i görmemiş gibi yaparak aceleyle ilerledi.

Güzel hava belli ki, Ashling'in de aklını çelmişti çünkü Lisa, öğle arasında onun ağda yaptırmak için randevu aldığını hatırlıyordu. İşi bedavaya getirmeye çalışmaması garipti. Elbette yardımcı editör olarak pozisyonunu kullanmak isteyip istememek onun bileceği işti. *Lisa, belki de birçok şeyi bedavaya getirebileceğini bilmiyordur,* diye düşündü. Öyle olsa bile onu akıllandıracak olan kişi kendisi değildi.

Lisa'nın Ashling kadar sıradan birisiyle arkadaş olma ihtimali hiç olmamıştı. Özellikle onu tuvalette ağlarken gördüğü zamandan sonra. Ashling ona sıcak davrandıysa da bu Lisa'nın ondan hoşlanmadığına karar vermesinden başka bir işe yaramamıştı.

Mercedes'ten de hoşlanmıyordu ama başka nedenlerle. Kendine güvenen sessiz Mercedes onu rahatsız ediyordu.

Ashling ağda randevusunu ayarlayıp telefonu kapattıktan sonra Lisa herkesi güldürmüştü: "Şimdi sıra sende Mercedes. Elbette bu yazın modası goriller değilse."

Mercedes öfkeli bir bakış fırlatmıştı ve gözleri o kadar tedirgin edici görünüyordu ki, Lisa bıyık ve bronzlaşmakla ilgili yapacağı esprileri eklemekten vazgeçmişti.

"Hey, sadece şaka," diyerek sırıtmıştı Mercedes'e. Bir şekilde yanıt verecek olursa kıllı olmasının yanı sıra espriden de anlamayan biri durumuna düşeceğini biliyordu.

Lisa, hem Ashling hem de Mercedes'i kızdırmak için Trix'e iyi davranıyordu. Geçmişte de kullandığı bir kontrol tekniğiydi bu: Böl ve yönet. Bir evcil hayvan seç, ona ilgi göster, iyi bak, sonra da başka bir evcil hayvan için onu terk et. En sevgili hayvanı değiştirip durmak hem kontrol hem de korku yaratmak açısından önemliydi. Jack dışında. Ona her zaman iyi davranmaya karar vermişti. Şu anki hayatı düşünüldüğünde Lisa'ya umut veren tek şey oydu. Onun kendisine nasıl davrandığına dikkat edince diğer kadınlara davrandığından daha farklı davrandığını fark etmişti. Trix'le eğleniyordu, Mercedes'e karşı nazikti ve Ashling'den kesinlikle hoşlanmıyordu. Ama Lisa'ya karşı saygılı ve ilgiliydi. Hatta hayranlık duyuyordu. Zaten öyle de olmalıydı. Bu hafta her zamankinden önce uyanmış, görünüşüne her zamankinden daha fazla ilgi göstermişti. En beğendiği dudak parlatıcısını kullanmış, sahte de olsa tenini hafif bronzlaşmış gösterecek yeni pudrasını sürmüştü.

Lisa nasıl göründüğünü bilirdi. Doğal halindeyken de, ki kendini doğal haline bırakalı uzun zaman olmuştu, hoş bir kızdı ama çaba harcayınca insanların sokaktan geçerken kafalarını çevirip baktıkları muhteşem bir kadına dönüşüyordu. Ayrıca saçlarına, tırnaklarına ve giysilerine de makyajı-

na gösterdiği ilgiyi gösteriyordu. Fazlasıyla vitamin içer, günde en az on altı bardak su içmeye özen gösterirdi, sadece özel durumlarda kokain kullanırdı ve her altı ayda bir alnına Botox enjekte ettirirdi – alın kasları felç olur ve kırışıklıklar tamamen ortadan kalkarlardı.

Sürekli aç kalırdı. O kadar uzun yıllardır aç kalıyordu ki, artık aç olup olmadığını fark etmez olmuştu. Bazen rüyasında günde üç öğün yemek yediğini görürdü ama zaten insanlar rüyalarında garip şeyler görürler!

Görünüşüne duyduğu güvene rağmen Lisa, Jack'in kız arkadaşına karşı hafif bir kıskançlık duyduğunu kabul etmek zorundaydı. Aptal görünüşlü İrlandalı kızlardan biri olacağına o kadar emindi ki, kızı görünce şaşkınlıktan nefesi kesilmişti. Yarışmayı beklediği kadın bu değildi. Yine de cesaretinin kırıldığını düşünmeyin. Jack'i egzotik, vahşi kız arkadaşından uzaklaştırmak önündeki zaman diliminde tamamlamayı planladığı görevlerden biriydi.

Yaşayacak bir yer bulmak da diğer planıydı ve kesinlikle daha zordu. Haftalardır iş çıkışı evleri ve apartman dairelerini dolaşıp duruyordu ama kayda değer hiçbir yerle karşılaşmamıştı. Bu akşam fena bir semt olmayan Christchurch'te bir daireyi gezecekti. Kira yüksek olmasına karşın daire modern bir apartmandaydı ve işe yürüme mesafesindeydi. Kötü tarafı daireyi birisiyle paylaşmak zorunda kalmasıydı ve Lisa uzun zamandır kimseyle evini paylaşmamıştı – özellikle de bir kadınla. Dairenin sahibinin adı Joanne'di.

"Burada yaşamak senin için harika olacak çünkü işe yürüyerek gidebileceksin," dedi Joanne. "Bu da otobüs biletinden günde 1,5 sterlin kar etmen demek."

Lisa kafasını salladı.

"Bu da haftada 7,5 sterlin eder."

Lisa bir kere daha kafasını salladı.

"O da ayda 30 sterlin yapar. Şimdi, kiraya gelecek olursak... Bir aylık depozito, iki aylık kirayı da peşin istiyorum. Ayrıca iki yüz sterlin de geride yüklü bir telefon faturası bırakıp kaybolman ihtimaline karşı."

"Ama..."

"Ve de her hafta mutfak alışverişi için 30 sterlin. Süt, ekmek, yağ... Buna benzer şeyler için."

"Ben süt içmem..."

"Ama çayın içine ne koyacaksın hayatım?"

"Çay da içmem. Ekmek de yemem. Yağa elimi bile sürmem." Lisa bir elini kalçasının üzerine koyup Joanne'in oldukça geniş olan kalçalarına baktı. "Ayrıca otuz sterlinle kaç kilo süt alıyorsun sen? Beni aptal sandın herhalde."

Sokağa döndüğünde Lisa kendini yıkılmış hissediyordu. Londra'yı çok özlemişti. Burada, bunları yaşamak zorunda olmaktan nefret ediyordu. Londra'da, Landbroke'ta kendisine ait harika bir evi vardı ve şimdi orada olabilmek için her şeyini verirdi.

Yeni bir yorgunluk dalgası bütün vücudunu sardı. Londra'da tanıdıkları vardı. Buradaysa hiç arkadaşı yoktu. Olmasını da istemiyordu. Bu ülkede bir işi zamanında yapan kimse yoktu. "Zamanı yaratan bol yaratmış," diyorlardı size, geç kaldıklarından yakındığınız zaman. Sanki onun konumundaki bir dergi editörünün geç kalma şansı olabilirmiş gibi.

Yıkılmış olarak otel odasına geri dönerken Trix'in bu gece için yarı ünlü birilerini ayarlayabilmiş olmasını diledi.

Boş zamanı olmasından nefret ediyordu. Çalışmak dışında kendisini rahat hissetmesini sağlayan hiçbir şey yoktu. Her zaman böyle değildi. Eskiden, tutkulu olduğu zamanlar da olurdu ama o zamanlar hayattan beklenecek *yeni* şeyler vardı. O zamanlar omzunun üzerinden sürekli olarak daha genç, daha zeki, daha atak ve daha tutkulu rakiplerini kontrol etmek zorunda değildi. O zamanlar onun düşmesini bekleyen insanlar yoktu.

O hafta sonu bakması gereken başka daireler de vardı, daire arama işinin tek güzel yanı zamanını doldurmasıydı. Sonraki gün birkaç kuaförü kontrol edecekti, istediği rengi yakalayabilecek ve saçını şeklini bozmadan kısaltabilecek birilerini bulmayı umuyordu. İşin sırrı elinizin altında birkaç kuaför bulundurmaktı. Böylece eğer biri sizi araya sıkıştıramazsa diğerine gidebilirdiniz. Acil durumları kurtarabilmek dergi işinde önemliydi.

Kendisiyle pazarlık yaptı. Kendine bu saçma dergiyi başarıya ulaştırmak için bir yıl verecekti. O zaman Randolph Medya'dakiler kesinlikle değerini anlar ve onu ödüllendirirlerdi. Hatta...

Trix, üç içkiyi art arda yuvarladıktan sonra gitmek için ayağa kalkan Ashling'i durdurdu.

"Hadi daha fazla içelim ve birlikte çalıştığımız insanların dedikodusunu yaparak arkadaşlık bağımızı güçlendirelim!"

"Yapamam."

"Yapabilirsin," diye ısrar etti Trix. "Tek yapman gereken denemek."

"Kast ettiğim bu değildi." Aslında Trix'in hakkı vardı. *Ashling, birileriyle ilgili kötü düşüncelere sahip olsa da asla dile getirmezdi çünkü ne ekerseniz onu biçersiniz,* diye

düşünüyordu. Ama bunu Trix'e anlatmanın anlamı yoktu. "Arkadaşım Clodagh'ı görmeye gitmem gerekiyor."

"Ona buraya gelmesini söyle."

"Gelemez. Evde iki çocuğu var."

Buna duyan Trix, Ashling'i rahat bıraktı.

Ashling, cuma akşamı kalabalığı arasından ilerlemeye çalışarak bir taksi çevirdi. On beş dakika sonra pizza, şarap ve Dylan'ın dedikodusunu yapmak için Clodagh'ın Belfast'taki evinin önündeydi.

"Bu kahrolası yemeklere ve konferanslara gittiği zamanlardan nefret ediyorum," diye açıkladı Clodagh. "O ise bunlardan gereğinden fazla hoşlanıyor."

Ashling'in kafası çalışana kadar sessizlik oldu.

"Bir şeyler... Bir şeyler karıştırdığını zannetmiyorsun, öyle değil mi?"

"Hayır!" Clodagh kıkırdadı. "Bunu kastetmedim. Ben sadece onun özgürlüğünü kıskanıyorum. Ben burada çocuklarla sıkışıp kaldığım halde o dilediği gibi gezip tozabiliyor. Lüks otellerde rahat uykular uyuyabiliyor. Bunu yapabilmek için neler vermezdim..."

O gece pencereleri ve kapıları iyice kilitledikten sonra yatağa yattığında Clodagh Ashling'in söylediklerini düşündü. Kocasının bir iş karıştırdığına inanamazdı. Karıştırıyor olabilir miydi? Belki de tek gecelik, hani şu iki tarafın da birbirlerine adlarını dahi söyleme gereği duymadığı ilişkilerden yaşıyordu. Hayır, kocası bunu yapmazdı. Öncelikle karısı öğrenecek olursa kendisini öldüreceğini bildiği için.

Ama garip biçimde, Dylan'ın başkasıyla ilişkisi olabileceği fikri tahrik olmasına neden oldu. Bir süre daha yattığı

yerde bu konuda fanteziler geliştirdi. Dylan ve kendisinin seviştiği gibi mi sevişirlerdi yoksa daha vahşi şeyler mi denerlerdi? Daha tutkulu şeyler? Ama tam hayal kurarken Molly'nin ağlama sesiyle yataktan çıkmak zorunda kaldı. Kızının tuvalete gitmesi gerekiyordu.

12

Ashling, bütün cumartesi gününü sokaklarda, mağaza mağaza işe giderken giyebileceği uygun fiyatlı seksi bir kıyafet arayarak geçirdi. Asıl istediği, kendisi tam olarak farkında olmasa da, Lisa gibi görünmekti. Belki o zaman yeni işini hak ettiğine inanabilir ve üzerindeki ağırlık duygusu ortadan kaybolurdu. Ama üzerine hangi giysiyi denediyse yine de aradığı görünüşü yakalayamadı ve umutsuz son birkaç denemenin ardından pes ederek rast gele birkaç parça satın alıp evine döndü. Yorgunluktan ölüyordu.

Evsiz genç, bu sefer kapının tam önünde değildi. Yan tarafta turuncu battaniyesinin üzerine oturmuştu. Bu Ashling'in onu ilk uyanık görüşüydü. Gelip geçenlerin kimi, önüne birkaç bozukluk atıyor, bir kısmı da korkuyla karışık tiksinti içeren bakışlar fırlatıyordu. Çoğunluğuysa onu görmezden geliyordu. Onu içinde yaşadıkları dünyadan silip atmışlardı.

Kapıdan içeri girebilmek için onun birkaç santim yanından geçmek zorundaydı Ashling. Nasıl davranması gerekti-

ğinden emin değildi ama bir şeyler söylemesinin uygun olmasa da doğru olacağını düşünüyordu. Ne de olsa komşu sayılırlardı.

"Selam," diye mırıldandı yüzüne bakarak.

"Selam," dedi evsiz genç gülümseyerek. Ön dişlerinden biri eksikti.

Yanından geçerken gözleri Ashling'in elindeki paketlere takıldı. "Hoş bir şeyler bulabildin mi?"

Ashling yolun yarısında, tam kapıdan geçerken donup kaldı. Yanıt vermeden kaçmak istiyordu. "Sayılmaz. İşe gitmek için birkaç parça giysi, bilirsin."

Dilini ısırmak istedi. Nereden bilecekti ki?..

"Ne derler bilirsin?" genç kafasını kaldırdı. "Sahip olduğun işe göre değil, sahip olmayı istediğin işe göre giyin. Öyle değil mi?"

Ashling, utançtan ne söylediğini dinleyemiyordu. "Acaba..." Kolu ağrıdığı için paketleri bir elinden diğerine aldı. "Acaba sen..."

Lafını tamamlamak yerine cebinden bir sterlin çıkartıp uzattı. Ona verdiği parayla giysilere harcadığı parayı kıyaslayınca içi utançla doluyordu. İstemediği bir bluzla hoşlanmadığı bir çantaya servet ödemişti. Merdivenlerden çıkarken kendisine duyduğu öfkeden patlayacaktı.

Bu para için çok çalıştım, diye düşündü. Üstelik yıllardır kendime bir şeyler almıyordum. Ama içi rahat etmiyordu bir türlü. Hepsini kredi kartıyla almıştı zaten. Hem kapı önündeki gencin alkolik ya da uyuşturucu bağımlısı olması kendisinin suçu değildi. Gerçi yanından geçerken hiç alkol kokusu almamış ya da şırınga görmemişti ya...

Dairesine vardığında içeri girip kapıyı arkasından kapattıktan sonra derin bir nefes aldı. Evin güven verici hissi. Ve

eviyle gurur duyduğunu fark etti, onun hikâyesi de sokaklarda sona erebilirdi. Hayatıyla ilgili büyük şeyler başarmış değildi ama evini seviyordu. Eviyle gurur duyuyordu. *Melodramı kes,* dedi kendi kendine. İşler kendisi için iyi gidiyordu ve bunu hak etmişti.

Paketleri masaya koydu ve ayakkabılarını çıkarttı. Yorgunluktan öldüğü halde şimdi de parti kıyafetlerini giyip Joy'la dışarı çıkması gerekecekti. Çıkmamayı tercih ederdi. Otuzlu yaşlarda olmak ergenlik çağını tersten yaşamak gibiydi. Vücudu değişiyordu ve sık sık utanç verici istekler her yanını sarıyordu. Cumartesi günü evde kalma isteği gibi. Tek başına kafayı dinlemeyi istemek gibi. Kiralık bir filmden başka arkadaşa ihtiyaç duymamak gibi.

"Ama eğer dışarı çıkmazsan asla bir erkekle tanışamazsın," diye uyarıyordu, Joy düzenli olarak.

"Dışarı çıkıyorum. Her neyse, bu gece Ben Affleck'im var, başka erkeğe de ihtiyacım yok."

Ne var ki, bu gece çıkmak zorundaydı. *Colleen*'in ilk sayısı için Joy'la birlikte salsa kulübüne gidip erkeklerle tanışmayı deneyeceklerdi. *Woman's Place*'te çalışırken böyle şeyler yapması gerekmezdi ve açıkçası eski işini özlemeye başlamıştı. Cumartesi gecesi çalışmak zorunda kaldığı için değil, *Woman's Place*'teki işlerin altından kalkabileceğini bildiğinden. *Colleen*'de tam olarak ne yapmasının beklendiğinden emin değildi. Herhangi bir şeyi yapmasının istenebileceğini düşünüyor ve bu düşünce de midesinin kasılmasına neden oluyordu. Yapmayı beceremeyeceği bir şeylerle karşılaşma ihtimali sinirlerinin gerilmesine neden oluyordu. Ashling kesinliği severdi ve *Colleen*'de kesin olan tek şey hiçbir şeyin kesin olmadığıydı.

Sinir bozucu!!!

Heyecan verici, diye düzeltti kendini. *Ve parlak.* Ayrıca yeni insanlarla çalışmak, gülmek hoştu. Eski işinde yalnızca üç tane tam zamanlı çalışan vardı. Ama üçü de harika insanlardı. Lisa ya da Jack Devine gibi garip tipler yoktu. *Ama Kelvin ya da Trix kadar eğlenceli kimse de yoktu,* diye hatırlattı kendi kendine. Şimdi nostaljik ve hüzünlü olmanın sırası değildi.

Mikrodalga fırında bir paket mısırı patlattıktan sonra kanepeye yığılarak Blind Date'i izlemeye koyuldu. Joy'un gelmemesi için dua ediyordu. Sabah saat altıya kadar sevgilisiyle tepindiklerini duymuş ve arkadaşının dışarı çıkamayacak kadar yorgun olma ihtimaline bel bağlamıştı.

Ama hiç şansı yoktu.

Joy her zamankinden daha hassas görünse de tam zamanında geldi.

"Bir fincan çay istiyorum lütfen," dedi içeri girer girmez. "Bol şekerli."

"O kadar mı kötüydü?"

"İçim ürperiyor. Yarı-adam-yarı-porsuk için deli oluyorum, o da öyle görünüyor ama bugün araması gerektiği halde – ah, bu süt bozulmuş! Belki de hamileyimdir; yarı-insan-yarı-porsuk bir bebek doğururum dokuz ay sonra."

"Hayır," dedi Ashling, elindeki fincanda yüzen beyaz parçacıklara bakarak. "Süt gerçekten bozulmuş."

Joy buzdolabının kapısını açtı ve içindeki süt kutularının üzerlerindeki tarihlere göz attı. Hepsinin tarihi geçmişti. "Sen ne yapıyorsun?" diye sordu. "Sütle Rus ruleti mi oynuyorsun? Yoğurt fabrikası açmayı mı düşünüyorsun? Hem söylesene, bugün bir şeyler yedin mi?"

Ashling yarısı boşalmış patlamış mısır kâsesini işaret etti.

"Ne kadar komiksin," dedi Joy. "Bazı yönlerden çok düzenlisin ama diğer konularda..."

"İnsan her konuda iyi olamaz. Ben son derece dengeliyim."

"Kendine daha iyi bakmalısın."

"Söyleyene bak..."

"Ama açlıktan öleceksin."

"Bol bol vitamin içiyorum. Ben iyiyim. Ted nerede?"

Ashling, Ted'i bütün hafta boyunca görmemişti. Sadece artık zıt yönlerde çalıştıkları için kendisini işe bırakması gerekmediği için değil, ayrıca gösterisinden beri kendisine ilgi gösteren kızlarla gününü gün ediyordu. Her ne kadar dairesine gelip kız arkadaş bulamamaktan yakındığı zamanlarda Ted'den bunaldığı anlar olmuşsa da Ashling, onu özlemişti. Üstelik bu yeni bulduğu özgüveni de kıskanıyordu.

"Ted'i daha sonra görürsün. Bir partiye davetliyiz. Mimarlık öğrencilerinin partisi. İçlerinden biri arada stand-up gösterisi yaptığından büyük ihtimalle başka komedyenler de olur partide. Ve biliyorsun ki, komedyenler neredeyse yarı-adam-yarı-porsuk da orada olacaktır."

"Partiye gitmek konusunda emin değilim," dedi Ashling, "özellikle de bir öğrenci partisiyse."

"Bakarız." Joy çok kolay teslim olmuştu. *Fazla kolay.* Ashling yüzünden kafasından geçenleri anlamayı denedi.

"Yeniden makyaj yapmam gerektiğine inanamıyorum. Çıkartalı daha dakikalar olmuş gibi geliyor," dedi Joy rujunu tazelerken. Kıvrımların belirgin olmasını sağlamaya çalışıyordu. Bir mendille fazlalıkları aldıktan sonra Ashling'e döndü.

"Kamerayı almayı unutma."

Sokağa çıkarlarken Ashling'in gözleri evsiz genci aradı. O ve turuncu battaniyesi oralarda yoktu.

▪▪▪

"Bekâr kadınlar ve eşcinseller," diye özetledi kalabalığı izleyen Joy. "Burası ölü. Ama gelmişken sarhoş olmamızın bir mahsuru yok. Ne kadar masraf bütçemiz var?"

"Masraf mı?"

Joy, kafasını sallayıp içini çekti.

Kulübün canlanmasına daha en az bir saat vardı ama ortalık hareketlenmeden hemen önce bedava bir salsa dersi vereceklerdi. Kendini 'Küba'dan Alberto' olarak tanıtan kulüp yöneticisi hiçbir özelliği olmayan bir adamdı. Dans etmeye başlayana kadar. Hafif hareketleri ve kıvrak ritmi yakalayışıyla dans pistinde muhteşemdi. Gözlerini ondan alamadılar.

Ashling dans etmeyi severdi. Her ne kadar belinin olması, vücudunun dümdüz olması nedeniyle bedeni hantal görünse de ritim duygusuyla bunu kapatırdı. Bu nedenle de Alberto dans etmeye ara verip bir sonraki trompet sesiyle herkesi bedava salsa dersi için piste çağırdığında hiç tereddüt etmeden kendini ortaya attı.

Alberto'nun yaptığı hareketleri taklit etmeyi deniyorlardı hep birlikte. Adımlar basitti ama onlara eşlik eden kalça hareketleri zorluydu.

"Harika değil mi?" dedi Joy gözleri parlayarak.

"Kameraya gülümse ve dans ediyormuş gibi görün." Sonra kamerayı Joy'a uzattı. "Makale için birkaç erkeğin fotoğrafını çeksene."

Ders bitip aradan birkaç saat geçtiğinde kulüp iyice hareketlendi. Deneyimli salsa ve merenge dansçıları pisti ele geçirdi. Harika görünen kıvrak erkekler, kadınları pistte çeviriyordu.

"İrlanda'daymışız gibi gelmiyor," dedi Ashling, Joy'a. "İrlandalı erkekler dans ediyorlar. Üstelik sarhoş halde tepinmek değil, gerçek dans!"

"Gerçek erkekler dans etmez," dedi Joy.

"Bunlar ediyor."

Salsa temas gerektiren bir danstı. Ashling'in gözleri çiftlerden birine takıldı. Birbirlerinin içine girecekmiş gibi dans ediyorlar ve vücutları sürekli olarak birbirine değiyordu. Ritme kapılmış salınırken karışık dans adımlarından hiçbirini kaçırmıyorlardı. Adam kadının gözlerinin içine bakıyordu.

Ashling hayatı boyunca bu kadar erotik bir dans görmemişti. O an hayatındaki boşluk duygusu daha da ağırlaştı. Kendisi de bunları hissetmek istiyordu. Adını koyamadığı türde bir acı hissettiği halde gözlerini alamıyordu dansçılardan. Ağzının kuruduğunu hissetti. Neden? Terli, seksi bir erkek vücudu için mi?

Belki...

Tüm bunları düşünürken yanına gelen bir adam onu dansa kaldırdı. Kısa boylu ve hafif keldi.

"Bu dansı çok az biliyorum," dedi Ashling paçayı kurtarma umuduyla.

Ama adam bunun önemli olmadığını, zor hareketler yapmayacaklarını söyledi. Ve piste çıktılar. Araba kullanmak gibi, o kadar muhteşemdi ki. Bir an kasılıyorsun, sonra her şey akıp gitmeye başlıyor. İleri geri adım atarken her şey kayboluyor. Adam Ashling'i çevirdi, ileri fırlattı sonra kendine çekti. Ashling adamın bu kadar iyi dans etmesinden etkilenmişti.

"Hoş bir danstı," dedi adam müzik bittiğinde.

Yanlarına gelen Joy, "Gidebilir miyiz?" diye sorarak Ashling'i kolundan çekti ve adamı da ister istemez terslemiş oldu. "Ne büyük zaman kaybı. İşe yarar tek bir erkek bile yok."

▪▪▪

"Lütfennnn... Beş dakika için uğrayalım," diye yalvardı Joy. "Yarı-adam-yarı-porsuk ile nerede durduğumuzu bilemiyorum ve onu görmeliyim. Burada olmalı. Lütfeeennn..."

"Sadece beş dakika. Bunu söylerken ciddiyim Joy. Sadece beş dakika kalırım."

Parti -Dublin'deki çoğu öğrenci partisi gibi- Rathminies'deki 13 odalı bir öğrenci yurduna dönüştürülmüş dört katlı Gregoryen bir evdeydi. Odaların şekilleri çok garipti ve hepsi çok yüksek tavanlıydı.

İçeri girdiklerinde Ashling'in ilk gördüğü kişi bir önceki partide eline telefon numarasını tutuşturan adam oldu.

"Kahretsin," dedi Joy'a.

"Ne?" Joy, Ashling'in yarı-adam-yarı-porsuğu başka bir kadınla gördüğünü düşünerek korkmuştu.

"Yok bir şey."

"İşte orada!" diye işaret etti Joy. Duvara yaslanmış duruyordu. Bu tür yıkılıp baştan yapılmış evlerde yapılması tehlikeli bir hareket. Joy yerinde sıçradıktan sonra adamın yanına koştu. Aniden yalnız kalan Ashling istemeden eline telefon numarasını tutuşturan adama baktı. Ne yazık ki bu bakış adamın dikkatini çekti ve yanına geldi.

"Beni aramadın, ma belle[1]," dedi Ashling'e.

Ashling gülümsemeyi denedi.

"Neden?"

Aklına gelen yalanları sıralamak için ağzını açtı. Telefonunu kaybettim. Sağır-dilsizim, Stephen sokağında fırtına çıktı ve telefon hatları koptu...

Beklenmedik biçimde ağzından çıkan tek laf "Fransızca bilmiyorum," oldu. Ne kadar sudan ve anlamsız bir bahane ama.

---

1 Güzelim.

Adam gülümsedi. İstenmediğini anlamıştı.

"Eminim ki, nazik ve iyi birisindir ama seni tanımıyorum," diye ekledi Ashling umutsuzca. "Ama seni tanımıyorum."

"Eğer aramazsan elbette tanıman mümkün olmaz," dedi adam.

"Evet ama..." O anda aklına geldi. "Erkeğin telefonunu vermek yerine kadının telefonunu istemesi daha gelenekseldir. Ve de erkeğin araması."

"Daha serbest davranmaya çalışıyordum ama öyle olsun. Telefon numaranı alabilir miyim?"

Ne kadar ısrarcı, diye düşündü Ashling. Kendini içine düşürdüğü bu durumdan nasıl kurtulacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Adamın elinde bir kalem vardı ve çok nazikti. Bu kadar ters davrandığı için üzüldü. "Altı, yedi, yedi, dört, beş, iki..."

Son numarayı yuvarladı. "Üç mü?" diye sordu adam. Acaba üç yerine iki mi deseydi?

"Üç," diye onayladı iç çekerek.

"Ya adın?" Adamın gülümsemesi hoştu.

"Ashling."

Ya onun adı neydi? Ne kadar aptalca.

"...Valentine," dedi. "Marcus Valentine. Seni arayacağım."

O anda Ashling, neden hep çirkin erkeklerin aradığını ve yakışıklı erkeklerin asla aramadıklarını düşündü. Gerçi Marcus'un vücudu hoştu ama çekici gelmiyordu Ashling'e.

Biraz ileride Joy'un hararetli bir sohbete dalmış olduğunu görebiliyordu. Artık eve dönebilirdi. "Görüşürüz," dedi Marcus'a.

Öğrenci partisi için çok yaşlıydı. Çıkarken gözü kızıl saçlı bir kızla konuşmaya dalmış olan Ted'e takıldı. Ted'in yü-

zünde daha önce hiç görmediği türde bir gülümseme vardı. Özgüvenli, kendinden emin, çevresine hâkim. Vücut dili bile değişmişti. Öne eğilmek yerine arkasına yaslanıyordu. Böylece kız ona doğru eğilmek zorunda kalıyordu.

"Selam," diye seslendi Ashling.

"Ashling!" Heyecanla ona doğru ilerlemeyi denedi.

Selamlaştıktan sonra yanındaki kızıl saçlıya döndü.

"Bu benim arkadaşım Ashling, Susie."

Susie, Ashling'e şüpheyle baktı.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu Ted, Ashling'e.

"Hayır, eve gidiyorum. Çok yorgunum."

Bir anlık kararsızlık Ted'in yüzünden okunuyordu. "Bekle, ben de seninle geliyorum."

Dışarı, soğuk havaya çıktıklarında Ashling, merakla arkadaşına baktı. "Sen neyin peşindesin? Kız belli ki senden çok hoşlanıyor."

"Çok istekli görünmenin alemi yok."

Ashling şaşırdı. O ve Ted sırayla kalbi kırık zavallıları oynarlardı ama arkadaşındaki bu yeni özgüven aralarındaki ilişkiyi değiştiriyordu.

"Nasıl olsa komedi hayranlarından. Mutlaka bu partilerden birinde yeniden karşılaşırız."

Cumartesi gecesi bir servet ödemeye hazır olsanız bile Dublin'de taksi bulamazsınız. Uzak semtlerde yaşayanlar şehir merkezindeki taksi duraklarının önünde saatlerce sıranın kendilerine gelmesini beklerler. Ashling ve Ted yürümenin çok daha kolay olacağını bildiklerinden yavaş adımlarla kaldırımda ilerlediler. Sokaklar yarı sarhoş genç gruplarıyla doluydu.

"İş nasıl gidiyor?" diye sordu Ted bir sarhoşa çarpmamak için zigzag çizerek.

Ashling tereddüt etti. "Birçok yönden harika. Şaşaalı. Bazen. Fotokopi çekip basın bülteni postalamadığım zamanlar."

"Mercedes adındaki kıza neden bir araba markasının adını verdiklerini öğrenebildin mi?"

"Annesi İspanyol. Aslında onunla tanışınca ne kadar nazik biri olduğunu görüyorsun," diye de ekledi.

"Ya şu senden hoşlanmayan patronunla işler nasıl?"

Ashling'in midesi düğümlendi. "Benden hâlâ hoşlanmıyor. Dün de midesi ağrıdığında ona mide ilacı uzattığım için bana kızdı."

"Boş ver. Belki bir önceki hayatlarınızda düşmandınız, bu yüzden de bu hayatta anlaşamıyorsunuz."

"Öyle mi dersin?" diye sordu Ashling. Sonra Ted'in yüzündeki sırıtışı gördü. "Ah, benimle dalga geçiyorsun. Gelecek sefer geleceğini öğrenmek istediğinde bana gelme."

"Özür dilerim, Ashling." Kolunu Ashling'in omuzuna attı. "Bu seni neşelendirecek. Önümüzdeki cumartesi River Club'da bir gösterim var. Gelir misin?"

"Sana az önce geleceği öğrenmek için bana gelme demedim mi? Bekle ve gelip gelmeyeceğimi gör."

13

Pazartesi sabahı Craig mızmızlanarak annesini evin içinde takip ediyordu.

"Neden temizlik yapıyorsun?"

Clodagh çarşafı yataktan çıkartıp kirli sepetine attıktan sonra kendini iskemledeki giysi dağının üzerine bıraktı. Hepsini kirliye atmak ya da dolaba tıkmak konusunda kararsızdı. Giysiler üzerine üzerine geliyordu. Kısa bir tereddüdün ardından her şeyi yatağın altına tıktı.

"Büyükanne Kelly mi geliyor?" diye ısrar etti Craig.

Sorusunda ciddiydi çünkü o yaşta bile bu tür temizliklerin genelde Dylan'ın annesinin ziyaretlerinden önce yapıldığını kavramıştı.

"Hayır."

Bir Tazmanya canavarı gibi hareket eden Craig, ayağa kalkıp diğer odaya geçen Clodagh'ın peşinden koştu.

"Neden?" diye sordu tekrar.

"Çünkü," dedi çocuğun sorularından sıkılmış olan Clodagh, "temizlikçi kadın gelecek."

"Molly, acele et," kızı hâlâ odasında oyalanıyordu. "Flor birazdan burada olur."

Flor işini yaparken evde oturma düşüncesi bembeyaz olmasına neden oluyordu. Flor çok konuştuğu ve hayatında olup biten anlamsız ne varsa anlattığı için değil, Flor'un varlığı kendisini tam bir orta sınıf gibi hissetmesine yol açtığı için.

Kendisi gençti ve elinden her iş geliyordu, bu yüzden elli beş yaşında bir kadına evini temizletiyor olduğu fikri rahatsızlık vericiydi.

Flor'un birkaç gelişinde evde kalmayı denemiş ve kendini bir yabancı, bir kanun kaçağı gibi hissettiğini fark etmişti. Hangi odaya girse Flor birkaç saniye sonra arkasından temizlik yapmak için o odaya giriyordu ve iş sohbet etmeye geldiğinde Clodagh asla söyleyecek bir şey bulamıyordu.

"Ah..." diyordu sonunda. "Ben ayakaltından çekileyim."

"Önemli değil," diye üsteliyordu Flor. "Siz olduğunuz yerde kalın, ben işimi yaparım."

Sadece bir kere Clodagh, Flor'un sözünü dinleyip odada kalmış, dergisini okumayı sürdürmüştü. Flor'un temizlik yaparken çıkarttığı "Of... Puf..." seslerinden ne kadar utandığını çok iyi hatırlıyordu.

Temizlikçi saatte beş sterlin alırdı. Suçluluk duygusu Clodagh'ı altı ödemeye zorluyordu. Kendini o kadar rahatsız hissediyordu ki, Flor'u görmeye dahi tahammülü yoktu. Her zaman o gelmeden önce bir bahane bulup evden ayrılırdı.

"Molly!" diye tekrar seslendi. "Acele et."

Mutfağa gidip bir gözü saatte yeni gelen duvar kâğıdı örneklerine baktı ve bir tanesinin arkasına Flor için bir not yazdı: Mutfağın zemini yıkanacak, elbiseler ütülenecek, yerler cilalanacak.

Başka? Clodagh yapılacak işleri gözden geçirdi. Komşunun kedisi! Flor'un geçen sefer yaptığı gibi kedinin içeri girmesine izin vermesini istemiyordu. Brady kendini o kadar

rahat hissetmişti ki, eve geldiklerinde bir patisi uzaktan kumandanın üzerinde televizyon izliyordu. Ayrıca Molly ve Craig gördükleri anda kediye aşık olmuş ve kedi evden ayrılırken çığlık çığlığa ağlamışlardı.

Clodagh, başka bir kâğıdın üzerine kedi resmi çizip üzerine çarpı işareti koymaya karar verdi. Flor ne demek istediğini anlardı.

"Bana kırmızı kalemi ver," diye emretti Molly'ye.

Molly aptal aptal baktıktan sonra sarı kalemi uzattı.

"Tamam, kendim alırım. Bir işin doğru yapılmasını istiyorsan kendin yapacaksın."

Clodagh, boya kalemlerinin durduğu kutunun yanına gitti, kırmızı kalemi buldu, kedinin resmini çizip üzerine de kocaman bir çarpı attı. Çizim bittiğinde derin bir soluk aldı çünkü çizdiğinin kedi olduğu anlaşılıyordu – Clodagh resim yapmak konusunda çok da yetenekli değildi. Ama Flor'un okuma yazmasının çok iyi olmadığını ilk birkaç haftanın ardından keşfetmişlerdi.

Başlangıçta ona dondurucuyu çözmesini ya da çamaşır makinesine yumuşatıcı koymasını söylediği karışık notlar bırakırdı. Flor hiçbirini yapmazdı ama Clodagh onu kaybetmeyi istemediğinden hiçbir şey söyleyemezdi. Temizlikçi kadınlar altın değerindedir, kötü olanlar bile.

Ayrıca Clodagh birini kovabileceğine inanmıyordu. Bu, en basit tabiriyle onun becerilerinin dışındaydı. "Bak Flor, bu iş yürümüyor..." Olmazdı.

Sonunda konuşabilmek için Dylan'ın bir sabah işe geç gitmesi gerekmişti. Ve elbette, Flor'la çok iyi anlaşmıştı. Dylan, şu 'insan ilişkileri iyi' denilen insanlardandı. O günkü konuşmaların ardından da bugün kullandıkları sistemde karar kılmışlardı. Basit notlar ve bolca çizim.

Çizimler ve suçluluk duygusu arasında bir yerlerde evi kendisinin temizlemesinin daha kolay olacağını düşünmeye başlamıştı. Neredeyse – tam olarak değil. Her şeye rağmen Clodagh, bir sabahını olsun evin dışında geçirebilmeyi seviyordu. Evle ilgilenmek bir köprüyü onarmak gibiydi. Bir yerin onarılması bittiğinde başka bir yerin onarımına başlanması gerekiyordu.

Mutfağın zeminini paspasladıktan sonra -hatta o daha paspaslarken- çocuklar gelip bir şeyler döküyorlar, kirli ayakkabılarıyla içeri giriyorlardı. Kirli sepetini boş görme hayali efsanedeki altın postun bulunmasını beklemeye dönmüştü. Çamaşırlar asla bitmiyordu. Üç parti çamaşır yıkayıp bitirdiğini zannederek odasına döndüğünde sepetin yeniden mucizevi biçimde dolmuş olduğunu görüyordu.

En azından bahçeyle uğraşması gerekmiyordu. Bahçe çok hoş olduğu için değil, tam tersine çamurlu, otla kaplı ve altüst durumda olduğu için. Molly ve Craig orada oynamayı sevdiklerinden onlar büyüyene kadar bahçeyi düzenlememe kararı almıştı. Çiçek ekecek olsa birkaç günde çocukları tarafından yolunacaklarını biliyordu. Bu işe şimdiden koyulmamasının ardında bir de bahçıvanlarla ilgili dinlediği korkunç hikâyeler vardı elbette.

Birkaç sahte çıkma girişiminin ardından -Molly şapkasını giymek istedi, Craig Buuz Lighter oyununu almak için odasına koştu- Clodagh çocukları Nissan Micra'nın arka koltuğuna yerleştirdi. Ama anahtarı kilide soktuğu an Molly yaygarayı kopardı.

"Tuvalete gitmem gerek!"

"Ama daha şimdi gittin." Clodagh, Flor'la karşılaşma düşüncesiyle dehşet içindeydi.

"Yeniden gitmem gerek."

Molly daha yeni tuvalet eğitimi almış olduğundan henüz tam beceremiyordu.

"Gel hadi." Clodagh, Molly'yi özel koltuğundan indirdi ve açmış olduğu alarmı kapatarak eve soktu. Tahmin ettiği üzere Molly'nin tuvaleti falan yoktu. Bir süre beklediler, küçük kız tuvaleti olmadığından iyice emin olunca arabaya geri döndüler.

Craig'i okula bıraktıktan sonra Clodagh, nereye gitmek istediğine emin olamadı. Pazartesi günleri genelde Molly'yi oyun parkına bırakır ve kendisi birkaç saatliğine jimnastik salonuna giderdi. Ama bugün değil. Molly, başka bir çocuğu ısırdığı için bir haftalığına ceza almıştı ve jimnastik salonunun yuvası yoktu.

Clodagh şehre inip alışveriş merkezlerini dolaşmaya karar verdi. Flor'un ayrıldığından emin olana kadar eve dönemezdi. O güzel havada anne-kız Grafton sokağında dolaştılar, çiçeklere baktılar, Molly'nin ısrarıyla sokak köpeğine yiyecek bir şeyler buldular, gülüştüler. Yanlarından geçenler güzeller güzeli küçük Molly'yi hayranlıkla izliyordu. Pembe kıyafeti içinde o kadar sevimliydi ki.

Sokağın sonuna doğru ilerlerken kalbi sevgiyle dolan Clodagh mutluydu. Molly bugün çok eğlenceliydi. Gördüğü her çocukla konuşmayı deniyor, vitrinlerin önünde dans ediyor, hantal yürüyüşüyle sokakta ilerlemeye çalışıyordu.. Clodagh, kızına hayranlıkla baktı. Böyle zamanlarda sahip olduğu hayatı hiçbir şeye değişmezdi.

Önünden geçtikleri gazete bayiinin sahibi de hayranlığını açıkça belli etti. Güzel bir kadın ve şirin çocuğu... "Herald gazetesi?" diye teklifte bulundu.

Clodagh, hafif bir pişmanlıkla gazeteye baktı.

"Ne anlamı olur ki? Beş yıldır gazete okumaya vaktim olmadı."

"Öyleyse bir tane satın almanızın size fazla bir yararı olmaz sanırım," diye katıldı bayii sahibi.

Clodagh, geçip giderken adamın kendisini izlediğinin farkındaydı ve bu hoşuna gitti. Kaba bile olsa o bakışlarda kendisine gençliğini hatırlatan bir şeyler vardı. O zamanlar herkes onu hayranlıkla izlerdi. Şimdi yüzyıllar önceymiş, o günleri yaşayan başka birisiymiş gibi geliyordu.

Ne yaptığını sanıyorsun sen? diye kendini uyardı. Gazete satan adamın bakışlarından hoşlanmakmış! Sen evli bir kadınsın!

Evet, diye düşündü, *evli ve ölü bir kadınım.*

Bir buçuk saat sonra Stephen Green Center'a vardılar. Yazılı olmayan kurallara göre burada dinlenmeye hakları vardı ama Clodagh, Molly'ye bir dondurma daha almayacaktı. Bunu duyan Molly beklenebileceği üzere çığlık çığlığa ağlamaya başladı. Bir yandan da tepiniyordu, öyle ki yanlarından geçen biri kızın epilepsi krizi geçirdiğini zannetti. Clodagh onu durdurmayı denediyse de Molly bağırmayı sürdürdü: "Senden nefret ediyorum!"

Clodagh, utançtan yerin dibine geçecekti. Sakin bir sesle konuşmaya özen göstererek kızına ikinci bir dondurmanın midesini ağrıtacağını anlatmayı denediyse de bir işe yaramadı. Onu hemen toparlanmazsa bir hafta boyunca erkenden uyumaya yollayacağını söyleyerek tehdit etmeyi denediyse de bu da bir işe yaramadı.

Yanlarından geçen birkaç anne onaylamayan bakışlar attı. "Tommy duyuyor musun, bir daha kolumu çekersen seni öldürürüm!" "Jason, bağırmayı bırak seni kahrolasıca!" Belli ki Clodagh'ın fazla nazik ve modern tavrını desteklemiyorlardı.

Clodagh ve Dylan çocuklarına asla vurmama kararı almıştı. Ama Molly çığlık atmayı sürdürerek tırnaklarıyla kendisine saldırınca onu yere yatırmaktan başka çare bulamadı. Bütün Dublin, Molly'nin çığlıklarıyla inliyor gibiydi. Ama bu sefer de çok sert davrandığı için katı bakışlara maruz kalmak zorunda kaldı.

Yüzü utançtan kızardı. Savunmasız bir kıza sert davranarak ne yaptığını zannediyordu? Kendisinin nesi vardı böyle?

"Hadi," dedi kızını kolundan tutup sürüklerken. Suçluluk duygusu yüzünden hemen Molly'ye bir dondurma aldı ve kızının onu sakince yiyişini izledi. Az önceki sahne hiç yaşanmamış gibi, kızı yeniden küçük bir meleğe dönmüştü.

Clodagh'ın hayattan beklentileri hiçbir zaman çok aşırı şeyler olmadıklarından istediklerini hep elde etmişti. Kâğıt üzerinde yaşantısı harika görünüyordu. İki sağlıklı çocuğu, yakışıklı bir kocası vardı, ekonomik sorun yaşamıyorlardı. Öyleyse neden son günlerde o garip boşluk hissini duyuyordu? Neden mutsuzdu? Kendisini sıkışmış, hapsedilmiş hissediyordu.

Doğası gereği neşeli bir insandı. Ashling gibi sürekli tedirginlik içinde yaşamazdı. Şansı genelde iyiydi. Ama yeni yeni ortaya çıkan bu duygular kendisini garip hissetmesine neden oluyorlardı.

Bir şeyler değişmişti. Oysa iyimserlikle dolu olduğu günler o kadar eskilerde değildi. Farklı olan neydi, ne yanlış gitmişti?

14

"Diet Lilt mi yoksa Purdeys mi?" diye dalga geçti Ashling. "Bilmiyorum ki..."

"Kararını ver," diye ısrar etti Trix. "Acele etmezsen dükkân kapanacak."

Colleen ekibi iki haftadan kısa süredir birlikte çalışıyor olsa da şimdiden bir rutin geliştirmişlerdi. Günde iki kere alışverişe gidilirdi, sabah ve öğleden sonra. Bu alışverişler öğle yemeği arasından ya da dinlenme molalarından farklıydı.

"Ah," diye gözlemde bulundu Trix, "işte Heathcliff karakterimiz."

Jack Devine saçı başı karışmış halde yüzünde donuk bir ifadeyle ofise girdi.

"Karar veremiyorum," dedi Ashling iki seçeneği düşünürken.

"Elbette veremezsin," dedi Jack tatsız bir ses tonuyla. "Sen bir kadınsın."

O, ofisine girip kapıyı çarparken diğer çalışanlar kafalarını anlayışla salladılar.

"Mai'yle öğle yemeği kötü geçmiş anlaşılan," dedi Kelvin.

"Ne istediğine hâlâ karar veremedin mi?" diye sordu Trix yeniden Ashling'e...

"Diet Lilt," diye yanıtladı Ashling.

"Beyaz mı kahverengi mi?"

"Beyaz."

"Para?"

Ashling, 1 sterlini uzatınca Trix bir sonraki kişiye geçti.

"Lisa?" diye sordu. "Herhangi bir şey istiyor musun?"

"Hmmm?" Lisa yerinden sıçradı. Aklı çok uzaklardaydı. Jack kendisinin henüz bir ev bulamadığını öğrenince işten sonra onu alıp bir arkadaşının evine götürmeye karar vermişti. Söylediğine göre arkadaşı evi kiraya vermek istiyordu. Bu Lisa için Jack'i yakından tanıma fırsatı demekti ama Jack'in öğle yemeğinde Mai'le arasındaki ilişkiyi düzeltebileceğinden korkmuştu. Görünüşe göre korkularında haksızdı...

"Şeker?" diye ısrar etti Trix. "Şekersiz sakız?"

"Tamam. Şekersiz sakız olsun."

Kapı açıldı ve Jack ofisinden çıktı. Kafası karışık görünüyordu. Trix hızlı adımlarla masasına doğru ilerledi ve sigaralarını seri hareketlerle masasının çekmecesine tıktı. Kimsenin Trix'in masasına doğru ilerleyen Jack'in yüzüne bakacak cesareti yoktu. Sigaralarını saklayabilenler sakladılar. Lisa'nın masasının üzerinde bir paket Silk Cut duruyordu. Ama Jack bir an düşündüyse de sonra fikrini değiştirdi ve Ashling'in masasına yöneldi. Herkes nefesini tutmuş bekliyordu ancak o an için yakalarını kurtarmış olmaktan ötürü mutluydular.

Her ne kadar istemese de Ashling, kendini Jack'in yüzüne bakmak zorunda hissetti. Jack tek kelime söylemeden gözlerini masanın kenarında duran bir paket Marlboro'ya

dikmiş bekliyordu. Ashling, başını sallayarak sigaradan alabileceğini işaret etti. Aslında bundan hoşnut değildi çünkü Jack'in kendisine karşı hep kaba olduğunu düşünüyordu.

Jack çok yavaş hareketlerle paketin içinden bir sigara çıkarttı ve bir süre onunla oynadı. Ashling, yine hoşnutsuzca bir paket kibrit çıkarttı ve Jack'e uzattı. Jack gözlerini Ashling'in gözlerine dikmişti ve bakışlarını hiç kaçırmadan kibriti çakıp sigarasını yaktı. Kibrit kutusunu uzatırken "Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Ne zaman kendine paket almaya başlayacaksın?" diye sordu. Jack'in sigaradan çektiği nefesin ardından eskisi kadar sinirli olmadığını fark eden Trix. "Belli ki bırakamıyorsun ve bu hiç adil değil, Ashling'den binlerce kat fazla kazanıyor olmalısın oysa onun sigaralarını tüketiyorsun üstelik sürekli olarak."

"Öyle mi?" gerçekten şaşırmış görünüyordu.

Bakışlarını oldukça rahatsız görünen Ashling'e çevirdi. Yeniden "Öyle mi? Özür dilerim, fark etmemişim."

"Önemli değil," diye mırıldandı genç kadın. Jack ofisine geri döner dönmez Kelvin konuştu: "Eminim çalışanların sigaralarından otlandığı için içerde kendini azarlıyordur. Jack Devine, çalışan sınıfın kahramanı."

"Çalışan sınıf kahramanı özentisi demeliydin." dedi Trix.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Ashling, merakına engel olamamıştı.

"Zanaatla uğraşan biri olmak isterdi, elleriyle çalışan insanlardan olmak." Trix'in söyleyiş tarzıyla bu cümle aşırı alaycı bir hal almıştı.

"Sorun şu ki," diye ekledi Kelvin, "orta sınıf mensubu bir ailenin her türlü avantajla büyümüş çocuğu için bu çok idealist kaçıyor. Örneğin aramızda iletişim alanında dokto-

ra yapmış bir tek o var. Hiçbirimizin eğitime bu kadar zaman ayıracak lüksümüz olmadı."

"Klasik orta sınıf suçluluk duygusu," diye iç çekti Trix. "Bu yüzden sürekli bir şeyleri düzeltmeye çalışıyor ve bu yüzden bu kadar saçma; maço hobileri var."

"Ne maço hobisi?"

"Yelkenliyle açılıyor. Bu bence oldukça maço," diye yanıtladı Trix.

"Çalışan sınıf sayılmayacağı kesin, öyle değil mi? Çok seksi, yarı Vietnamlı bir sevgili sahibi olmak," diye devam etti Kelvin, "işte asıl maço olan bu."

Ashling, çekinerek Lisa'ya doğru ilerledi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Hayır teşekkürler," dedi Lisa kafasını masasından kaldırmadan. "Sen ve Trix'le ya da sen ve Joe'yla ya da herhangi birileriyle bu akşam bir şeyler içmeye gitmek istemiyorum ya da herhangi bir akşam."

Hepsi birden kafalarını kaldırıp Lisa'nın kabalığını şaşkınlıkla izlediler.

"Sana bunu sormayacaktım," dedi yanakları utançtan kıpkırmızı olmuş Ashling. Tek istediği Dublin'de kendisini yalnız hissediyor olduğunu tahmin ettiği bir yabancıya nazik davranmaktı ama Lisa askıntılık ediyormuş gibi görünmesine sebep olmuştu.

"İşle ilgiliydi. Neden okuyucu köşesine gelen sorunlara çözüm üretirken farklı bir şey denemiyoruz?"

"Ne gibi farklı bir şey Einstein?"

"Sorunları çözmesi için bir psikologdan değil de medyumdan yararlanalım."

Lisa kafasını kaldırdı. Fikir hiç de kötü değildi. Oldukça sıra dışıydı hatta aykırı olduğu bile söylenebilirdi ama şu sıralar herkes hayatını düzeltmesi için ruhani desteğe ihtiyaç duyuyor görünüyordu. Kendisi böyle şeylere inanmazdı -kişinin hayatının kontrolünün kendi ellerinde olduğuna inanırdı- ama kitlelerin böyle düşünmediğinin son derece farkındaydı.

"Belki."

Lisa'nın yanıtını izleyen bir sessizlik oldu. *Colleen*'de çalışmaya başladığından beri Ashling, fikirlerinin yetersiz olduğunu düşünerek suçluluk duyuyordu; derken Ted ona bir dergide neler okumayı sevdiğini düşünüp ona göre önerilerde bulunmasını söylemiş ve yolu açmıştı. Tarot, Rei-ki, Fengshui, melekler, iyi cadılar ve büyüler Ashling'in ilgisini çekiyordu.

Jack'in odasının kapısı yeniden açılınca insanlar sigaralarını yeniden gizli yerlerine koydu. "Lisa," diye seslendi Jack. "Seninle biraz konuşabilir miyim?"

"Kesinlikle." Zarifçe masasından kalkıp Jack'in kendisiyle ne konuşmak istediğini düşünerek ilerledi. Çıkma teklif edecek olabilir miydi?

Adam kapıyı kapatmasını işaret edince içindeki heyecan daha da arttı ama konuşmaya başlar başlamaz bütün güzel umutlar kayboldu.

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok." Durduğunda yakışıklı yüzü rahatsız bir ifadeyle bozulmuştu. Lisa, soğukkanlılığını bozmadı.

"Devam et."

"Reklam almak konusunda işler kötü gidiyor," dedi Jack. "Kimse ilgilenmiyor." Önündeki kâğıda baktı. "Planladığımız miktarın ancak %12'si kadar reklam almayı başardık."

Lisa'nın içi korkuyla doldu. Bu başına daha önce gelmemişti. Her ne kadar para konusunda sorun çıkartsalar da tasarımcılar, büyük şirketler ve kozmetik grupları *Femme* dergisine tam sayfa reklam vermek için birbirleriyle kapışırdı.

Herkesin de bildiği gibi dergi işindeki reklamlardan gelen gelir, ne kadar satarsanız satın satışlardan gelen gelirden daha yüksektir. En azından popüler bir dergide öyle olması gerekir. Eğer şirketler o derginin tanıtımlarını yapmak için doğru araç olmadığına karar verirlerse dergi batar. Lisa paniklediğini hissetti. Doğmadan batan bir derginin özgeçmişinde ne kadar kötü duracağını düşündü.

"İşin daha çok başındayız," diye şansını denedi.

Adam kafasını salladı. İşin başında olmadıklarını ikisi de biliyordu. *Colleen*'in editör kadrosu ortaya çıkmadan önce Margie şirketlerle reklam konusundaki görüşmelere başlamıştı. Konuyla ilgilenenlerin ilgilendiklerini göstermek için yeterince zamanları olmuştu. Lisa utançtan yerin dibine geçti. Karşısındaki adamın kendisine saygı duymasını ve arzulamasını isterken bunun yerine tam bir beceriksiz olduğunu düşünmesinden korkuyordu.

"Ama bilmiyorlar mı?.." diye ağzından kaçırdı.

"Neyi bilmiyorlar mı?"

Lisa, lafı çevirmeyi denedi ama beceremedi. "Benim editör olduğumu bilmiyorlar mı?"

"Dergi yükünün büyük kısmını senin adın taşıyor," dedi Jack anlayışla. O anda Lisa onun da kendisi gibi yeni dergiyle uğraşmaktan sıkılmış olduğunu anladı. "Ama yeni pazar, yeni okuyucu, gösterilecek hiçbir şey yok..."

"Margie'nin bu konuda hırçın bir köpek gibi olduğunu söylemiştin. Onun Tanrı'ya bile reklam verdirecek kadar iyi olduğunu..."

Şüphe içindeysen başka birini suçla. Bu slogan, iş hayatında Lisa'ya çok yardımcı olmuştu.

"Margie, İrlandalı şirketlerden reklam koparmak konusunda harikalar yaratıyor," diye açıkladı Jack. "Ama moda evleri ve uluslararası kozmetik firmalarıyla Londra Ofisi ilgileniyor." Bu hiç iyi değildi. "Ne durumdayız?" diye sordu Lisa'ya. "Kesinleşmiş ne gibi bölümlerimiz var? Londra ofisindekilerin önüne birkaç kemik atmalıyız ki, reklam verecek şirketlerin önüne bir şeyler koysunlar."

Kafasının içinde o güne kadar toplantılarda konuşulanları gözden geçiren Lisa'nın yüzü beyaz bir maske gibiydi. "Kesin bölümler mi?"

Bu yabancı ülkede iki haftadan kısa süredir yaptığı işe boğazına kadar gömülmüştü. Her şeyi kendisinin halletmesi yetmezmiş gibi bir de daha şimdiden bölümlerin kesinleşmesini istiyorlardı!

"Sana bunu yapmak zorunda olduğum için üzgünüm."

"Neden bir gelişme toplantısı için toplantı odasında buluşmuyoruz?" diye önerdi Lisa üzerindeki yükün bir kısmını başkalarının üzerine atma ihtiyacıyla. Bir de herkes dergi editörlüğünün şatafatlı bir iş olduğunu zanneder. Oysa korkutucu, uykusuz gecelerle dolu, kesinliksiz ve güvenliksiz bir iştir bu. Her ay yeni konular bulmayı denersiniz ve tam dergi bitip nefes alabildiğinizde bir sonrakini hazırlamaya başlamanız gerekir. Üstelik ekibinizde iyi satıcılar yoksa ne kadar yaratıcı olduğunuzun bir önemi olmaz.

Jack'in odasından çıkarken enerjik görünmeye çalıştı ama bacakları sanki onu taşıyamıyordu.

"Herkes toplantı odasına! Herkes!"

Colleen dergisi için çalışmayanlar bu belanın bir parçası olmadıkları için memnun olarak arkalarına yaslandı.

"Şimdi!"

Herkes masanın kenarındaki yerlerine oturduğunda Lisa, yüzündeki korkutucu gülümsemeyle konuşmaya başladı.

"Belki hepiniz geçtiğimiz iki hafta boyunca neler yaptığınızı Jack'e anlatmak istersiniz."

Ashling: "Bütün basın bültenlerimizi moda evlerine gönderdim ve..."

"Basın bültenleri mi?" dedi Lisa alaycı bir şekilde. "Senin yeteneklerinin bir sınırı yok mu?"

Trix, Gary ve Bernard kafalarını öne eğdiler. Lisa'nın Ashling'e böyle davranmaya hakkı olmadığını düşünüyorlardı.

"Kimse basın bülteninde yazanlar yüzünden 2 Sterlin verip *Colleen* almayacak. Konular Ashling, konulardan bahsediyorum. Elinde ne var?"

Bu tavırla yıldırılmış olan Ashling, salsayla ilgili hazırladığı taslaktan bahsetti. Kulübü, oradaki öğretmeni ve diğer insanları anlattığında Lisa, biraz olsun rahatlamış göründü. Bu iyiydi. Lisa'nın kafasıyla onaylamasından güç kazanan Ashling, kulüpte geçirdikleri zamanı biraz daha detaylandırdı.

"Harikaydı. Eski usül danslar, bolca vücut teması. Aslında..." Hangi nedenle bilinmez, kelimeyi söylemeden önce Jack Devine'a bakıp bir an tereddüt etti. "Seksi."

"Ya romantizm?" diye sordu Lisa, onun lafını tamamlamasını beklemeden. "İlginç birileriyle tanıştın mı?"

Ashling, iç çekti. "Bir adamla dans ettim."

Detayları anlatmasını isteyen herkes Ashling'e baktı. Jack Devine ise gözlerini duvara dikmiş olduğundan ne düşündüğü belli olmuyordu.

"Sadece bir danstı. Bana adımı bile sormadı."

"Kulübün fotoğrafları sende var mı?" diye sordu Lisa. Aslında bu tam olarak soru değildi çünkü Ashling'in fotoğraf

çekmeyi unutmayacağını biliyordu. "İki bin kelimelik bir yazı yaz. Eğlenceli olmalı."

Ashling, kıpkırmızı oldu. O anda hâlâ Women's Place dergisinde çalışıyor olmak için neler vermezdi. Kendini bildi bileli yazınasını beceremezdi. Sıkıcı angarya bölümler hariç. Onlarda harikaydı ve *Colleen*'de işe alınmasının nedeni de onlardı. Mercedes'in ya da serbest yazarlardan birinin yazıp yazamayacağını sormayı düşündü.

"Sorun mu var?" Lisa'nın yüzünde alaycı bir gülümseme belirmişti.

"Hayır," diye fısıldadı Ashling. Lisa'nın tavırları nedeniyle yazamayacağını söylemekten kaçınıyordu ama içgüdüleri boyundan büyük bir işe giriştiğini söylüyordu. Joy yardım edebilirdi ya da belki Ted – Ted işi nedeniyle sürekli olarak raporlar hazırlardı ve tarım departmanına hazırlanan raporlar dergi sektöründen farklı olsa da nasıl eğlenceli olunacağını bilirdi.

Sırada Trix'in sıradan bir kızın hayatı ile ilgili köşesi vardı. İlk konu başlığı iki erkeği aynı anda idare etmek olacaktı. 'Bir erkek arkadaşınızla beraberken annenizi arayıp bir diğerinin eve uğrayacağını haber vermek nasıl bir karın ağrısıdır' çevresinde dönen ilk bölümün eğlenceli olacağı belliydi. Trix bunu gerçekten yaşadığını iddia ediyordu.

"Tanrım, Patricia Queen," dedi Jack eğlendiği her halinden belli bir biçimde. "Ben ne kadar sıradan bir hayat yaşamışım."

"Açıkçası tavsiye etmem," diyen Trix gülümsedi. "İkinci sevgilim ve annem salonda oturmuş Aşk Gemisi'ni izlerken ben kendi yatak odamda diğeriyle tıkılıp kalmıştım ve durumu kurtarmak için bahaneler arıyordum. Bir günde en az on yıl yaşlandım."

"Ve bu seni kaç yaşında yaptı? 25 mi?" Jack neredeyse kahkahalar atacaktı.

Ashling, merak içerisinde adama baktı. Neden bana karşı kötü davranıyor? Neden benim yanımdayken hiç eğlenmiyor? Belki de ben eğlenceli biri değilimdir... Bunları düşünürken Lisa'nın da Jack'e baktığını fark etti ve yüzündeki ifadeyi, hayranlıkla karışık kararlılığı gördü. *Ondan hoşlanıyor,* diye düşündü ve bu düşünceyle beraber midesi kasıldı. Eğer Jack Devine'ı egzotik Mai'den uzaklaştırabilecek biri varsa o da Lisa'ydı.

Bu tür bir güce sahip olmak nasıl bir şeydi acaba?

Derken Lisa, o anda düşündüğünü söylediği eğlenceli bir başlık ortaya attı. İrlanda'daki en seksi otel odaları üzerine bir yazı. Yataktaki çarşafların kalitesinden, odadaki ışıklandırmaya ve odanın büyüklüğüne kadar çeşitli kriterler kullanılarak otel odalarını puanlayacaklardı.

"Tanrım! Sana her ne ödüyorlarsa buna değiyorsun," dedi Trix hayranlıkla.

"Mercedes?" diye meydan okudu Lisa.

"Cuma günü Donegal'e gidip Frieda Hiely'nin kış koleksiyonunun fotoğraflarını çekeceğiz," dedi Mercedes kendini beğenmiş bir tonla. "On iki sayfalık bir iş çıkartacağımıza eminim." Frieda Hiely uluslararası üne kavuşmuş, dünya çapında satan İrlandalı bir modacıydı. Vahşi, muhteşem tasarımlar yapardı; kalın İrlanda kumaşıyla, ince deri ya da şifonu birlikte kullanır, Ulster yünüyle ipeği birleştirirdi. Bu karışımların, romantik ve şaşırtıcı bir etkisi olurdu. Lisa için gereğinden fazla şaşırtıcıydı. O, eğer o fiyatlar ödenecekse -hiçbir zaman ödemeye niyeti yoktu ya- Gucci'den giyinmeyi tercih ederdi.

"Onunla röportaj yapmaya ne dersin?"

Mercedes bir kahkaha attı. "Olmaz. Tam bir delidir. Ağzından anlamlı tek bir söz dahi çıkmaz."

"Harika," diye sıkıştırdı Lisa. "Okuyucular için ilginç olur."

"Onun nasıl biri olduğunu bilmiyor..."

"Onun kış koleksiyonuna yer vereceksek bize en azından sabah kahvaltısında ne yediğinden bahsedebilir."

"Ama..."

"Etkile beni..." Lisa, Calvin Kline'ın reklamına gönderme yaparken aslında Mercedes'in canını sıkmaktan başka bir şeyle ilgilenmiyordu. Gözlerindeki garip ışıltıdan bunu anlamak mümkündü ama Mercedes'in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Jack, Gary'ye döndü. "Kapak konusunda ne durumdayız?"

Lisa, yeniden tedirgin oldu. Gary, o kadar sessizdi ki, Lisa ona hiç dikkat etmemişti ve işini iyi yapıp yapmadığı konusunda da hiçbir fikri yoktu. Ama Gary dosyasından bir sürü prototip çıkardı – değişik kızlar, değişik düzenlememelerle poz vermişler ve yazılar da onlara göre düzenlemişti. Ortaya çıkan kapak taslaklarının çoğu eğlenceli ve etkileyiciydi.

"Harika," dedi gördüklerinden memnun olan Jack.

Sonra Lisa'ya döndü. "Ünlülerle ilgili köşe konusunda nasılız?"

"Üzerinde çalışıyoruz," diye yanıtladı Lisa. Bono ve Corrs telefonlarına çıkmıyordu. "Daha önemlisi bir kadın dergisi olmamıza ve okuyucularımızın yüzde doksan beşinin kadın olacak olmasına karşın köşelerden birini bir erkeğe hazırlatmak. *Colleen* bence bununla çok dikkat çekecek."

Bir dakika, diye düşündü Ashling, *bu benim fikrimdi...*

Lisa, konuşmasına devam ederken Ashling sinirden tırnaklarını eline geçirmişti ve dudaklarını kemiriyordu. "Tanıdığım bir komedyen var," dedi Lisa. "Yeni parlayan bir yıldız ve bu işi o halledebilir."

Seni sürtük, diye içinden geçirdi Ashling. Seni kahrolasıca sürtük. Kimse hatırlamıyor muydu? Bu konunun Lisa'ya değil kendisine ait olması, Lisa'nın bunu kendi fikriymiş gibi sunması kimsenin umrunda değil miydi?

"Ben..." diye söze girmeyi denedi.

"Ne!" diye lafını kesti Lisa. Ashling, suratındaki ifadeden sözünü bitirmesinin doğuracağı sonuçları okuyabiliyordu. Gözleri mermer kadar soğuktu.

Kendisini savunmayı hiçbir zaman becerememiş olan Ashling, sustu. "Yok bir şey."

"Harika olacak," dedi Lisa, Jack'e dönüp gülümseyerek.

"Komedyen kim?"

"Marcus Valentine."

"Sen ciddi misin?" Jack'in eğlendiği her halinden belliydi.

"Ki... Kim?" Ashling gerçekten şaşırmıştı.

"Marcus Valentine," diye tekrarladı Lisa. "Onu duymuş muydun?"

Ashling, başıyla onayladı. Hiç de parlamaya başlayan bir yıldıza benzemiyordu adam. Lisa, yanılıyor olmalıydı. Ama o kadar emin görünüyordu ki...

"River Club adlı bir mekânda cumartesi günleri sahneye çıkıyor," diye ekledi Lisa. "Ashling, sen ve ben bu cumartesi gideriz."

"River Club mı?" Ashling, kendini garip hissetti. "Cumartesi?"

"Evet," dedi Lisa sabırsızca.

"Arkadaşım Ted de o gece aynı yerde sahne alacak," dedi Ashling.

Lisa gözlerini kırpıştırdı. "O zaman sahne arkasına gidip kendimizi tanıtabiliriz."

"Cumartesi için iyi ki hiçbir planım yokmuş," dedi Ashling, emrivakiden rahatsız olduğunu belli ederek.

"Tamam o zaman," dedi Lisa. Herkes toplantı odasından çıkarken Jack'e döndü. "Mutlu musun?" Yüzünde meydan okuyan bir gülümseme vardı.

"Harikasın," diye yanıtladı Jack içtenlikle. "Gerçekten etkileyici. Londra ofisiyle konuşacağım."

"Ne zaman naber alırız?"

"Büyük ihtimalle gelecek haftadan önce değil. Telaşlanmana gerek yok. Harika fikirler ürettiniz, her şeyin yolunda gideceğinden şüphem yok. Evi görmek için saat altıda çıksak senin için uygun olur mu?"

Ashling adaletsizlik ve ezilmişlikten duyduğu öfkeyle masasına döndü ve kendini iskemleye bıraktı. O sürtüğe bir daha asla iyi davranmayacaktı. Bir de sevdiklerinden bu kadar uzakta olduğunu düşünüp onun için üzüldüğünü hatırlayınca...

Lisa'yı affetmeye çalıştı, yaptığı hareketleri içinde bulunduğu durumun karmaşasına bağlamayı denedi ama yapamadı. Ona iyi davranmayı denemiş, hatta Dervla ile ilgili yaptığı 'şişman' şakalarına bile gülmüştü. Ama artık Lisa Edwards'ın cehennemin dibine kadar yolu vardı. Ashling Kennedy'nin onunla işi bitmişti.

George Clooney'nin fotoğrafının olduğu ekran koyucusunun üzerine sarı bir post-it yapıştırılmıştı, üzerinde Dylan aradı yazıyordu. Post-iti ekrandan çıkartırken statik elektrik yüzünden bir cızırtı duyuldu. Daha ekim ayı gelmedi ki?

Dylan, Ashling'i yılda iki kere arardı, ekimde ve aralıkta. Clodagh'a doğum gününde ne alması gerektiğini sormak ve Noel için.

Dylan'ı aradı.

"Selam Ashling. Yarın işten sonra buluşmak için vaktin var mı?"

"Mümkün değil. Yazmam gereken korkunç bir makale var. Belki sonraki hafta. Ne oldu ki?"

"Hiç. Önemli değil. Bir konferansa gitmem gerekiyor. Döndüğüm zaman seni ararım."

15

"Hazır mısın Lisa?" diye sordu Jack. Saat altıyı on geçiyordu.

İş arkadaşlarının alaycı bakışları altında ofisten çıkıp otoparka indiler.

Arabaya bindikleri an Jack kravatını çıkartıp arka koltuğa fırlattı ve gömleğinin ilk iki düğmesini açtı. "Böylesi daha iyi," dedi iç çekerek. "Sen de ne istersen yapabilirsin." diye de ekledi. "Neyi istiyorsan çıkart..." Cümleyi söyler söylemez ne kadar saçma olduğunu fark ederek sustu. İkisi de kendilerini rahatsız hissettiler. "Özür dilerim. Yanlış ifade ettim."

Elini karmakarışık saçlarına götürüp alnına giden tutamları geriye attı.

"Sorun değil." Lisa nazikçe gülümsese de ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Arabaya girer girmez soyunmaya başlayan Jack'in görüntüsü onu şaşırtmış ve heyecanlandırmıştı. Koyu renk gözlerinin çıplak vücudunun üzerinde dolaştığını hayal etti. Arabanın serin, deri koltukları cildinin alev aldığını fark etmesine yol açıyordu. Dudakla-

rını ıslatırken adamı elde edeceğine bir kere daha kendi kendine söz verdi.

Önceki konuşmanın garipliğini unutmaya yetecek kadar süren sessizliğin ardından Jack konuştu.

"Sana evden bahsedeyim." Kalabalık Dublin trafiğinde çok yavaş ilerleyebiliyorlardı. "Brandon çalışmak için Amerika'ya gidecek. Daha da uzatılması mümkün olan on sekiz aylık bir kontratı var ama en azından bir buçuk yıllığına eve sahip olabileceğin anlamına geliyor. Ondan sonra neler olacağını görürüz."

Lisa, rahatsız olarak koltuğunda kımıldandı. Önemli değildi çünkü bir buçuk yıl bile burada kalmayı düşünmüyordu.

"Circular Road'un güneyinde, merkezi bir yer," diye anlatmayı sürdürdü Jack. "Dublin'in hâlâ karakterini korumuş ender bölgelerinden biridir."

Lisa, karakteri olan bir bölgede yaşamak isteyip istemediğinden emin değildi.

"Orada yaşayan insanlar birbirlerine önem verirler. Ailelerin tercih ettiği bir semttir."

Lisa, ailelerle hiçbir ilişkisinin olmasını istemiyordu. Tek istediği diğer bekârlarla çevrili olmak ve metro istasyonunda ya da Tesco'da cips ve Chardonnnay alırken yakışıklı bekâr bir erkekle tanışmaktı.

Ne aptal adam, diye düşündü Jack'in direksiyon üzerindeki ellerine bakarken ve kendini deri koltukların konforuna bıraktı. Ana yoldan ara yollardan birine saptılar sonra daha da dar bir yola girdiler.

"İşte orada." İlerdeki binayı işaret etti.

Kırmızı kiremitli ufak tefek bir evdi ve Lisa ilk bakışta ondan nefret etti. Modern binaları severdi, büyük, ışıklı, ha-

vadar olanları. Bu ev ufak tefek, karanlık odalar, eskimiş ışıklandırma ve berbat bir mutfak vaat ediyordu.

İsteksizce arabadan indi.

Jack eve yaklaştı, anahtarı kilide sokup çevirdi. Kapıyı Lisa için açmak üzere yana çekildi. Kendisinin içeri girebilmek için başını eğmesi gerekiyordu.

"Tahta parkeler," diye ilk yorumunu yaptı Lisa.

"Brandon onları birkaç ay önce yaptırdı," dedi Jack gururla.

Lisa, arabanın dev koltuklarını yeni yapılmış parkelere tercih ettiğini söylemek için dayanılmaz bir istek duydu ama kendini tuttu.

"Oturma odası." Jack onu küçük, kül kokan, içinde kırmızı bir kanepe, bir televizyon, şömine olan bir odaya soktu. "Şömine hakiki," diye ekledi.

"Hmmm." Lisa şömineye baktı. 21. yüzyılda ne kadar anlamsız.

"Mutfak," dedi Jack onu bir sonraki odaya geçirirken. "Buzdolabı, mikrodalga, bulaşık makinesi."

Lisa, çevresine bakındı. En azından kahve fincanları şıktı ve lavabo alışkın olduğu gibi alüminyumdandı -Alzheimer'a yakalanmayı, içinde Belfast tarzı bir lavabo olan bir evde yaşamaya tercih ederdi- ama tatmin duygusu çam ağacından yapılma mutfak masasını görür görmez eriyip gitti. Üstelik dört tane de rustik iskemle vardı! Landbroke Grove'daki evindeki turkuvaz rengi formika masasını ve plastik iskemlelerini özlemle hatırladı.

"Su ısıtıcısıyla ilgili bir sorun olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bir kontrol edeyim." Dolaplardan birinin içine gizlenmiş olan ısıtıcıya bakmak isteyen Jack gömleğinin kollarını sıvayarak dolabın içine gömüldü.

"Bana masanın üzerindeki tornavidayı uzatır mısın?" Jack başıyla masanın üzerini işaret ediyordu. Lisa, bunun kendisi için düzenlenmiş bir tür maço gösteri olup olmadığını merak etti ama sonra Trix'in Jack'in aletlerle arasının iyi olduğunu söyleyişini hatırladı.

Elleriyle çalışan erkeklere karşı her zaman büyük zaafı olmuştu. Elinden iş gelen erkekleri beğenirdi. Üstleri başları yağa bulanmış olarak tamiratla geçen zorlu bir iş gününün ardından eve döndüklerinde üstlerini başlarını temizlerken "Bütün gün seni düşündüm bebeğim," dediklerini hayal ederdi. Ayrıca altı sıfırlı maaşları ve kendisini anında terfi ettirme gücü olan erkeklere karşı da zaafı vardı. Bu ikisinin birleşimi hoş olmaz mıydı?

Jack konuşmadan önce bir süre makineyi kurcaladı. "Zamanlayıcısı ölmüş görünüyor. Sıcak su elde edebilirsin ama ısınma zamanını önceden ayarlamana imkân yok. Sonra senin için onarabilirim. Hadi banyoya bakalım."

Lisa'yı şaşırtan biçimde banyo testi geçti. Yıkanmanın rahatlatıcı olmasını bekleyen kadınlardan değildi, bir elinde sünger diğer elinde kronometreyle yıkandığı bile söylenebilirdi.

"Hoş bir banyo," dedi.

"Oldukça kullanışlı düzenlenmiş," diye onayladı Jack. "Kenardaki ufak masaya bak."

"İki şarap kadehi ve bir kokulu mum için ideal büyüklükte." Lisa, Jack'e imalı bir bakış fırlattı ama bakışa yazık oldu çünkü Jack hiç aldırmadan bir sonraki odaya geçti.

"Yatak odası," diye açıkladı.

Diğer odalardan daha büyük ve aydınlıktı ama köy evi odası havası vardı. Beyaz perdeler korkunç, yatak örtüsünün desenleri görgüsüz, zevksiz desenlerdi. Ayrıca odada

çok fazla çam vardı. Çam ağacından yatak başı, çam ağacından dolap, çam ağacından masa...

"Bahçe manzarası var." Jack camı işaret ettiğinde Lisa'nın kalbi duracak gibi oldu. Daha önce hiç bahçesi olmamıştı ve olmasını da kesinlikle istemiyordu. Çiçekleri her kadın kadar severdi – ama sadece saten kurdeleyle bağlanmış büyük buketler halinde geldiklerinde.

Bahçeyle ilgilenmektense ölmeyi tercih ederdi. Bahçeyle uğraşılırken giyilmesi gereken aksesuarlardan da nefret ederdi: Plastik eldivenler, bol pantolonlar, plastik terlikler... Hiç de hoş bir görünüş değildi.

Her ne kadar bir önceki ay *Femme* dergisine bahçıvanlığın seksi olduğunu anlatan bir makale yazmışsa da söylediklerinin bir kelimesini bile kastetmemişti. Seksi olan seksi olandı ve bahçenin seksle uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktu. Seksi özlemişti.

"Bahçenin fena olmadığını söylemişti, bir bakalım mı?" diye sordu Jack.

Arka kapıya ilerlediler. Jack kapıdan çıkarken başını eğmek zorunda kaldı, evdeki kapıların yükseklikleri kesinlikle onun gibi uzun insanlar düşünülerek ayarlanmamıştı. Hiç ses çıkartmadan adamı takip etti. Uysallığına kendi de şaşıyordu.

Dışarıda hoş bir akşam havası vardı. Kuşlar ötüyor, hava taze ot kokuyordu. Lisa bir saniye için de olsa her şeyden nefret etmemeyi başardı.

"Bu tarafa!" diye seslendi Jack. Lisa, çimenlerin üzerine oturup ayaklarını uzatmış olan adamın yanına gitti.

"Dikkat et, takımını buruşturma," dedi Jack. "Çimen leke yapabilir."

"Ya senin takımın?"

"Ben aldırmıyorum." Hiç beklenmedik biçimde Lisa'ya gülümsedi. "Eğer yeterince kirlenirse yarın temizleyiciye yollamam gerekir ve takım giymek zorunda kalmam. Ne kadar korkunç olur değil mi?" Harika bir gülümsemesi vardı.

Lisa bir kahkaha attıktan sonra başını Jack'inkine yaklaştırdı. Adamın kirpiklerine, ifadelerindeki ani değişimlere ve yakından, o an için bile olsa ne kadar farklı göründüğüne bakıyordu. Adam önce kafası karışık sonra ilgili, sonra çok ilgili ardından yeniden kafası karışık göründü. Bir saniyeden daha kısa süredeyse yüzündeki bütün ifade kayboldu ve yerine bir maske yerleşti.

"Hava maydanoz mu yoksa nane mi kokuyor?"

Lisa'ya dönen Jack kadının saçından bir tutamı eline almış oynuyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye tekrarladı.

Sanki gizli bir şifreyle konuşuyorlarmışçasına kadın adamın ellerine baktı. "Bilmiyorum."

Jack, yerdeki bir otu kopartıp başparmağı ve işaret parmağının arasında tutarak Lisa'nın yüzüne yaklaştırdı. "Kokla," dedi kadına.

Lisa gözleri kapalı halde derin bir nefes aldı.

"Nane," dedi zaferle ve Jack tarafından bir gülümsemeyle ödüllendirildi. Gülümsediğinde dudaklarının kenarında çok hoş bir kıvrım oluşuyordu.

"Orada başka otlar da var," dedi bahçenin köşesini işaret ederken. "Yemek yaparken onları kullanabilirsin."

"Evet," diye yanıtladı Lisa. Gülümsüyordu. "Hazır yemeklerimin üzerine serpiştirebilirim."

Numara yapmanın anlamı yoktu. Sevgilisi için yemek yapma isteği duyduğu günler çok eskilerde kalmıştı.

"Yemek yapmaz mısın?"

Lisa kafasını salladı. "Buna vaktim yok."

"Ben de bu yanıtı duyup duruyorum."

"Mai yemek pişirmiyor mu?"

Büyük hata. Jack'in ifadesi bir anda değişti ve Lisa'dan uzaklaştı. "Hayır," dedi kuru bir sesle. "En azından benim için pişirmiyor. Hadi gidelim."

İçeri geri döndüler.

"E, evle ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu Jack.

"Hoşlandım," diye yalan söyledi Lisa. O güne kadar gezdikleri arasında en iyisiydi ama bunun bir anlamı yoktu.

"Birçok iyi tarafı var. Kira uygun, semt iyi ve üstelik işe yürüyerek gidebilirsin."

"Doğru," dedi Lisa. "Otobüs bileti parasından tasarruf edebilirim. Toplarsan oldukça yüklü bir meblağ ediyor." Sonra bir kahkaha attı. Jack ilgilenmiş görünmeye çalışıyordu ama konu aslında sıkıcıydı. Bunun üzerine Lisa, ona Joanna ve diğer korkunç ev sahipleriyle yaşadığı maceraları anlattı.

"Ne zaman istersen buraya taşınabilirsin," dedi Jack, Lisa'nın anlattıklarına gülerken. Sonra cebinden bozuk paraları çıkartıp oynamaya başladı. Lisa bu hareketi tanıyordu. Erkekler kadınlara bir şeyler içmeyi teklif etmek için cesaretlerini toplarlarken bunu yapardı. Adamın gözlerinden kendi kendisiyle mücadele ettiğini görebiliyordu.

Hadi sorsana artık, diye düşündü Lisa.

Ama Jack'in ifadesi yine donuklaştı ve bozuk paraları cebine kaldırdı. "Şimdi seni oteline bırakayım."

Lisa anlıyordu. Adamın kendisini çekici bulduğunu fark etmişti ama yaşadığı çelişkiler de anlaşılırdı. Birlikte çalıştıkları yetmezmiş gibi bir de sevgilisi vardı. Önemli değil. Lisa sihrini sürdürecek ve sonunda istediğini elde edecekti. Jack'in ne kadar karşı koyacağı önemli değildi, sonunda her

zaman pes ederlerdi. Mücadeleden hoşlanıyordu ve Jack'i elde etmek bütün çilesini unutturacaktı.

"Bana yaşayacak bir yer bulduğun için teşekkürler." Jack'e gülümsedi.

"Benim için zevkti," diye yanıtladı Jack. "Bir şeye ihtiyacın olursa aramaya çekinme. İrlanda'ya yerleşmeni kolaylaştırmak için elimden geleni yapmaya hazırım."

"Teşekkürler." Adam bu sefer flört eden bir gülümsemeyi hak etmişti.

"*Colleen* için kaybedilemeyecek kadar değerlisin. Vaktini ev gezerek değil, dergi için fikir üreterek geçirmelisin."

Ah...

Lisa, iskemlenin üzerinde kıvrılmış, otel odasının penceresinden Harcourt Caddesi'ni izliyordu. Belli belirsiz bir suçluluk duygusuyla doluydu içi. Hepsi Ashling denen o kadın yüzündendi. Suçluluk duygusu çok ağır değildi ama orada olduğunu hissedebiliyordu. Lisa'nın kendisinin fikrini çalmasına o kadar zavallıca şaşırmıştı ki...

E, işler böyle yürür. Bu yüzden Lisa editör, Ashling ise ayak işçisiydi. Üstelik Jack kendisine reklamla ilgili sorunları anlattığında çok korkmuştu. Korku her zaman haince davranmasına yol açardı.

O an için korku duygusu uzaklardaydı. Zorlayıcı bir iyimserlikten yapılmış yapay bir balonun içindeymiş gibi hissediyordu. İhtiyaç duydukları bütün reklamı elde etmeleri mümkündü. Fikirler iyiydi ve bağlantıları sağlamdı.

Ama bütün sorumluluğun kendi üzerinde olduğunun bilincindeydi. Bir sorun çıkarsa ilk onun kellesi uçardı. Dergi başarısızlığa uğrarsa, Ashling hayatına devam edebilirdi ama Lisa'nın işi biterdi. Herkes onun bir sorun olduğunu

düşünse bile önemli değildi, nasıl bir baskı altında olduğunu bilmiyorlardı.

Uzun uzun düşündükten sonra bir sigara yaktı. Ashling'in şok olmuş yüzü gözünün önünden gitmiyor, kendisini berbat hissetmesine yol açıyordu.

Önceleri duygularını kontrol etme konusunda daha başarılıydı. Her zaman yaptıklarının daha büyük amaçlar uğruna olduğuna, kendisi için doğru olanı yaptığına kendini inandırır, insanları kırmaya aldırmazdı. İş işti ve Lisa, başarılı olmaya kararlıydı.

Eski haline bir an evvel dönmesi iyi olacaktı.

16

İlerleyen günlerde basın davetiyeleri gelmeye başlamıştı artık. Yeni mağazaların açılışları, makyaj serilerinin tanıtımları, ne ararsanız. Hangi davete kimin gideceği konusunda Lisa ve Mercedes birbirlerine giriyordu. Editör olarak öncelikli seçme hakkı Lisa'daydı ama güzellik sayfalarının editörü olduğundan Mercedes'in de bu davetlere katılmaya hakkı olmalıydı. Lisa ise bundan çok hoşnut değildi.

Ashling, Sinderella misali geride durmuş olup biteni izliyordu ve Trix davetlere katılmak için besin zincirinin çok alt sıralarındaydı.

"Bu tanıtımlarda ne oluyor?" diye sordu Trix, Lisa'ya.

"Diğer gazeteciler ve ünlülerle beraber ortalıkta dolaşıyorsun," diye yanıtladı Lisa. "Önemli olduğunu bildiğin insanlarla konuşuyorsun, tanıtımları dinliyorsun."

"Bana bugün katılacağın davetten bahsetsene..."

Morocco adlı bir mağaza ilk İrlanda şubesini açıyordu. Londra'da yıllardır var olan bir mağaza olduğu için aslında Lisa'nın umrunda bile değildi ama yüklü reklam verme ihtimali olan bir marka olduğundan katılması gerekecekti. Ta-

ra Palmer Tompkinson, öğle yemeği için Londra'dan gelecek ve kraliyet sihrine sahip otellerden Fitzwilliam'da kalacaktı.

"Yemek olacak mı?" diye sordu Trix.

"Genelde bir şeyler olur. Kanepeler, şampanya..."

Aslında Lisa, yemek olmasını umuyordu çünkü yeni bir yemek düzeni oluşturmaya karar vermişti. Yedi Cüceler diyetini bırakıp Davet Diyeti'ne geçecekti. Ne isterse yiyip içebilecekti *ama sadece tanıtımlarda*. Lisa, zayıf olmanın öneminin farkındaydı ama klasik bir diyet kölesi olmayı reddettiğinden sıra dışı sınırlar belirlemeyi seçmiş ve yemekle ilişkisini düzeltmeye karar vermişti.

"Şampanya!" dedi Trix, Don Carleonevari bir edayla.

"Eğer ucuza kaçmamışlarsa. Ucuza kaçmışlarsa da hediye çantanı alır, biraz selamlaştıktan sonra çıkar gidersin."

"Hediye çantası!" Trix bedava ürün fikriyle dört köşeydi. Çalmak için uğraşması gerekmeyecek ürünler. "Ne tür hediyeler?"

"Değişir," diye açıkladı Lisa bilmiş bir tavırla. "Kozmetik şirketleri genelde yeni sezona ait makyaj malzemeleri verirler."

Trix'in gözleri parlıyordu.

"Bunun gibi bir mağazada belki bir çanta..."

"Çanta!" Yıllardır hiç bedava çanta almamıştı. Çantaların üzerine çalınmaya karşı elektronik çipler yerleştirdiklerinden beri.

"Ya da bir bluz."

"Tanrım!" Trix heyecan içindeydi. "Ne kadar şanslısın."

Uzun düşünceli bir sessizlikten sonra Trix, en masum ifadesini takınarak Lisa'ya baktı. "Biliyorsun, Ashling'i de yanında götürmelisin." Bu kadar harika bir yere Ashling'in de gidebilmesi için elinden geleni yapmaya kararlıydı. "O

senin yardımcı editörün. Bu tür olayları ve neyin ne olduğunu öğrenmeli."

"Ama..." Mercedes'in yüzü kutsal alana birinin daha girmesi fikriyle gerilmişti. Her zaman belli miktarlarda hediye olurdu.

Mercedes'in müdahalesi, zaten Ashling yüzünden suçluluk duyan Lisa'nın işini daha da kolaylaştırdı.

"İyi fikir Trix. Tamam Ashling, bu öğleden sonra yedek tabanca olarak benimle gelebilirsin," diye devam etti, "eğer istersen."

Ashling, kin tutmakta oldum olası başarısızdı. Özellikle bedava ürünler söz konusu olduğunda.

"Gelmek ister miyim?" Sesindeki heyecan yüzünden biraz utandı. Lisa'ya kötü davranmak konusunda aldığı karar uçup gitmişti. "Gelmek için deli olurum."

Lisa, Clarence'da dergiye bir köşe yazısı yazması için ikna etmeye çalıştığı meşhur bir yazarla yemek yedi. Yemek başarılıydı. Kadın köşeyi hazırlamayı kabul etmekle kalmadı, kitaplarının tanıtımlarının düzenli olarak yayınlanması karşılığında çok düşük bir ücrete çalışmayı kabul etti. Ne yazık ki, Lisa yemekten erken ayrılmak zorundaydı çünkü tabağındaki yemeklerle ne kadar oynarsa gözüne o kadar çekici görünüyorlardı. Yarım domates, biraz mısır ve tavuğun bir parçası yenmişti bile. Daha fazlasını yemeyi göze alamazdı.

İşe zafer kazanmış bir general edasıyla döndü. Ashling yanına geldiğinde tanıdıklarına e-posta yazmakla meşguldü.

"Lisa," dedi Ashling tedirgin bir sesle. "Saat iki buçuk oldu ve üçte orada olmamız gerekiyor. Sence çıkmamız iyi olmaz mı?"

Şaşıran Lisa, bir kahkaha attı. "Bir numaralı kural: Asla zamanında gitme. Bunu herkes bilir. Önemli insanlar zamanında gitmezler."

"Ben önemli miyim?"

"Öyleymişsin gibi davran." Lisa e-postalarına geri dönecekken Ashling'in yüzündeki ağlamaklı ifade onu öfkelendirdi.

"Ne var?" Daha şimdiden Ashling'i davet ettiğine pişmandı.

"Özür dilerim. Ben sadece... Sadece her şeyin biteceğinden korkuyorum."

"Hangi her şeyin?"

"Kanepeler, şampanya, bedava çantalar..."

"Saat üçten önce buradan çıkmayacağım. O yüzden bir daha sorma."

Saat üçü çeyrek geçe Lisa masasının altına uzanıp Miu Miu çantasını aldı ve Ashling'e seslendi. "Hadi çıkıyoruz."

Taksi yolculuğu trafik yüzünden o kadar sürdü ki, Lisa bile bütün iyi şeylerin biteceğinden korkmaya başladı.

"Şimdi ne var?" diye yakındı polis onlara durmalarını işaret ettiğinde.

"Ördekler," diye açıkladı sürücü.

Lisa, ördeklerin Dublin argosunda özel bir anlamları olup olmadığını merak ederken Ashling'in sesiyle irkildi.

"Bak! Ördekler!"

Lisa, daha ne olduğunu anlamadan gözleri yolda yürüyen anne ördek ve yavrularına ilişti. Altı ördeklik bir sürü yolda karşıdan karşıya geçiyordu. İki polis ördeklerin güven içinde karşıdan karşıya geçebilmeleri için yolun her iki yönünü de trafiğe kapatmıştı. Buna inanamıyordu!

"Her yıl olur," diye açıkladı Ashling. "Kanaldaki ördekler Stephen's Green'deki göle gitmeye çalışırken kaybolurlar."

"Bazen yüzlercesi. Trafik saatlerce kapanır. İnsanın sinirini bozar."

Kahrolası şehir, diye küfretti Lisa içinden.

Lisa ve Ashling, Fitzwilliam Oteli'ne vardıklarında önceki haftanın sıcak havası artık uzak bir anıydı. Dublin havası özüne dönmüş, şehir nemli ve soğuk haline kavuşmuştu. Otele gelince taksiden indiler.

"Bir tam bacak ağda yazı getirmeye yetmez," dedi uzun yazlık eteğini giymeyi bırakıp pantolonuna geri dönmüş olan Ashling. Sonra bir anda havayı unutup Lisa'nın koluna yapıştı. "Bak, senin kadın, adı neydi? Tara Palmtree Yokeimedoddle."

Gerçekten de Tara Palmtree Yokiemedoddle'dı ve çevresini kuşatmış fotoğrafçıları geçip otele girmeye çalışıyordu. Bütün ihtişamı üzerindeydi.

"Bize biraz bacak göster Tara," dedi fotoğrafçılardan biri. "İşte, böyle harika."

Ashling, fotoğrafçıların çevresinden dolaşmak için kenara çekildi ama bu konularda deneyimli olan Lisa, tam ortalarına ilerledi.

İnsanların "O da kim," dediklerini duydu Ashling.

Derken Lisa, bütün neşesini takınarak seslendi. "Taaaraaaaa, hayatım, görüşmeyeli ne kadar oldu," ve yanıt beklemeden kadının koluna girdi. İkisi birlikte gülümsemelerini hiç bozmadan kameralara gülümsediler. Fotoğrafçılar bir an duraksadılarsa da hemen ardından bu muhteşem görünüşlü kadının Tara'yla yanak yanağa fotoğraflarını çekmeye koyuldular.

"Lisa Edwards, *Colleen* dergisinin baş editörü," dedi Lisa fotoğrafçıların arasından geçerken. "Lisa Edwards. Lisa Edwards. Lisa Edwards. Ben Tara'nın eski bir arkadaşıyım."

"Tara'yı nereden tanıyorsun?" diye sordu Ashling, daha sonra yeniden bir araya geldiklerinde.

"Tanımıyorum." Lisa yüzündeki sırıtışla Ashling'i şaşırttı. "İkinci kural: Gerçeklerin asla iyi bir hikâyenin önüne geçmesine izin verme."

Lisa, otelin içlerine doğru ilerlerken Ashling de onu takip etti. İki yakışıklı genç öne çıkıp onları karşıladı. Bir tanesi Ashling'in ceketini aldı ama Lisa kendi ceketini vermeyi reddetti.

"Sana üçüncü kuralı hatırlatayım," diye mırıldandı Ashling'e resepsiyon odasına geçerlerken. "Asla ceketimizi vermeyiz. Çok meşgul olduğun, sadece birkaç dakika kalabileceğin izlenimi uyandırmalısın. Burada olandan çok daha ilginç bir hayatın varmış gibi görünmeli."

"Üzgünüm " dedi Ashling. "Bilmiyordum."

Davetin verildiği oda baştan aşağı Morocco ürünlerini kuşanmış zayıf kadınlarla doluydu. Bu mankenlerden bazıları imzalamaları için ziyaretçi defterini getirdiler.

Lisa profesyonelce adını karalayıp kalemi zevkten dört köşe olan Ashling'e uzattı.

"Ben de mi?" dedi Ashling şaşkınlıkla.

Lisa, gözlerini Ashling'in gözlerine dikti. *Sakin davran.*

"Üzgünüm." diye fısıldadı Ashling ve olabildiğince düzgün harflerle adını yazdı. Ashling Kennedy, Yardımcı Editör, *Colleen* Dergisi.

Lisa, Fransız manikürü yapılmış ellerini isimlerin üzerinde gezdirdi. "Dördüncü kural, tahminen senin de bildiğin üzere, imza defterini kontrol etmek. Kimlerin geldiğine bakmalısın."

"Böylece kiminle tanışmamız gerektiğini bileceğiz."

Lisa, delice bir şey söylemiş gibi Ashling'e baktı. "Hayır, kimden uzak durmamız gerektiğini bileceğiz!"

"Ve kimden uzak durmamız gerekiyormuş?"

Lisa, memnuniyetle rakip gazetecilerle dolu olan odayı süzdü. "Hemen hemen herkesten."

Ama Ashling, bütün bunları biliyor olmalıydı. O anda Lisa yardımcısının en temel bilgilere bile sahip olmadığını anladı. Alarma geçmiş olarak sordu: "Bana daha önce hiç bahsın tanıtımına katılmadığını söyleme? Ya Woman's Place'te çalışırken?"

"Biz fazla davet almazdık," diye özür diledi Ashling. "Hele bu kadar görkemli şeylere... Sanırım okuyucularımızın çok yaşlı olduğunu düşünüyorlardı. Bir yerlere davet edildiğimizde de Sally Healy giderdi zaten."

Ashling, Sally Healy'nin tatlı, herkesle arkadaş olan bir editör olduğundan bahsetmedi. Onun Lisa'nın sahip olduklarına benzeyen saldırgan, düşmanca ya da garip kuralları yoktu.

"Şuradaki adamı görüyor musun?" Ashling, biraz ilerinde duran ve oyuncak bebeklere benzeyen adamı işaret ediyordu. "O televizyon spikerlerinden Marty Hunter."

"Deja Vu," dedi Lisa. "Onu pazartesi Bailey'sde salı günü de MaxMara'da görmüştüm."

Cümleyi söyleyişi Ashling'in tedirgin bir sessizliğe gömülmesine neden oldu. Bu davet için büyük umutları vardı. Lisa'ya yararlı olabileceğini ispatlamayı umuyordu ve başka hiçbir işe yaramasa da kimin kim olduğunu söyleyerek bunu yapabileceğini düşünmüştü.

En azından meşhur İrlandalılarla ilgili bilgisi Lisa'nınkinden fazlaydı ama görünüşe göre Lisa arayı kapatıyordu. Kilometrelerce öteden, Londra'dan gelen Lisa, İrlanda sosyetesine el atmıştı bile ve Ashling'in amatörce bilgi verme girişimlerinden rahatsız olmuş görünüyordu.

Elinde tepsiyle oldukça güzel bir kız olan garson önlerinde durdu. Tepsideki yemekler Fas temalıydı. Kuzu etli kanepeler, Merenguez sosisi, bulgur. Sunulan içecekse garipti ki, votkaydı. Fas'a uygun sayılmaz ama Lisa'nın umrunda değildi. Yiyebildiği kadar yedi ama fazla da yemesi mümkün olmadı çünkü sürekli birileriyle konuşması gerekiyordu. Ashling, eğitimdeki bir asker gibi onu izledi. Lisa o kadar profesyonelce insanları idare ediyordu ki.

"Hep aynı şeyler, hep aynı şeyler," dedi Ashling'e yalnız kaldıklarında. "İrlanda sosyetesi, hepsi birbirinin aynı. Bu zavallıların çoğu bezelye fabrikası açılışına bile gider. Bu da bizi beşinci kurala getiriyor: Ceketinin hâlâ üzerinde olmasını bir bahane olarak kullanıp kaç. Biri canını çok sıktığında ceketimi vestiyere bırakmam gerek diyerek kaçabilirsin."

Salonda, Morocco üniformaları içindeki mankenlerin arasında dolaştılar. Arada bir Halkla İlişkilerden birileri hayranlıkla izleyip ah, oh çekmeleri için mankenlerden birini Ashling ve Lisa'nın önüne çekiyordu. Utanan Ashling, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu ama mankenler de giysiler de Lisa için önemli değildi.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi önlerinden geçen yeni yetme kızlara bakarken. "En azından mayo giymemişler." Londra'da bir tanıtımda bununla ilgili ciddi bir sorun yaşamıştı. Ne zaman yemek yemeyi denese görevli kızlardan biri elbiseleri burnunun dibine sokuyordu. İğrenç.

Derken Ashling'e, zaten anlamaya başladığı şeyi anlattı. "Kural altı – altıda mıyız? Bedava diye bir şey yoktur." Böyle bir davete katıldığınızda zorlayıcı satış taktikleriyle karşılaşırdınız. "Ah, Sunday Times'ın uyuz muhabiri orada. Diğer tarafa gidelim."

Ashling, Lisa'nın odadakilerle ilgili neredeyse ansiklopedik bilgisi karşısında büyülenmişti. Sadece iki haftadır İrlanda'da yaşamasına karşın kimin kim olduğunu çözdüğü belliydi.

Yüzüne yerleştirdiği hesaplı gülümsemeyle Jimmy Choo ayakkabıları üzerinde dönen Lisa diğer yöne ilerledi. Kimseyi kaçırmış mıydı? O sırada fazlasıyla yeni ve rahatsız takım elbisesi içindeki genç adamı gördü.

"O kim?" diye sordu ama Ashling'in de hiçbir fikri yoktu. "Hadi öğrenelim."

"Nasıl?"

"Kendisine sorarak." Ashling'in hali Lisa'yı eğlendiriyordu.

Gülümsemelerini sürdürerek gencin yanına gittiler. Ashling, Lisa'yı takip ediyordu.

"Lisa Edwards, *Colleen* dergisi." Zarifçe elini uzattı.

"Shane Dockery." Zayıf ve kemikli elini uzattı.

"Laddz'dan," diye lafını tamamladı Lisa.

"Bizi duydunuz mu?" Genç şaşırmıştı. Bu kalabalıktaki başka hiç kimsenin onun kim olduğundan haberi yoktu.

"Elbette," diyen Lisa aslında onlarla ilgili ufak bir haberi pazar gazetelerinden birinde okumuş ve bilmesi gereken isimlerin yanına kaydetmişti. "Siz yeni erkek grubusunuz. Take That'den bile daha meşhur olmak üzeresiniz."

"Teşekkürler," dedi henüz pek de güçlenmemiş olan egosu okşanan genç. Belki de bu korkunç kıyafetleri giymek o kadar da korkunç bir fikir değildi.

Uzaklaşırlarken Lisa, mırıldandı, "Gördün mü? Her zaman onların senden daha fazla korkmuş durumda olduğunu hatırlamalısın."

Ashling, kafasını sallarken Lisa eğitmenliğiyle gurur duydu. Bu işi iyi bildiğini göstermekten hoşlanmıştı. İçtiği vot-

kaların da yardımıyla olsa gerek kendini mutlu hissediyordu. Votka demişken?.. Ah, işte garson da geliyor.

"Votka, artık yeni su." Lisa kadehini kaldırdı.

Karınlarını doyurup kaldırabilecekleri kadar votkayı içtiklerinde gitme zamanı geldi.

"İyi akşamlar," dedi Lisa görevliye, çok da aldırmaz bir tavırla.

"Teşekkürler," dedi Ashling ve gülümsedi. "Giysiler çok hoştu, eminim *Colleen* okuyucuları da onlardan hoşlanacaklar!" Ashling cümlesini bitirecekken kolu güçlü biçimde sıkıldığı için susmak zorunda kaldı. Lisa!

"Geldiğiniz için teşekkürler." Görevli Lisa'nın eline bir paket tutuşturdu. "Lütfen bu hediyeyi iyi niyetimizin göstergesi olarak kabul edin."

"Ah, teşekkürler." Lisa burnu havalarda tavrını koruyordu.

Derken bir paket de Ashling'in eline tutuşturuldu. Yüzü ışıldadı, paketi hemen açmaya koyuluyordu ki, koluna bir kere daha tırnakların geçirildiğini hissetti.

"Ah, evet, teşekkürler," dedi olabildiğince sıradanmış gibi davranmayı deneyerek.

"Pakete dokunma," diye fısıldadı Lisa lobiyi geçtikleri sırada. "Ona bakma bile. Ve asla, asla bir halkla ilişkiler görevlisine onlarla ilgili haber yapacağını söyleme. Ulaşılması zor olanı oyna."

"Yedi numaralı kural sanırım."

"Aynen öyle," dedi Lisa.

Otelden çıktıktan sonra Ashling, Lisa'yı kontrol ederek bir kere daha paketini açmaya yeltendi.

"Daha değil!"diye ısrar etti Lisa.

"Ne zaman?"

"Köşeyi döndükten sonra. Ama acele etmeyeceğiz." Son cümleyi Ashling neredeyse koşmaya başlayacağı için söylemişti.

Köşeyi döndükleri anda Lisa "Şimdi!" dedi ve birlikte paketlerinin kâğıdını yırttılar. İçlerinde Morocco amblemli birer tişört vardı.

"Bir tişört!" Lisa'nın yüzünden hoşnutsuzluk okunuyordu.

"Bence çok güzel," dedi Ashling. "Sen seninkiyle ne yapacaksın?"

"Mağazaya götürüp daha doğru düzgün bir şeyle değiştireceğim."

Ertesi gün hem Irish Times hem de Evening Herald, Lisa ve Tara'nın yan yana çekilmiş fotoğraflarını ön sayfada yayınladılar.

17

Cumartesi sabahı saat yediye çeyrek kala Clodagh, Molly tarafından uyandırıldı.

"Uyan, uyan, uyan," diye ısrar ediyordu kızı. "Craig kek yapıyor."

Çocuk sahibi olmanın bazı avantajları da var, diye düşündü Clodagh kendini yataktan çıkmaya zorlarken. Örneğin, son beş yıldır tek bir kez olsun çalar saati kurması gerekmemişti.

Şehir merkezinde Ashling'le buluşup alışverişe gideceklerdi.

"Bence erkenden çıkmalıyız," demişti Ashling. "Böylece kalabalığa kalmayız."

"Ne kadar erken?"

"Saat onda."

"On mu?"

"Çok erken diyorsan 11 de olabilir."

"Çok erken mi? Saat onda ben saatler önce uyanmış olurum."

Kek macerasının pisliğini temizledikten sonra Craig'e bir kâse mısır gevreği verdi ama oğlu içine çok fazla süt koy-

duğu için gevreği yememekte ısrarlıydı. O da yeni bir kâse hazırladı ve bu sefer içine az süt koydu.

Ardından Molly'ye bir kâse Sugar-Puff hazırladı. Molly'nin Sugar-Puff yediğini gören Craig, önündeki gevreği bağırarak ileri itti. İki çocuk ortalığa süt ve gevrek saçarak kavga etmeye başladılar. Clodagh yüzüne gelen bir kaşık sütü temizledi, tam ağzını açıp Craig'e kendi kahvaltısını kendisinin seçtiğini hatırlatacaktı ki, bununla uğraşmamaya karar verdi. Bunun yerine oğlunun önündeki kâsenin içindekileri bir kere daha çöpe döktü ve ona da Sugar-Puff koydu.

Craig, pek sevinmemişti çünkü artık Sugar-Puff istemediğine karar vermişti. Onları elde etmek fazla kolay olmuş ve bu yüzden artık cazibeleri kalmamıştı.

Kadın şehre yapacağı yolculuğa hazırlanırken çocuklar onun kaçış planı yaptığını hissederek daha da fazla bağrışıp çağrışmaya ve ortalığı daha büyük bir hızla dağıtmaya başladılar. Duşa girdiği zamansa ikisi de banyoya girmek için ısrar etti.

"Seninle duş alanın ben olduğum günleri hatırlıyorum da," diye imada bulundu Dylan karısı ve çocukları duştan çıkarken görünce.

"Evet," dedi Clodagh, kocasını başından savmaya çalışarak. Bir zamanlar seks hayatlarının ne kadar hareketli olduğunu hatırlamak istemiyordu.

"Hadi, Molly'yi kurula. Benim acelem var."

Clodagh, Nissan Micra'sına binerken Molly arkasından bağırdı. "Ben de gelmek istiyorum!" Sonra da o kadar gürültülü ağlamaya başladı ki, komşulardan bazıları cama çıktı.

"Ben de!" diye kardeşine katıldı bu dikkat çekme oyunundan kendi payına düşeni almaya kararlı olan Craig. "Geri gel anne, geri gel!"

Clodagh, onlara aldırmayarak arabasını yola çıkarttı. Haftanın büyük kısmını ona kendisinden nefret ettiklerini, babalarıyla olmak istediklerini söyleyerek geçiriyorlardı ama kendisine birkaç saat ayırmak üzere uzaklaşmaya kalktığı an onu bırakmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Saat onu çeyrek geçe Ashling ve Clodagh, Stephen Green alışveriş merkezinde buluştular. Her ikisi de geç kaldıkları için özür dilemedi. Çünkü geç kalmamışlardı. Saat on demek İrlanda zamanıyla en erken onu çeyrek geçe demekti.

"Gözüne ne oldu?" diye sordu Ashling. "Kubrick'in Otomatik Portakal filmindeki adama benzemişsin."

İrkilen Clodagh, çantasından aynasını çıkarttı.

"Şurası," diye işaret etti Ashling.

"Ah, bu benim makyajım," dedi Clodagh biraz inceledikten sonra. "Sadece tek gözümü boyayıp diğerini unuttuğum için böyle duruyor. Makyaj yaparken Craig'in bağrışmalarına engel olmak için kalkmak zorunda kaldım, anlaşılan sonra dönüp makyajımı bitirmeyi unutmuşum. Dylan'ın bana söylemesi gerekirdi. Artık yüzüme hiç bakmıyor mu?"

Dylan'ın bahsi geçince Ashling kendini garip hissetti. Pazartesi günü Dylan'ın isteği üzerine bir içki içmek için buluşmaları gerekiyordu ve bir şekilde Clodagh'a bundan bahsetmek konusunda kendini rahat hissetmiyordu. Bahsetmemek konusunda da kendini rahat hissetmiyordu. Ama neler olduğunu öğrenene kadar ağzını sıkı tutmaya karar vermişti. Belki Dylan, Clodagh için sürpriz bir tatil planlıyordu – bu ilk olmazdı.

"Yanımda birkaç malzeme var," dedi Ashling çantasını açıp göz kalemiyle maskarayı çıkartırken.

"Seni züppe!" dedi Clodagh göz kalemini alırken. "Chanel marka göz kalemi!!! Chanel!"

Ashling utançtan kızardı. "Yeni işim yüzünden. Bize bunları bedava yolluyorlar."

Clodagh bir an donup kaldı. Yutkunduktan sonra belli belirsiz bir sesle konuştu. "Bedava mı? Nasıl?"

Ashling, iki gün önce neler olduğuna dair hikâyesini anlattı. Mercedes adında biri Donagal'la röportaja gitmişti, Lisa sosyetenin katılacağının kesin olduğu bir yardım yemeğindeydi ve Trix adındaki başka biri de Spice Girls'le röportaj ayarlamaya çalışıyordu. Sonuçta Chanel'in Sonbahar Serisi'nin tanıtımında *Colleen*'i temsil etme görevi Ashling'e kalmıştı. "Ayrılırken bana numune ve bedava ürünlerle dolu bir çanta verdiler."

"Harika," dedi Clodagh hayranlıkla. Ashling'in yüzündeki gülümsemeden de okunuyordu. Elbette harikaydı. Ama bu durum kendi hayatını daha da acınası gösteriyordu.

"Hadi alışveriş yapalım," dedi Ashling.

"Nereden başlayacağız?"

"Jigsaw. Kot pantolonum iyice eskidi. Hoş, bana yakışacak yeni bir tane bulacağımı zannetmiyorum ama bir şansımızı deneyelim."

"Neden bu kadar karamsarsın? Burcunda kötü bir şey mi yazıyordu?"

"Hayır, yalnızca, ben ne zaman hoşuma giden bir şeyler bulsam o seriyi kısa süre sonra piyasadan kaldırıyorlar. Ya da hoşuma giden hiçbir şey bulamıyorum. Ya da bana uygun bedeni kalmamış oluyor."

Jigsaw'dan sonra birkaç mağazayı daha dolaştılar ama Ashling denediği pantolonların hiçbirini beğenmedi. Clodagh ise başka bir giysi evreninde yaşıyor ve çevresinde-

ki giyeceklerin büyük kısmını giydiğini hayal bile edemiyordu.

"Şu elbiselerin ne kadar kısa olduklarına bak!" diye Ashling'e seslendi ve seslenir seslenmez de kendine inanmadı. *Bunu ben mi söylüyorum?*

"Bunu eskiden tişört yerine yastık kılıfı giyen birinden duymak ilginç."

"Öyle mi yapıyordum?"

"Ayrıca onlar elbise değil," diye ekledi Clodagh'ın neye baktığını gören Ashling. "Onlar tunik. Dar pantolonun üzerine giyiliyorlar."

"Ben giysi dünyasından tamamen kopmuşum."

Ashling, dudağını ısırdı. Clodagh modayı takip edemiyor olabilirdi ama yine de onun gibi görünmek için elinizde ne varsa verirdiniz. Tepesinde rasgele topladığı saçları ve basit siyah pantolonuyla bile harika görünmeyi başarıyordu.

"Yeşilin bu tonunu daha önce görmüş müydün?" Clodagh, nane yeşili bir bluza uzandı. "Bu tonda bir maviyi hayal edebiliyor musun?"

"Ah, evet," diye yalan söyledi Ashling. Clodagh'ın söylediğinin dekorasyonla bir ilgisi olduğunu varsaymıştı.

"Ön odayı işte tam öyle bir maviye boyatacağız." *Haklıymışım.* "Pazartesi boyamaya gelecekler ama şimdiden sabırsızlanıyorum."

"Şimdiden mi? Çok hızlısın. Ön odayı boyatmaktan söz etmeye başlayalı daha birkaç hafta oldu."

"Hemen halletmeye karar verdim. Toprak rengi beni çıldırtıyordu. Dekoratörlere durumun acil olduğunu söyleyince beni kırmadılar."

"Bence toprak rengi çok güzeldi," dedi Ashling. Clodagh'ın kısa süre öncesine kadar öyle düşündüğünü hatırlıyordu.

"Hiç de değil," diye kesip attı arkadaşı ve dikkatini yeniden giysilere yönlendirdi. Sonunda Oasis marka kısa ve yarı transparan bir elbisede karar kıldı. Ashling, bu elbisenin Trix için bile abartılı olacağını düşünüyordu.

"O elbiseyi nerede giyeceksin?" diye sordu merakla.

"Bilmiyorum. Molly'yi oyun grubuna götürürken ya da Craig'i boya sınıfından alırken. Önemli değil, sadece almak istiyorum."

Ödemeyi Clodagh Kelly yazılı altın rengi kredi kartıyla yaptı. Ashling bir an garip hissetti, belki biraz kıskanmıştı. Clodagh hayatında tek bir kuruş bile kazanmamıştı ama bir sürü parası vardı. Onun hayatını yaşamak hoş olmaz mıydı?

Mağazadan çıktılar.

"Şu oyuncaklara bak," dedi Clodagh bir çocuk mağazasının önünden geçerlerken. "Molly ve Craig bunlardan çok hoşlanırlardı. Şu beysbol şapkası Craig'de harika durmaz mı sence de?"

Clodagh'ın vicdanı ancak çocuklarına da kendisine harcadığı kadar para harcadığı zaman rahat edebiliyordu.

"Kahve içmeye gidelim mi?" diye önerdi Ashling, alışveriş çılgınlığı bittiğinde.

Clodagh tereddüt etti. "İçki içmeye gitmeyi tercih ederim."

"Saat daha yarım."

"Eminim saat ondan beri açık olan yerler vardır."

Ashling'in kastettiği bu değildi ama boş verdi.

Böylece, Dublinliler beklenmedik hafta sonu güneşinin tadını çıkartıp duble moka lattelerini içip Los Angeles'taymış gibi davranırken Ashling ve Clodagh İrlanda usulü bir bara girdiler. Belediyenin sağlık ekiplerinin hiç uğramadığı bir bardı ve yüzyıllardır havalandırılmamış gibi kokuyordu. Duvarda içki içmenin sağlığa ne kadar zararlı olduğuna dair bir uyarı asılıydı.

Oturduktan sonra Ashling, yeni harika işinden ve tanıştığı meşhur insanlardan bahsetmeye koyuldu. Morocco'dan aldığı bedava tişörtü ve katıldığı tanıtımları anlattı. Bu sırada Clodagh kendisini cin toniğinin dibine gömmüştü.

"Belki bir iş bulmalıyım," diye araya girdi aniden. "Craig'in doğumundan sonra işe dönmeye kararlıydım."

"Evet, öyleydin." Ashling, Clodagh'ın hem çalışıp hem annelik yapabilecek türdeki süper kadınlardan olmadığını ima edebilecek her tür yoruma karşı aşırı hassas olduğunu biliyordu.

"Ama sürekli yorgundum," diye devam etti Clodagh. "Çocuk yetiştirmekle ilgili ne duyarsan duy hiçbir şey seni uykusuz gecelere hazırlamaya yetmiyor. Neredeyse hiç uyumuyordum. Sürekli çocuklarla ilgili halledilmesi gereken sorunlar vardı. Bir işin hakkını veremezdim."

Şansına Dylan'ın bilgisayar işi o kadar iyi gidiyordu ki, herhangi bir işin hakkını vermesi gerekmemişti.

"Çok meşgulüm," diye sürdürdü konuşmayı. "Spor salonuna gittiğim birkaç saatin haricinde kendime ayıracak vaktim dahi yok. Temiz giysiler hazırlamaktan Molly için Barny çizgi filmlerini aramaya kadar. Gerçi en sonunda Barny sorununu çözdüm."

"Nasıl?"

"Molly'ye Barny'nin öldüğünü söyledim."

Ashling, gülmekten yerlere yattı.

"Molly üzülmedi mi?"

"Atlatır. Dünyada kötü şeyler olur, öyle değil mi?"

"Ama... Ama o daha iki buçuk yaşında."

"Ben de insanım," dedi Clodagh. "Benim de haklarım var. Ve Barny yüzünden çıldırmak üzereydim, inan bana."

Ashling'in kafası karışmıştı ama belki de Clodagh haklıydı. İnsanlar annelerin çocukları uğruna her şeylerini feda et-

meleri, her şeyden vazgeçmeleri gerektiğini düşünürler. Belki de bu adil değildir.

"Bazen," dedi Clodagh iç çekerek, "tüm bunların anlamı ne diye soruyorum kendime. Günüm Craig'i okula Molly'yi oyun grubuna götürüp sonra eve getirmekle geçiyor. Ya da origami sınıfına. Ya da boya sınıfına. Köleden farkım yok."

"Çocuklarını yetiştirmek yapabileceğin en önemli iş," diye karşı çıktı Ashling.

"Ama yetişkin hayatı için hiç zamanım kalmıyor. Diğer anneler dışında yetişkin yüzü görmüyorum. Bilirsin onların sohbeti de hep aynı 'Andrew, Craig'den çok daha vahşi.' 'Craig hiçbir zaman kimseye vurmaz ama Andrew tam bir rambodur.' Hepsi çok aşağılayıcı!" Ashling'e boş gözlerle bakıyordu. "İş yerindeki rekabet ortamıyla ilgili bir makale okudum geçenlerde bir dergide. Anneler arasındaki rekabet bundan çok daha korkunç, üstelik de anlamsız."

"Eğer teselli olacaksan, bütün hafta salsa üzerine bir makale yazacağım diye canım çıktı. Neredeyse hasta oluyordum," diye anlattı Ashling. "Geceleri sabahlara kadar uyuyamadım. Gerçekten. En azından bu tür sorunlarla uğraşman gerekmiyor." Cümleyi bitirirken sesini yumuşattı. "Ayrıca Dylan'a sahipsin."

"Ah, evliliğe hiç gelme. Hiç de insanın beklediği gibi çıkmıyor."

Ashling ikna olmamıştı. "Bence sen de şu evli kadınlarda görülen hastalığa yakalanmışsın. Hiçbir evli kadın, eğer ki yeni evlenmemişse kocasını çekiştirmemeli çünkü bir başladığınızda yarış haline giriyorsunuz. 'Benimkinin ayakları kokuyor,' 'Benimki horluyor'... Bence hepiniz şanslı olduğunuz için utanıyorsunuz."

▪▪▪

Dolaşmak için sokağa çıktıklarında Ashling arkasında tanıdık bir ses duydu. "Salman Rushdie, Jeffrey Archer ya da James Joyce?"

Seslenen Joy'du.

"Bu kadar erken dışarıda ne yapıyorsun?"

"Daha yatmadım, hâlâ dünü yaşıyorum." Joy başıyla Clodagh'ı selamladı. Birbirlerinden fazla hoşlanmazlardı. Joy, Clodagh'ın çok şımarık olduğunu düşünür, Clodagh ise Joy'un Ashling'le bu kadar yakın arkadaş olmasına içerlerdi.

"Hadi söyle," diye ısrar etti Joy. "Salman Rushdie, Jeffrey Archer ya da James Joyce?"

"James Joyce'un canlı halimi yoksa mezarda çürüyen hali mi?"

"Çürüyen hali."

Ashling, çürüyen Joyce'un görüntüsünü gözünde canlandıran Clodagh'ın yüzündeki iğrenme ifadesini gördüğünde az kalsın bir kahkaha atacaktı.

"James Joyce," diye karar verdi. "Sıra sende, Tony Blair, Gerry Adams ya da Prens Charles?"

Joy gözlerini kırpıştırdı. "Kesinlikle Tony Blair değil. Prens Charles da. İki numarayı seçiyorum."

Ashling, Clodagh'a döndü. "Sıra sende."

"Ne yapıyorum?"

"Üç korkunç erkek söylüyorsun ve içlerinden hangisiyle yatacağını seçiyorsun."

Clodagh tereddüt etti. "Neden?"

Ashling ve Joy birbirlerine baktılar. *Sahi neden?*

"Çünkü... Hmmm... Eğlenceli."

"Gitmem gerek," diye Joy durumu kurtardı. "Gidip öleceğim sanırım. Sonra görüşürüz. River Club'a kaçta gitmeyi planlıyorsun?"

"Lisa'ya onunla dokuzda buluşacağımı söyledim."

"Tanımadığım bir sürü arkadaşın var," diyen Clodagh içerlemiş görünüyordu. "O, Ted ve diğerleri. Bense diri diri toprağa gömüldüm."

"Neden bizimle gelmiyorsun? Seni çağırıp duruyorum."

"Gelebilirim, öyle değil mi? Dylan bir geceliğine bebek bakıcılığı yapabilir."

"Ya da Dylan da gelebilir."

18

Ashling, Marcus Velantine'ın kendisini arayacağı konusunda yanılmıştı. Şansına inanamıyordu. Bütün hafta boyunca telesekreteri saatli bomba misali beklemişti. İşten eve döndüğünde eğer telesekreterin üzerindeki kırmızı ışık yanıyorsa kalbi korkudan hızla çarpmaya başlıyordu.

Ama mesajlar ya ölü dal parçalarını toplamak üzere Cormac ekibinin salı günü geleceği ya da ölü dalları toplayan ekibin arabasında bir sorun yaşandığı için salı günkü ziyaretin gerçekleştirilemeyeceği şeklindeydi.

Marcus Valentine'den ses seda yoktu. Cumartesi akşamı olup da Clodagh'la çıktığı alışverişten geri döndüğünde telesekreterinde mesaj olmayacağını biliyordu.

Ne var ki, tırnaklarını ve parmaklarının kabul edilebilir bir kısmını River Club'daki gösteri şerefine açık maviye boyarken Marcus'un kendisinin seyirciler arasında olduğunu göreceğini fark etti. Görmeyeceğini ummuyordu. *Gerçekten* görmeyeceğini umuyordu.

Günün alışverişinden gelen eşyalar yatağın üzerine yayılmıştı – açık mavi kapri pantolon, açık sandaletler, dar bir

tişört. Belki onları bu akşam giymemeliydi. İyi şans getirip getirmeyeceklerinden emin değildi.

Kısa sürede abarttığının farkına vardı. Ayrıca içerisi çok kalabalık olacağından büyük ihtimalle Marcus kendisini görmezdi. O diğer insanlar için, Ted için orada olacaktı. Düşünmesi gereken onlardı.

Saat dokuz olduğunda Ted ve Joy geldi. Joy, Ashling'in giysilerine iltifat etti, Ted ise bir ıslıkla ödüllendirdi.

"Baykuşumun burnu yok. Hayır. Karıncamın karısı yok. Kahretsin bu akşam bir türlü tutturamıyorum. İsterseniz evde kalalım," diyen Ted, neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. "Rezil olacağım. Artık insanların benimle ilgili beklentileri var. Hayranlarım olmadığı zaman işler daha kolaydı. Karıncanın biri bir gün..."

Ashling, bir sürü teselli cümlesi hazırlamıştı bile. Şakalarını ve burnunun altındaki noktayı lavanta yağıyla ovdu. "Meraklanma eğer yerin dibine geçecek olursan biz de Desiderata'ya taşınırız."

"Bana şanslı Buda heykelini getir," dedi koltuktan fırlayan Ted.

"Seninki bu akşam orada olacak mı?" diye sordu Ashling, Joy'a, Buda heykelini Ted'e uzatırken.

"Mick belki gelir belki gelmez."

Eğer Joy, onu adıyla çağırmaya başlamışsa işler ciddiye biniyor olmalıydı. Yakında birlikte parkları ziyaret etmeye de başlarlardı.

Ted, küçük Buda heykelini okşadıktan sonra tarot kartlarını buldu ve biraz karıştırdıktan sonra gazeteyi alıp Ashling'den burcunu kendisine okumasını istedi. (Ashling, Ted akrep burcu olsa da her zaman koç burcunu okurdu çünkü akrep burcunun seksi olmadığını düşünüyordu.)

"İyi dinleyin. İkinizden de bu akşam en iyi tavrınızı takınmanızı istiyorum," diye uyardı Ashling. "Lisa'ya nazik davranmalısınız."

"Benden özel muamele göreceğini düşünmüyordur umarım," dedi Joy kaba bir edayla.

"Tam bir sürtük olduğunu söylememiş miydin?" diye sordu Ted.

"Her zaman değil." *En azından çoğu zaman değil.* "Ama çok kurnaz. Üstelik çok çıkarcı. Hadi çıkalım."

Hepsi en şık giysilerini giymiş halde sohbet ederek merdivenlerden indi. Harika bir cumartesi havası vardı ve hayatlarındaki geri kalan hiçbir şey o an için önemli değildi.

Evsiz oğlan kapının önünde her zamanki turuncu battaniyesiyle oturuyordu ama turuncu battaniyenin artık turuncu olduğu söylenemezdi. Ashling, başını önüne eğdi – onu ne zaman görse kendini bir sterlin vermek zorunda hissediyordu ve bu sterlinler yüklü bir meblağ tutmaya başlamıştı. Derken gence bir göz attı ve onun kendisine bakmadığını, kitap okuduğunu gördü.

"Bekleyin çocuklar, ben..." Evsiz gencin yanına döndü.

"Selam!"

Genç kafasını kaldırdığında şaşkın ama memnundu. Sanki yıllardır görüşmemiş iki yakın arkadaştılar. "İyi görünüyorsun. Dışarı mı?"

"E, evet."

Bir sterlin uzattı ama genç almadı.

"Nereye?"

"Stand-up gösterisine."

"Hoş," dedi genç sanki her zaman komedi gösterilerine gidermiş gibi. "Kim sahne alacak?"

"Marcus Valentine adında biri."

"Onun çok komik olduğunu duydum." Gözü en sonunda kadının elindeki paraya takıldı. "Şunu ortadan kaldırır mısın Ashling. Beni her gördüğünde sadaka vermeni istemiyorum. Kendin için paran kalmayacak."

Sinirleri boşalan Ashling, kahkahalar attı. Çoğu zaman merdivenlerden inerken gencin orada olmaması için dua ediyordu.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye sordu neredeyse gururlanmış olarak.

"Bilmiyorum. Sanırım arkadaşlarının sana böyle seslendiğini duydum."

Aklına garip bir şey gelen Ashling, bir an için sessiz kaldıysa da sonunda düşüncelerini toplamayı başardı.

"Senin adın ne?"

"Arkadaşlarım bana Boo der." Genç, kadına gülümsedi.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Boo," dedi refleks olarak ve daha ne olduğunu anlamadan evsiz, gerçekten leş gibi olan eliyle Ashling'in elini yakalamış tokalaşıyordu.

Kucağında ters duran kitabın adı okunabiliyordu: Mantar Ansiklopedisi.

"Bunu neden okuyorsun?" Ashling, şaşırmıştı.

"Başka kitabım yok."

Ne yazık ki, daha fazla sohbet edecek vakti yoktu. Joy ve Ted'e yetişebilmek için Ashling'in koşması gerekti.

"Ashling'in iyilikseverliğine bir örnek daha," diye gözlemledi Ted. On dakika önceki kendi zavallılığını unutmuştu.

"Ah, kes sesini."

Cumartesi gecenizi sokağın ortasında soğukta oturmuş, mantarlar üzerine kitap okuyarak geçirirken bir düşünsenize...

19

Lisa, Jack'in komedi gösterisine gelmesini sağlayarak aralarındaki ilişkinin gelişmesi için uygun bir ortam yaratabileceğini ummuştu. Onunla iş kisvesi altında sosyal bir ortamı paylaşmak büyük bir şans olacaktı. Ne yazık ki, televizyon istasyonunda çıkan kriz nedeniyle ona sorma fırsatı olamadı. Anlaşılan bu krizler sık sık çıkıyor ve Jack'in bütün gün ofis dışında olması gerekiyordu. Perşembe ve cuma günü onu hiç görmediler. Yine bu nedenle Lisa, fotoğrafını gazetelerin ön sayfalarında yayınlatmayı başardığı için hiç kayda değer övgü de alamamıştı. Colleen için bedava reklam sağlamıştı ama kimsenin aldırdığı yoktu. Bu durum onu kızdırıyordu.

Cumartesi gününü evine yeni eşyalar almakla geçirdi. Bir önceki gün eve taşınmıştı ve evdeki çam ağacı etkisinden kurtulmak istiyordu. Ayrıca kendisini meşgul tutmak adına yapabileceği başka bir şey de yoktu. Ne yazık ki, bu korkunç ülkedeki diğer her şey gibi dekorasyon mağazaları da son derece kötüydü.

Kimsenin Japon pirinç sarma kâğıtlarından, cepli banyo perdelerinden ya da camdan çiçek şeklindeki fincanlardan

haberi yoktu. Hoşuna giden çarşaflar bulmayı başarmıştı ama onların da istediği ebatları yoktu ve sipariş verse bile İngiltere'den getirtmek zorunda kalacaklarından gelmeleri haftalar sürecekti.

Ardından evine vardı ve bir buçuk saatini suyun ısınmasını beklemekle geçirdi. Jack, henüz sözünü tutup zamanlayıcıyı tamir etmemişti. Erkekler, hepsi birbirinin aynı; çok konuşuyor ve hiç iş yapmıyorlar.

Yorucu ve hayal kırıklığına uğratıcı bir günün ardından en azından Marcus Valentine'i izlemeye gidebileceği için memnundu. Yapıcı bir şeylerle uğraşıyormuş gibi hissediyordu kendini. Reklamlarla ilgili kötü haberler geldiğinden beri *Colleen* için parlak köşe yazarları bulmak daha da önem kazanmıştı. River Club'a saat dokuz civarında vardı. İrlanda'daki diğer her şey gibi beklediğinden daha küçük ve daha karanlık olan kulüp de büyük bir hayal kırıklığıydı.

Marcus Valentine'le konuşma şansı bulup bulamayacağından emin değildi ama her ihtimale karşı 'Ben senin bildiğin sürtük dergi editörlerinden değilim' kıyafetini giymişti. Eskitilmiş kot pantolon, sırtı açık tişört ve yarı spor ayakkabılar. Makyajı çok olmasına karşın neredeyse görünmezdi. Kesinlikle olduğundan genç görünüyordu, hoş ve samimi bir havası vardı, üstelik eline geçen ilk şeyi giymiş ve ne giydiyse yakıştırmış gibi göründüğünün de gayet farkındaydı. Kimse saatlerini çam ağacı çerçeveli aynasında kendisine çekidüzen vererek geçirdiğini tahmin edemezdi.

İçerde Ashling ve arkadaşlarını aradıysa da onlardan iz olmadığını görünce kendisine Cosmopolitan ısmarladı. Bir yandan da Londra'da sık sık gittiği K-Bar ve Chinawhite'ta kendisine sunulan son moda martinileri hayal ediyordu.

"Bir ne?" diye sordu kırmızı yüzlü barmen.

"Bir Cosmopolitan."

"Eğer dergiden bahsediyorsan bir sokak aşağıda gazete bayii var," diye açıkladı barmen. "Biz burada sadece içki satıyoruz."

Lisa nasıl yapılacağını anlatsa barmenin içkiyi yapmayı başarıp başaramayacağını merak ettiyse de kendisinin de kokteylin nasıl hazırlandığına dair en ufak fikri olmadığını fark ederek sustu.

"Bir kadeh beyaz şarap."

Belki şarapları bile yoktu. Guinness içmek fikrinden nefret ediyordu.

"Chablis mi, Chardonnay mı?"

"Ah, Chardonnay."

Bir sigara yakıp kalabalığı inceledi. Sigarasını ve şarabını bitirdiği sırada Ashling, hâlâ ortalarda yoktu.

Belki de saat yanlıştı. Lisa kenarda duran bir grup genci gözüne kestirip aralarından en yakışıklı olana sordu. "Saat kaç?"

"Dokuzu yirmi geçiyor."

"Yirmi mi geçiyor?" düşündüğünden de kötüydü.

"Ekildin mi?"

"Hayır! Ama randevum saat dokuzdaydı."

Genç, kadının aksanını fark etmişti. "İngiliz misin?"

Lisa, başını sallayarak onayladı.

"Yakında burada olurlar. Kesinlikle saat ondan önce. Senin de gördüğün üzere saat dokuz demek buralarda genelde saat ondan önce demektir."

Lisa öfkelendiğini hissetti. Kahrolası ülke. Bu ülkeden nefret ediyordu.

"İstersen onlar gelene kadar senin yanında kalabilirim," dedi genç etkileyici bir gülümsemeyle.

"İhtiyacım yok..." demeyi denedi Lisa.

"Önemli değil," diye garanti verdi genç ve arkadaşlarına seslendi. "Çocuklar bu..." eliyle Lisa'yı gösterip adını söylemesini bekliyordu.

"Lisa," dedi bıkkınca.

"O İngiltere'den. Arkadaşları geç kaldığı için kendini ekilmiş hissediyor."

"O zaman biz de onunla kalırız," dedi kısa boylu şirin bir genç. "Ona bir içki al Declan."

"İrlanda misafirperverliği," diye mırıldandı Lisa.

Altı genç gülümseyerek başlarını salladı. Aslında dürüst olmak gerekirse bunu yapmalarının efsanevi İrlanda misafirperverliğinden çok Lisa'nın enfes saçları ve uzun bacaklarıyla ilgisi vardı. Üzerinde kot pantolon bile olsa Lisa erkeklerin kafalarını çevirip bakacakları türde bir kadındı; o ise onları görmezden gelme konusunda ustalaşmıştı.

"Anlaşma bozuldu çocuklar. İşte arkadaşım." Ashling'in içeri girdiğini gören Lisa rahatlamıştı.

Lisa'yı görür görmez Ashling'in nasıl göründüğüyle ilgili bütün özgüveni ortadan kayboldu. İçindeki tedirginliği bastırmaya çalışıp ezik görünmemeyi deneyerek onu Joy ve Ted'le tanıştırdı.

Joy sanki Ashling'in evden çıkmadan önce söylediği hiçbir şeyi duymamış gibi Lisa'ya dönüp meydan okuyan bir gülümsemeyle sordu: "Jim Davidson, Bernard Mening ya da Jimmy Tarbuck ve içlerinden biriyle yatmak zorundasın..."

"Joy!" Ashling'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Lisa benim patronum."

Ama Lisa espriyi hemen yakaladı. Bir an düşünceli bir havaya bürünüp detaylıca tartıyormuş gibi yaptıktan sonra yanıtladı. "Jim Davidson. Şimdiiii sıra bende. Des O'Connor..."

Joy'un meydan okumasını görmüş ve oyunu kendi lehine çevirmişti.

"...Frank Carson ya da... ya da... Chubby Brown." Lisa'nın gözlerinde vahşi bir parıltı vardı.

Biraz düşündükten sonra Joy omuz silkti. "Des O'Connor o zaman."

"O kadar da kötü değilmiş," diye mırıldandı Joy, Ashling'e, yerlerine otururlarken.

Ted, kalabalık karşısına üçüncü kez çıkıyor olmasına karşın formundaydı, üstelik hayranları bile vardı. Ashling'in evinde yaşadığı sinir krizinin gereksiz olduğu anlaşılıyordu. Gösterisine seyircilere bağırarak başladı.

Ted'in gösterisi bittikten sonra bardakilerin çoğu gülmekten kırılıyor olsa da Lisa'nın tek dikkat edebildiği Ted'in görünüşüydü.

"Senin arkadaşın olduğunu biliyorum ama üzerindeki korkunç bir Hugo Boss takım elbise," dedi Ashling'e.

"Bu işi yalnızca kız arkadaş bulabilmek için yapıyor," dedi Ashling hantalca.

"O zaman belki de çok önemli değildir." Lisa sonucun aracı mazur kıldığını düşünenlerdendi.

Ted'den sonra iki komedyen daha vardı. Ardından sıra Marcus Valentine'e geldi. İçerideki heyecanın yükseldiği hissedilebiliyordu; insanların Marcus'tan beklentileri büyüktü. Sonunda sahneye çıktığında seyirciler çığlık çığlığa alkışladılar. Ashling ve Lisa da oturdukları yerden bütün dikkatlerini komedyenin üzerinde topladı ama her ikisinin de kendilerine özel nedenleri vardı. Erkek stand-up'çılar arasında Marcus Valentine'in yeri özeldi çünkü gösterisinde

mastürbasyon, akşamdan kalmalık ya da mayo mankenlerine göndermeler yoktu. Oldukça sıra dışı. Bunların yerine onun yeteneği modern hayat tarafından dumura uğratılmış erkeği sergilemekti. Evindeki tereyağı bittiği için süpermarkete giren ama içerde gördüğü çok fazla çeşit arasından birinde bir türlü karar kılamadığı için hiçbir şey almadan çıkan insanları canlandırıyordu. Etkileyici ve sevimliydi, aynı zamanda garipti de. Hoş bir vücudu, şapşal bir yüzü vardı. Ashling, nefesini tutarak gösteriyi izlemeye başladığında zihninde Marcus Valentine'i reddetme gerekçelerini gözden geçiriyordu. Bir: Fazla istekliydi. İğneleyici davranmayan ve sizinle ilgilendiğini açıkça belli eden bir erkeğin hiçbir seksi tarafı yoktu. Üzücü ama gerçek. İki: Gamzeleri. Üç: Çok sıcak davranması. Dört: Çok aptalca olan adı.

Ama sahnedeki adama bakarken onun sahne karizmasına her an kapılabileceğini fark ederek korktu. Oturduğu yerden sahnede son derece rahat olan adamın duruşu çok çekici görünüyordu. Ayrıca arayacağını söylediği halde aramamıştı, ki bu da erkeği daha da çekici hale getiriyordu. *Bunu yapmayacağım,* dedi kendi kendine, *bunu yapmayacağım...* O anda zihninde de olsa kendi kendine konuştuğunu fark edip toparlandı.

"Kar taneleri," diye söze başladı Marcus. Gözlerini seyircilerin üzerinden ayırmıyordu. "Hiçbirinin diğerinin aynısı olmadığını söylerler."

Susup sessizliğin büyümesine izin verdikten sonra devam etti, "Ama nereden biliyorlar?"

İnsanlar kıkırdamaya başladıklarında soru sormayı sürdürdü, "Hepsini birbiriyle karşılaştırmışlar mı? Kontrol etmişler mi?"

Ardından ikinci parçaya geçti.

"Çıkmak istediğim genç bir bayan vardı," dedi Marcus izleyicilerine.

Belki benden bahsediyordur, diye düşündü Ashling.

Marcus düşünceli görünerek sahnenin bir ucundan diğerine yürüdü. Sahne ışıklarının altında kıyafetinin çok hoş bir pırıltısı vardı.

"Ama en son genç bir kadından telefon numarasını istediğimde bana 'rehberde kayıtlı' yanıtını vermişti. Sorun şuydu ki, adını bilmiyordum ve ona adını sorduğumda bana şu yanıtı verdi..." doğru zamanlamayı beklemek için bir süre sustu, "o da rehberde yazılı."

Salondakiler kahkahadan yerlere yatmışlardı.

"Ben de bu son seferde daha soğukkanlı görünmeye karar verdim." Bütün dişlerini ortaya çıkaran gülümsemesiyle salonu eritiyordu. "Austin Powers'ı örnek almayı düşündüm ve genç kadından telefonunu istemek yerine ona telefonumu uzatıp beni aramasını söyledim. Hangi kadın buna dayanabilirdi ki?"

Meşhur oldum. Ashling, ayağa kalkıp herkese bahsi geçen kadının kendisi olduğunu haykırmak istiyordu.

"Ve bilin bakalım ne oldu?" Marcus yeniden seyircilerin hazırlanmasını bekledi. Herkesle özel bir bağ kurduğunu düşünebilirdiniz. Seyirciler onun gözlerinin içine bakıyor, onu seviyor, onun maceralarıyla eğleniyordu.

"Beni hiç aramadı!"

Hiç şüphesiz Marcus Valentine'de yıldız kalitesi vardı.

O sahneden iner inmez Lisa da iskemlesinden kalktı. Trix, telefon açıp randevu istediğinde Marcus öğle yemeği teklifini reddetmişti ama sahne arkasında yakalayıp bolca iltifat ettikten sonra onu iş konuşmaya ikna edebileceğine inanıyordu.

Ashling, Marcus Valentine'in peşinden giden Lisa'yı izlerken peşinden gidip gitmemeye karar vermeye çalıştı. Kendisini görmüş olma ihtimaline karşın Marcus'un fazla yakınlarında olmak istemiyordu. Adamın kendisi ile ilgili ne düşündüğünden emin değildi ama Ted hayranları tarafından çevrelenmiş ve Joy da Mick'in başka bir kadınla konuştuğunu gördüğü için neler olduğunu çözmeye gitmişti. Bir süre tek başına oturan Ashling ayağa kalkmaya karar verdi.

Merakla Marcus'un Lisa'nın ufak numaralarını seyredişini izledi. Yüzünde halinden memnun olduğuna işaret eden bir gülümseme vardı. Derken Lisa sustu ve Marcus konuşmaya başladı. Konuşma biçiminden Lisa'nın önerilerini reddediyormuş gibi görünüyordu ama konuşmanın ortasında Ashling'le göz göze gelince aniden sustu.

"Selam," diye işaret etti sahnede takındığı gülümsemeyi takınarak. Gözleri kadının gözlerindeydi. *Buraya onu görmek için geldiğimi düşünüyor,* diye düşündü Ashling ve bu fikirden rahatsız oldu.

Adam Lisa'yla kısa bir süre daha konuşmayı sürdürdüyse de sık sık gözlerini Ashling'e kaydırıyordu; en sonunda da Lisa'nın kolunu tutup vedalaşmasının ardından onun yanına geldi.

"Yeniden selam."

"Selam."

"Burada ne yapıyorsun?"

Ashling bir an durduktan sonra gülümsedi. "Macy Gray'in sahne alacağını zannediyordum." *Kahretsin!* diye düşündü ne söylediğinin farkına varınca. *Onunla flört ediyorum.*

Adamın gülümsemesi sempatikti. "Şovu beğendin mi?"

"Evet." Evet, derken adamın yüzüne bakmamak için başını öne eğmişti.

"Sana bir ara bir içki ısmarlamama izin verecek misin?"

İşte dersini alıyordu. Tuzağa yakalanmış tavşan gibiydi, çiğneyebileceğinden fazlasını yutmuştu.

Ondan sadece ünlü olduğu için hoşlanamam. Bu beni çok sığ biri yapar.

"Tamam." Sesi daha kafasını toparlayamadan çıkmıştı. "Beni ara."

"Telefon numaran?.."

"Sende var."

"Emin olmak için bir daha versen iyi olacak."

Marcus kâğıt, kalem aramaya gitti. Döndüğünde Ashling, adını ve telefon numarasını kâğıda karaladı.

"Buna hazine muamelesi yapacağım," dedi kâğıdı katlayıp cebine koyan Marcus. "Kalbimin üzerinde taşıyacağım." Ardından sesinin tonunu değiştirdi. "Şimdi senden ayrılıyorum ama seni arayacağım."

Kafası karışan Ashling, onun uzaklaşmasını izledi. Genç kadının halini gayet eğlenceli bulan Lisa, bir süredir onları izliyordu. İçinde bulunduğu durumdan kurtulmak isteyen Ashling, kadınlar tuvaletine gitmenin hızlı bir kurtuluş olacağını hesaplayarak arkalara doğru ilerledi. İçerde çok hoş görünüşlü bir kız aynanın önüne geçmiş makyajını tazeliyordu. Ashling aynanın diğer ucuna yürüdü. O sırada kabinlerden birinden çıkan daha uzun boylu arkadaşı ellerini yıkarken anlatmaya başladı.

"Frances, buna asla inanmayacaksın ama anlattığı bendim."

"Kimin anlattığı?"

"Marcus Valentine'in anlattığı kız. Bana Austin Powers edasıyla telefonunu vermişti."

İrkilen Ashling, çantasını yere düşürdü ama kimse ona dikkat etmedi.

Frances dudak parlatıcısını sürmeyi bitirdikten sonra yavaşça arkadaşına döndü. Arkadaşı konuşmayı sürdürüyordu. "Geçen Noel'deydi. İki saat boyunca taksi kuyruğunda yan yana bekledik."

"Peki neden onu aramadın?" Frances gözlerini arkadaşının yüzüne dikmişti. "O çok hoş. Mmm."

"Aşırı ilgili davrandığını düşünmüştüm."

Frances yorum yapmadan önce arkadaşını uzun uzun süzdü. "Biliyor musun, Linda O'Neil, mutsuz olmayı hak ediyorsun. Gerçekten hak ediyorsun. Bir daha senin için asla üzülmeyeceğim."

Zirve noktasına ulaşmış Obsesif kompalsif bir hasta gibi vahşice ellerini yıkamaya başlamış olan Ashling'in zihni kayıp giden düşüncelerle doluydu. Bütün hayatı boyunca çevresinde birtakım işaretler aramıştı ve eğer bu da bir işaret değilse neydi? Marcus Valentine'e bir şans tanıması gerektiğini gösteriyordu her şey. Ortalıkta dolaşıp herkese Austin Powers edasıyla telefon numarasını veriyor olsa bile genç kadının içinde adamla ilgili iyi hisler vardı. İyi bir önsezi.

Ashling, salona döndüğünde Lisa çıkmak üzereydi. Artık istediğini elde etmiş olduğuna göre bu uyduruk gece kulübünde vakit geçirmek için hiçbir nedeni kalmamıştı.

"Pazartesi işte görüşürüz," dedi Ashling ne söylemesi gerektiğinden tam emin olamayarak.

Memnuniyeti her halinden belli olan Lisa, kalabalığın arasından kapıya doğru ilerledi. Kötü bir gece değildi. Marcus Valentine'i izledikten sonra onun aradıkları adam olduğuna emin olmuştu ama ikna etmesi kolay olmayacaktı. Hiç de sahnede oynadığı gibi bir sersem değildi. Tam aksine, oldukça zeki hatta kurnazdı.

Lisa, onun köşe yazarı olmakla ilgili hiçbir sorunu olmadığından şüpheleniyor ama kendisini kaliteli bir gazeteden gelecek bir teklife sakladığını tahmin ediyordu. Bu sorunu ortadan kaldırmak için onu, Randolph Medya'nın uluslararası yayınları için de yazabilme ihtimali olacağına dair saçmalıklarla kandırabilirdi.

Ayrıca şaşırtıcı bir gelişme de vardı, adam Ashling'den hoşlanıyora benziyordu. Yani adamı ikna etmenin farklı yolları da olabilirdi. Nasıl olursa olsun köşeyi hazırlamaya Marcus'u ikna edeceğinden emindi.

Hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Ashling'den bıkmadan harekete geçmeliydiler. Çünkü Ashling'den bıkacaktı. Lisa onun gibileri bilirdi. Diğer erkeklerden farklı olduklarını sürekli olarak ortaya koyma ihtiyacı duyar, belirli türde kızlarla ilgilenir, istediklerini elde ettikten sonra da sıkılıp bir sonrakine geçerlerdi.

İşler karışabilirdi. Ashling kalp kırıklığını kaldıramayan, zavallı kadınlardanmış gibi görünüyordu ve Lisa'nın son ihtiyaç duyduğu en yoğun dönemlerde kalp ağrısı nedeniyle iş yapamaz hale gelecek bir editör yardımcısıydı. Aşk acısı çeken zayıf insanları anlamazdı. Bu tür duygular ondan çok uzaktı.

Elbette bütün bu teori Ashling'in Marcus'la çıkacağı fikrine dayanıyordu. Belki de çıkmazdı ve onu bu yüzden kim suçlayabilirdi ki? Lisa'nın fikrine göre adamın hiçbir çekiciliği yoktu. Hele o gamzeler! Bir salon dolusu insanı güldürmek görünürdeki zaafları ortadan kaldırmaya yetmezdi.

"Lisaaa! Görüşürüz. Güle güle Lisa." Kulübe geldiğinde tanıştığı düşünceli gençler ona el sallıyorlardı.

"Görüşürüz."

Nedeninden emin olmasa da gülümsedi.

Kapıdan çıkarken uzun siyah saçlı bir adamla hararetli bir tartışmaya tutuşmuş Joy'un yanından geçti. Vahşi bir dürtüye kapılarak geçerken fısıldadı, "Russ Abbott, Hale ya da Pace ve içlerinden birisiyle yatmak zorundasın."

Joy hışımla arkasına döndü ama Lisa yürüyüp gitmişti bile. Sokaklarda ilerlerken bu gecenin farklı olduğunu hissediyordu. Hissettiği... Sanki... Ve aniden kavradı.

Eğlenceliydi! Bu gece eğlenceli geçmişti.

20

Lisa ertesi sabah uyandığında hayatı boyunca hiç hissetmediği kadar kötü hissediyordu. Aniden. Hiç bu kadar umutsuz hissettiği olmamıştı. Oliver'la geçirdiği ve kendini ölüyormuş gibi hissettiği o günlerde bile içi böylesi bir umutsuzlukla dolu değildi. En azından işini seviyordu o zamanlar ve bunaldığında kendini dergiye gömebiliyordu. Çalışmanın her zaman rahatlatıcı bir yanı vardı.

Lisa depresyonu anlamazdı. Ona göre depresyon anlamsızdı. İnsanlar hayattan istediklerini elde edemediklerinde ve gelecekle ilgili hiçbir umutları olmadığını düşündüklerinde depresyona girerdi oysa Lisa için insanın yeterince ayakkabısının olması depresyona girmemek için yeterliydi. En azında genelde. Yalnızlık için de aynı şey geçerliydi. Eğer harika ayakkabılarınız varsa ve harika restoranlarda yiyorsanız, üstelik de sizden daha fazla hak eden bir insanın işini kapmışsanız mutsuz olmaya hakkınız olmazdı.

Teori böyleydi. Ama Dublin'de yatağına uzanmış düşüncelerini tararken açıkça depresyondaydı işte. Teori burada işe yaramıyordu. Çam ağacından mobilyaları ve korkunç

perdeleri suçladı. Bu tarz yoksunluğu en zinde insanı bile depresyona sokabilirdi.

Odanın ışığından nefret ediyordu. *Kahrolası bahçe,* diye düşündü. Taksilerin gürültüsünü, arabaların korna seslerini ve bağrışan insanları duymak, penceresinin dışında hayatı görebilmek istiyordu.

Önceki gece çok içmişti ve belki de akşamdan kalmaydı. Evet, yanıt bu olabilirdi. İçtiği beyaz şarapların hesabını tutmamıştı. Kendisine sürekli olarak bir sonraki içkisinin madensuyu olacağını söylemiş ama yirminci kadeh civarında kontrolü tamamen kaybetmişti. Bunun için de Joy'u suçluyordu.

Asıl akşamdan kalmalık duygusal olandı, fiziksel olan değil. Eğlenmişti, kendisiyle mutluydu ve Oliver aklına gelip durmuştu. Oysa o geceye kadar her şey yolunda gidiyordu. Oliver'ı düşünmemiş, düşündüğünde de acı çekmemişti. Geriye doğru sayarken yakaladı kendini – tam beş ay olmuş.

Önceleri bu konuyu düşünmeyi reddetse de her zaman aradan ne kadar süre geçmiş olduğunun bilincindeydi. Beş gün... Yüz gün... Eğer biri sizi terk etmek için Yılbaşı akşamını seçerse hatırlamanız kolaydı.

Oliver'ı kalmaya ikna etmeyi denememişti. Bunun için fazla gururluydu. Ve fazla çıkarcı, aralarındaki sorunların çözülemez olduğuna karar vermişti. Öylesi daha kolaydı. Ödün veremeyeceği şeyler vardı, hep olacaktı. Lisa, ne istediğini biliyordu.

Ama bu korkunç Dublin sabahında sadece delice aşık oldukları ilk günleri hatırlıyordu.

O zamanlar Chic dergisinde çalışıyordu ve Oliver da bir moda fotoğrafçısıydı. Bir gün ofise girmişti, elinde her za-

man içinde fotoğrafların olduğu kocaman bir çanta taşırdı. Göz göze gelmişlerdi. O günden sonra da ne zaman Chic'e gelse -editörle buluşmasına geç kalmış bile olsa- Lisa'yla sohbet etmişti.

"New York nasıldı?" diye sormuştu Lisa bir gün.

"Korkunç. New York'tan nefret ediyorum."

"Gerçekten mi?" Geri kalan herkes New York'a bayılıyordu ama Oliver hiçbir zaman ışıltıları kavrayabilen türde biri olmamıştı.

"Hiç, bir süper modelin fotoğrafını çektin mi?"

"Evet, bir sürü."

"Dedikoduları anlatsana öyleyse, Naomi aslında nasıl biri?"

"Çok hoş bir espri anlayışı var."

"Ya Kate?"

"O çok özel."

Her ne kadar Oliver gizli kapaklı konuları kendisiyle paylaşmadığı için Lisa biraz bozulduysa da ondan etkileniyordu. Ve Lisa, kolay kolay kimseden etkilenmezdi.

Oliver'ı görmeseniz bile onun ofiste olduğu zamanları anlardınız. Çevresi sürekli olarak insanlarla sarılı olurdu. Masraflarını karşılamadıklarını, giysilerin geç geldiğini, kendisini yolladıkları yerin ne kadar korkunç olduğunu neşeli bir dille anlatarak insanları eğlendirirdi.

Sesi derin ve baştan çıkarıcıydı. Kalabalık bir yerde kahkaha attığında hemen dikkat çekerdi, sesi uzaktan bile duysanız o olduğunu anlardınız. Çikolata rengi teni ve vücudu muhteşemdi. Giysiler, üzerinde, mankenlerin üzerinde durduğu gibi dururdu.

Ofise geldiği zamanlarda Lisa, onu uzun uzun incelerdi. 'Siyah,' yanlış kelimeydi. Bundan daha karışık bir yerden geliyordu Oliver'ın çekiciliği. Onunla ilgili her şey

parlıyordu – cildi, dişleri, saçları. Ayrıca editörlerin onu dinlemeleri ve ciddiye almaları da cabasıydı. Daha ne istenebilirdi ki...

Henüz yeni yeni isim yapıyor olmasına karşın dürüsttü, Oliver. İnsanları ezip geçmezdi ve kendisini sinirlendirdiklerinde de bunu onlara açıkça söylerdi. Ayak oyunlarından hiç anlamazdı. Özgüveninden kaynaklanıyordu bu tavrı. Her zaman ne kadar iyi göründüğünü bilirdi ama bunu önemsemezdi. Lisa onu istediğine karar vermişti. Yıldızının yükseliyor olmasının da zararı olmazdı.

Lisa, erkeklerle çıkmaya başladığı ilk günden itibaren stratejiye önem vermişti. Kiminle çıkmasının kendisine nasıl bir yarar sağlayacağını iyi hesaplardı. İçgüdüleriyle hareket eden kızlardan değildi. Ama bunun soğukkanlı bir hesaplılık olduğunu düşünmeyin. Hoşlanmıyorsa kendisine dünyaları bile verebilecek olsa bir erkekle çıkmazdı. Arada kendisine hiçbir yararı olmayan erkeklerden de hoşlandığını itiraf etmesi gerekiyordu. Harika bir vücudu olan mahkeme kâtibi Frank, itfaiyeci Dave ve aralarında en uygunsuzu: Baz adlı bir suçlu. (En azından Lisa'ya söylediği isim buydu ama doğru olup olmadığına emin olmak mümkün değildi.)

Arada bir, bir kaçamak yapması için kendine izin verir ve çok yakışıklı, aynı ölçüde de işe yaramaz erkeklerle çıkardı ama bu ilişkilerin bir geleceği olmadığını bilirdi. Onlar ara öğün gibiydiler. Her zaman yemeyi göze alamazdınız, iştahınızı kapatmalarına da izin veremezdiniz.

Gerçek ilişkileri farklı türde erkeklerleydi. Hareketli bir genel yayın yönetmeni – bu ilişki ona Sweet Sixteen dergisindeki ilk işini kazandırmıştı. Öfkeli genç bir yazar (sürekli berbat eleştiriler alır ve bu eleştiriler onu daha da öfkeli kılardı) ya da popüler bir gazeteci.

Oliver, her iki kategoriye de giriyordu. Hem ilk kategoridekiler kadar yakışıklı hem de ikinci kategoridekiler kadar başarılı.

Oliver'in Chic dergisine her yaptığı ziyaretle aralarındaki bağ daha da güçlendi. Adamın kendisinden hoşlandığını ve birbirlerini çekici bulduklarını hissediyordu. Fiziksel çekiciliğin çok ötesinde bir çekicilikti bu. O zamanlar da birlikte çalıştığı herkes Lisa'dan nefret ederdi ama Oliver'ın gözdesi haline geldikçe insanlar da ona karşı olan nefretlerini bir tarafa bıraktılar.

Özellikle de ona iyilik yapmaya başladığında. Kaybolan dört fotoğrafı bulduğu zaman Oliver, Chic dergisinin geri kalan çalışanlarına şöyle demişti: "Beni dinleyin sizi gidi işe yaramazlar sizi. Bu kadın bir dahi. Neden siz de onun gibi olamıyorsunuz?"

O noktada ofisteki diğerleri daha da öfkelendi. Lisa kaybolan fotoğrafları bulmuş olabilirdi ama bunu kimseye haber vermeye gerek duymadığı için insanlar aramayı sürdürüyorlardı.

Lisa, Oliver'ın bir kız arkadaşı olduğunun hayal meyal farkındaydı. Ayrıldıkları zaman bu, büyük bir sürpriz olmadı. Lisa sıranın kendisinde olduğunu anlamıştı. Birbirleriyle deli gibi flört etseler de asla hissettiklerini açıkça ifade etmemişlerdi. Yine de dergideki herkes neler olup bittiğini biliyordu.

En sonunda beklenen gün geldi ve Chic dergisinin kapısından içeri giren Oliver doğrudan Lisa'nın masasına giderek şöyle dedi: "Tatlım, cuma akşamı seni bir içki içmeye davet edebilir miyim?"

Lisa, zor elde edilen kadını oynayıp oynamamak konusunda tereddüt etse de oynamamanın daha iyi olacağına

karar verdi ve baştan çıkarıcı bir gülümseme eşliğinde kabul etti.

"Bana acı çektirip çektirmemeyi düşünüyordun, öyle değil mi?" diye sordu Oliver gülümseyerek.

Lisa gülümsedi.

İkisi de yüksek sesle kahkaha atmaya başladılar, öyle ki ofisteki diğer herkes kafalarını kaldırıp onlara baktı.

Moda editörü Flicka, yardımcısı Edvina'nın kulağına eğildi. "Onu kıskanmıyorum."

"Ben de kıskanmıyorum!"

"Oliver tam bir serseri mayın."

"Her an kalbini kırabilir," diye katıldı Edvina.

İkisi de sustular.

"Yine de onunla sevişmeyi isterdim," diye itiraf etti Flicka.

Belirlenen cuma akşamı Oliver ve Lisa bir içki içmek için buluştu. Sonrasında yemeğe çıkıp ardından da bütün gece dans etmek üzere bir kulübe gittiler. Sabah saat üçte nefesleri kesilmiş olarak Oliver'in dairesine gidip saatlerce sevişiler. Ertesi sabah birbirlerinin kollarında uyandıklarında mutluydular. Günün kalanında yatakta birbirleriyle konuşup sevişmeyi sürdürdüler.

Ertesi akşam isteksizce daireden ayrıldıklarında Oliver, Lisa'yı uyduruk bir Fransız restoranına götürdü. Mekânın tek iyi özelliği yürünebilir bir mesafede olmasıydı. İçerisi şarap şişelerinin üzerine dikilmiş kırmızı mumlarla aydınlatılmıştı. Berbat bir şarap eşliğinde horoz eti yediler.

"Bu yediğim en güzel yemekti," dedi Lisa.

Eve dönerlerken yerel kilisedeki bir düğüne katıldılar. "Gelin, gelin," diye onları çağırdı neşeli bir adam. "Oğlumun mutluluğunu kutlayın."

"Ama..." diye karşı çıktı Lisa. Cumartesi gecesini böyle geçiremezdi ki! Ya biri onu görürse? Uyduruk bir düğünde Lisa'nın işi olamazdı.

Ne var ki, Oliver halinden memnundu. "Neden olmasın? Hadi gel, eğlenceli olabilir."

İçerdeki insanların hepsi bir garip giyinmişti. Kilise müziğinin yerini hızlı bir buzuki almıştı. Başörtülü yaşlı bir kadın Lisa'nın yanağını çimdikledikten sonra Oliver'a gülümsedi. "Aşık olduğunuz her halinizden belli oluyor."

Ve her ne kadar çevresinde olup bitenler Lisa'ya gerçeküstü bir filmden sahneler gibi görünse de eğlenmeye başladı. İşin aslı gece o kadar da korkunç geçmiyordu.

Pazar sabahı olduğunda yine birbirlerine sarılmış olarak uyandılar. Oliver, onu arabasına bindirip Alton Towers'a götürdü ve hızlı trene bindiler. Lisa, Nemesis adlı eğlence treninden korkuyordu ama bunu Oliver'a belli etmemeye çalıştı. Ne var ki, bir süre sonra suratı yemyeşil olduğunda adam bir kahkaha savurdu.

"Sana fazla mı geldi?"

Lisa bu alaycı soruyu iç kulak bozukluğu olduğunu söyleyerek yanıtladı. Oliver'dan daha önce hiçbir erkekten hoşlanmadığı kadar hoşlanıyordu ve kendisinin bir korkak olduğunu düşünmesine izin vermeyecekti.

Eğlence parkından sonra eve dönüp pizza ısmarladılar. Bir an olsun birbirlerinden uzaklaşmak istemiyorlardı. Ertesi gün Oliver onu işe bıraktı. İlk randevuları altmış saat sürmüştü.

Üçüncü buluşmaları geldiğinde ikisi de birbirlerine deliler gibi aşık olduklarını itiraf etmişlerdi bile. Dördüncü buluşmalarında Oliver, onu annesi ve babasıyla tanıştırmak üzere şehir dışına, Purley'ye götürmeye karar vermişti. Lisa bunun çok iyi bir işaret olduğunu düşünse de işler pek yo-

lunda gitmedi. Arabaya binip yola çıkmalarından bir buçuk saat sonra Oliver sorunu açıkladı.

"Babamın işten eve dönmüş olacağından emin değilim."

"Ne iş yapıyor?" Lisa önemli olduğunu düşünmediği için bunu sormaya gerek duymamıştı.

"O bir doktor."

Bir doktor! "Ne tür bir doktor?" *Yol temizliği doktoru, başka kelimelerle çöpçü mü?*

"Cerrah."

Lisa'nın nefesi kesildi. Neden olduğundan emin olmasa da Oliver'ın aşağı tabakadan olduğunu düşünmüştü. Zor hayatı olan ve çile çektikten sonra parlayan bir sanatçı. Oysa şimdi orta hatta üst sınıftan olduğunu öğreniyordu. Kendisi asla onu alıp ailesiyle tanıştırmaya götüremezdi.

Yolun geri kalanı boyunca babası doktor olsa da yoksul olmaları için dua etti ama Oliver arabayı devasa bir sahte Tudor işlemeli evin önünde durdurduğunda bütün umutları yıkıldı. Evin dış cephesinden bile ne kadar üst düzey bir zevke sahip oldukları anlaşılıyordu.

Evi görmeden önce Oliver'ın annesini geniş kalçalı, iyi yürekli, mini-fare ayakkabılı, yüksek sesle kahkahalar atan eğlenceli bir kadın olarak hayal ediyordu. Oysa kapıyı açan kadın kraliçe gibiydi. Marks&Spencer giysileri içerisinde mükemmeldi.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum hayatım." Soylu bir aksanı vardı; Lisa kendisini ezik hissetti.

"İyi günler, Bayan Livingstone."

"Bana Rita, de. Hadi içeri gelin. Baban bir ameliyata girmesi gerektiği için evde değil ama birazdan döner."

Muhteşem bir koridoru geçerek özenle seçilmiş mobilyalarla döşenmiş salona girdiler. Pahalı mobilyaların üzerinde-

ki plastik kaplamaların çıkartılmış olduğunu görmek Lisa için son darbeydi. Sonradan görmeler pahalı mobilyalar aldıklarında kirlenmesini engellemek için üzerindeki plastikle birlikte kullanırlardı.

"Çay?" diye sordu Rita yanına gelen labradorun başını okşarken. "Lapsank Suchong mu yoksa Earl Grey mi?"

"Önemli değil," diye mırıldandı Lisa. Sıradan çayın nesi vardı?

"Beklediğim bu değildi," diye fısıldamaktan kendini alıkoyamadı Oliver'la yalnız kaldıklarında.

"Ne bekliyordun? Pirinç yiyip rom içeceğimizi mi?" Oliver'ın eğlendiği her halinden belliydi.

Evet! Bu yüzden geldim.

"Hiç sanmıyorum hayatım."

"Bizim gibileri, bana söylendiği kadarıyla," Rita kapının önünde üzerinde tatlıların olduğu bir tepsiyle belirmişti, "Bounties, diye adlandırıyorlar. İçi hindistancevizli, dışı kakao kaplı çikolata gibi."

"Ne... Neden?" diye sordu kafası karışmış olan Lisa.

"Dışımız kahverengi, içimiz beyaz olduğu için." Kadının yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. "Ailem bizi böyle çağırıyor ve beyazları da kazanamıyoruz çünkü onlar da bizden nefret ediyorlar! Komşum bana biz buraya taşındığımız zaman mahalledeki evlerin değerinin azaldığını söyledi."

Beklenmedik bir kahkaha attı. Kahkahası şaşırtıcı ölçüde Oliver'ınkine benziyordu. Lisa üzerindeki baskının çayın içindeki şeker gibi ortadan kaybolduğunu hissetti. Komşuları onlardan nefret ettiğine göre artık eskisi kadar korkutucu gelmiyorlardı.

Beşinci buluşmalarında Oliver ve Lisa, birlikte bir eve taşınmak konusunu konuştular. Altıncı buluşmalarında bu

konuyu genişlettiler. Yedinci buluşmaları Battersea'den Batı Hamspsted'e gidip gelmekle geçti çünkü Lisa'nın eşyalarını Oliver'ın evine taşıyorlardı.

"Bu giysilerin bir kısmından kurtulmalısın, tatlım," dedi Oliver yarı şaka yarı ciddi. "Yoksa bir süre sonra daha büyük bir eve taşınmamız gerekecek."

Yine de bütün işaretler yerinde olsa da, diye düşündü Lisa her şey olması gerektiği gibi değildi. Ama o zamanlar bu konu üzerinde kafa yoramayacak kadar aşıktı. Aşk gözünü kör etmişti. O an için hiçbir şey daha iyi olamazmış gibi geliyordu. Oliver'ın kendisinin kim olduğunu kavradığını ve kabul ettiğini, hırsını, enerjisini, planlarını ve korkularını anladığını sanıyordu. İkisinin birbirlerinin aynı olduğunu varsayıyordu. Genç, başarılı, hırslı.

O dönemlerde ruh eşi fikri yeniden moda olmuştu. Özellikle Cosmopolitan gibi dergiler bu konuya sık sık yer veriyordu. Lisa ruh eşini bulmayı başarmış olduğu için gururluydu.

Birlikte yaşamaya başlamalarından kısa süre sonra Lisa, yardımcı editör olarak *Femme* dergisine atandı. Aynı dönemde Oliver'ın da yıldızı iyice parlamıştı. Her ne kadar çalışılması güç biri olduğu söylense de -bazı editörler aşırı kaprisli olduğunu düşünüyorlardı- bir anda bütün dergiler Oliver'ı kapmak için birbirleriyle yarışır hale geldi. Oliver bütün dergilere zaman ayırmaya çalışıyordu; ta ki Lily Headly-Smyte ona fotoğraflarından birini Panache dergisinin Noel sayısının kapağına koyma sözünü verene kadar. Kadın sonradan fikrini değiştirdi.

"Sözünü tutmadı. Bir daha asla Panache ya da Lily Headly-Smyte için çalışmayacağım," diye duyurdu Oliver.

"Bir sonraki sefere kadar," dedi Lisa gülümseyerek.

"Hayır." Yüzü ciddiydi. "Asla."

Ve çalışmadı da. Lily özür dilemek için elinden geleni yaptığında bile. Lisa'nın içi hayranlıkla doluydu. Oliver o kadar kararlı, o kadar idealistti ki.

Ama bu, kararlılığını Lisa'yla tartıştıkları konularda göstermeye başlamadan önceydi.

21

Ashling için de harika bir pazar değildi.Uyandığında Marcus Valentine'le ilgili kaygılar taşıyordu. Merak ve beklenti içerisindeydi, ayrıca kendini harika bir randevuya ve flörte yakın hissediyordu. Hayatında bir değişikliğe hazırdı.

Sabah beklentilerle başladı. Evde biraz dolaştı, güne olumlu yaklaşmaya çalıştı. Gün ilerleyip de telefon çalmayınca içindeki neşe tedirginliğe dönüştü. Zaman geçirmek ve enerji fazlasını üzerinden atmak için temizlik yapmaya başladı.

Marcus ne zaman arayacağını söylememişti. Ashling'in içindeki tedirginlik reddedilmiş olma duygusundan değil, iyi bir şansı kaçırmış olma ihtimalinden kaynaklanıyordu. Her ne kadar adamdan hoşlanıp hoşlanmadığından kesin emin olmasa da hoşlanabileceğinden şüpheleniyordu. Kesinlikle Marcus'a bir şans tanımaya hazırdı. Duygusal olacaksa bütün gücünü toplamıştı ve bu gücü yönlendirecek hiçbir yerinin olmaması hoş değildi.

Kendine çeki düzen ver, diye düşündü banyoyu büyük bir güç harcayarak temizlerken. *Buna son ver. Bir erkeğin arama-*

sını bekliyorsun. Çok geç, diye farkına vardı telefonun gelmesinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu kavradığında. *Sahne ışıkları altındaki bir adamdan hoşlanırsan olacağı budur.*

Marcus telefon numarasını eline tutuşturduğunda onu aramadığı için o kadar pişmandı ki. Ve artık çok geçti çünkü numarasının yazılı olduğu kâğıdı nereye koyduğunu hatırlamıyordu. Kâğıdı attığı ana dair herhangi bir anısı yoktu ve atmış olsaydı hatırlardı çünkü bunu yapmak çok acımasız hissetmesine neden olurdu ama ceplerini ve çekmeceleri aradıysa da indirimli bilgisayar satışıyla ilgili bir broşür dışında hiçbir şey bulamadı.

Temizliğe geri dönüş. Mikrodalga fırının içini temizledikten sonra ara vermeye ihtiyacı olduğunu fark ederek geleceğine göz atmakta karar kıldı. Tarot kartları hiçbir söz vermezdi. Bu nedenle de Marcus'un aramasını deli gibi isteyen Ashling, dilek kutusunu açtı. Phelim gittiğinden beri kutuyu hiç çıkartmamıştı.

Kutuda her birinin üzerinde birer kelime yazılı olan -aşk, arkadaşlık, şans, para, barış ve başarı- altı mum vardı ve bunlara uygun altı kutu kibrit yer alıyordu. Arkadaşlık, para ve başarı mumları daha önce hiç yakılmamışlardı. Barış ve şans mumlarının bir kısmı tükenmişti ama aralarında en çok hareket yaşayan aşk mumuydu. Ashling biraz çekinerek kalan son aşk kibritiyle mumu yaktı. Zaten küçük olan mum balmumu tükenene dek on dakika kadar yanmayı sürdürdü, ardından titreyip söndü.

Kahretsin, diye düşündü Ashling. *Umarım bu bir işaret değildir.*

Akşamın erken saatlerinde içi büyük bir enerjiyle dolu olan Ted uğradı. Birçok kızla tanışmış olsa da hiçbirisiyle dışarı çıkmamıştı.

"Peki ya ben çıkarken konuştuğun fantastik kız ne oldu? Onunla yattın mı?"

"Hayır."

"Ted! Böyle söylememelisin. Eğer onunla yatmadıysan bile onun ününü korumak için aksini söylemelisin."

Ama bu cümle Ted'i eğlendirmemişti. "Bana komik koktuğumu söyledi, aynı büyükannesi gibi."

"İnsanların çılgın olmasına izin yok mu?"

"Hayır, aslında," Ted'in canı sıkkındı. "Haklıydı. Büyükannesi gibi kokuyorum."

Ashling, yüksek sesle Ted'in nasıl olup da kızın büyükannesinin kokusunun neye benzediğini bildiği üzerine yorum yaptığında Ted iyice alınganlaştı. "Ve neden öyle koktuğumu biliyor musun?"

"Neden?"

"Çıkmadan önce bana sürdüğün kahrolası şey yüzünden."

"Ah, lavanta yağı." Bazen Ashling hiç takdir edilmediğini düşünüyordu.

"Büyükanne kokusu öyle değil mi?" Ted konunun kapanmasına izin vermiyordu.

Ashling alışık olduğunun aksine ters bir yanıt vermeyi düşündüyse de vazgeçti.

"Zaten benim için doğru kız değildi," diye kabullendi Ted. "Hepsi çok genç ve aptallar, benden yanlış nedenlerle hoşlanıyorlar... Arkadaşın Clodagh," diye sordu aniden, "hâlâ evli öyle değil mi?"

"Elbette öyle."

"Senin bir sorunun mu var?" Ted odadaki tek depresif kişinin kendisi olmadığını anlamıştı.

Ashling biraz düşündükten sonra Marcus'un aramamasıyla ilgili yakınmamaya karar verdi. Adam verdiği herhan-

gi bir sözü bozmuş değildi ve her an araması mümkündü. Bu yüzden gülümseyerek "Pazar akşamı hüznü," dedi.

Ted, Joy, Dylan ya da işi olan herhangi biriyle pazar akşamı saat beşten itibaren kendini göstermeye başlayan bu hüzün üstüne konuşabilirdiniz. Pazartesi sabahı işe gitmek zorunda olma fikrinin üzerinize yığılan tonlarca tuğla gibi zihninize tak ettiği an. Hafta sonunun bitmesine hâlâ birkaç saat kalmış olmasına karşın saat beşi geçtikten sonra her şey bitmiş gibi gelir, mutsuzluk kendini gösterir.

Ted saatine baktı ve bu açıklamadan memnun göründü. "Beşi on geçiyor. Tam zamanında."

"Evde oturmaktan sıkıldım. Hadi dışarı çıkalım." Ashling kadın erkek ilişkilerinin en temel kurallarından birini hatırlamıştı. Elbette Marcus aramayacaktı çünkü kendisi telefonun başında bekliyordu! Tek yapması gereken daireden çıkmaktı ve Marcus arayacaktı.

Çıkmadan önce Boo için bir iki kitap kaptı. Daha önce bunu yapmayı hatırlamadığı için kendisine kızgındı. Evsiz bile olsa okuyacak mantar ansiklopedisinden daha iyi bir şeyleri hak ediyordu. Çantasına Trainspotting'i koyduktan sonra kitabın yanlış anlaşılıp anlaşılmayacağını düşündü. Eroin bağımlılığıyla ilgili bir kitap vermek yapılacak en akılsızca hareket olmayabilirdi. Yanlış anlar mıydı?

En iyisi emniyetli oynamak. Kitabı çantasından çıkarttı, yerine Phelim'in geride bıraktığı bilimkurgulardan birini koydu. Tam bir erkek kitabı. Ama sokağa çıktığında Boo'dan iz yoktu.

Ted ve Ashling birkaç içki içmek için Long Hall'a gidip Milano's'da düşük kalorili pizza yedikten sonra eve döndüler.

Eve döner dönmez Ashling'in ilk yaptığı telesekreterin üstündeki ışığın yanıp yanmadığına bakmak oldu. Yanıyor-

du! Kendini hayal kırıklığına o kadar hazırlamıştı ki, bir an ne düşüneceğini bilemedi. Öylece durup yanıp sönen ışığı izledi. Kırmızı ışık var kırmızı ışık yok. Kırmızı ışık var kırmızı ışık yok... Play düğmesine basarken korkunç bir düşünce aklına geldi. *Eğer Cormac'tan arıyorlarsa çığlık atacağım.*

Mesaj ne gizemli bahçecilik şirketinden ve de Marcus Valentine'dendi. Arayan babasıydı. *Tanrım, ne olmuş olabilir?*

Babasının sesi çıtırtılarla dolu bir sessizliğin ardından duyuldu. Odadaki başka birisiyle konuşuyordu. "Şimdi mi konuşacağım?"

Diğer kişi -Ashling'in annesi- Ashling'in duyamadığı bir şey söyledi. Ardından Mike Kennedy'nin sesi duyuldu.

"Birkaç kısa sinyal vardı bir de uzun. Tanrım bunlardan nefret ediyorum... Ashling, ben baban. Bir makineye konuşmak garip. Senden bir süredir haber almadığımızı konuşuyorduk. İyi misin? Biz iyiyiz. Janet geçen hafta aradı. Kediden kurtulması gerekmiş çünkü uyurken sürekli olarak gidip yüzünü yalıyormuş ve de Oven'dan yeni bir kabile keşfetmiş olabileceği haberini aldık. Tamamen yeni olmasa da en azından onun için yeniymiş. Sanırım yeni işinle meşgulsün ama bizi aramayı ihmal etme. Olur mu? Görüşmek üzere."

Birkaç çıtırdı daha. Ardından, "Şimdi ne yapacağım? Sadece telefonu kapatacak mıyım? Bir düğmeye falan basmam gerekmiyor mu?"

Ve bağlantı kesildi.

Ashling, Marcus Valentine'i tamamen unutmuş olarak suçluluk duygusu içinde telefonun yanında durdu. Kısa süre sonra Cork'u ziyaret etmek zorunda kalacağını biliyordu. Hiç olmazsa onları aramış olması gerekirdi. Özellikle de küçük kız kardeşi Janet, sekiz saatlik saat farkına rağmen California'dan ve abisi Oven, Amazon Nehri'nden ailesine yeni haberleri iletmeyi ihmal etmedikten sonra.

Televizyonun üzerinde tuttuğu aile fotoğrafına baktı. Fotoğraf o kadar uzun zamandır orada duruyordu ki, artık fark etmemeye başlamıştı. Telesekreterdeki mesajın ardından gözleri ister istemez çerçeveye takıldı. Mike Kennedy. Bir baba olduğunu düşünecek olursanız yakışıklı bir adamdı. İriyarı, uzun bir adamdı ve oduncu gömlekleri giymeyi severdi. Aslında oldukça komikti çünkü bir yandan babasıydı, diğer yandan partilerde gördüğünüzde iriyarı görünüşünden ötürü kendinizi korumak için uzak durmayı tercih edeceğiniz kötü adamlara benziyordu.

Fotoğrafta Mike bir kolunu dört yaşındaki Janet'ın omzuna atmıştı. Janet iki elini önünde birleştirmişti çünkü tuvalete gitmek için kıvranıyordu. Bütün çocukluğu boyunca fotoğraf makinesinin Janet üzerinde böyle bir etkisi olmuştu. Polyester tişörtü içerisinde Oven ve Monica yan yana duruyorlardı. Monica muhteşem görünüyordu. Sahnenin merkezinde iki yetişkinin arasında altı yaşındaki Ashling vardı.

Cennetten atılmadan önceki Lucifer, diye düşünürdü bu fotoğrafa her baktığında. Orada mükemmel bir aile gibi görünüyorlardı ama daha o zamanlarda bile sık sık gelecekleri-nin yazılmış olduğunu düşünürdü. Geçmişi düşünmeyi bıraktı. Annesini ve babasını arayalı üç hafta olmuştu ve sonrasında da aklına gelmemiş değillerdi sadece bahane yaratıp duruyordu.

Yine de ailesini gerektiği kadar aramadığının hatırlatılması suçluluk duymasına neden oldu. Clodagh'ın annesini her gün aradığının farkındaydı. Gerçi Brian ve Maureen Lugent, Mike ve Monica Kennedy'den çok farklıydı. Belki Brain ve Maureen kendi ebeveynleri olsa, o da ailesini her gün arayan çocuklardan olurdu.

22

Pazartesi sabahı. Geleneksel olarak sabahların en kötüsü. (Elbette tatil olan pazartesi günün ardından gelen salı sabahları haricinde.) Yine de Lisa mutluydu. Ofise gitme düşüncesi ipleri yeniden eline aldığını hissettiriyordu ona – en azından kendine yardım etmek için bir şeyler yapıyor olacaktı. Ardından duş almayı denedi ama su buz gibiydi.

Bayan Morley kameramanlarla yaşanan bir sorun yüzünden Jack'in bütün hafta sonu çalışacağını söylediğinden zamanlayıcıyı tamir etmesi için onu aramayı bir süreliğine ertelemişti. İşe vardığında Jack'in yorgun halini görünce doğru kararı verdiğini anladı. Geç gelen Ashling de zorlu bir gün geçiriyordu ve günü Jack Devine kafasını ofisinin kapısından uzatıp seslendiğinde daha da berbatlaştı.

"Bayan Her Şeyi Onaran?"

"Evet Bay Devine."

"Konuşabilir miyiz?"

Alarma geçen Ashling'in üstünü başını düzeltmeye dahi vakti yoktu.

"Ya başın büyük belada ya da onunla sevişiyorsunuz," dedi Trix. "Hangisi?"

Ashling, Trix ve esprileriyle uğraşacak halde değildi. Jack Devine'ın neden kendisiyle özel olarak konuşmak istediğine dair en ufak bir fikri yoktu. Gökyüzünün üzerine yıkılmakta olduğu hissiyle ofise ilerledi.

"Kapıyı kapat," diye emretti Jack.

Beni işten atacak, diye düşündü Ashling korku içinde.

Kapıyı kapattığı anda oda küçüldü ve karardı. Koyu renk saçları, koyu renk gözleri koyu mavi takım elbisesi ve karamsar ruh haliyle Jack'in böyle bir etkisi vardı. İşleri daha da kötüleştiren bir biçimde masasının arkasında oturmuyor, ön tarafında duruyordu yani ikisi arasında çok dar bir alan vardı. Patronu kendisini rahatsız hissetmesine yol açıyordu.

"Sana diğerleri görmeden bunu vermek istedim."

Ashling adamdan uzaklaşmayı denedi ama gidecek hiçbir yer yoktu. Jack ona plastik bir torba uzatıyordu. Torbayı gönülsüzce kabul etti. İçinde işten atılma mektubunun olduğundan emindi.

Paketi alıp elinde tutan halini gören Jack güldü. "İçine bak."

Plastiği açan Ashling bir karton Marlboro'yla karşılaşınca çok şaşırdı.

"Senin sigaralarını içip duruyordum," dedi Jack. "Şeyyy, özür dilerim." Ama pek de özür dilermiş gibi durmuyordu.

"Teşekkür ederim, çok güzel," diye mırıldandı.

Bunun üzerine tanıştıkları günden beri ilk kez Jack Devine gerçek bir kahkaha attı. İçten, gürültülü bir kahkaha.

"Çok mu güzel?" kahkaha atmayı sürdürüyordu. "Suya açılan yelkenliler güzeldir. Sekiz metre yüksekliğindeki dalgalar güzeldir. Ama sigaralar? Bilmem, belki de haklısın."

"Şey... Beni işten atacağını düşünmüştüm," diye ağzından kaçırdı Ashling.

Jack şaşırdı. "İşten atmak mı? Ama sevgili Bayan Her şeyi Onaran," diye yumuşak bir ses tonuyla devam etti, "sizi atarsak bizi kim yara bantlarına, şemsiyelere, aspirinlere boğacak? Örneğin şu şok için olan şey neydi?.. Antidepresan?"

Ashling'in nefesi kesilmişti. Yeniden nefes alabilmek için odadan çıkması gerekiyordu.

"Neden bu kadar korkuyorsun?" diye sordu daha da yumuşak bir sesle.

"Hiçbir şeyden!" Ashling neredeyse titreyecekti.

Jack kollarını kavuşturmuş halde Ashling'i süzdü. Gülümsemesindeki bir şeyler Ashling'in kendisini aptal, liseli bir kız gibi hissetmesine neden oluyordu. Sonra adam aniden bakışlarını kaçırdı. "Hadi git," dedi masasının başına dönerken. "Diğerlerine hiçbir şey söyleme," diye de ekledi.

Ashling, bacakları titreyerek masasına döndü. *Birinci sayfayı hazırlayın. Jack Devine sandığımız kadar kaba biri değilmiş.* Günün geri kalanı işlerle uğraşarak geçti.

Mercedes ofise girdiğinde onun dehşet verici bir duygu seline kapılmış olduğunu gören insanlar neredeyse sandalyelerinden düşecekti. Güçlü bir duygu seli. Lisa'nın talimatları uyarınca çılgın Frieda Kiely ile röportaj yapmaya gitmişti ve her ne kadar hafta sonunu Frieda'nın elbiselerinin fotoğraflarını çekmekle geçirdiyse de modacı kendisini bir buçuk saat bekletmiş sonra da ne onun ne de *Colleen*'in adını daha önce hiç duymadığını iddia etmişti.

"Sen de kimsin?" diye sormuştu. "*Colleen*? O da ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Kadın tam bir deli. Tam bir sürtük," dedi Mercedes hışımla. "Deli bir sürtük!"

"Belki adet dönemindedir," diye önerdi Calvin.

"Adet dönemindeki bir şizofren," diye atıldı Trix.

"Sana böyle davranmaması gerekirdi," dedi sıkıcı Bernard – ki kimden bahsedildiği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

Ashling, dışında hepsi Frieda Kiely'ye hakaretler yağdırdı. Ashling konuya karışmadı çünkü birilerinden kadının gerçekten deli olduğunu duymuştu. Yine duyduğu kadarıyla kadın şizofrendi ve ilaçlarını almayı reddediyordu. Ama hakaretler üst üste yığılmaya başlayınca kendisine hâkim olamadı. "Onun hakkında böyle konuşmadan önce onun ayakkabıları içinde bir mil yürümemiz, kendimizi onun yerine koymayı denememiz gerekmez mi?"

"Elbette," dedi gürültüyü duyup ofisinden çıkmış olan Jack. "Böylece ayağımızda onun ayakkabılarıyla ondan bir mil uzakta oluruz. Kulağa hoş geliyor." Ashling'e alaycı bir gülümseme fırlattı ve devam etti. "Tanrı aşkına Ashling yaşına uygun davran. Hız limitine değil." Lisa da eğleniyordu. "Bu ülkedeki hız limiti ne?"

"70," dedi Jack ofisine dönerken.

Ashling, Jack'ten nefret ediyordu. Her şey normale dönmüştü.

Her ne kadar Marcus Valentine'e iş numarasını vermemiş olsa da Trix "Seni arayan bir erkek var," diyerek telefonu bağlarken kalbi duracak gibi oldu.

Ashling ahizeyi kaldırdıktan sonra bir an bekleyip kendine çeki düzen verdi ve ancak nefes alış verişi düzelince sesine seksi bir hava katmaya çalışarak konuştu. "Selam."

"Ashling?" Dylan'dı ve sesi şaşırmış geliyordu. "Soğuk mu aldın?"

"Hayır." Hayal kırıklığı içerisinde normal sesine döndü. "Başka birisi olduğunu düşünmüştüm."

"Bu akşam bir içkiye ne dersin? Senin için ne zaman uygunsa o zaman buluşabiliriz."

"Elbette." Böylece evde telefon başında beklememiş olurdu. "Saat altı civarı ararsan nerede buluşacağımıza karar vermiş oluruz." Ardından refleks olarak evi arayıp telesekreterini kontrol etti. En son kontrol ettiğinden beri on beş dakika geçmişti ama olsun, belli mi olurdu. Kimse aramamıştı.

Saat altıyı çeyrek geçe ofise uğrayan Dylan ufak çaplı bir karmaşaya neden oldu. Gözlerinin üzerine düşen sarı saçları, özel tasarım takım elbisesi ve lekesiz beyaz gömleğiyle harika görünüyordu.

Ashling, eşyalarını topladı ve tam çıkmak üzerelerken Bernard'ın masasında oyalanarak çaktırmadan onları izleyen Jack Devine'ı fark etti. Gülümsedi ve titrek bir sesle "Yarın görüşürüz," dedi. Der demez de pişman oldu çünkü adamın kendisini görmezden geleceğini zannetti. Ama Jack Devine tam aksine içten bir gülümsemeyle elini salladı, "İyi geceler Ashling."

Lisa o sırada İrlandalı meşhur bir şefin yemeklerini yiyecek olmasının şerefine makyajını tazeliyordu. Ceketini almak üzere ofise döndüğünde daha önce hiç görmediği yakışıklı bir adamın dışarı çıkmakta olduğunu hayal meyal fark etti. Kapıda çarpıştıklarında ortalığı bir elektrik akımı sardı.

"Özür dilerim." Elini kadının omzuna koymuştu. "İyi misiniz?"

"Sanırım." Üstünü başını düzeltirken uzun süre birbirlerinin gözlerine baktılar. Sonra Lisa, Ashling'i fark etti. Erkek arkadaşı mıydı? Hayır kesinlikle olamaz.

"O da kimdi?" diye sordu Dylan kapı arkalarından kapanırken.

"Sen evli ve mutlu bir adamsın," diye hatırlattı Ashling.

"Sadece sordum."

"Onun adı Lisa Edwards. Benim patronum." Ashling, Clodagh'ın kendisine onca seminerle ilgili anlattıklarını hatırladı. Dylan hâlâ sadık mıydı? Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmak için hızla konuştu. "İçmek için nereye gideceğiz?"

Dylan, Ashling'i iş çıkışı pek çok insanın uğradığı Shelbourne'e götürdü.

"Ayakta durmamız gerekecek. Asla oturacak yer bulamayız."

"Asla, asla deme," dedi Dylan göz kırparak. "Bekle biraz."

Bir an sonra bir masa dolusu insanın yanına gitmiş, onlarla konuşuyordu ve Ashling'in yanına iyi haberlerle döndü. "Hadi gel, kalkıyorlar."

"Ne zamandan beri kalkıyorlar? Onlara ne söyledin?"

"Hiçbir şey! Sadece yemeklerini neredeyse bitirmiş olduklarını işaret ettim." Dylan'ın etkileyici bir ikna kabiliyeti vardı, öyle ki Sibirya'da buz bile satabilirdi. Masadan kalkan insanların tamamı ona gülümsüyordu. Hızla bara gidip içkilerini aldıktan sonra geri geldi. Başına iyi şeylerin gelmesi Dylan için bir alışkanlıktı. Otururlarken Ashling, ara sıra yaptığı gibi onunla evli olmanın nasıl olacağını düşündü.

"Benimle buluşmayı istemenin özel bir nedeni var mı?" diye sordu Ashling merakla.

"Evet." Dylan bir an tereddüt etti. "Evet var." Kendisini çok da rahat hissetmediği belliydi. "Sen... Hiçbir değişiklik fark ettin mi?"

"Nasıl yani?"

"Clodagh'da?"

"Ne demek istiyorsun."

"Ben..." Uzun bir sessizlik. "Sanırım onun için endişeleniyorum. Hiç mutlu değilmiş gibi görünüyor. Çocuklarlayken çok tahammülsüz ve mantıksız davranıyor. Molly, Clodagh'ın kendisine vurduğunu söyledi ve biz daha önce çocuklarımıza hiç vurmamıştık."

Başka bir rahatsız sessizliğin ardından Dylan devam etti. "Kulağa aptalca geleceğini biliyorum ama sürekli olarak evi yaptırıp duruyor. Bir oda biter bitmez bir diğerine başlıyor. Üstelik onunla bu konuyu konuşmanın hiç yararı yok. Merak ediyorum da... Acaba sana hiç depresyonda olduğundan bahsetti mi?"

Ashling düşündü. Şimdi, söylediklerini de göz önünde bulundurunca Clodagh'ın son zamanlarda sıkkın olduğunu fark ediyordu. Ayrıca Molly'ye Barney'nin öldüğünü söylemişti, ki bu kesinlikle normal değildi. Ama depresyon? Bu kadar kötü durumda olabilir miydi? Garip. Yine de Clodagh'ın yaptığı açıklamaların hepsi akla yatkındı. Ne var ki, eğer Dylan da telaşlanmışsa olaylar kötüye gidebilir demekti çünkü Dylan kolay tedirgin olan biri değildi ve Clodagh'ı çok iyi tanıyordu.

"Bilmiyorum. Belki," diye yanıtladı Ashling. "Ama çocuklarla olmak zor. Sürekli bakıma ve ilgiye ihtiyaçları var. Sen de sürekli iştesin..."

Dylan, Ashling'in söylediği hiçbir şeyi kaçırmak istemiyormuşçasına öne eğildi ve sözünü bitirene kadar tek kelime etmedi. Ashling sustuğundaysa konuşmaya başladı.

"Umarım bunu söylediğim için bana kızmazsın ama işaretleri biliyor olacağını düşündüm. Annen yüzünden..."

Ashling, hiç ses çıkartmadı.

"Depresyon geçirmişti öyle değil mi?"

Dylan'ın nezaketi Ashling'i konuşturabilmek için yeterli değildi.

"Ve düşündüm ki, Clodagh da aynı durumda olabilir..."

Aniden Ashling o günlere geri döndü. Sürüp giden kavgalar, her an varlığını hissettiren korku, yılgınlık... Kulakları hiç kesilmeyen çığlıklar yüzünden çınlardı. Dudakları o günlerden bahsetmek konusunda çok isteksizdi.

"Clodagh'ın annemin o zamanki haliyle hiç ilgisi yok."

"Yok mu?"

"Evi dekore etmek depresyon değildir. En azından benim bildiğim türde bir depresyon değil. Yataktan çıkmayı reddediyor mu ya da ölü olmayı diliyor mu?"

"Hayır." Dylan kafasını salladı. "Kesinlikle öyle değil."

Gerçi kendi annesi de ilk zamanlar öyle değildi. Her şey yavaş yavaş ilerlemişti. Kendi isteksizliğine rağmen Ashling, geçmişten sahnelerin arasında kaybolarak dokuz yaşında olduğu zamanları hatırladı. İlk olarak o zaman bir şeylerin yolunda olmadığını kavramıştı. Carry'de tatildeydiler, babası muhteşem gün batımına iltifat etmişti.

"Güzel bir güne güzel bir son. Öyle değil mi Monica?"

İfadesiz gözlerle önüne bakan Monica aynı fikirde değildi. "Şükürler olsun ki, güneş batıyor. Bu günün bir an evvel bitmesini istiyorum."

"Ama harika bir gündü?" dedi Mike. "Güneş parlıyordu, kumsalda oynadık..."

Monica'nın bütün söylediği, "Bugünün bitmesine hazırım," oldu. Bunu duyan Ashling, Jannet ve Oven'la kavga etmeyi kesti. Anne babaların duyguları olmaması gerekiyordu, en azından bu tür duyguları. Ödevinizi yapmadığınızda

ya da yemeğinizi bitirmediğinizde yakınabilirlerdi ama kendilerine özel mutsuzlukları olamazdı.

İki haftalık tatillerinin ardından eve döndüklerinde annesi bir an genç, güzel ve mutlu, bir an sonra sessiz, çökmüş ve donuktu. Bir gün saçını boyarken aniden durdu ve çığlık atmaya başladı. Gözlerinden yaşlar akmaya başlıyor ve hiç durmaksızın bağırıyordu.

"Neyin var?" diye sordu Mike tekrar tekrar. "Neyin var?"

"Bir şey mi oldu anne?" diye sordu Ashling. "Karnın mı ağrıyor?"

"Ruhum ağrıyor," diye fısıldadı annesi.

Diğer insanların felaketleri de Monica'yı deli ediyordu. Afrika'daki açlar için bir hafta hiç durmadan ağlamıştı. Ama Ashling Clodagh'ın annesinden öğrendiği iyi haberle eve döndüğünde (Afrika'ya yiyecek yolluyorlarmış) Monica çoktan bir sonraki felakete geçmişti bile. Artık karton bir kutuda bulunan bebek için ağlıyordu. "Zavallı çocuk," diyordu kendi kendine. "Zavallı, savunmasız çocuk."

Annesi sürekli ağlarken babası ikisinin yerine de gülümserdi. Zorla da olsa. Her zaman. Yoğun bir adamdı ve önemli bir görevi vardı. Herkes bunu söylüyordu Ashling'e. "Baban çok yoğun ve onun önemli bir görevi var." Babası satıcıydı ve Limerick'ten Cork'a, Cavan'dan Donegal'a sürekli seyahat ederdi. İşi o kadar yoğun ve önemliydi ki, pazartesiden cumaya evden uzakta olurdu. Ashling bununla gurur duyardı. Diğer herkesin babası akşam altıda eve dönerken, onların işlerinin babasınınki kadar önemli olmadığını düşünürdü.

Ve babası hafta sonları eve geldiğinde gülümser, gülümser, gülümserdi.

"Bugün ne yapacağız?" diye sorardı ailesini çevresine toplayıp.

"Bana ne," diye homurdanırdı Monica. "Ben içten içe ölüyorum."

"Elbette ama böyle aptalca bir şeyi yapmayı neden isteyesin ki?" diyen babası Ashling'e dönerdi ve gülümseyerek saçını okşardı. Ardından bir sırrı paylaşıyormuş gibi alçak bir sesle "Senin annen bir sanatçı," derdi.

Annesi şiir yazardı. Ashling bebekken antolojilere girmiş ve birçok dergide yayınlanmış şiirleri bile vardı. Ağlamalar ve yabancılaşma başladığından beri bir sürü şiir yazmıştı. Ashling şiirin ne olduğunu biliyordu. Şiirler gün batımı, çiçekler ve rüzgâr üzerine olurdu.

Bir gün Clodagh'ın kışkırtmasıyla Monica'nın şiirlerine baktıklarında Ashling, hiç korkmadığı kadar korktu. O anla ilgili memnun olduğu tek şey vardı – Clodagh henüz tam olarak okuyamıyordu.

Şiirler kafiyeli değillerdi, bazı satırlar uzun bazıları kısaydı, içerdikleri kelimeler insanı telaşlandırmaya yetiyordu. Monica Kennedy'nin şiirlerinde çiçekler yoktu. Onların yerine Ashling'in tam anlayamadığı, garip, kaba terimler vardı.

Sessizlikte hapsolmuş kanım
Tamamen siyah
Ben kırık cam parçalarıyım
Ben paslanmış bıçaklarım
Ben suçun ve cezanın ta kendisiyim.

Geçmişin sisini dağıtan Ashling kafasını kaldırdığında Dylan'ın kendisini izlediğini gördü.

"Her şey yolunda mı?"

Ashling kafasını salladı.

"Bir an için kayboldun."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti Ashling. "Clodagh henüz şiir yazmaya başlamadı öyle değil mi?" Soruyu sorarken kendini gülümsemeye zorladı.

"Clodagh mı! Bunun düşüncesi bile komik." Dylan kıkırdadı. "Yani şiir yazmaya başlarsa endişelenme zamanı geldi mi demektir?"

"Ama o zamana kadar kendini üzme. Büyük ihtimalle çok yorgun ve dinlenmeye ihtiyacı var. Hoş bir şeyler yapamaz mısın? Sürpriz bir tatil ya da buna benzer bir şeyler?"

Dylan'ın Clodagh'ın zaten hoş olan hayatının daha da hoş olması için kendisine danışmasına biraz olsun içerlemişti. "Şu ara tatile çıkacak zamanım yok," dedi Dylan.

"Öyleyse şu lüks akşam yemeklerinden birine çıkın."

"Clodagh'ın çocuk bakıcılarıyla ilgili endişeleri var."

"Neden? Bakıcıların ne sorunu var?"

Dylan utanarak açıkladı. "Çocuklara kötü davranacaklarından korkuyor ya da vuracaklarından. Doğrusu ben de korkuyorum."

"Sürekli insanları tedirgin edecek şeyler yaratıp duruyorlar. Siz de güvenebileceğiniz birini bulsanıza. Annen mesela?"

"Ah, hayır!" Dylan'ın neşesi kaçmıştı. "Bu iyi bir fikir değil."

Yaşlı Bayan Kelly ve genç Bayan Kelly'nin birlikteyken yaptıkları tek şeyin Dylan'ın çocuklarına nasıl bakılması gerektiğini tartışmak olduğunu hatırlayan Ashling, Dylan'ın tadının neden kaçtığını anladı.

"Ya Clodagh'ın annesi?"

"Eklemleri ciddi sorun yaratıyor. Çocukların peşinden koşabileceğini sanmıyorum."

"İsterseniz çocuklara ben bakabilirim," diye önerdi Ashling.

"Bir hafta sonu akşamı? Senin gibi çılgın bir genç?"

Ashling tereddüt ettiyse de sözünden dönmedi. "Evet, neden olmasın."

Kesinlikle müsait olmaması Marcus'un arama ihtimalini arttırırdı.

"Bu harika," dedi Dylan. "Teşekkürler Ashling, sen bir tanesin. Cumartesi için bir masa ayarlayacağım. Bakalım, kısa zaman olsa da belki L'Oeuf'de yer ayırtabilirim."

Ama elbette, diye dalga geçti Ashling içinden. Başka neresi olabilirdi ki? L'Oeuf Dublin'deki restoranlar arasında en eski ve en kaliteli olandı. Her zaman modaydı – Asya yemekleri ya da İrlanda mutfağı sunmamasına karşın. Tam bir klasikti, parlaktı ve yemekler enfesti. Fiyatlarsa gözlerinizi yaşartırdı.

"Annen artık daha iyi, öyle değil mi?" Dylan akşamın başında kırdığı potu temizlemeyi denedi.

Daha iyi oldukça göreceli bir kavramdı ve her zaman en önemli mesele iyi olmak değildi. Ashling konuyu uzatmamak için kafasını sallayarak onayladı. "Evet, şimdilerde daha iyi."

"Sen harika birisin Ashling," dedi Dylan vedalaşmadan önce.

Öyleyim, diye düşündü Ashling. Öyle değil mi?..

23

Dylan ve Ashling'den on dakika uzakta, Lisa ve ünlülerin aşçısı Jasper French, Clarance isimli restoranda yemek yiyorlardı. Jasper, yemekleri kötüleyebilmek ve kendisininkilerin yarısı kadar iyi olmadığını söyleyebilmek için özellikle oraya götürülmek istemişti. Yakışıklı, sevimsiz ve dahilerden beklenebileceği üzere kendi alanında çalışan herkesi kıskanan bir yapısı vardı.

"Amatörler," dedi şarap şişelerini işaret ederken. "Amatörden başka bir şey değiller. Marco Pierre White, amatör. Alasdair Little, amatör!"

Tanrım ne baş ağrısı. Lisa başıyla onaylıyor ve gülümsüyordu. Zorlu erkekleri idare etmek onun becerilerindendi.

"Bu yüzden *Colleen*'in başarısına ortak olman için seni seçtik Jasper."

Tam olarak doğru değil. Jasper seçilmişti çünkü Conrad Galager iş yoğunluğunu bahane ederek onları geri çevirmişti.

Jasper ikinci şarap şişesini açtığında Lisa sinerjiyle ilgili nutkuyla onu büyüledi. Kesinlikle hiçbir şeye söz vermeden *Col-*

leen'deki köşesinin Randolph televizyon istasyonunda kendi programını hazırlaması için bir adım olacağına ikna etti.

"Yapacağım!" diye karar verdi Jasper. "Sabah bana kontratı yollarsınız."

"Aslında yanımda bir tane var," dedi Lisa yüzüne yumuşak bir gülümseme yerleştirerek.

Jasper tam zamanında imzasını attı çünkü garson tabakları almak için gelmişti. Lisa her zaman olduğu gibi yemeğiyle sadece oynamış, neredeyse hiçbir şey yememişti.

"Yemeğinizle ilgili bir sorun mu var?" diye sordu garson.

"Hayır. Çok lezzetliydi ama..." Lisa Jasper'ın masanın diğer tarafından kendini dikkatle süzdüğünü görünce yorumunu daha nötr bir seviyeye indirdi. "Fena değildi."

"Eğer benimki kadar kötüyse yememiş olmamasına şaşmamak lazım." diye araya girdi Jasper. "Yan süs olarak puding mi? Bu bir klişe. Kötü bir şaka!"

"Bunu duyduğuma üzüldüm efendim." Garson tabakları aldı. "Tatlı siparişi vermek ister miydiniz?"

"Hayır istemeyiz!" diye yanıtladı Jasper hoyratça. Lisa için kötü bir durumdu çünkü bu hafta puding diyetine girmişti: Taze meyveler, sorbet, meyveli mus. Bir parça çikolata için ölebilirdi.

Ne önemi var. Hesabı ödeyip ayağa kalktılar. Kapıda tokalaşırlarken Jasper, Lisa'ya asıldı ama benzer durumlara alışkın olan kadın hamleyi nezaketle savuşturdu. Kontrat artık imzalandığına göre Jasper'a çok da iyi davranması gerekmiyordu.

Sokağa çıkıp ayrı yönlere uzaklaştıklarında Lisa kendini yeniden boş ve yalnız hissetti. Neden? Neden burada her şey bu kadar zorluydu? Londra'da her şeyi idare edebiliyordu. Oliver onu terk ettiğinde bile hayatını sürdürmüştü. Ça-

lışmaya devam etmiş, hedeflerine doğru ilerlemiş, işleri yoluna koymuştu. Büyük ödülü bekliyordu. Peki sonunda ne oldu? Büyük ödül başkasına gitti, sen de kendini İrlanda'da buldun.

Önceki gün annesini aramayı ihmal etmişti, pazar olmasına karşın. Bütün gün tek yaptığı giyinip, köşedeki dükkâna gidip dondurma ve beş gazete almak, sigara içmekti. Dış dünyayla tek ilişkisi sürekli olarak topunu kapısına çarptıran sekiz yaşındaki çocuktu.

Taksiye binmeden önce sigara almak için durduğunda Irish Tadler'ın yeni sayısının çıktığını gördü. Irish Tadler, *Colleen*'in rakiplerinden biriydi ve dergiyi incelemek kendisine akşam boyunca yapacak iş çıkartırdı. O andan itibaren eve dönme fikri çok da kötü gelmemeye başladı.

"Selam Lisa!" diye seslendi yolda oynayan küçük kızlar onun taksiden indiğini gördüklerinde. "Elbisen çok seksi."

"Teşekkürler."

"Ayakkabıların kaç numara?"

"37."

Çocukların kafası karışmıştı. 37 numara ne kadar büyüktü. Kendileri için çok büyük olduğuna karar verdiler. Kadın içeri girer girmez çantasını yere bıraktı, kahve makinesini açtı ve telesekreterine baktı. Hiç mesaj olmaması garip değildi çünkü neredeyse kimse onun numarasını bilmiyordu. Bunu bilmek kendisini bir zavallı gibi hissetmesine neden olmadı.

Sevgili ayakkabılarını çıkarttı, elbisesini iskemlenin üzerine fırlattı ve üzerine rahat bir pantolon ve kısa bir tişört giydi. Kapı çaldığında, gelenin, bir gün çantasını atmaya karar verirse onu alıp alamayacaklarını öğrenmek isteyen küçük kızlardan biri olduğundan emindi. Oysa iç çekerek ka-

pıyı açtığında işte orada basamaklarda duruyordu: Koca-man cüssesiyle Jack!!!

"Ah," dedi şaşkınlıkla.

Adamı ilk kez takım elbise dışında bir kıyafetle görüyordu. Kapı kenarına yaslanmış elinde tuttuğu tornavidayla oynayan Jack spor bir gömlek giymişti ve saçları her zamankinden daha karışıktı.

"Isıtıcın için zamanlayıcı getirdim." Bir süre konuşmadılar. "Daha önce getiremediğim için üzgünüm." Tereddüt etti. "İyi bir zaman mı?"

"İçeri gel," diyerek adamı davet etti Lisa.

Hazırlıksız yakalanmıştı çünkü Londra'da hiç kimse aramadan gelmezdi. Hiçbir zaman süslenmeden kapıyı açmaz ve her zaman ben senden daha meşgul ve önemliyim oyununu oynardı. Katı kurallarla işleyen zorlu bir oyundu bu. Buluşma zamanına karar verilmeden önce beş ayrı zaman üzerinde tartışılmalı ve beşi de reddedilmeliydi. "Gelecek salı?" "Mümkün değil, Milano'da olacağım." Diğer taraf da şu yanıtı verirdi: "Çarşamba da bana uygun değil. O benim Reiki gecem." Buna kabul edilebilecek şu yanıt olurdu: "Perşembe benim için imkânsız çünkü Alexander Technique Tutor'um geliyor." Diğer taraf şöyle devam ederdi: "Hafta sonu söz konusu bile olamaz. Göl kenarındaki dağ evinde arkadaşlarımla olacağım."

Buna verilecek zekice yanıt, "Sonraki haftanın tamamı benim için iptal. İş için Los Angles," olurdu. En sonunda tarihe karar verildiğinde kabul edilebilir olan -hatta beklenen- buluşma günü randevuyu iptal etmenizdir. Jet-lag, iş yemeği ya da Cenevre'ye gitmek zorunda olmak gibi bir bahane uydurabilirsiniz.

Gucci güneş gözlükleri ve Prada el çantaları gibi zaman darlığı da bir statü göstergesidir. Ne kadar az zamanınız varsa o kadar önemlisiniz demektir. Belli ki, Jack bunu bilmiyordu.

Adam hayranlıkla çevresine bakındı. "Taşınalı ne kadar oldu, bir hafta mı? Ve burası şimdiden çok daha hoş görünüyor. Şuna bak..." beyaz lalelerle dolu bir vazoyu işaret etti. Başka bir vazodaki kurumuş çiçekler dikkatini çekmişti.

İyi ki yatağının altındaki, içinde neredeyse mantar büyüyecek hale gelmiş olan fincanları görmemişti. Onun yaşadığı evler her zaman hijyen ve tarz sahibi olmalıydı. Bir temizlikçi bulması şarttı.

"Sana bir içki getirebilir miyim?" diye teklif etti.

"Bira var mı?"

"Hayır ama beyaz şarabım var."

Adam kadehi kabul ettiği zaman büyük bir memnuniyet duydu.

"Arabaya gidip eşyalarımı alacağım," diyen Jack dışarı çıktı. Geri döndüğünde elinde kocaman bir kutu vardı.

Tanrım, bir alet kutusu! Adama dokunmamak için ellerinin üzerine oturmak zorunda hissetti Lisa. Gömleğini parçalayıp tenine dokunmak için neler vermezdi Yumuşak cildinde ellerini dolaştırmak...

"Arka kapıyı açmamın mahsuru var mı?" diyen adam kadının hayallerini böldü.

"Ah, hayır, git aç."

Odanın diğer ucuna yürüyüşünü izledi. Kapının açılmasıyla beraber serin hava içeri doldu. Kuşların şakımaları, hafif esen rüzgâr... Hoş. Eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız.

"Hiç bahçede oturdun mu?" diye sordu Jack.

Hayır. "Evet."

"Burası o kadar huzur dolu ki... Şehirde olduğunu unutuyor insan."

"Biliyorum." *Bundan hoşlanmamı beklemiyor herhalde...*

"İşte oldu." Zamanlayıcıyı işaret etti. "Düzgün bir mekanizmaya benziyor ama çalıştırmayı deneyene kadar emin olamam."

Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırdı ve çalışmaya koyuldu. Lisa mutfakta oturup durumun tadını çıkarıyordu. Evinde çekici bir adamın varlığından hoşnuttu. Ne olursa olsun, diye karar verdi, dergi ve reklamlarla ilgili sorunlardan bahsetmeyecekti. Flört etmek için özenle hazırlanmış gibi görünen bu durumun tadını kaçıracak hiçbir şey olmayacaktı.

"Bana kendinden bahsetsene," diye seslendi Jack'e büyük bir özgüvenle.

"Ne bilmek istiyorsun?" Bir yandan da metal kutuya vurduğundan bang-bong tipi sesler içeride yankılanıyordu. "Hadi Lisa, biraz daha net konuşmalısın."

"Bana nasıl olup da daha otuz iki yaşında ticari bir televizyon istasyonunun, bir radyo istasyonunun ve başarılı birçok derginin yöneticisi haline geldiğini anlatır mısın?" Tamam, tamam, işten bahsediyordu ama sadece iyi taraflarından.

"Bu da diğerleri gibi bir iş," diye kısa kesti Jack. "Bir önceki işimden atılmıştım ve yaşamak için para kazanmam gerekiyordu."

Atılmak mı? Lisa bundan hoşlanmamıştı. "Niye atıldın?"

"Radikal bir öneri getirdim, patronlara çalışanlara hak ettikleri ücreti ödemelerini önerdim. Karşılığında da çalışanlar fazla mesailerle ilgili sorun yaratmayacaklardı. Ne var ki, kurul bu fikrin fazlasıyla sol görüşlü olduğuna karar vererek beni attı."

"Sol görüşlü mü?" Solcular pek eğlenceli olmazlardı, öyle değil mi? Seni yürüyüşlere katılmaya zorlar ve berbat arabalar kullanırlardı. Örneğin Lada. O da eğer bir arabaları varsa. Ama Jack, Beemer kullanıyordu.

"Genç, idealist günlerimdi." Bu sefer de borulardan birine vurdu. "O zamanlar sosyalist olduğumu söyleyebilirsin."

"Ama artık değilsin?" Lisa hâlâ tedirgindi.

"Hayır." Jack gülümsedi. "Bu kadar endişeli görünme. İşçilerin loto alarak da mutlu olduklarını görünce bıraktım."

"Sonra işler nasıl gelişti?"

Jack ısıtıcıyı açtı ve izlemeye başladı. "İletişim alanında yüksek lisans yaptım, iki yıl New York Medya gurubunda çalıştım, dört yıl da San Fransisko'daki bir kablo televizyon kanalında. İrlanda'ya döndüğümde ekonomik mucizenin başlarıydı, önce bir gazete için çalışmaya başladım iki yıl sonra da Calvin Carter bana bu işi verdi."

"Peki, boş zamanlarında ne yapıyorsun?" Lisa Jack'in aleti tamir etmeye çalışan görüntüsünden, bu hafif maço duruştan zevk alıyordu. "Örneğin golf oynar mısın?"

"Bu ısıtıcını onarmaya son gelişim," diye mırıldandı adam.

"Golf oynayan birine benzemiyorsun," diye kıkırdadı Lisa. "Öyleyse ne yaparsın?"

"Lisa bana bu soruları sorma. Biliyorum ki..." omzunun üzerinden bakıp hafifçe gülümsedi. "Isıtıcıları tamir ederim. Evleri dolaşır ve tanımadığım insanlara ısıtıcılarını tamir edip edemeyeceğimi sorarım. Hatta bozuk olmadıkları zamanlarda bile." Bir melodiyi dinliyormuş gibi konsantre olmuştu. Bir süre devam eden sessizliğin ardından konuştu. "Başka ne yaparım? Bir kız arkadaşım var. Denize açılırım."

"Yatla mı?" Lisa Mai lafını duymazdan geldi.

"Sayılmaz. Tek kişilik, sörf tahtasından büyük olmayan bir tekne. Başka ne yaparım, gecenin bir vakti kalkıp Sim City oynarım. Bu da sayılır mı?"

"O da ne ? Bir bilgisayar oyunu mu? Elbette sayılır. Başka?"

"Bilmem ki... Bara gideriz, yemeğe gideriz, sık sık sinemaya gitmekten bahsederiz ama nedenini bilmesem de hiç gitmeyiz."

Lisa cümlelerin 'ben'den 'biz'e dönmüş olmasından hoşlanmamıştı. Jack'in kendisi ve Mai'den bahsettiğini varsayıyordu ve sinemaya gitmektense ne yaptıklarını bilmeyi kesinlikle istemiyordu – bu konuda zaten bir tahmini vardı. Mai'den kurtulmak asla mümkün olmayacak mıydı?

"Üniversite yıllarından birkaç arkadaşımla görüşürüm. Arada sırada televizyon izlerim, hey, ne de olsa bu benim işimin bir parçası."

"Ah, evet!" dedi oyuna katılan Lisa. Derken de bir şeyin farkına vardı. "En sevdiğin iş o değil mi? Televizyon istasyonunda çalışmak."

"Eve..." Jack'in ifadesi cümleyi tamamlamadan önce değişti. Kiminle konuştuğunu hatırlamıştı. "Şey, dergilerle ilgilenmekten de hoşlanıyorum. Kanal 9'un bana çıkarttığı iş miktarına inanamazsın..."

"Yani *Colleen* olmasa hayatın daha kolay olabilirdi?" diye dalga geçti Lisa.

Jack soruyu savuşturdu. "Kanal 9 yükselişte olan bir kanal. İki yıllık zorlu bir sürecin ardından nihayet düze çıkmaya başladık. Sponsorlar memnun. Yönetim kurulundakiler memnun. İzleyiciler memnun. Programların çoğu zekice. Sanırım artık yatırımcıları çekme noktasına geldik. İlerde daha da iyi programlar hazırlayabileceğimize inanıyorum."

"Harika." Lisa, Kanal 9'u yeterince dinlediğine karar vermişti. Televizyon kesinlikle ilgisini çekmiyordu. "Başka ne yaparsın?"

"Ahhhh," dedi yanıtları tükenen Jack. "Çoğu hafta sonu ailemi ziyarete giderim. Bir iki saatliğine bile olsa. Artık eskisi gibi genç değiller, bu yüzden onlarla geçirdiğim her dakika çok daha değerli. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Umutsuzluğa kapılan Lisa konuyu değiştirdi. "Restoran açılışlarına gider misin? Ya da ilk gösterilere? Bu tür gecelere?"

"Hayır." Jack'in yanıtı netti. "Onlardan nefret ederim. Ben züppelik geninden mahrum olarak doğmuşum. Ama sanırım bunu söylememe gerek yok."

"Neden?"

"Yapma Lisa, tam bir kabalık abidesiyim."

"Bana karşı hiçbir zaman kaba olmadın." Gerçi bu insanlara ters davrandığını fark etmediği anlamına gelmiyordu.

"Çoğunlukla öyle davranmak istemiyorum. Olaylar o şekilde gelişiyor ve ardından çoğunlukla pişman oluyorum."

"Yani havlaman ısırmandan kötü?"

Jack arkasını döndü. "Bitti!" Isıtıcıyı işaret ediyordu. Ardından yumuşak bir sesle ekledi. "Her zaman değil. Isırığım da oldukça kötüdür."

Lisa onu baştan çıkartmak için harekete geçmeden adam aletlerini alet kutusuna yerleştirmeye başlamış, bütün dikkatini Lisa'dan uzaklaştırmıştı. "Saat ayarı 12 değil 24 saat üzerinden. Alışmakta sorun çekeceğini sanmıyorum. Yarın görüşürüz ve habersiz geldiğim için özür dilerim."

"Önemli değil..."

Ve Jack gitmişti. Ev bomboş görünüyordu. Düşünceleriyle baş başa kalmaktan hoşlanmayan Lisa, yine yalnızdı.

Oliver elbiselere önem verirdi, partilere, sanata, müziğe, kulüplere, doğru insanları tanımaya. Jack kötü giyinen bir sığ su sosyalistiydi, sörf tahtasıyla denize açılıyordu ve sosyal hayatı yoktu. Ama aynı zamanda iriyarı ve seksiydi. Tehlikeli görünüyor, çok hoş kokuyordu. Eh, ne yapalım, her şeye birden sahip olamazsınız...

24

Sen harika bir kadınsın Ashling, sen harika bir kadınsın Ashling. Dylan'ın veda ederken söylediği cümleler Shelbourne'dan eve yürüdüğü sırada Ashling'in kafasının içinde dönüp duruyordu. Sadece Cafe Mocca'da yiyecek bir şeyler almak için durduğunda kesildi.

Sonunda eve ulaştığında Boo kapının önündeydi.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Ashling. "Seni birkaç gündür görmüyorum."

Boo yeni uyanmış gibi başını kaldırdı. "Sen!" diye bağırdı neşeyle. "Hayatıma biraz renk getireyim dedim. Arada bir durduğum yeri değiştirmek iyi oluyor." Sesi neşeliydi ve ruh hali de iyiye benziyordu. "Henry Sokağı'ndaki mağazalardan birinin girişi boşalmıştı ben de biraz orada zaman geçireyim dedim," dedi yarı şaka yarı ciddi.

"Yani geceyi bir orada bir burada geçiriyorsun, tipik bir erkek," dedi şakayı sürdüren Ashling.

"Önemli değildi," dedi Boo. "Sadece fiziksel bir ilişkiydi."

"Dün gece sana kitap getirmiştim." Ashling bir kere daha hazırlıksız yakalandığı için kendine kızgındı. Bir kitabı çantada taşımak ne kadar zor olabilirdi ki...

Tam kendine kızmak üzereyken Patricia Cornwell'in bir kitabının çantasında olduğunu hatırladı. Kitap ofise gelmiş, kimse istemediğinden Ashling'e kalmıştı. O da Joy'un hoşlanabileceğini düşünerek kitabı çantasına atmıştı.

"Bu hoşuna gider mi?" diye sordu kendini garip hissederek kitabı gence uzatırken. Boo'nun gözleri mutluluk ve ilgiden ışıl ışıldı, öyle ki Ashling biraz utandı. Kendisi pek çok şeye sahipti, Boo'nun tek sahip olduğuysa turuncu battaniyesiydi.

"Çok teşekkürler," dedi genç. "Kitabına iyi bakacağım."

"Sende kalabilir."

"Gerçekten mi?"

"Onu bedavaya aldım. İş yerime gelmişti."

"Güzel işmiş," diye tebrik etti Boo. "Çok teşekkürler Ashling."

"Önemli değil," dedi alçak sesle. Dünyanın adaletsizliği nedeniyle üzgün ve kendine kızgın olarak apartman kapısına ilerledi. Daha fazlasını yapabileceği halde yapmadığı için öfkeliydi.

Anahtarını bina kapısının kilidine sokarken Boo seslendi. "Marcus Valentine'i nasıl buldun?"

"Bilmiyorum." Bir an için nasıl onun kendisine telefon numarasını verdiğini ama o sırada ondan hoşlanmadığını sonra adamı sahnede görünce etkilendiğini ve şimdi aramasını beklediğini anlatmayı düşündüyse de vazgeçti. Sonra tüm bunları kapı önündeki evsize anlatmayı düşündüğü için kendine güldü.

"Eğlenceliydi," dedi Boo'ya. "Sahnede çok iyiydi."

Ve beni arayacağını söylediği halde aramadı. İçeri girip merdivenlerden koşar adım çıktı. Telesekreterini kontrol etmek için yanıp tutuşuyordu.

Kırmızı ışığın yanıp söndüğünü görünce kalbi duracak gibi oldu. Play düğmesine bastıktan hemen sonra masaya uzanıp şanslı Buda heykelini aldı ve ovalamaya başladı. Bulabileceği bütün şansa ihtiyacı vardı. "Lütfen evrenin tüm güçleri," dedi içinden. "Arayan o olsun."

Ama belli ki evrende ciddi bir karmaşa vardı ve mesajı yanlış anlaşılmıştı ya da Ashling'in çok daha önceki zamanlarda diledikleri ancak evrene ulaşmıştı çünkü telesekreterdeki ses Phelim'indi. Ashling eskiden onun kendisini araması için dua ederdi ama o günler çoktan geçmişte kalmışlardı.

"Selam Ashling." Sydney'den gelen ses cızırtılıydı. "Nasılsın?" Avustralyalı aksanıyla İngilizce konuşuyordu. "Anneme doğum günü hediyesi almayı unuttum ve biliyorsun bu benim için çok önemli. Acaba benim yerime ona bir şeyler alabilir misin? Nelerden hoşlandığını benden daha iyi biliyorsun. Sonra sana parasını yollarım. Teşekkürler, sen bir mücevhersin."

"Kahretsin," dedi Ashling. Eğer onun için Avustralya vizesini almamış ve eline de uçak biletlerini tutuşturmamış olsaydı Phelim hâlâ ülkeden nasıl çıkacağını düşünüyor olurdu. Neredeyse onu uçağın kapısına kadar götürmüş hatta üzerine "Avustralya'da inecek" diye bir not asmayı bile düşünmüştü.

Phelim için, bu mesaj sonrasında hissettiklerini gözden geçirdi. Alışkın olduğu bulantı ve boşluk hissi yoktu. Phelim aradığında genelde üzülür ve bir tür nostaljiye kapılırdı ama bu sefer hiçbir şey hissetmiyordu. Görünüşe göre aylardır söylediği nakarat nihayet gerçek olmuş, Ashling Phelim'i aşmıştı.

Ted'e telefon açtı. "Bana uğrar mısın?" diye sordu selamlaşmalara girmeden.

"Tamam. Şimdi geliyorum."

"Joy'u da getir."

Kısa süre sonra Joy ve Ted, Ashling'e gelmişlerdi.

"Ciddi bir erkek sorunum var."

"Benim de," dedi Joy.

"Yarı-adam-yarı-porsuk mu?"

"Yarı-tuğla-yarı-porsuk," diye düzeltti Joy. "Beni oyalıyor. Senin başını ağrıtan hangi erkek Ashling? İşteki Bay Seksi Sinir Bozucu mu? Bunu öngördüğümü kabul etmelisin."

"Kim? Jack Devine mi?" Sigaraları hatırlamak kendisini garip hissettirdiyse de sonra yaşına göre davran lafını hatırlayarak kendine geldi. "Baş belası mı?"

Joy Ted'e 'sana söylemiştim' bakışı attı. "Duyguların yoğunlaşmış bile."

"Jack Devine değil," diye ısrar etti Ashling. "Stand-up komedyeni Marcus Valentine."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Joy şaşkınlıkla.

Ashling onlara bütün hikâyeyi anlattı. Notu, yeniden karşılaşmalarını, iş için Marcus'u düşünmelerini, Marcus'un gösteride söylediklerini.

"Bütün bunları gösterisinde mi anlattı?" dedi Ted heyecanla. "Bahsettiği kız senmişsin. İnanılmaz."

Ashling onu susturmak için elini kaldırdı. "Onunla partide karşılaştığımda ondan henüz hoşlanmıyordum. Ama şovda görünce etkilendiğimi kabul etmeliydim. Ve bana beni arayacağını söyledi ama aramadı."

"Elbette aramaz," dedi Joy. "Daha pazartesideyiz."

Bu kelimelerle Ashling kendini iyi hissetmeye başladı. "Kesinlikle haklısın! Ben de kendimi delirtiyordum. Düşünsene, dün bütün gün onun telefonunu... Ben kendime ne yapıyorum böyle?"

"Eğer seni arayacaksa salı ya da çarşamba arayacaktır," dedi Joy kendinden emin olarak.

"Nereden biliyorsun?"

"Bu erkeklerin el kitabında yazar. Ted, bunu not al. Bir kızla cumartesi günü tanışırsan asla salıdan önce aramamalısın çünkü fazla hevesli görünürsün. Eğer salı ya da çarşamba telefon etmezse asla aramayacak demektir."

"Perşembenin nesi var?" diye sordu Ashling.

"Hafta sonuna fazla yakın," dedi kafasını sallayan Joy. "Kızların çoğu planlarını çoktan yapmış olur ve erkekler reddedilme riskine girmek istemezler."

"Aslında cumartesi akşamım şimdiden dolu," dedi Ashling. "Dylan ve Clodagh için bebek bakıcılığı yapacağım."

Ted atladı. "Ben de gelebilir miyim?"

Joy bilmiş bilmiş kafasını salladı. "Bana prensesten hoşlandığını söyleme."

"O çok güzel," dedi Ted.

"O çok şımarık..."

"Gelebilir miyim?" Ted Joy'u duymazdan gelip yalvaran bakışlarını Ashling'e çevirdi.

"Ted, Clodagh için bebek bakıcılığı yapma fikrinin temelinde *Clodagh'ın orada olmaması* var." Ashling Ted'in hevesinden rahatsız olmuştu, evli olan Clodagh'ın biriyle flört etmesi fikrinden hoşlanmıyordu.

"Fark etmez... Onu arayıp benim de gelip gelemeyeceğimi soracak mısın? Sen asla iki çocukla yalnız baş edemezsin."

Ashling rahatsızlık duygusuyla Ted'in haklı olduğunun bilinci arasında sıkıştı. Tek başına Molly ve Craig'e yetişebilmesi mümkün değildi.

"Tamam soracağım."

Ama biliyordu ki, eğer Clodagh çocuk bakımı konusunda Dylan'ın söylediğinin yarısı kadar nörotik davranıyorsa asla Ted'in gelmesine izin vermezdi.

"Bence Marcus Valentine yarın gece arayacak ya da çarşamba." Joy, Clodagh'tan bahsedilmesinden sıkılmıştı.

"Yarın burada olmayacağım."

"Nerede olacaksın?"

"Salsa dersinde."

"Ne?"

"Salsa kulübünde çok eğlendim," diye kendini savundu Ashling. "Sadece on hafta sürecek, üstelik çok formdan düşmüştüm."

"Çok zayıflayacaksın," diye uyardı Joy.

"Zayıflamayacağım," diye itiraz etti Ashling. "Yıllardır spor kulübüne üyeyim hiç inceldiğimi gördün mü?"

"Eğer on hafta gidersen zayıflarsın," dedi Joy. "Kulübe aidat ödemekle spor yapmak arasında fark var."

"Eskiden giderdim," diye kendini savundu Ashling. Gerçekten de giderdi. Belini incelteceğine inandığı bütün egzersizleri düzenli olarak yapardı. Ama hiçbirinin yararını görmemişti. Kendini komaya sokacak kadar çalışsa bile belinin incelmeyeceğini kavradığında bırakmıştı çünkü bir anlamı yoktu. Vücudunun beli dışındaki kısmı zaten fena değildi, fazladan çalışmaya ihtiyacı yoktu.

Salsa farklıydı. Oraya belini inceltmek için gitmeyecekti. Salsa onu eğlendiriyordu.

"Bir hobi edindin," dedi Joy suçlayan ses tonuyla. "Hobisi olan o mutlu insanlardan biri olup çıkacaksın."

"Bir hobi değil," dedi Ashling. "Yapmak istediğim bir şey, hepsi bu."

"Peki hobinin ne demek olduğunu zannediyorsun?"

"Salsadan bahsetmişken," diye araya girdi Ted, "makaleni okudum da, bence harika olmuş. Birkaç yeri için önerilerim var ama onun dışında harika."

"Gerçekten mi?" Ashling inanmakta güçlük çekiyordu. Önceki hafta boyunca üç gün sabahlara kadar uyanık kalıp makaleyi bitirmek için çalışmıştı. Eğlenceli olduğunu kestirebiliyordu ama istediği gibi olup olmadığına emin değildi.

"Ben okurken büyük zevk aldım. Üstelik ölen otlar ya da kuruyan bataklıklar yerine böyle bir yazıyı okumak ve üzerinde çalışmak benim için hoş bir değişiklikti." Ted sırıttı. "Clodagh'ın benimle ilgilenmemesine şaşmamalı. Asıl Savunma Bakanlığı'na geçince görün siz beni."

Elinde taramalı tüfek varmış gibi çevresini taradı. Komik yüz ifadeleri yapıp ateş edermiş gibi sesler de çıkartıyordu ve çok komikti.

"Bak, ben de senin için ne hazırladım." Joy üzerinde ayak çizimleri olan bir kâğıt uzattı. Salsa adımlarını kâğıda geçirmişti. Çizim üzerlerinde hareket yönünü gösteren oklarla daha çok bir karikatüre benziyordu.

"Ne kadar zekice!" Ashling gülüyordu. "İkiniz de harikasınız."

Korkunç makalesi hoş bir hale gelmişti. Kendisinin ve Joy'un çektiği resimler dışında sanat yönetmeni Gary de dans eden çiftlere ait fotoğraflar bulmuştu. O fotoğraflardan biri tam bir sanat eseriydi. Salsanın bütün seksiliğini yansıtıyordu. Ashling en sonunda işi beceremeyeceği korkusunu bir yana bırakıp derin bir nefes alabilmişti.

Telefon çaldı ve kimse açmayınca telesekreter devreye girdi. Hep birlikte kim olduğunu dinlediler. Marcus Valentine olabilir miydi?

"O olmayacak. Sana söylüyorum." Joy omuz silkti. "Daha sadece pazartesindeyiz."

Arayan Clodagh'tı.

"Kalbin deli gibi çarpıyor," diye dalga geçti Joy Ted'le.

Clodagh'ın bıraktığı mesaj çok kısaydı ama Dylan'ın söylediklerinden sonra Ashling alarmda bekliyordu.

"Ashling," Clodagh'ın sesi odayı doldurdu. "Beni arar mısın? Seninle bir şey... Bir şey konuşmam gerekiyor."

25

Salı sabahı yüzü parlamakta olan Trix plastik topuklu ayakkabıları üzerinde ofisin kapısından içeri girdiğinde içeriyi balık kokusu kapladı. Ashling kokuyu Trix içeri girdiği an fark etti ama bir yorumda bulunmadı. Ofistekilerin hepsi Kelvin gelene kadar susmayı tercih ettiler. Ama Kelvin henüz yirmili yaşlarındaydı ve patavatlı davranmak konusunda bir dahi sayılmazdı.

"Trix balık çorbası gibi kokuyorsun."

"Biliyorum."

"Neden diye sorabilir miyim?"

"Arabası olan bir erkek istedim," dedi Trix yüzsüzce.

Kelvin kahkaha atarak kendini şakadan tokatladı. "Kesinlikle uyanığım ama söylediğin hâlâ anlamsız geliyor."

"Arabası olan bir erkek istedim," diye tekrarladı Trix. "Ve Paul'ü buldum. Balık teslimatı yapıyor ve teslimatlar bittikten sonra arabayı kullanmasına izin veriyorlar."

Parlak giysileri içindeki Trix'i bir kasa balığın yanında otururken hayal etmek komikti.

"Ben de önde şoförle birlikte oturuyorum," dedi Trix insanların düşüncelerini okumuşçasına. "Arkada balıklarla değil."

"Diğer erkek arkadaşların ne oldu?" diye sordu Kelvin.

"Onları defettim."

Keşke Trix kadar güçlü olabilsem, diye düşündü Ashling salsa makalesiyle uğraşırken. Düzeltmeleri bitirir bitirmez Gary'ye teslim edecekti.

"Değişik yüzler ve değişik renkte kıyafetler kullanmayı düşünüyorum." dedi Gary. "Bana biraz zaman tanı. Sonra Lisa'ya gösteririz. Bana güven, harika olacak."

"Sana güveniyorum," diye belirtti Ashling. Gary bir tür sakinlik vahasıydı, asla paniğe kapılmazdı, kendisinden talep edilen şeyler ne kadar karışık olursa olsun zen halini korurdu.

Masasında oturmuş beklerken Clodagh'ı aradı. "Benimle konuşmak istediğini söylemişsin."

"İstiyorum." Arka planda alışıldık karmaşa sesleri vardı. "Craig hasta ve Molly yeniden oyun grubundan uzaklaştırıldı."

"Bu sefer ne yapmış?"

"Görünüşe göre oyun alanını yakmaya kalkmış. O dünyayı keşfetmeye çalışan küçük bir kız, neden bu kadar kızdıklarını anlamıyorum. Kibritlerin ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş sadece. Ortada kibrit bırakırlarsa ne olmasını bekliyorlardı ki?" Arkadan yere düşen eşyaların gürültüsü duyuldu. "En azından dünyayı merak ediyor. Ama ben çıldırmak üzereyim Ashling."

Benim de korktuğum bu.

"Seninle bu yüzden konuşmak istedim. Molly o bıçağı yerine bırak!!! Şimdi!!! CRAİG!!! Eğer kardeşin seni iterse sen de onu it, bana seslenmeyi bırak!" Clodagh derin bir nefes aldı. "Şimdi kapatmalıyım Ashling. Seni sonra ararım."

Ve Clodagh telefonu kapattı. Demek Dylan haklıydı, bir şeyler yanlış gidiyordu. Bu konuyu düşünmemeye çalışan

Ashling dikkatini dağıtmak için bilgisayarın düğmelerine rast gele bastı. O sırada Jack hışımla ofisinden çıkıp bakındıktan sonra yeniden ofisine döndü. Ashling neler olduğunu anlamak için kafasını kaldırıp baktığında Kelvin bir kahkaha attı. "Yine kız arkadaşıyla kavga ettiler herhalde."

Ne yazık ki çok yüksek sesle söylemişti ve Bayan Morley bu espriyi duydu.

"Jack'in ne kadar büyük bir baskı altında olduğunun farkında mısınız?" Masasından ayağa kalktı. (Gerçi ayaktayken de daha uzun görünmüyordu.) "Televizyonda çalışan teknisyenlerle yapılan pazarlıklar gece yarısına kadar devam etti. Bu sabah Londra'dan üç yönetici muhasebecilerle birlikte gelecek ve işler karışıyor. Üstelik hiçbiriniz aldırmıyorsunuz."

Her ne kadar kadının hiçbir etkileyiciliği olmasa ve ondan hoşlanmasalar da bu laflar herkesi kendine getirdi. Özellikle Lisa'yı. Derginin aldığı reklamlarla ilgili hâlâ ciddi anlamda iyi bir gelişme olmamıştı ve her ne kadar sinirleri çelikten yapılmış olsa da tedirgin olmaya başlıyordu.

"Az önce aradılar," dedi Bayan Morley, Jack'in yeniden ofisinden çıktığını görünce. "On dakika sonra burada olacaklar."

"Teşekkürler Bayan Morley."

"Onlar gelmeden önce içmen için bir kahve hazırlamamı ister misin?" diye sordu Ashling.

Jack koyu renk gözlerini Ashling'e çevirdi. "Hayır," dedi en huysuz edasıyla. "Kahve toplantı sırasında uyanık kalmama neden olur."

Boş ver öyleyse diye düşündü Ashling. Bütün sempatisi yok olmuştu.

"Ashling şuna bir bak," diye araya girdi Gary. Ashling onun masasına doğru ilerleyip Gary'nin elindeki kâğıtlara

baktı. Makaleyi ve fotoğrafları nasıl düzenlediğini görünce hayran olmamak mümkün değildi. Sayfa tam bir sanat eseri olmuştu. Başlıkların yerleştirilişi, hafif erotik resimlerin dağılımı... Her şey harikaydı.

Gary sayfaların çıktısını aldı ve Lisa'ya götürmesi için Ashling'e verdi. Lisa tek bir yorum dahi yapmadan sayfaları inceledi. Sessizlik o kadar uzun süre devam etti ki, Ashling'in heyecanı endişeye döndü. Yanlış mı yapmıştı? Belki de Lisa'nın istediği bu değildi.

"Şurada bir yazım hatası var," dedi Lisa. Sesinin tonu dümdüzdü. "Ve şurada. Ve şurada." Sayfanın sonuna geldiğinde onları Ashling'e uzattı. "Fena değil."

"Fena değil mi?" Ashling irkildi. Bu işe ne kadar emek harcadığını, ne kadar telaşlandığını anlamıyor muydu bu kadın?

"Evet, fena değil," dedi Lisa sabırsızca. "Düzeltmeleri yaptıktan sonra yerleştirebilirsiniz."

Ashling ağlamak üzereydi. O kadar büyük hayal kırıklığına uğramıştı ki. Fena değil sözünün Lisa için büyük bir iltifat olduğunu bilmiyordu o sıralar. *Femme*'de çalışanlar "Sen ne yaptığını sanıyorsun, bu okuduğum en berbat şey, fare kadar beynin yok mu?" gibi azarlara alışkın olduklarından fena değil lafını sevinçle bağırlarına basarlardı.

Derken Lisa konuyu tamamen değiştirdi. Rasgeleymiş gibi davranmaya çalışarak bir süredir aklını kurcalayan soruyu sordu: "Dün birlikte olduğun o adam kimdi?"

"Hangi adam?" Ashling kimden bahsettiğini gayet iyi biliyordu ama istediği yanıtı onu kıvrandırmadan vermeye niyeti yoktu.

"Sarışın. Onunla birlikte çıktınız."

"Ah, Dylan." Ashling başka bir şey söylemedi. Durumdan hoşlanıyordu.

"İyi de o kim?" diye sormak zorunda kaldı Lisa.

"Eski bir arkadaş."

"Bekâr mı?"

"En iyi arkadaşımla evli. Yani makalemden hoşlandın mı?" diye sordu dikkafalılık ederek.

"Sana fena olmadığını söyledim." Lisa aynı soruyu tekrar tekrar duymaktan rahatsız olduysa da bunu belli etmedi. Ama ardından söyledikleriyle yaraya tuz serpti. "Sanırım bunu düzenli bir bölüm haline getireceğiz. Ekim sayısı için de erkeklerle tanışmakla ilgili bir makale hazırlamaya başla. İlk toplantıda ne önermiştin? Randevu servisine gitmek mi? Binicilik kulübüne üye olmak? İnternet?"

Her şeyi hatırlıyor diye düşündü Ashling. Önceki haftaki çabasını her ay tekrarlamak zorunda kalma fikri gözüne korkunç görünüyordu. Üstelik iltifat bile kazanmamıştı.

"Ya da komedi gösterilerinde erkeklerle tanışmakla ilgili bir şeyler hazırlayabilirsin," dedi Lisa yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

Ashling bu kinayeli laftan rahatsız olmuştu.

"Seni hâlâ aramadı mı?" diye sordu Lisa aniden.

Ashling utanarak kafasını iki yana salladı. Lisa'yı aramış mıydı? Büyük ihtimalle. Birkaç saniye sonra dayanamayarak sordu. "Seni aradı mı?"

Lisa da kafasını hayır anlamında iki yana salladı.

"Kahrolası!" dedi Ashling komik bir öfkeyle.

"Kahrolası," diye ona katıldı Lisa beklenmedik bir kıkırdamayla.

"Erkekler!" diye devam etti Ashling.

Lisa bir kahkaha attı. "Erkekler!"

Biraz ilerilerinde ayakta duran Kelvin ne olduğunu anlamak için onlara baktı. "Ne var?"

Bu laf ikisinin birden yeniden kahkaha atmaya başlamasına yetti. Deliler gibi gülüyorlardı.

Gözlerinden yaşlar gelmeye başlamış olan Lisa nefes almaya çalışarak Ashling'e döndü. "Bu öğleden sonra bir makyaj tanıtımına davetliyim. Gelmek ister misin?"

"Neden olmasın?" dedi Ashling.

Makyaj tanıtımını Source firması düzenliyordu. Zaten çok büyük bir firmaydılar ve mankenlerden genç kızlara kadar hemen herkes ceplerindeydi. Çok pahalı olan ürünlerinin tamamen organik olduğunu iddia ederlerdi. Paketler yeniden dönüştürülebilir malzemeden yapılıyordu ve gelirlerinin bir kısmını ağaçlandırmaya harcadıkları konusunda büyük patırtı yaparlardı.

Aslında harcadıkları para tam da vergiden düşebilecekleri rakam olan paket başına 0,003 sentti ve toplamda bin sterlini bile bulmayabilirdi. Ama insanlar bilseler bile buna aldırmazlardı çünkü satın aldıkları şey 'Source, doğayla dost' fikriydi, onun gerçek olup olmaması -ya da ne kadar gerçek olduğu- çok da umurlarında olmazdı.

Tanıtım Lisa'nın taksi çağırmaları için ısrar edeceği kadar uzak mesafedeki Morrison Oteli'nde yapılıyordu. Yürüseler daha hızlı giderlerdi çünkü trafik her zamankinden bile berbattı. Lisa aldırmıyordu, Londra'dayken hiçbir yere yürüyerek gitmezdi ve burada da statüsünün gereğinin bu olduğunu düşünüyordu.

Oteldeki salonlardan biri eski moda bir eczaneye dönüştürülmüştü. Source kızları beyaz doktor önlükleri giymiş sahte eczane rafları önünde poz veriyorlardı. Çevrede camdan sahte ilaç şişeleri vardı.

"Ne kadar anlamsız bir tanıtım yolu," dedi Lisa Ashling'in kulağına. "Üstelik yeni sezonun makyaj malzemelerinden bahsederlerken sanki kansere tedavi bulmuş gibi konuşuyorlar. Önce bir şeyler içelim! Meyve suyu mu?" Lisa istemeden garsona bağırmıştı. "Başka neyiniz var?"

Başka bir garsona gelmesini işaret etti. Bu seferki ellerinde gümüş kaplardan çıkan opak tüplerin olduğu bir tepsi taşıyordu. "Oksijen?" Lisa bu durumdan hiç hem de hiç hoşlanmamıştı. "Huysuzluk etme. Cici bir çocuk ol ve bana bir kadeh şampanya getir."

"İki olsun," dedi Ashling.

Kimsenin oksijen falan istediği yoktu aslında. Bir tek Sunday Independent'tan Dan denemeye karar verdi ve hemen akabinde o kadar çarpıldı ki, yere uzanmak zorunda kaldı. Şehirliler için oksijen alkolden daha sert bir malzemeydi. Dan yerde yatarken yanından geçenler gülümseyerek ona bakıyorlardı. Tam bir İrlandalı sarhoşa benziyordu çünkü.

"Hadi gel," dedi Lisa en sonunda Ashling'e. "Tanıtımı dinlemeye gitmemiz gerekiyor. Ardından hediyelerimizi verecekler."

Lisa haklı, diye düşündü Ashling. Kendileri için tanıtımı yapan Caro bir kozmetik tanıtımcısı için fazla ciddiydi.

"Bu sezon herkes parlak görünecek," dedi göstermek için göz farını elinin tersine sürerken.

"Geçen sezon da böyleydi," diye meydan okudu Lisa.

"Geçen sezon *hafif* parlaktı," dedi Caro en ufak bir tebessüm etmeksizin.

Lisa ve Ashling birbirlerine bakarak gülmemek için kendilerini zor tuttular. *Böyle şeylere birlikte gülebileceğin birinin olması hoş,* diye düşündü Lisa.

"Bu sezon yepyeni bir kahverengi-kızıl ruj piyasaya sürüyoruz ve bu konuda çok heyecanlıyız. Ayrıca bildiğiniz gibi hayvanlar üzerinde test etmeden üretilen ürünlerimizle gurur duyuyoruz."

Uzun bir monoloğun ardından tanıtım sona erdi ve Caro yeni sezonun ürünlerinden oluşan bir paket çıkartıp Lisa'ya uzattı. Ama Ashling ve Lisa uzaklaşmayınca açıklama yapma gereği duydu. "Her tanıtım için bir tane. Bizim Source'daki felsefemiz aşırılığın ve israfın önüne geçmektir."

Ashling ve Lisa yanıt vermek için birbirleriyle bakıştılar.

"Biliyordum," dedi Lisa çıkışa doğru süzülürken. Paketi koltuğunun altında taşıyarak salondan çıktı, koridorda ilerledi hâlâ yerde uzanan oksijen sarhoşu Dan'in yanına gelene kadar da durmadı.

"Hoş ayakkabılar," diye mırıldandı Dan.

Otelden yeterince uzaklaştıklarına kanaat getirdiğinde durdu ve hediye paketini açtı. Ashling tedirgin gözlerle bedava ürünlere bakıyordu.

"İçinde neler olduğuna bağlı," dedi Lisa. Neden yalnız çalışmayı sevdiğini şimdi hatırlamıştı. Yalnız çalıştığınızda paylaşmanız gerekmezdi. Kutuyu incelerken bir yandan da konuşuyordu. "Göz farını alabilirsin. Hey, parlak!!!"

Bu espri aynı zamanda farın ikisinin de kullanacağı bir şey olmadığına işaret ediyordu.

"Ayrıca dudak parlatıcısını da alabilirsin. Ben kremi ve göz kalemini alacağım."

"Ya ruj?" diye sordu Ashling midesi kasılarak. Asıl ödül rujdu. Harika matlıktaki yeni kahverengi ruj.

"Ruju ben alacağım," dedi Lisa. "Ne de olsa patron benim."

Bilmez olur muyum, diye düşündü Ashling ofise dönerlerken.

26

Salı akşamı Ashling kulüpteki salsa dersine gitti. Daha önce olduğu gibi kadınların sayısı erkeklerden fazlaydı. Neredeyse on katı! Yeterince erkek olmadığından bir kadınla dans etmek zorunda kaldı. Yabancı kadın Ashling'e kulübe sık sık gelip gelmediğini sordu.

"Bu ilk dersim," dedi Ashling.

"Ah, pardon. Her neyse, bir hobi sahibi olmak hoş, öyle değil mi?"

Dersten sonra suratı yorgunluktan kıpkırmızı olan Ashling telesekreterini kontrol etmek için eve döndüğünde hiç mesaj yoktu. Eh, neyse, önünde hâlâ çarşamba günü vardı. Oyun henüz bitmiş sayılmazdı.

Mutfağa gidip yiyecek bir şeyler aradı, Marcus'un telefon numarasını kaybetmiş olup olamayacağını düşündü. Ama hayır. Bu numarasını Marcus'a ikinci verişiydi, bu da kaybetmiş olma ihtimalini büyük ölçüde ortadan kaldırıyordu.

Buzdolabını kontrol etti: Yarım paket tortilla, bir paket siyah zeytin, ananas konservesi, sekiz dilim yarı bayat ekmek. Ertesi gün kesinlikle süpermarkete gitmesi gerekiyordu.

Canı sıcak bir şeyler istediğinden ekmekleri ekmek kızartma makinesinde kızarttı. Marcus'a öfkelenmeye başlıyordu. Durduk yere hayatına girmiş, koca bir boşluk yaratmış, sonra neler olduğuna bakmak için dahi aramamıştı. O hayatına girmeden önce gayet iyi durumdaydı.

Niye aramıyordu ki? Onu sahnede gördüğünden beri adamla ilgili fikirleri tamamen değişmişti. Yanına bile yaklaşmayacağı bir adamdan arzulanan bir erkeğe dönüşmüştü. Hatta artık kendisinin Marcus Valentine'i hak edip etmediğini dahi düşünmeye başlamıştı.

Kızarmış ekmeğin yarısına geldiğinde telefon çalınca kalbi duracak gibi oldu. Yüzündeki kırıntıları temizleyerek odanın diğer ucuna geçti ve telefonu açtı. Beklentiden nefesi kesilmişti ama şansına arayan Clodagh'tı.

"Evde misin?" diye sordu Clodagh.

"Öyle olduğum belli olmuyor mu?"

"Ah, onu demek istemedim. Yani uğrayabilir miyim?"

Ah, hayır. Ashling'in ruhu kararır gibi oldu. Kötü haber geliyor diye geçirdi içinden. Derhal ailesini arama planlarından vazgeçti çünkü bir günde sadece belirli bir miktar moral çöküşünü kaldırabilirdi.

"Elbette gelebilirsin," dedi arkadaşına. "Akşam evdeyim."

"Bir saatliğine Ashling'e gidiyorum," diye seslendi Clodagh salonda yarı çıplak televizyon izleyen Dylan'a.

"Öyle mi?" Dylan şaşırmıştı. Bu sıra dışı bir durumdu çünkü Clodagh çok ender olarak akşamları dışarı çıkardı. Ve asla kendisi olmadan çıkmazdı. Ne var ki daha yanıt veremeden karısı kapıyı çarpıp çıkmıştı bile. Nissan Micra'nın motorunun sesi duyuldu.

"Seninle konuşmam gerek," dedi Clodagh Ashling'in dairesine girer girmez.

"Bunu tahmin ettim," dedi gülümsemeye çalışan Ashling.

"Bana bir iyilik yapman gerek."

"Elimden geleni yaparım."

"Kapının önünde bir evsizin oturduğunu biliyor musun?" Clodagh aniden konuyu değiştirmişti. "Bana merhaba dedi."

"Büyük ihtimalle Boo'dur. Genç, kahverengi saçlı, gülümseyen?"

"Şey evet, ama..." Clodagh şaşırmıştı. "Onu tanıyor musun?"

"Çok yakından değil ama geçerken sohbet ediyoruz."

"O büyük ihtimalle bir uyuşturucu bağımlısı!!! Seni bıçaklayabilir bile ya da uyuşturucu bağımlıları bugünlerde ne yaparlarsa... Dairene gizlice girebilir, sana tuzak kurabilir..."

"O uyuşturucu bağımlısı değil."

"Nereden biliyorsun."

"Bana söyledi."

"Sen de inandın mı?"

"Anlaşılıyor," dedi Ashling kendinden emin. "Birinin sarhoş ya da uçuyor olup olmadığını onlarla konuştuğunda anlarsın."

"Öyleyse neden evsiz?"

"Bilmiyorum," diye kabul etti Ashling. Sormanın kaba olacağını düşünmüştü. "Çok nazik biri. Oldukça da normal. İçseydi ya da uyuşturucu kullansaydı da onu suçlamazdım evsiz olmak korkunç olmalı."

Clodagh aldırmaz bir edayla dudaklarını ıslattı. "Bu insanları nereden buluyorsun bilmiyorum. Ama dikkatli ol, olur mu? Her neyse, seninle konuşmalıyım. Bir karar verdim."

"Nedir?" *Antidepresanlara başlamak mı? Dylan'ı terk etmek mi?*

"Zamanı geldi." Clodagh koltuğa doğru ilerledi. "Zamanı geldi..."

"Neyin zamanı geldi?" Ashling'in sinirleri gerilmişti.

"İşe dönmeye karar verdim," diye sözünü bitirdi Clodagh.

Ashling'in beklediği bu değildi. Çok daha kötüsüne hazırlamıştı kendini.

"Ne? İşe mi gireceksin?"

"Neden olmasın?" dedi alınan Clodagh.

"Neden, doğru soru bu. Neden böyle bir karar aldın?"

"Bir süredir bunu planlıyordum. Bütün enerjimi çocuklara harcamamın sağlıklı olmadığını düşünüyorum." Clodagh içten içe bu isteğin aslında nereden kaynaklandığını biliyordu. "Yetişkinlerle daha fazla zaman geçirmek istiyorum."

"Benimle bütün konuşmak istediğin bu muydu?" Ashling kontrol etme ihtiyacı duydu.

"Başka ne olacaktı ki?" Clodagh şaşırmış görünüyordu.

"Hiçbir şey." Ashling Dylan'ı gördüğü yerde boğabilirdi. Görünüşe göre Clodagh'ın sorunu depresyon falan değil bildik can sıkıntısıydı. "Ne tür bir iş düşünüyorsun?"

"Henüz bilmiyorum," diye itiraf etti Clodagh. "Çok da önemli değil. Herhangi bir şey olabilir. Yine de," diye ekledi dürüstçe, "ne olursa olsun birilerinden emir almaya alışmamın zaman alacağını biliyorum."

Ashling kendini olayların bu beklenmedik dönüşüne alıştırmaya çalışırken Clodagh son zamanlarda neler yaptığını anlattı. Ev kadınlarının kendi işlerini kurmalarıyla ilgili kitaplardan okuyordu. Örneğin kek pişirme endüstrisinde herkese yetecek kadar yer vardı. Ya da kadınlar için bir sağ-

lık kulübü kurmak... Kitaplar her şeyin çok kolay görünmesini sağlıyorlardı.

Bankalar kredi veriyordu, teyzeler ve görümceler çocuklara bakıyorlardı, komşular garajını dükkâna çevirmenize ses çıkartmıyordu. Ve insanlar akın akın her ne satıyorsanız onu alıyorlardı. İşlerin sonunda genelde devreye bir de erkek giriyordu.

Ama senin bir erkeğin var, diye hatırlattı kendine Clodagh.

Evet ama...

Yani kendi işini başlatabilirdi. Onu durduran neydi?

Dürüst olmak gerekirse hiçbir şey. Herhangi birinin onun pişirdiği herhangi bir yemeğe para ödeyeceğinden şüpheliydi. Neredeyse her seferinde pişirdiği yemekleri yemeleri için Craig ve Molly'ye, kendi çocuklarına rüşvet vermek zorunda kalıyordu. İnsanların kendisinin açtığı restorana gelip deli gibi para harcayacaklarını hayal bile edemiyordu. Mikrodalga yemeklerle servet kazanılmazdı.

El işlerine gelince – el işi yapmaktansa yeniden çocuk doğurmayı tercih ederdi. Sağlık kulübünün nasıl kurulacağına dairse en ufak bir fikri bile yoktu.

Clodagh kendisi için para kazanmanın yolunun sıra dışı olması gerektiğini keşfetmiş ve akılına gelen her yere özgeçmişini yollamayı tasarlamıştı. İşte Ashling burada devreye giriyordu.

"Özgeçmişimi yazmama yardım eder misin?" diye sordu. "Ayrıca Dylan'ın bunu bilmesini istemiyorum. En azından şimdilik. Gururu incinebilir. Eve ekmek getiren kişinin kendisi olması fikrinden fazlasıyla hoşlanıyor."

Ashling tam olarak ikna olmamıştı ama aldırmamaya karar verdi. "Tamam. Ne gibi hobilerin olduğundan bahsedeceğiz? Çocuk bakmak? Alışveriş?"

"Güzel görünmek," diyen Clodagh kıkırdadı. "Ve insan kurban etmek."

Gülümseyen Ashling yine de sormadan edemedi. "İyi olduğuna emin misin?"

"Artık iyiyim. Dürüst olmak gerekirse uzun süredir iyi değildim ve bundan rahatsız olmaya başlamıştım."

'Belki de Dylan saçmalamıyordu' diye karar verdi Ashling. Belki de endişelenmek için geçerli sebepleri vardı.

"Ama şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorum." Clodagh'ın neşesi tamamen yerine gelmişti. "Her şey yoluna girecek... Hey," aniden bir şeyi hatırlamıştı. "Dylan cumartesi bizim için bebek bakıcılığı yapacağını söyledi."

Yani 'Clodagh'ı neşelendirme operasyonu' başlamış mıydı?

"L'Oeuf'e gidiyoruz." Clodagh halinden memnundu. "Birlikte lüks bir restorana gitmeyeli yüzyıllar olmuştu."

"Şey, Ted'in de benimle beraber çocuklara bakmasına itirazın olur mu?" Clodagh'ın buna kesinlikle karşı çıkmasını umuyordu.

"Ted? Ufak tefek esmer arkadaşın mı?" Clodagh düşündü. "Tamam, neden olmasın. Oldukça zararsız görünüyor."

27

Ashling, Clodagh'ın özgeçmişini yazmak için erkenden kalktı ve hazırladığı CV'nin görünüşünün düzenlemesi için Gary'ye verdi. Gary'nin çıktı almasını beklerken zihninden 'Ashling Valentine' diye düşündüğünü fark ettiğindeyse şok oldu. Büyü artık! En iyisi işe dönmek. Ama bunun yerine daha da korkunç bir şey yaptı ve ailesine telefon etti. Babası açtı telefonu.

"Baba, ben Ashling."

"Ah, selam." Kızının sesini duyduğu için çok mutlu olduğu belli oluyordu. "Nasılsın?"

"Çok iyiyim. Peki sizde işler yolunda mı?"

"Hiç daha iyi olmamıştı. Söylesene ne zaman bizi görmeye geleceksin? Bu hafta sonu gelme şansın var mı?"

"Henüz gelemem." Ashling'in içini suçluluk duygusu kapladı. "Şu sıralar hafta sonları da çalışmak zorundayım."

"Buna üzüldüm, kendini fazla yormamaya dikkat et. Anladığım kadarıyla yeni işin iyi gidiyor."

"Çok iyi."

"Bekle, annen de seninle konuşmak istiyor."

"Dinle baba, şu an gerçekten konuşamam, işten arıyorum. Akşamüstü yeniden ararım. Hepinizin iyi olmasına sevindim."

Sonra telefonu kapattı. Kendini biraz iyi biraz kötü hissediyordu. Aradığı için rahatlamıştı ve birkaç hafta aramasa da idare edebileceğini biliyordu. Suçluluk hissediyordu çünkü onlara istediklerini verememişti. Bir sigara yakıp derin bir nefes çekti.

Lisa geç kalmıştı.

"Neredeydin?" diye sordu Trix. "Herkes seni arıyor."

"Sen benim yardımcımsın, bilmen gerekir," dedi Lisa sabırsızca. "Randevu defterime bak."

"Ah, randevu defterin," dedi Trix. "Elbette." Sayfaları çevirip yüksek sesle okudu. "Deli Frieda Kiely ile röportaj. İşte oradaymış çocuklar."

"Aynen öyle," dedi Lisa herkesin -özellikle Mercedes'in- duyabileceği kadar yüksek sesle. "Frieda Kiely'yi atölyesinde ziyaret ettim. Çok hoş bir kadın. Kesinlikle çok tatlı."

Aslında kadın tam bir kâbustu. Grotesk, komik bir kâbus. Tatsız, hiperaktif, gerçekten deli. Öyle ki, Lisa nasıl olup da tasarım yapmayı sürdürebildiğine şaşırmıştı.

Lisa atölyeye vardığında Frieda kendi elbiselerinden birini giymiş, kanepede uzanıyordu. Uzun gri saçları açıktı. Yerde kanepenin kenarında McDonalds yemek paketi vardı ve kadın paketin içindekilerle oynuyordu. Lisa randevusunu sabahtan Frieda'nın asistanıyla omaylamış bile olsa Frieda, onu gördüğünde böyle bir randevunun var olmadığı konusunda ısrar etmişti.

"Ama asistanınız..."

"Asistanım," diye üste çıktı Frieda, "işe yaramayan bir moron. Onu kovmalıyım. Elaine, ya da adın her neyse KOVULDUN! Duyuyor musun beni? Kovuldun. Ama bir kere gelmiş olduğunuza göre," diye aniden ruh halini değiştirdi ve neşeli bir tavır takındı, "neden röportaj yapmayalım."

"Bana kendinizden bahsedebilir misiniz?" Lisa röportaja damardan girmeye karar vermişti. "Nerede doğdunuz?"

"Zog gezegeninde, hayatım," diye yanıtladı Frieda.

Lisa şaşkınlıkla kadına baktı. Gerçi halini göz önünde bulundurunca inanmaya hazırdı. "Eğer elbiselerinizden bahsetmeyi tercih ederseniz..."

"Elbise mi!" diye bağırdı Frieda. "Onlar elbise değiller!"

Değiller miydi? Eğer elbise değilse peki ne diye merak etti Lisa.

"Sanat eseri, moron!"

Lisa moron olarak çağırılmaya iyi tepki vermezdi. Bu darbe kendisi için oldukça sertti. Ama *Colleen*'in iyiliğini düşünmek zorundaydı.

"Belki..." diye söze başladı öfkesini yutarak, "Belki de bana neden bu kadar başarılı olduğunuzu anlatabilirsiniz."

"Neden? Neden mi?" Frieda'nın gözleri hoşnutsuzlukla Lisa'yı süzdüler. "Çünkü ben bir dahiyim. İşte bu yüzden. Çünkü kafamın içinde sesler duyuyorum."

"Belki de bir doktora görünmelisiniz." Lisa kendine engel olamamıştı.

"Ben sadece ruhani danışmanlarımla konuşurum, seni salak. Onlar da bana yaratmamı söylüyorlar."

Miniminnacık bir Yorkshire terrieri korkunç sesler çıkartarak odaya girdi.

"Ah, anneye gel tatlım." Frieda köpeğine bir öpücük verdikten sonra McDonalds paketinde kalanları yemesine izin

verdi. "Bu Schiaperelli. Benim ilham perim. Onsuz deham yok olup giderdi."

Lisa köpeğin başına korkunç bir kaza gelmesini umdu. Schiaperelli de bunu hissetmiş olacak ki, bir sıçrayışta Lisa'nın yanına gidip elini ısırdı.

Frieda Kiely eğleniyordu. "Kötü gazeteci elini sevgili köpeğimin ağzına mı sokmuş?" Lisa'ya baktı. "Eğer Schiaperelli hasta olursa seni dava ederim. Seni ve temsil ettiğin şu gazeteyi."

"Gazete değil, bir dergi. *Colleen*. Donegal'da..."

Frieda dinlemek yerine elini sallayarak asistanını çağırıyordu. "Neredesin! Bu binada biri lale kokuyor! Kim olduğunu bul ve ondan kurtul! Sana lale kokusuna dayanamadığımı söylemiştim."

Asistan kapının önünde belirdi. "Hayal görüyorsun, kimse lale kokmuyor."

"Kokuyu alabiliyorum. Kovuldun."

Lisa eline baktı. Pis köpek elinde diş izlerini bırakmıştı. Bu kadarı yeterdi. Bu deli kadın üzerine bir yazı yayınlamalarına imkân yoktu.

Dış ofiste, aslında adı Flora olan asistan Lisa'nın elini özel bir yağla ovdu. Belli ki köpeğin dişlerini birilerine geçirmesine alışkındılar.

"Seni günde kaç defa kovuyor?" diye sordu Lisa.

"Sayısız. Bazen çok zor biri olabiliyor. Ama bir dahi olduğu için böyle."

"O dahi değil düpedüz deli."

Flora bir an düşündükten sonra gülümsedi. "Öyle de denebilir."

Lisa ofise gitmek için bir taksi çevirdi. Hiçbir koşul altında Mercedes'e haklı olduğunu söyleyerek övünme şansı tanımayacaktı. Frieda Kiely manyak olabilirdi ama yine de...

"Frieda Kiely dünyanın en tatlı kadınlarından biri," dedi *Colleen* çalışanlarına dönüp. "Gerçekten iyi bir ilişki kurduk."

Mercedes'in tepkisine baktıysa da kadının koyu renk gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu.

Yarım saat sonra Jack ofisinden çıkarak Lisa'nın masasına ilerledi. "Londra'dan aradılar."

Harika makyajlı gözlerini adama çevirdi. Berbat bir sabahtı ve açıkçası kendisini daha kötü olmasına hazırlamıştı.

Jack dramatik bir etki yaratmak için önce susup bekledi sonra da kelime kelime konuştu. "L'oreal... Tam... Dört... Sayfa... Reklam... Veriyor!.. Üstelik ilk altı ay boyunca her sayıya!"

Durup verdiği haberin yerine oturmasını bekledikten sonra gülümsedi. Genelde öfkeli olan yüzünde beliren neşe ifadesi dergi çalışanlarına yabancıydı. Asık yüzü aydınlanmış, üzerine farklı bir hava gelmişti. Gözleri ışıl ışıldı.

"Ne tür bir indirimle?" diye mırıldandı Lisa.

"İndirim yok. Sayfa ücretinin tamamını ödeyecekler. Çünkü biz buna değeriz. Ha ha ha ha..."

Lisa kımıldayamıyor, gözlerini Jack'in yüzüne dikmiş duruyordu. Ancak şimdi, işler yoluna girdiğinde, geçen haftalarda nasıl bir baskı altında olduğunu kavrıyordu. Her şeyin mahvolmasına, kariyerinin bitmesine ramak kalmıştı. Zihni bu hissi yaşamasına şimdi, kurtulduğunda izin veriyordu. Jack'in L'oreal'in *Colleen*'e olan güveninin diğer büyük şirketleri de ikna edeceğini ayrıca söylemesine gerek yoktu.

"İyi," demeyi başardı.

Neden Jack bu haberi herkesin önünde söylemek zorundaydı ki? Eğer ofisinde baş başa olsalar kendini onun kollarına atabilir hatta sarılabilirlerdi.

"İyi?" Jack'in gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

"Kutlamalıyız." Lisa kendini toparladı. "Yemeğe çıkmalıyız."

Jack katıldığında mutluluğu daha da arttı. "Bunu yapmalıyız."

Gözleri birbirine kilitlendi.

"Ben bir masa ayarlarım." Trix, diye seslendi neşe içinde, "Öğleden sonraki kuaför randevumu iptal et!"

Aynı eski günlerdeki gibi.

"Hazır buradayken Jack, şuna bir göz at." Lisa ona birkaç kâğıdı uzattı.

Uzaktaki masasından her şeyi pür dikkat izleyen Ashling, Lisa'nın uzattığı kâğıtların salsa makalesi olduğunu anladı.

"Sana bu dergiyi harika bir dergi yapacağımı söylemiştim." Lisa ona bakıp bir kahkaha attı.

"Gerçekten de öyle," dedi makaleyi okuyan Jack. "Bu mükemmel bir yazı."

Ashling sabırsızca izliyordu. Bir şekilde Lisa, Ashling'in işinin bütün başarısını kendine mal etmeyi başarmıştı. Bu adil değildi. Ama ne yapabilirdi ki? Hiç. Yüzleşmek için fazlasıyla korkaktı. Ama nasıl olduysa birden "Beğenmene sevindim!" Lafının çıktığını duydu kendi ağzından. Sanki dudakları onun kontrolü dışında hareket etmişlerdi. Olağan davranmaya çalıştı ama ok yaydan çıkmıştı bir kere.

Şaşıran Jack Ashling'e döndü.

"Onu ben yazdım," özür dileyen bir tavırla. "Beğenmene sevindim," diye de ekledi ikna olmamış bir tonla.

"Ve düzenlemeleri de Gary yaptı," diye araya girdi Lisa. "Konsepti de ben buldum. Takım çalışmasıyla ilgili öğrenmen gereken şeyler var Ashling." Son sözü Ashling'e değil Jack'e bakarak söylemişti.

Ama Jack seksi fotoğraflara bakıyordu, ardından gözlerini kadından Ashling'e kaydırdı. Koyu renk gözlerinde meraklı bir ifade vardı. Ashling kendisini tedirgin hissetti.

"Demek boş vakitlerinde bunu yapıyorsun Ashling," dedi sırıtarak. "Kirli dans?"

"Hiç de öyle..." Adama vurmak istedi.

"Gerçekten çok güzel yazı. İyi iş çıkartmışsın." Jack bir an sustuktan sonra devam etti. "Sence de öyle değil mi Lisa?"

Lisa önce başka bir şey söyleyecek oldu ama kaçış yoktu. "Evet," demeye zorladı kendini. "Çok iyi bir iş çıkarmış."

Lisa Halo'da kendisi ve Jack için masa ayarladı. Bu işi kendisinin halletmiş olmasına memnundu çünkü Jack'e kalsa kendisini Pizza Hut'da bulabileceğinin farkındaydı.

Çıkmadan yarım saat önce kendisini bayanlar tuvaletine kapattı ve mükemmel görünmek için elinden geleni yaptı. Bugün lavanta rengi Press&Bastian takımını giymiş olması büyük şanstı. En güzel takımı olmasa bile etkileyiciydi. Dergi editörü olarak ne zaman nereye çağrılacağınızı bilemezdiniz, her zaman harika görünmeniz gerekirdi. 'Her zaman hazırlıklı ol', Lisa'nın sloganıydı.

Ne yazık ki açık ayakkabıları rıhtımda yürüyüşe dayanmazlardı. Ofis çevresinde dolaşırken bile her an parçalanacak gibiydiler. Yürünmemesi, durulması gereken ayakkabılardı. Gerçi Lisa'nın bu kadar kullanışsız olmalarına hiçbir itirazı yoktu – bazı şeyler sadece güzel olmak için var olurlar. Hem taksiler ne güne duruyordu.

Aynada kendini inceledikten sonra halinden gayet memnun olduğuna karar verdi. Çantasında taşıdığı göz kalemi

harikalar yaratıyor; gözleri parlak ve büyük görünüyordu. Aveda Masque'ın gönderdiği fondöten muhteşemdi. Alnında tek bir kırışıklık bile yoktu (Londra'dan ayrılmadan hemen önce yaptırdığı Botox sağ olsun). Parlayana kadar saçlarını fırçaladı – fazla uzun sürmedi. Birkaç ay önce keşfettiği saç kremi sayesinde saçları her zaman parlıyordu. Antifrizz saç spreyi de saçlarının yeni fön çekilmiş gibi durmasını sağlıyordu.

Saat bire on kala taksileri geldi ve Jack'le beraber ofisten çıktılar. Jack'le baş başa olacakları için mutluydu. Taksinin arka koltuğunu bacaklarını onunkilere yaklaştırmak ve kaza eseri ona dokunmak için kullanmayı düşünüyordu. Ama arabaya biner binmez Jack'in cep telefonu çaldı ve bütün yolu radyo istasyonunun reklam sorumlusuyla tartışarak geçirdi. Yasak ilişki yaşayan bir rahiple ilgili haber yapmışlardı ve reklam verenler bundan hoşnut olmamıştı. Ne yazık ki Jack'le yakınlaşma fırsatı hiç doğmadı.

"Sorunun ne olduğunu anlamıyorum," diyordu Jack telefona. "Asıl bugünlerde ilişkisi olmayan bir rahibe rastlamak zor. Aslında biz o haberi neden yapmıştık ki?"

"Nasılsın Lisa?" diye sordu taksi şoförü. "Bir daire bulabildin mi?"

Lisa öne eğildi. Kendisiyle ilgili bu kadar gizli bilgilere sahip olan bu adam da kimdi? Derken taksi şoförünün Dublin'deki ilk gününde evleri gezerken onu dolaştıran şoför olduğunu anladı.

"Evet, South Circular'da küçük bir ev buldum," diye yanıtladı nazikçe.

"South Circular?" Onaylar biçimde kafasını salladı. "Dublin'in bütün kimliğini kaybetmemiş semtlerinden biridir."

"Evet çok hoş bir yer," diye katıldı Lisa.

Ardından yanıtını bilmek istediği bir şey hatırladı. "Peki sen şu on dört yaşındaki kızına sataşan kız çetesiyle yüzleştikten sonra ne oldu? Geçen sefer o hikâyeyi bitirmeye vaktin olmamıştı."

"O zamandan sonra bir daha kızıma dokunmadılar." Gülümsedi. "Zorlu bir kızdır."

Lisa arabadan inerken seslendi, "Benim adım Liam. Eğer isterseniz duraktan beni istetebilirsiniz."

Kalabalık restorandaki harika masalarına otururlarken Jack telefonla konuşmayı sürdürüyordu. Bu, Lisa'nın hoşuna gitti. Jack takım elbisesini yolda bulmuş gibi görünebilirdi ama telefonla konuşurken sesi otoriter çıkıyordu. Çevre masalarda oturanlar Jack'in halini gördükten sonra telefonlarına uzanıp birkaç gereksiz telefon görüşmesi yapma zorunluluğu hissettiler.

Saat beşe kadar bir çözüm üreteceğine söz verdikten sonra Jack telefonu kapatabildi. "Bunun için özür dilerim, Lisa."

Ama telefon konuşması işini görmüştü. Jack yeniden ciddi, somurtkan bir insandı ve bu haliyle flört etmenin imkânı yoktu. Yine de Lisa şansını zorlayacaktı.

"Bize," dedi kadeh kaldırırken ve gülümsedi. Sonra da Jack'in kafasını karıştırmak için ekledi, "*Colleen*'in başarısına."

"Buna içerim." Kadehini kaldırıp gülümsemeyi başardıysa da kafasının meşgul olduğu belliydi. Tek konuşmak istediği işti. Okuyucu profili, baskı ve kitap sayfası yapmanın maliyeti. Halo'nun şık ortamına yakışan konular değil. Salatalar geldiğinde de durum değişmedi. Jack çatalını salatanın kıvrımlarına saplamak için boğuştuktan sonra pes etti.

"Kendimi zürafa gibi hissediyorum."

Lisa oyunbozanlık yapmadı. İyi haberlerin geldiği neşeli ortamı yeniden kurgulamak o an için mümkün değildi. Jack çok meşgul, çok baskı altında ve çok yorgundu. Lisa ise öğle yemeğine gelmeyi kabul ettiği için bile minnettardı. Ve eğer Jack iş konuşmak istiyorsa iş konuşurlardı.

Her şeyi kendi lehine çevirebilme yeteneğinin verdiği avantajla o anın dergide Marcus Valentine'e bir köşe verme konusunu konuşmak için uygun olduğuna karar verdi. O köşe başka reklamlar almalarını sağlayabilirdi.

"Bizim için her ay köşe yazısı yazacağını söyledi mi?" diye sordu Jack neredeyse büyülenmiş olarak.

"Tam olarak değil... Henüz." Güvenle gülümsedi. "Ama yazacak."

"Ben ayarlamaları yaparım. Harika fikirler ortaya atıyorsun."

Ancak restorandan ayrılma vakti geldiğinde Jack yeniden sakin ve normal bir insana dönüştü. "Söylesene, ısıtıcın nasıl çalışıyor?" Gözlerinde öğlenki muzip ışıltı vardı.

"Harika." Lisa göz kırptı. "Ne zaman istersem sıcak uzun duşlar alabiliyorum." Uzun ve sıcak kelimelerini vurgulayarak söylemişti.

"Güzel," dedi Jack ilgili bir edayla. "Güzel."

Lisa, DKNY marka çantalı garip görünüşlü hardal rengi saçlı kadınla çarpıştığında işten eve varmak üzereydi. Lisa'nın DKNY çantası. En azından küçük kızlardan birine, Francine'e verene kadar öyleydi. Kadının görünüşüne biraz daha dikkatli bakınca onun Francine'in annesi -Kathy?- olduğunu tahmin etti.

"Selam Lisa, nasılsın?"

"Teşekkürler, iyiyim," dedi Lisa bozuntuya vermeden. Çevredeki herkes nasıl oluyor da adını biliyordu?

"İşten yeni çıktım. Harbison'dan. Eline otuz kâğıt tutuşturup güle güle diyorlar." Kathy garsonluktan bahsediyor gibiydi. Yüz sterlinlik çantayı Lisa'ya doğru salladı. "Görüşürüz."

O anda Lisa'nın aklına bir fikir geldi. "Umm, Kathy. Kathy, öyle değil mi? Temizlik işiyle ilgilenir misin?"

"Hiç sormayacağını düşünmeye başlamıştım!"

"Ah, neden?"

"Eee, sen çalışan bir kadınsın, temizliğe ne zaman vaktin olacak?" Kathy'nin asıl söylemek istediği Francine'in evi gördükten sonra leş gibi olduğu haberini getirdiğiydi. "Bizimkinden bile kötü durumda," demişti kızı.

Ashling'se çarşamba akşamını Phelim'in annesi için bir kâseyi hediye paketi yapmakla geçiriyordu.

"İşim bitti," diye dalga geçti.

Ama kâseyi götürmeye gittiğinde Bayan Egan'ın mutfağında saatlerce oturup aynı hikâyeleri dinlemek zorunda kaldı.

"Phelim bu işlerden hiç anlamıyor. Seninle evlenmeliydi."

Ashling'in kendisine katılmasını bekledi ama ilk kez Ashling onu onaylamadı.

Eve döndüğünde telesekreterinde hiç mesaj yoktu. Kahrolası Joy ve onun kural kitabı.

"Saat daha dokuz," dedi Joy Ashling'i ziyarete geldiğinde, "bu kadar karamsar olma. Hâlâ bir yığın zaman var. Bir şişe şarap aç da sana Mick'in dün gece neler söylediğini anlatayım."

Ashling, Joy ve Mick'in iniş çıkışlı ilişkisini takip etmeyi bırakmıştı. En az Jack Devine ve parmak ısıran kız arkadaşı kadar kötüydüler. Şarabı getirdi, kadehleri çıkarttı ve Mick'in Joy'a söylediklerini kelimesi kelimesine dinlemeye başladı.

"...sonra benim gece geç vakitlerde birlikte olmaktan hoşlandığı kadınlardan olduğumu söyledi. Bununla ne demek istediğini düşünüyorsun? Benim, birlikte parti yapılan ama evlenilmeyen kadınlardan olduğumu mu düşünüyor?"

"Belki gece geç saatlerde dışarıda olmayı sevdiğini kastetmiştir."

Joy kafasını salladı. "Hayır, daima bir ima vardır."

"Ted olmadığını söylüyor. Bir erkeğin bir şey söylediğinde tam olarak söylediği şeyi kastettiğini söylüyor."

"O nereden bilecek?"

Her şeyin içinde derin anlamlar aramak o kadar eğlenceli bir işti ki, saat onu yedi geçe telefon çaldığında Ashling bir telefon beklediğini unutmuştu.

"Cevap ver," dedi çalan telefonu işaret eden Joy. Ama Ashling arayanın Marcus olmamasından korkuyordu.

"Alo," dedi dikkatli bir sesle.

"Selam, Ashling'le mi görüşüyorum, komedyenlerin koruyucu azizesi? Ben Marcus, Marcus Valentine."

"Selam," dedi Ashling ve Joy'a telefondakinin Marcus olduğunu işaret etti. "Beni ne diye adlandırdın az önce?"

"Komedyenlerin koruyucu azizesi. Ted Mullins'in ilk gösterisinden önce ona yardım etmiştin, hatırladın mı? O zaman kendime şöyle dedim, bu kız bir komedyen dostu."

Ashling düşündü, evet, komedyenlerin koruyucu azizesi fikrinden hoşlanmıştı.

"Söylesene nasılsın?" diye sordu Marcus. Ashling adamın ses tonundan hoşlandığına karar verdi. O kadar garip bir

adama ait olduğunu asla tahmin edemezdiniz "Son zamanlarda hiç komedi gösterisine gittin mi?"

Ashling kıkırdadı. "Cumartesi bir tanesinde ydim."

"Bana nasıl geçtiğini anlatmalısın." Marcus da güldü.

"Anlatırım."

"Bu cumartesi izlemeye gelme ihtimalin var mı?"

"Yapamam." Sesinde içten bir pişmanlık vardı. Clodagh için çocuk bakıcılığı yapacağını anlatmayı düşündüyse de kendini durdurdu. Adamın onun da bir hayatı olduğunu zannetmesi kötü olmazdı.

"Hafta sonu tatiline mi kaçıyorsun?" Sesinden hayal kırıklığına uğradığı belli oluyordu.

"Hayır sadece cumartesi akşamı doluyum.'

"Ben de, pazar günü."

Konuşmada boşluklar oluşmaya başlamıştı. Her iki taraf da garip davranıyordu.

"Pazartesi nasıl?" diye sordu Marcus aniden.

Ashling yeniden kıkırdadı.

"Anlaşılan artık bir planımız var," dedi Marcus. "Pazartesi seni arayıp her neredeysen oradan almama ne dersin?"

"Pazartesi görüşürüz."

Ashling telefonu kapattı. "Tanrım, pazartesi günü Marcus Valentine'le çıkıyorum." Heyecan içindeydi. "Yıllardır bir randevum olmamıştı. Phelim'den beri."

"Mutlu musun?" diye sordu Joy.

Ashling kafasını sallayarak onayladı. Aslında artık aramış olduğuna göre yeniden Marcus'tan hoşlanmadığı günlere dönme ihtimali vardı. Kadınlar ne garip.

"Tamam o zaman," dedi Joy. "Seni çalıştırmaya başlayalım. Benden sonra tekrar et 'Oh Marcus, Oh Marcus!'"

■■■

Ertesi gün Ashling işe gittiğinde Lisa onu çağırdı. "Hey, tahmin et dün beni kim aradı?"

Ashling gözlerinde zafer parıltılarıyla duran patronuna baktı.

"Marcus Valentine, başka kim olabilir?"

"Evet," dedi Lisa. "Marcus Valentine."

"Bil bakalım ne oldu Lisa. Marcus dün gece beni de aradı."

Lisa'nın ağzı bu beklenmedik haber nedeniyle bir karış açık kaldı. Kendisinin kazanan olduğunu düşünmüştü.

"Ne zaman görüşeceksiniz?" diye sordu Ashling.

"Gelecek hafta bir ara."

"Öyle mi? Ben pazartesi onunla çıkıyorum... Yani daha önce," diye de ekledi Lisa'nın fark etmemesi ihtimaline karşı.

Birbirlerine baktılar.

"Demek ben kazandım." Ashling'in ağzından niye böyle bir cümle çıktığına dair en ufak bir fikri yoktu.

Şaşıran Lisa bir an donup kaldı ama hemen ardından Ashling'i şaşırtan bir neşeyle gülmeye başladı. "Senin adına sevindim."

Bu ruh hali değişimini kavramak Ashling'in birkaç saniyesini aldı sonra o da gülmeye başladı. Ne kadar aptalca davranıyorlardı.

"Tanrım Lisa, onunla aynı nedenlerden ilgilenmiyoruz bile," dedi Ashling nefes almayı becerdiğinde. "Neden bu kadar rahatsız oldun ki?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Lisa. "Herkesin bir hobisi olmalı."

28

Randolph Medya'daki ofisler dönem sonu hararetiyle doluydu. Haziran ayının o cuma günü banka tatili geliyordu (Lisa hazırlıksız yakalanmıştı çünkü banka tatili İngiltere'de bir önceki haftaydı). L'oreal reklamının coşkusu hâlâ devam ediyordu, Jack Devine ortalıkta yoktu ve bir kutu şampanya almışlardı. Bu da okuyucular için düzenlenecek bir yarışma demekti. (En iyi kırmızı şarap Fransa'nın hangi yöresinden?.. Yanıtları mektupla şu adrese yollayın... Bir kişi altı şişe harika şarap kazanacak.)

Lisa şaraplara baktı, saatine baktı -dörde çeyrek var- ve ekibine baktı. Geçen üç hafta boyunca deli gibi çalışmışlardı ve *Colleen* o kadar da fena bir dergi olmayacak gibi görünüyordu. Çalışanların moralini yüksek tutmanın önemini hatırladı. Şey, doğrusunu söylemek gerekirse kendisi içki içme havasındaydı ve sadece kendisi içecek olursa savaş çıkabileceğini tahmin ediyordu.

Teatral biçimde boğazını temizledi. "Şarap isteyen var mı?" Ellerini oyunbaz bir havayla iki yana açtı ve herkesin dikkatini toplayınca da şarapları işaret etti.

"Ama ya yarışma ne olacak?" diye sordu Ashling.

"Kes sesini," dedi Trix Lisa'ya dönerken. "İşi kutlayabiliriz," dedi. "L'Oreal reklamından bir yığın para kazanmamızı."

Israra gerek yoktu. *Lisa yarışma için ayrılan şarapları içebileceğimizi söylüyor,* lafı ofisin her yanına yayılmıştı. Herkes işini gücünü bırakıp gelirken Mercedes bile mutlu görünüyordu.

"Ama hiç bardağımız yok." Lisa'nın neşesi aniden kaçtı.

"Sorun değil." Lisa fikrini değiştirmeden Trix kirli kahve bardaklarını yıkamaya götürmüştü bile. Olabilecek en hızlı biçimde bardakları yıkayıp geri döndü ve doğru düzgün yıkanmamış olmaları da kimsenin umrunda değildi.

"Ne yazık ki yeterince soğuk değil," dedi Lisa.

"Şerefe," dedi herkes. *Colleen* ekibinden olmasa da Kelvin de onlara katılmıştı.

"Şerefe," dedi Lisa. "Sizin de şerefinize Bayan Morley."

Jack'in tatsız sekreteri Bayan Morley de kadehini kaldırdı.

"Hepinize. Son haftalarda harika bir iş çıkardınız."

Ashling ve Mercedes bu lafların Lisa'nın ağzından çıktığına inanamayarak birbirlerine baktılar. Lisa'nın şimdiden sarhoş olduğunu zannederdiniz. Trix dışında herkes içiyordu. Trix ise elindekini çoktan bitirmişti. Diğerlerinin de onu yakalaması uzun sürmedi.

"Bir tane daha açalım mı?" diye sordu Lisa en masum haliyle.

"Açabiliriz, sanırım." Trix ilk yanıt veren oldu.

"Elbette, neden olmasın," dedi Bayan Morley.

Ama tam şişeyi açacaklarken ofisin kapısı açılınca herkes irkildi. Kahretsin!

Eğer Jack onları yarışmanın şaraplarını içerken yakalarsa büyük ihtimalle deliye dönerdi.

Ama gelen Jack değil Mai'ydi. Aşırı yüksek topuklu ayakkabıları üzerinde salınarak ilerliyordu. Beli ipincecikti. Ashling kıskançlıkla içini çekti.

Mai herkesin kendisine bakmasından çok, suçlu görünmelerine şaşırmıştı.

"Jack yok mu?"

Sessizlik devam etti.

"Hayır," diye mırıldandı Bayan Morley. "Televizyon istasyonuna gitti."

"Ah." Mai'nin yüzünden hayal kırıklığı okunuyordu. Çıkmak için arkasına döndüğünde Ashling "İstersen bekleyebilirsin," demekten alıkoyamadı kendini.

Mai hemen geri döndü. "Buna izin var mı?"

"Elbette! Aslında neden sen de bir kadeh almıyorsun?" Bu lafı eder etmez kendini Lisa'nın gazabına hazırlamıştı. Patronunuzun asıldığı büyük patronunuzun sevgilisini içki içmeye davet etmek aptallıktır.

Ama Lisa kızmak yerine ona katıldı. "Evet, hadi bir içki al."

Mesel şu ki, Lisa Mai'yle ilgili her şeyi merak ediyordu. Rakibini tanımak istiyordu.

"Şerefe," diye yeniden kadeh kaldırdılar Mai de şarabını aldığında. Ashling oturması için ona bir iskemle uzattı.

"Çantandan hoşlandım," dedi Lisa. "Lulu Guiness?"

Mai şaşırtıcı ölçüde yüksek sesle kahkaha attı. "Dunnes."

"Dunnes?"

"Bir mağaza zinciri," diye açıkladı Ashling. "Marks&Spencer gibi."

"Daha ucuz," diye ekledi Mai. Harika görünüşüne rağmen bir anda sıradan biri olmuştu.

Lisa kirli fincanları toplamak için dolaşırken Mai safça sordu. "Burası harika bir iş yeri. Bunu her gün yapıyor musunuz?"

Ortalığı isterik bir kahkaha tufanı sardı. "Her gün? Kesinlikle hayır! Sadece özel zamanlarda."

"Jack'e söylemezsin değil mi?" diye sordu Trix.

Mai'nin gözleri kısıldı. "Sence Jack'e laf yetiştirecek birine benziyor muyum?"

"Nerede çalışıyorsun? Ne iş yapıyorsun?" Trix yakaladığı fırsatı kaçırmak istemiyordu.

Mai saçlarını savurdu, gözleri titreşti ve bir anda yeniden gizemli haline bürünmüştü. "Ben egzotik bir dansçıyım."

Bu laf bir anda ofisin her yanına yayıldı. Kulaktan kulağa fısıldanıyordu. "Ne hoş, değil mi?" diyorlardı. "Jack iyi isabet ettirmiş."

"Egzotik dansçı da nedir?" diye sordu Bayan Morley Kelvin'e.

"Sanırım bir miktar çıplaklık içeriyor," diyerek diplomatik bir yanıt vermeye çalıştı Kelvin kadının yaşını göz önünde bulundurarak.

"Yani bir tür striptizci. İyi kazanıyor olmalı," dedi Bayan Morley Mai'yi süzerken.

"Hayır, ben egzotik dansçı falan değilim," dedi Mai yeniden sıradan haline dönerek. "Dalga geçiyorum. Cep telefonu şirketlerinden birinde çalışıyorum. Görünüşümden ötürü insanlar ne zaman işimi sorsalar seksle ilgili bir yanıt bekliyorlar."

"Ne acınası değil mi?" dedi çevresindekiler. "İnsanlar ne kadar ön yargılı."

"Doğru anlamış mıyım?" dedi Bayan Morley. "Striptizci değil miymiş?"

Kelvin başını sallayarak onayladı.

Ne kadar korkuncuz, diye düşündü Ashling.

"Dublin'de doğup büyüdüm. Babam İrlandalı ama annem Asyalı olduğu için erkekler egzotik seks numarası bil-

diğime kesin gözüyle bakıyorlar. Ya da arkamdan ay surat diye bağırıyorlar." Omuz silkti. "Her ne olursa olsun moralimi bozmaya yetiyor."

Şaraplar içilirken sorular da devam etti.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Trix.

"Yirmi dokuz."

"Ne kadardır Jack'le birliktesin?"

"Neredeyse altı aydır."

"Bazen çok korkunç olabiliyor," diye itiraf etti Trix.

"Bir de bana sor. *Colleen*'le ilgili işler başladığından beri daha da kötü oldu. Çok fazla çalışıyor ve çok fazla endişeleniyor. Sonra da beni bırakıp denize açılıyor... Bazen onu hiç göremiyorum. Kötü ruh hali için sizi suçluyorum!"

"Bu çok eğlenceli," dedi Trix. "Çünkü biz de seni suçluyoruz."

Bu sözle Mai rahatsız olmuş gibi iskemlesinde kıpırdandı.

"Özür dilerim, seni utandırdık mı?" diye araya girdi Ashling. Ama hayal kırıklığına uğradı çünkü Mai durumu büyüleyici buluyordu.

"Hayır, önemli değil," dedi. "Ayakkabılarım beni öldürüyor, bunun dışında harika zaman geçiriyorum."

O kadar tatlı, o kadar tazeydi ki Lisa'nın canı sıkıldı. Jack'in kendisine ilgi duyduğu konusunda yanılmadığını biliyordu ama nasıl olup da Mai'den ayrılabileceğini aklı almıyordu.

Jack döndüğünde herkes o kadar içmişti ki, ne yaptıklarını saklama gereği dahi duymadılar.

"Eğleniyor musunuz?" dedi yarı gülümseyerek.

"Şerefebanktatillll," benzeri bir şeyler geveledi Bayan Morley. Son bir saattir durmaksızın şarap devirdiğinden iyice dağılmıştı.

"Öyle görünüyor," dedi Jack.

"Selam Jack." Mai Jack'e vahşi bir gülümseme fırlattı. "Geçiyordum ve merhaba demek için uğramaya karar verdim."

Jack utandı.

Mai ile birlikte ofisine girip kapıyı arkalarından kapattılar.

Trix bardağını kapıya dayayıp dinlemeyi denediğinde herkes güldü. Bardağa ihtiyaç yoktu, Mai'nin sesi her yerden duyuluyordu. "Seni ziyarete geldiğim halde beni nasıl görmezden... Eğer bunun yanına kalacağını sanıyorsan..."

Jack'in söyledikleri duyulmuyordu ama bir şeyler söylüyor olmalıydı çünkü Mai'nin cümleleri arasında boşluklar vardı.

"Çıkışları boşaltın," dedi Kelvin hostes edasıyla.

Ne kadar erken o kadar iyi. Aniden Jack'in ofisinin kapısı açıldı, Mai hışımla dışarı çıktı. Ofisi terk ederken kimseye güle güle demedi.

"Artık şarap içmeyi bitirdiğimize göre ben gidiyorum," dedi Kelvin. "Yetmiş iki saat keyif çatacağım."

Herkes eşyalarını toplayıp dışarı çıktı. Geriye bir tek Ashling ve Jack kalmışlardı. Jack, New York'tan bir telefon beklediği için kalmak zorundaydı ve Ashling, Joy'la altı buçukta buluşacağı için ofisteydi. Beklerken çalışmaya devam etti. Lisa için veri girişlerini düzenlemesi gerekiyordu ve işi bugün ya da üç gün sonra da olsa yapması gerekecekti. Ayrıca içki seansı yüzünden istediğinden azını tamamlamıştı.

"Bırakın, Bayan Her Şeyi Onaran," diye seslendi Jack. "Tatildeyiz. Zaten içkilisin, her şeyi yeniden yapman gerekecek."

"Haklısın," dedi sarhoş olduğunu anlayacak kadar ayık olan Ashling.

"Eve git," dedi Jack.

Saat neredeyse altı olmuştu. Yavaş yavaş eşyalarını topladı. "Uzun hafta sonunda eğlenceli bir şeyler yapacak mısın JD?"

"JD?" diye araya girdi Jack.

"Bay Jack Devine demek istemiştim." Ashling ona taktığı adı ağzından kaçırdığı için utanmıştı. "Hoş bir şeyler yapacak mısın?"

"Bilmiyorum. Pazar günü ailemi ziyaret edeceğim. Gerisi havaya bağlı. Eğer denize açılamazsam evde oturur ve Star Trek izlerim."

"Star Trek? Imm, Uzun yaşa ve saygı göster," diye Vulkan selamından yana şansını denedi Ashling.

Jack şaşırdı. "Mantıksız, Kaptan Her Heyi Onaran. Bu hafta sonu hiç saygı duyma işlemi yapmayacağım."

"Neden?"

Ani bir utançla itiraf etti. "Kız arkadaşımın kızgın olduğu gözünden kaçmamıştır."

Ashling kendine engel olamadı. Alkol konuşuyordu. "Neden onunla sürekli kavga ediyorsun? O hoş biri. Biraz çaba harcasan olmaz mı? Seni hiç göremediğini çünkü sürekli denize açıldığını söylüyor. Belki de daha az..."

O anda patronuna özel hayatıyla ilgili öneriler verdiğini fark ederek sustu. Hem utanmış hem de Jack'in öfkelenebileceğinden korkmuştu. Ama Jack bir kahkaha attı. Tatsız bir kahkaha.

Çok geç olmakla birlikte Ashling her hikâyenin iki yüzü olduğunu hatırladı. "Yani. Yani öyle değil mi?"

"Burada olmadığı için kendini savunamayacak birinden yakınmam doğru olmaz," dedi Jack.

"Yani denize açılmıyorsun?"

"Açılıyorum."

"Ama..." O zaman Ashling belki de neler olduğunu çözdüğünü düşündü. "Sorduğun zaman sana denize açılabileceğini söylüyor sonra açılınca da kızıyor. Öyle mi?"

Bir an kararsız kaldıktan sonra Jack yanıt verdi. "Öyle sayılır."

"Ama biliyorsun Jack," diye devam etti Ashling, "gitmende sorun olmadığını söylese bile kastettiği bu değil. Git konuş onunla. Nazik davran." Gözleri kapandı. Problem çözülmüştü.

"Küçük Bayan Her Şeyi Onaran," Jack kafasını salladı. "Neden her şeyi herkes için yoluna koyman gerekiyor?"

"Ama ben sadece..."

"Küçük Bayan Her Şeyi Onaran," diye tekrar etti alaycı bir tonla. "Önerini düşüneceğim. Ya sen? Sen hafta sonu eğlenceli bir şeyler yapacak mısın?"

"Hayır." Spot ışığı kendisine çevrildiği anda Ashling yine utangaç biri olmuştu. "Arkadaşlarımı göreceğim ve bunun gibi şeyler..." Marcus Valentine ile çıkacağını Jack'e söylemeyecekti.

"İyi bir hafta sonu geçir," dedi Jack.

Ashling kapıya doğru ilerlerken aniden meraklanan patronu arkasından seslendi. "Hiç Star Trek izler misin?"

Ashling omzunun üzerinden bakarak kafasını salladı. "Hayır."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Onlara karşı değilim."

"Hepsi böyle söyler," diye mırıldandı Jack.

"Ne yazık ki ben daha çok Doktor Who tarzı bir kızım."

29

Cumartesi akşamı saat yediye çeyrek kala Ashling ve Ted, Ted'in bisikletiyle Dylan ve Clodagh'ın evine gittiler.

"Bu ev onların mı?" diye sordu gözlerine inanamayan Ted.

"Fantastik, değil mi?" Ashling merdivenlerde durup zile bastı.

"Yatak takımlarını, çarşafları falan değiştirmemiz gerekmeyecek, değil mi?" diye sordu Ted aniden.

"Hayır, çocuklar bunun için yeterince büyük. Bizim sadece onlarla oynamamız, onları eğlendirmemiz gerekiyor."

"Bu kolay olmalı," dedi Ted boğazını temizledikten sonra. "Ted Mullins. Dublin'in en komik adamı, göreve hazırdır komutanım."

"Postmodern komedi için biraz genç olabilirler," dedi Ashling. "Kırmızı Başlıklı Kız'la ilgili espri biliyor musun?"

"Bunu görürüz," dedi Ted. "İnsanlar çocukların zekâsını küçümsüyorlar. Zile yeniden basmamız gerekir mi?"

Kapının açılması zaman aldı. Dylan kapıya geldiğinde elleri sabunlu, üstü başı su içindeydi.

"Nasıl gidiyor?" Dalgın görünüyordu. O sırada Ashing de Ted de üst kattan gelen gürültüleri fark ettiler.

"Craig'e banyo yaptırıyorum," diye açıkladı Dylan.

"Pek mutlu olmuşa benzemiyor."

"En kötüsü daha gelmedi. Henüz saçını yıkmadım." Dylan göz kırptı. "Ateşe atılmış gibi sesler çıkartacak ama üzülmeyin. Ben geri dönsem iyi olur." Merdivenlerin yarısına kadar çıkmıştı ki aşağı seslendi. "Clodagh mutfakta."

Clodagh masanın kenarına oturmuş umutsuzca Molly'yi bir şeyler yemesi için ikna etmeyi deniyordu. Bisküvi, şeker ya da mısır gevreği olmayan herhangi bir şey. Son birkaç haftadır Molly bir tür açlık grevine girmişti. Hepsi yetmezmiş gibi.

Ashling, Clodagh'a özgeçmişinin on kopyasını uzattı.

"Bu da ne?.. Ah, teşekkürler." Akıcı hareketle kâğıtları çocuk kitaplarının altına koydu.

"Gidip hazırlanmayacak mısınız?" Ashling Clodagh'ın tişörtüne ve kotuna bakıyordu. "Taksiniz birazdan burada olur."

"Bir şeyler yediğinden emin olmak istiyorum."

"Neden ben denemiyorum?" diye araya girdi Ted, bütün şövalyeliğini takınarak.

Ama Molly buna dilini çıkartarak karşılık verdi.

"Teşekkürler ama..." Clodagh bir yandan konuşup bir yandan kaşığı Molly'nin ağzına sokmaya çalışıyordu. İşe yaramıyordu elbette çünkü artık izleyicileri olduğunun farkında varan Molly hiçbir şey yememeye kararlıydı.

"Biraz yumurta ye hayatım," dedi Clodagh.

"Neden?"

"Çünkü senin için iyi."

"Neden?"

"Çünkü içinde protein var."

"Neden?"

Yemek yemeye itiraz etme alışkanlığıyla yaklaşık aynı zamanlarda Molly 'neden' oyununa da başlamıştı. Günün önceki kısmında yaklaşık yirmi tane neden sorusunu art arda sıralamıştı. Clodagh bunu kızının meraklı olmasının işareti olarak kabul ederek hepsini sabırla yanıtlıyordu. Ama çıldırmak üzereydi.

"Saçların harika," dedi Ashling Clodagh'ın giyimiyle zıt düşen yapılmış saçlarına bakarak.

"Teşekkürler. Bugün için özel yaptırdım."

Derken Ashling yeni yapılmış olan ön odayı hatırladı ve bakmaya gitti.

"Harika olmuş." Büyülenmişti. "Odanın havası tamamen değişmiş. Renkler konusunda harikasın."

"Sanırım." Clodagh artık ilgilenmiyordu. Yeni duvar kâğıtlarıyla ilgili olarak önceleri çok heyecanlıydı ama iş bittiğinde heyecanını da kaybetmişti.

Aniden üst kattan gelen çığlıklarla herkes irkildi. Birini bıçakladıklarını sanırdınız. Craig'in saçı yıkanıyordu.

"Gerçekten de diri diri yakılıyormuş gibi çıkıyor sesi," dedi Ashling. "Zavallı şey."

Bir süre sonra çığlıklar kesilerek isterik ağlamalara dönüştü.

"Eğer büyüyüp koca bir kız olmak istiyorsan yemeğini yemek zorundasın." Clodagh bir kere daha yumurtaları kızına uzattı.

"Neden?"

"Çünkü öyle."

"Neden?"

"Çünkü."

"Neden?

"Çünkü."

"Neden?"

"Kahrolası ÇÜNKÜ!!!" Clodagh kaşığı fırlattı. "Bu tam bir zaman kaybı. Ben gidip hazırlanacağım."

Clodagh odadan çıkınca Ted, Ashling'e 'Tanrım!!!' bakışı attı. "Çocukların zayıflığını görmelerine asla izin vermemelisin," diye de ekledi bilmişçe.

Clodagh başını kapıdan uzattı. "Ben de eskiden böyle düşünürdüm. Kendi çocukların olana kadar bekle. Kuralların hiçbir işe yaramadıklarını göreceksin."

Sert-sevgi anlayışının yardımcı olabileceğini düşünen Ted, Clodagh'ı eleştirmek istememişti. Kendini yanlış anlaşılmış ve utanmış hissetti. Daha da beteri Molly kaşığıyla onu işaret ederek bağırdı: "Anne senden nefret ediyor!"

Clodagh üst kata çıkarken istediği gibi uzun, rahatlatıcı bir aromaterapi banyosu yapamayacağının farkındaydı. Hızlı bir duş almaya ancak vakti vardı. Duşun ardından biraz da pişmanlıkla Ashling'le alışverişe çıktıkları gün satın aldığı elbiseyi giydi. O günden beri dolabında asılı duran elbisenin dokunulmamışlığı kadının sosyal hayatının olmayışının deliliydi.

Aynada kendini izledi. Kahretsin. Elbise çok kısaydı. Hatırladığından kısa. *İç çamaşırım, kombinezon gibi duruyor,* dedi kendine. Asıl sorunu çok uzun süredir kot pantolon ve tişört giyiyor olmasıydı. Aldırmamaya karar verdi ve açık ayakkabılarını ayağına geçirdi. Kendi kendine harika göründüğünü fısıldayarak giriş yapmaya hazırlanan bir film yıldızı gibi merdivenlerin başında belirdi.

"Nasıl görünüyorum?"

Herkes kafasını kaldırıp baktığında içeriyi sessizlik kapladı.

"Muhteşem," dedi Ashling konuşmayı başardığında.

Ted ağzı açık kalakalmıştı. On dakika önce kotla duran darmadağınık kadın bir tanrıçaya dönüşmüştü. Clodagh merdivenlerden aşağı süzüldü.

"Dylan?"

"Muhteşem," diye tekrarladı kocası.

Ama ikna olmamıştı. Dylan'ın gözlerindekinin hayranlık olup olmadığından emin değildi ama kocası olumsuz bir şey söylemeyecek kadar akıllıydı. Ne var ki Craig o kadar ihtiyatlı değildi. "Anne elbisen çok kısa, iç çamaşırını görebiliyorum."

"Hayır göremiyorsun."

"Evet, görebiliyorum," diye ısrar etti.

Molly ellerinde böğürtlen reçeliyle yanlarına geldi. Clodagh'ın ne giydiğine aldırmayan bir o var gibiydi.

"Sen de harika görünüyorsun," dedi Ashling Dylan'a. Gerçekten de öyleydi.

"Çok tatlısın," dedi Dylan. "Hazır mıyız?" diye sordu karınsa dönüp.

"Bir dakika." Clodagh kâğıtlara uzandı. "İşte Dylan'ın cep telefonu numarası. Bu da restoranın numarası. Herhangi bir acil durumda aramanız için."

"Geç kalmayız," dedi Dylan.

"Geç kalın," dedi Ashling. Madem çıkacaklardı, gecenin tadını çıkarsınlardı.

Clodagh Molly ve Craig'e sarıldı. "Ashling'e iyi davranın."

"Ve Ted'e" diye ekledi Ted, Clodagh'a bakarak.

"Ve Ted'e," diye mırıldandı Clodagh.

Çıkmadan önce Molly böğürtlenli eliyle Clodagh'ın elbisesinin altını tuttu. Ne yazık ki -ya da belki de neyse ki- Clodagh bunu fark etmedi.

30

Clodagh ön kapıyı kapatır kapatmaz Molly ve Craig ağlamaya başladı. Dylan'a umutsuz bir bakış atan Clodagh içeri dönmeye yeltendi.

"Hayır," dedi kocası.

"Ama..."

"Biraz sonra susarlar."

İki parçaya ayrılıyormuş gibi hissetse de Clodagh taksiye bindi. Restoran onlara yedi buçuk ve dokuz olmak üzere iki seçenek tanımıştı. Clodagh dokuzun çok geç olduğunu düşünüyordu, o saatlerde çoğunlukla yatmış olurdu. Saat dörtte uyanmak zorunda kalmadan önce birkaç saat olsun uyuyabilmeyi seviyordu.

Dylan ve Clodagh restorana ilk gelenlerdi. Hızla boş sessiz salona alındılar. Clodagh elbisesi içinde kendini daha da rahatsız hissetti. Garsonların gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Eteklerini çekiştirerek masanın güvenliğine koştu.

O kadar uzun süredir sosyal hayattan mahrum mıştı ki, neyi giymenin doğru neyin yanlış olduğun

remiyordu. Sandalyesine gömülüp masa örtüsüyle üzerini örtmeye çalıştı. Garson geldiğinde de ilk yaptığı kendine bir cin tonik ısmarlamak oldu.

Mönüyü incelerken garsonlar içerde dolaşıyorlardı. Ne zaman kafasını kaldırsa yakınlarındaki garson değişmiş oluyordu. Ama ne Dylan ne de o, garsonları hareket ederken görmediler.

"Kendimi bilimkurgu filminden fırlamış gibi hissediyorum," diye fısıldadı kocasına.

Dylan güldüğünde boş odada yankılanan sesi Clodagh'ın daha da irkilmesine neden oldu. Karşındaki adamı tanıyamıyor, bir zamanlar ona sahip olamazsa ölecekmiş gibi hissettiğine inanamıyordu. O tutkulu aşkın yankıları hâlâ görülebiliyordu ama hiçbir şey hissedemiyordu. Kocasına söyleyecek tek kelime bulamadığı için telaşlıydı.

Sadece bir saniye için. Ardından korku hissi geçti. Ne de olsa karşısındaki Dylan'dı.

"Sence Molly'yi doktora götürmeli miyim?"

Dylan yanıt vermedi.

"Eğer şu açlık grevine bir an evvel son vermezse," diye ekledi, "götürmek zorunda kalacağım. Sadece çikolatayla yaşayamaz..."

"Yemeğe neyle başlamak istersin?" diye lafını böldü Dylan.

"Ah, bilmiyorum."

"Bu mönü harika," diye belirtti Dylan.

"Evet, elbette."

"Birkaç saat için bile olsa çocukları unutamaz mısın?"

"Özür dilerim. Seni çıldırtıyor muyum?"

"Sınırdasın," diye itiraf etti Dylan.

Sakinleşmeye başladı. Ne de olsa, hoş bir restoranda çok hoş görünen kocasıyla yemek yiyecekti. Cin tonik içip

domatesli ekmek yiyorlardı. Harika yemekler ve şaraplar yakında masalarında olacaktı, ayrıca çocuklar evde Ashling'le güvendeydiler. Daha hoş olabilir miydi?

"Özür dilerim," diye tekrar etti ve mönüye gerçekten bakmaya başladı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Keçi sütünden sufleleri bile var. Nasıl karar vereceğiz?"

"Çorbayla mı ordövrle mi başlayalım. Bence asıl soru bu."

"İkisiyle de." Clodagh umutsuzluğun da etkisiyle bütün çabasını eğleniyormuş gibi görünmeye harcamaya başladı. Başlangıçlar, çorbalar, ana yemekler, şaraplar ve su. Hepsinden ısmarladılar.

"Su mu madensuyu mu?" diye sordu garson.

Kafası karışmış olan Clodagh yanıtladı. "İkisinden de."

"Çok güzel."

"Ismarlayabileceğimiz başka bir şey kaldı mı?" diye kıkırdadı Clodagh o gittiğinde.

"Şimdilik hayır." Dylan karısının heyecanından hoşlanmıştı.

"Peki ya tatlı olarak? Hem peynir hem tatlı mı söyleyeceğiz?"

"Elbette."

"İrlanda kahvesi?"

"Mais oui. Sigara bile içebilirim."

"İşte benim kızım."

İlk yemekler geldiğinde Clodagh hayal dünyasında gibiydi ama tam olarak rahatlayamıyordu. Derken sorunun ne olduğunu anladı.

"O kadar uzun zamandır çığlıklarla bölünmeyen bir yemek yememiştim ki, alışkanlık olmuş," dedi. "Başkalarının yemeklerini onlar için kesme ihtiyacı duyuyorum. Şuradaki adamı görüyor musun? (Yemeğiyle oynayan New Yorklu olduğu her halinden belli adamı işaret ediyordu.) 'Filet mig-

non'undan bir parça kesip çatala takıp 'aç ağzını bakalım' demek geliyor içimden. Aslında yapacağım da."

Dylan Clodagh'ın kalkacakmış gibi yapmasına hem şaşırmış ve eğlenmişti. Ama kadın aniden durdu ve arkasını döndü.

"Neden? Neden iskemleye takıldım?" Elini elbisenin ucuna doğru götürüp ne olduğunu anlamayı denedi. Eteğimin arkasında yapışkan siyah bir şey var. Tartar belki. Tam da yeni elbisemin üzerine... "Bunu nasıl başardım?" Elini eteğine götürdü, elini burnuna götürüp kokladıktan sonra kahkaha attı. "Böğürtlen reçeli. Eminim Molly'nin becerisidir. Tam bir baş belası, değil mi?"

"O harika," dedi Dylan.

"İyi olduklarına emin misin?" diye sordu aniden tedirginleşen Clodagh.

"Elbette. Ashling'de de Ted'de de numaram var. Eğer ters giden bir şey olsa ararlardı."

"Ne gibi? Ne ters gidebilir?"

"Hiçbir şey."

"Telefonunu ver, onları arayacağım."

Dylan'ın yüzünde yalvaran bir ifade vardı. "Bir gece için olsun bırakamaz mısın? Buraya geleli sadece bir saat oldu."

"Haklısın," dedi Clodagh. "Saçmalıyorum."

Dikkatini yeniden yemeğine yöneltti.

"Hayır dayanamıyorum. Telefonu bana ver."

İç çeken Dylan telefonunu karısına uzattı.

"Selam Ted, ben Clodagh. Her şey yolunda mı diye kontrol ediyordum."

"Biz çok eğleniyoruz," diye yalan söyledi Ted. Ashling o sırada Molly ve Craig ile boğuşuyordu.

"Çocuklarla konuşabilir miyim?"

"Onlar... Şey... Meşguller. Ashling'le oynuyorlar."

"Tamam o zaman. Sonra görüşürüz."

"Bu çok sıkıcı," dedi kocasına dönüp. "Bütün hafta beni çıldırtıyorlar ve onlarsız beş dakika bile geçiremiyorum. Hayatım onlar için endişelenmekle geçiyor."

"İstersen eve dönebiliriz," dedi pes eden Dylan. "Ve onların bağırış çağırışları ve hiç bitmeyen talepleriyle dolu bir gece geçirebiliriz."

"Şimdi böyle ifade edince... Özür dilerim Dylan. Aslında çok iyi vakit geçiriyorum. Çok hoş."

Ashling ve Ted için aynısı söylenemezdi. Anne babaları ayrıldıktan sonra Craig ve Molly'nin ağlamayı kesmeleri yüzyıllar sürmüştü. En sonunda sakinleştiklerinde -ancak televizyon izleme izni kopartınca- Ashling'in bütün enerjisi tükenmişti. Küçük Denizkızı'nı açtılar.

Zaman geçirmek için Ted, Dylan'ın CD koleksiyonuna baktı. Her ender rastlanan albümle karşılaştığında içi kıskançlıkla doluyordu.

"Şuna bak. Bob Marley'in Catch a Fire albümü, hem de orijinal ambalajında. Bunu nereden bulmuş, şanslı herif?"

Ashling hiç ilgilenmiyordu. Erkeklerin müzikle ilgili takıntıları olurdu. Phelim de aynen öyleydi.

"Şanslı herif!" diye bağırdı Ted. "Burning Spear'in ilk iki albümü! Bunların sadece Jamaika'da bulunabildiğini sanıyordum."

"Dylan ve Clodagh balayı için Jamaika'ya gitmişlerdi," diye açıkladı Ashling.

"Bazıları şanslı oluyor." Sonra kahkaha atmaya başladı. "...Billie Holliday albümlerinin tamamı. Bunları nereden

bulmuş? Ben yıllardır arıyorum." Sustu. "A ha. Bay Harika Simply Red albümüyle ne yapıyor? Havalı olmak da buraya kadarmış."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama o Clodagh'ın."

"Clodagh Simply Red'den mi hoşlanıyor?"

"Eskiden hoşlanırdı."

"Eskidense bunu affedebiliriz." Ted rahatlamıştı. Clodagh'ın bir tanrıça olduğunu düşünüyordu ama eğer Simply Red dinliyorsa bu fikri gözden geçirmesi gerekirdi. Hiçbir tanrıçanın bu kadar kötü müzik zevki olamazdı.

Küçük Denizkızı biter bitmez Craig ve Molly yeniden tepinmeye başladılar. Ted onlara klasik gösterilerinden birini yapmayı denediğinde Molly, ona derhal evi terk etmesini söyledi ve Craig ağladı. Ted buna pek memnun olmadı, özellikle de Ashling kafasını kesekâğıdına sokup çıkartarak onları güldürmeyi başarınca.

"Küçük serseriler," diye mırıldandı. "Benden özel bir gösteri izlemek için birçok kişi sağ kolunu verirdi."

Craig, Ashling'in kolunu çekiştirerek gazoz istedi ve istediği anda gazoz şişesi ortada belirmeyince de ağladı.

"Sınarık velet," dedi Ted.

"Hayır, değil."

"Evet öyle. Eğer Bangladeş'te yaşıyor olsaydı günde on sekiz saat çalışıyor olurdu ve işte o zaman niye ağlanırmış görürdü."

O gece çok uzun sürdü. Ashling ve Ted çocukları güldürmek için deli gibi çaba harcadılar. Uyku zamanı geldiğinde onları yatırmak imkânsızdı.

"Eğer uyumaya gitmezseniz öcüler gelip sizi alır," diye tehdit etti Ted.

"Öcü diye bir şey yoktur," dedi Craig kendinden emin biçimde. "Annem söyledi."

Ted durumu gözden geçirdi. Elbette bu çocukları korkutan bir şey olmalıydı. "Tamam, eğer uyumazsanız Simply Red gelip sizi götürür."

"O da ne?"

"Size göstereyim." Ted alt kata indi, Simply Red CD'sini alıp yukarı çıktı. "İşte bu Simply Red."

Simply Red'in solisti Mike Hucknall'ın görüntüsü çocuğun donup kalmasına neden oldu. Bir süre sonra alt kattaki Ashling yukarıdan gelen ağlama ve bağırma seslerini duyunca telaşlanacaktı. Ted aşağı inerken suçlu görünüyordu.

"Ne oldu?"

"Hiç."

"Yukarı çıksam iyi olur."

Ashling Craig'in yanında bir süre oyalandı.

"Ona ne söyledin?" diye suçladı Ted'i alt kata dönünce. "Kesinlikle korkudan ölüyor."

Dylan ve Clodagh eve döndüklerinde yüzleri sevgi ve çocuklar olmadan geçirdikleri birkaç saatin verdiği huzurla parlıyordu. Eve girerlerken Clodagh'ın kolu Dylan'ın omzundaydı, Dylan bir elini karısının kalçasına koymuştu – böğürtlen reçeli olmayan tarafa.

Ashling ve Ted çıkar çıkmaz Clodagh Dylan'a göz kırparak onu üst kata sürükledi, aynı tam bir ay önce olduğu gibi. Ama o kadar sarhoştu ki, bir ay geçmemiş olsa da o gece kocasıyla sevişirdi.

"Işıkları kapatıp, kapıları kilitleyeceğim," dedi Dylan.

"Acele et," diye yanıtladı Clodagh ama Dylan'ın acele etmeyeceğini biliyordu.

Birbirlerinden ayrı kalamadıkları tutkulu zamanları geride bırakalı çok olmuştu. Dylan yatağa geldiğinde Clodagh çoktan soyunup yatağa girmişti. Sevişmeleri o kadar birbirine benziyordu ki, çok uzadığında içi sıkılıyordu Clodagh'ın. O gece kocasının oynaşma faslını geçip doğrudan sevişmeye başlamasını sağladı. Doğum günü ve yıldönümü gibi özel günlerde Clodagh üstte olurdu, bunun dışındaki zamanlarda Dylan üstteydi.

O gece başladıktan sonra fena gitmediğini düşündü. Belki de çok sarhoş olduğundan. Dylan gelmeden önce her zaman Clodagh'ın geliyormuş taklidi yapmasını beklerdi. Clodagh, Dylan'ın, taklit olduğunu bildiğini sanmıyordu. *Bu odayı da yenilememizin zamanı geldi,* diye düşündü sevişirlerken. *Halı kalabilir ama duvarlar kesinlikle boyanmalı.*

On beş dakika içinde ayın görevi bitmişti.

Neyse ki kocası bütün gece sizi tatmin etmek için uğraşan erkeklerden değildi. *Sıkıntıdan ölürdüm,* diye düşündü Clodagh.

Ted ve Ashling karanlık sokaklarda evlerine bisikletle giderlerken Ted elini yapay olduğu belli bir hareketle alnına çarptı.

"Ah, olamaz," dedi hiç de inandırıcı olmayan bir sesle. "Ceketimi Clodaghlar'da unuttum, daha sonra uğrayıp almam gerekecek."

Ringsend'deki evde Jack ve Mai baş başaydılar. Günün daha önceki saatlerinde Mai, Jack'in kendisinden özür dilemesine şaşırmıştı. Mai'nin evinde oturup konuşurlarken, adam ofiste ona daha iyi davranmadığı ve daha fazla ilgi göstermediği için üzgün olduğunu söylemişti. Sonra Jack'in evine geçip pahalı bir şarabın ardından sevişmişlerdi.

Mai bu sevişmelerinde saatine bakıyormuş gibi yapmamıştı. Bunu sık sık yapardı ya da salondalarsa televizyonun kumandasıyla oynar, kanalları değiştirirdi. Jack'i çıldırtmak için. Böylece adam güvensizleşir, kadın kontrolü elinde tutardı.

Becerilmesi zor iş.

Yatakta uzanırlarken "Sen harikasın," dedi Mai'ye.

"Öyle miyim?" Yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle dirsekleri üzerine doğruldu. "Erkekler konusunda berbat bir zevkim olması haricinde." Ama Jack sataşmaya aldırmayarak Mai'nin saçlarıyla oynamayı sürdürdü. "Sen iyi misin?"

"Daha iyi olamazdım," dedi Jack. "Neden?"

"Hiç."

Mai'nin kafası karışmıştı. Jack genelde bu kadar sakin olmazdı.

"Yarın annemleri ziyarete gideceğim."

"İşte bu harika. Beni yine tek başıma bırakacaksın."

En alışıldık yakınması buydu. Jack'in kendisine zaman ayırmaması.

"Benimle gelmek ister misin?"

"Nereye?" Mai şaşkınlıktan bayılacaktı. "Onlarla tanışmaya mı?"

Jack başını sallayarak onayladı.

"Ama ne giyeceğim? Önce eve gidip üstümü değiştirmem gerek."

"Önemli değil."

Mai şaşkınlık içinde Jack'e bakmayı sürdürdü. Durum garipti. Belki... Bir ihtimal... Bu kadar oyun ve manipülasyonun ardından Jack'i istediği kıvama mı getirmişti? Bu mümkün olabilir miydi?

31

Lisa, pazar sabahı uyandığında hiç uyanmamış olmayı diledi. Penceresinin dışındaki seslerin türü sabahın çok, çok, çok erken saatleri olduğunu söylüyordu. Ve Lisa çok, çok, çok erken uyanmayı istemiyordu. O geç kalkmayı seviyordu. Tercihen öğleden sonraya kadar uyumayı. Hatta ertesi güne.

Annelerin çocuklarına bağırışlarını, çocukların kavga seslerini veya dışarıdaki dünyanın harekete geçtiğine dair diğer herhangi bir sesi duymak için bekleyerek yatakta uzanmayı sürdürdü. Bahçesinde şakıyan kuşların dışında tek bir ses dahi duymadı.

Bilmemeye daha fazla dayanamaz hale gelince yatağın kenarına uzanarak çalar saati kontrol etti. Yedi, kahrolası sabahın körü.

Üç günlük ama yüzyıllar sürüyormuş gibi gelen banka tatili bir türlü geçmeyecekti. Hiç arkadaşı olmadığını hatırlayarak bir kere daha kendine acıdı.

Yalnız kalmayı bu kadar sorun edeceğini düşünmemişti. Hafta içi olsa, zihninin derinliklerinde Ashling'in ona bir

şeyler içmeyi teklif edebileceği ya da bir partiye davetli edeceği ya da deli Joy ve Ted'le tanışmaya çağıracağı ihtimali olurdu. Kabul edelim, Ashling Lisa'yı düzenli olarak bir şeyler yapmaya çağırıyordu. Ama cuma günkü içki sefasının ardından eve döndüğünde Ashling'in onu bu hafta sonu için hiçbir yere çağırmadığını fark etmişti. Aptal kadın. İstemediği zaman kendisini davetlere boğmuş ve işe yaracakları zaman da teklif etmeyi unutmuştu.

Yatakta sigara içmeme kuralını bozup bir sigara yaktı.

Dublin'deki hayatı nasıl bir saçmalıktı böyle? Londra'da bir dakika boş vakti olmazdı. Reddetmesini bekleyen yığınla teklif olurdu. Beklenmedik bir zamanda boş vakti olduğunda da onu işle doldurabilirdi.

Ama burası öyle değildi. Hafta sonu için bir şeyler ayarlamak neredeyse imkânsızdı. Kuaförler, Dj'ler, önemli insanlar hepsi hafta sonu için şehirden kaçıyorlardı. Kaçmayanlarsa şimdilik Lisa'yı randevu verecek kadar önemsemiyordu.

Daha da kötüsü işe gidemezdi çünkü bina kapalıydı. Cuma günü bunu öğrendiğinde Jack'in ofisine dalıp sorunu çözmeyi denemişti.

"Adı neydi, kapıcı? Billy sabah beni içeri soksa sonra da evine dönse nasıl olur?"

"Tatil günü mü?" Jack eğleniyordu. "Hiç şansın yok."

Tembel yaratıklar, diye düşündü Lisa. Öfkeliydi. Londra'da daima onu içeri sokmak için işe gelirlerdi. Tatil bile olsa.

"Neden rahatlamıyorsun?" dedi Jack. "Kısa zamanda çok iş başardın. Gidip biraz dinlen."

Ama dinlenmek istemiyordu. Üç uzun gün. Üç günü neyle doldurmasını bekliyorlardı? Ayrıca Jack neden birlikte bir şeyler yapmalarını önermemişti? Ona da öfkeliydi.

Hiçbir işi istediği gibi gitmiyordu. Adamın kendisiyle ilgilendiğini biliyordu, bunu yüzünde görmüştü.

"Dışarı çık, içki iç," demişti Jack.

Kiminle?

Hafta sonu için Londra'ya gitmeyi düşündüyse de utanıyordu. Nerede kalırdı? Dairesinde kiracılar vardı ve son iki yılda kendi imparatorluğunu kurmaya çalışırken arkadaşlıklarının çoğunu çöpe atmıştı. Değerli zamanından bir kısmını ayırdığı tek kişi Fifi'ydi. Ama İrlanda'ya sürüldüğünden beri onu aramaya utanıyordu. Londra'ya giderse otelde kalması gerekirdi – t*urist gibi* diye düşündü içi ürpererek.

Ama cuma akşamı ne kadar boş vakti olacağını kavradığında hafta sonu için Londra'ya uçmaya karar verdi – turist gibi bile olsa. Ne yazık ki Dublin'den Londra'ya bütün uçuşlar doluydu. *Herkes bu küçük zavallı ülkeden kaçmaya çalışıyor,* diye geçirdi içinden.

Neyse ki, cumartesi o kadar kötü geçmedi. Saçını kestirdi, kaşlarını aldırdı, tırnaklarını yaptırdı. Hepsi bedavaya. Sonra haftalık alışverişini yaptı. Gelecek yedi gün boyunca sadece 'A' harfiyle başlayan yiyecekler yiyecekti. Avokado, alabalık, ananas...

Kendini kırılgan hissettiği için bir istisna yapıp sepete bir de şeftali attı. Daha sonra, cumartesi akşamı tek başına otururken şeftaliyi aldığı için kendini takdir edecekti.

Derken, pazar sabahı gelmişti. Geçirilecek iki gün daha.

Uykuya geri dön, dedi kendine. *En azından birkaç saat daha uyu.*

Ama uyuyamadı. Uyuyamaması garip değildi çünkü önceki gece saat onda yatmıştı.

Yataktan çıktı, duş aldı ve kendine çekidüzen vermek için fazladan vakit harcadı. Giysileri üzerinde uzun uzadıya

düşündü. Yine de dokuza çeyrek kala tamamen hazırdı. Neye hazır? İçi enerjiyle dolu olarak insanların sabah dokuzda nereye gittiklerini düşündü. Spor salonuna... Lisa hiçbir zaman spor salonuna gitmemekle gurur duyardı. Kendisi daha moda vücut şekillendirme yöntemlerine ilgi duyardı. Pilates, yoga, isometri. Tercihen müşterileri arasında Elisabeth Hurley'in de olduğu bir çalıştırıcıyla birebir. Grup çalışmalarından hoşlanmazdı.

Pilates gibi yöntemlerin tek sorunu kendinizi açlıktan öldürdüğünüz bir diyetle beraber uygulamazsanız kilo vermek konusunda işe yaramamalarıydı.

Ananasını yemeyi bitirdiğinde saat ondu. Duvarlarla konuşma noktasına vardığını fark edince bir karar aldı: Alışverişe çıkacaktı. Üstelik iş olsun diye değil. Kendine bir görev de bulmuştu; evi baştan aşağı yenileyecekti. Ardından dergiye mağazayla ilgili bir yazı koyardı, onlarda faturanın bir kısmını öderlerdi.

Grafton Sokağı'na vardığında mağazalardan hiçbirinin açık olmadığını ve çevredeki insanlarının tamamının turist olduklarını fark ederek şok geçirdi.

Ne saçma ülke, diye düşündü yüzüncü kez. Herkes neredeydi? Büyük ihtimalle kilisededirler diye karar verdi sonunda.

'Saat birde' dedi gazete bayiindeki adam. Mağazalar saat birde açılacaktı. Bir kafede oturdu, bacak bacak üstüne attı, cafe late içerek gazete okudu. Sadece bacağını hiç durmadan sallayışı geçirmek üzere olduğu isteri krizini belli ediyordu.

Bu korkunç hava durumu da niye merak etti. Yağmur yoktu, rüzgâr yoktu, yerine harika bir güneş vardı. Parlak gökyüzü Lisa'ya eski, mutlu zamanları hatırlatıyordu – ki bu

da Lisa'yı deli ediyordu. Her şeyi hatırlamaya katlanamazdı. Bu kadar boş vakti varken hele.

Hızla teorisini hatırladı, o mutsuz değildi, hayatı mükemmel olmadan önce son bir dönüş yapmıştı. Bu zorlu zamanlarda harika görünmenin ortadan kaldıramayacağı hiçbir acı yoktur. Son zamanlarda -özellikle önceki pazar günü eve kapandığında- bunu unuttuğunu itiraf etti.

Sonunda mağazalar kapılarını açtıklarında hiçbirinin kendisinin duvar kaplamalarıyla ya da panjurlarla ilgili talebini karşılamayacaklarını fark etti ve bir fabrika satış mağazası bulmakta karar kıldı. Lisa fabrika satış mağazasına gidecek kadın değildi ama dilencilerin seçme şansı olmazdı.

Fabrika satış mağazasının dördüncü katında güneşlik, panjur ve perdeler satışa sunulmuştu. Ufak tefek, meşgul görünüşlü satıcıya seslendi.

"Özel yapım panjurlara ihtiyacım var."

"Ben tam aradığınız kişiyim," dedi adam.

Ama Lisa ona istediği ebatları ve ağaç cinsini söylediğinde satıcı bembeyaz oldu.

"Dört metre uzunluğunda ve yedi metre genişliğinde?!!"

"Evet," diye onayladı Lisa.

"Ama hanımefendi," diye itiraz etti satıcı, "bu size bir servete patlar!"

"Doğru."

"Ne kadar tutacağına dair en ufak bir fikriniz var mı?"

"Siz söyleyin."

Hızla birkaç hesaplama yaptıktan sonra kafasını iki yana salladı.

"Ne kadar?"

Adam söyleyemedi. Her ne idiyse düşünüp çok fazla olduğuna karar vermişti.

"Bekleyin, bekleyin, düşünüyorum. Size daha ucuz bir malzemeden yaptırmayı önersem?" dedi raflardaki örneklere göz atarken. "Hepsinin tahtadan yaptırmayı boş verin, plastikten yapabiliriz, buna ne dersiniz? Ya da kanvas?"

"Hayır, ben hepsinin tahtadan yapılmasını istiyorum."

"Hazır panjurlardan alabilirsiniz?" Taktik değiştirmişti. "Tam olarak ebatların tutmayacağını biliyorum ve malzemesi de özel yapımlar kadar kaliteli değildir ama kat be kat daha ucuza gelir. Hadi, gelip bir bakın." Lisa'yı elinden tutarak yan tarafa sürükledi ve korkunç görünümlü ofis panjurlarını gösterdi.

Lisa elini adamın elinden kurtardı. "Ben bunları istemiyorum. Ben tahta, özel yapımlardan istiyorum. İnanın, karşılayacak ekonomik gücüm var."

"Özür dilerim," diye içini çekti adam. "Sadece bir yığın para harcamanızı istemedim. Ama illa ki istiyorsanız..."

Lisa kafasını salladı. Aptal ülke. "Para biriktiriyordum," diye yalan söyledi adama. "Ne kadar tutacağı önemli değil."

"Para mı biriktiriyordunuz?" Her şey bir anda değişmişti. "Tamam o zaman."

Adama detayları anlatırken Lisa'nın rahatsızlığı da azaldı. Satıcı öne eğilip karısıyla kendisinin de panjur yaptırmak için para biriktirdiklerini ama mağazanın fiyatlarının korkunç olduğunu söylediğinde satıcının kendisi için harcadığı çabadan etkilendi bile. *Deliriyorum,* diye düşündü bunu fark ettiği anda. Salak bir panjur satıcısının anlattığı öykülerden etkileniyorum.

Eve vardığında saat neredeyse altıydı. Yapacak başka işi olmadığından annesini aradı. Gerçi neden annesinin kendisini hiç aramadığını merak ediyordu. Telefon faturası için

fazlasıyla endişeleniyor olmalı. Bir felaket olsa, örneğin babası ölse bile, annesi haber vermek için Lisa'nın kendisini aramasını beklerdi.

Birbirlerine sağlıklarıyla ilgili klasik soruları sordular, Pauline'in Lisa'ya iyi haberleri vardı. "Baban sizin komik düğünün büyük ihtimalle yasal geçerliliği olmadığını, boşanmanıza da gerek olmayacağını söylüyor."

'Boşanma' kelimesi Lisa'yı elektrik gibi çarptı. Ağır, kesin bir sözdü. Kendini toparlayıp annesine çıkıştı. "İşte orada yanılıyorsunuz."

Pauline söyleyeceği lafı yuttu. Elbette yanılıyordu. Lisa'ya ne zaman bir şey söylese hep yanılıyordu.

"Oliver geri döndüğümüz zaman kaydımızı yaptırdı."

"Demek öyle."

"Evet, öyle."

Bunu takip eden sessizlikte Lisa, Oliver'la nasıl hafta sonu için Las Vegas'a gidip evlenmeye kadar veren şık Londralılardan olmaya karar verdiklerini hatırladı.

"Asla uçakta yer bulamayız," demişti Oliver.

"Elbette buluruz." Lisa'nın kendine güveni tamdı. Ve bulduları da. O zamanlar Lisa'nın sözü hâlâ geçiyordu ve şirketler ona karşı ekstra naziktiler. Las Vegas'a vardıklarında ikisi de Jet-lag'den sersemlemişti.

"Yapalım mı?" diye sordu Lisa kıkırdayarak.

"Buraya bu yüzden geldik."

"Biliyorum ama... Biraz abartmış olmayacak mıyız?"

Oliver'ın bakışları değiştiğinde Lisa son sözü söylememesi gerektiğini hatırladı. Oliver birlikteyken bitirmeyeceğiniz işlere başlamamanız gereken adamlardandı.

"Hadi," dedi Lisa'ya.

24 saat açık bir kilise buldular ve Elvis Presley kostümü giymiş bir rahip tarafından evlendirildiler. Lisa siyah giymişti.

"Gelini öpebilirsin."

"Evlendik," dedi Lisa. "O kadar gerçekdışı ki."

"Seni seviyorum bebeğim," dedi Oliver.

"Seni seviyorum," dedi Lisa.

Ve seviyordu da. Ama daha çok sevdiği evliliklerinin parıltısıyla herkesi kıskandırma fikriydi. Seremoni falan umrunda değildi. Pazartesi günü işe dönüp "Hafta sonu ne yaptın?" diye sorduklarında "Las Vegas'a uçtum ve evlendim" yanıtını yapıştırmak için çıldırıyordu.

"Öyleyse iyi bir avukat tutmalısın," diyen Pauline'in sesi onu bugüne geri getirdi. "Hakkın olanları almalısın."

"Elbette," dedi Lisa.

Aslında neye hakkı olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Pragmatik biri olmasına karşın fazlasıyla kolay teslim olmuştu bu ayrılığa. Belki de gerçekten iyi bir avukat tutmalıydı.

Telefonu kapattıktan sonra zihni Oliver'la ilgili düşüncelerle doluydu. Eski duygular su yüzüne çıktı. Az kalsın telefonu açıp onu arayacaktı. Sesini duyma, onunla barışma ihtimali içini umutla doldurdu.

Daha önce de onu arama dürtüsü duymuştu ama bu seferki en kötüsüydü. Kalbi şansını denemesi için onu zorluyordu. Sonra bitti. Sadece saniyeler önce barışma ihtimali varmış gibi gelirken bu fikrin silinmesiyle ruhu kararda. Sigara yakıp titreyerek kendisini Oliver'ı unutmaya zorladı. Eskiyi bırak yeniye bak. Jack'i düşün. Ama Jack büyük ihtimalle o anda Mai'yle sevişiyordu.

Saatine baktı. Yedi buçuk. Şu aptal gün neden bitmiyor ki?

O sırada kapı çalınınca kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Jack her zamanki habersiz gelişlerinden birini yapıyor olabilirdi. Aynadan görünüşünü kontrol ettikten sonra göz makyajını hızla düzeltti ve kapıya koştu.

Kapının önünde Manchester United formalı küçük bir çocuk duruyordu. Sokaktaki bütün çocuklarda bu üniformanın benzerlerinden vardı.

"Nasıl gidiyor Lisa?" dedi dikkat çekecek ölçüde gür olan sesiyle.

Kendine güveni yerinde olan çocuk devam etti. "Neler yapıyorsun? Bizimle oynamaya gelir misin?"

"Oynamak mı?"

"Bir hakeme ihtiyacımız var?"

Diğer çocuklar da arkasında belirdiler. "Haydi Lisa," dedi biri. "Dışarı gel."

Durumun ne kadar absürd olduğunun farkındaydı ama gurur duymaktan kendini alıkoyamadı. İstenen biri olmak güzeldi. Özel uçakla Nice'e gittiği, Cornwall'da beş yıldızlı otelde misafir edildiği diğer banka tatilleriyle ilgili anılarını bastırarak ceketini kaptı ve pazar gününün geri kalanını kapısının önünde oturup çocukların skorlarını tutarak geçirdi.

Jack Devine, pazar sabahı annesini aradı. "Öğlene doğru geleceğim," dedi. "Bir arkadaşımı da getirebilir miyim?"

Annesi neşeyle kıkırdadı. "Bir bayan arkadaşını?"

"Evet."

Lulu Devine, nefesini tutarak ve zorlandığını belli ederek sordu. "Dee mi?"

"Hayır anne," Jack iç çekti, "Dee değil."

"İyi o zaman. Ondan hiç haber var mı?" Lulu oğlunu bırakıp giden kadına karşı derin bir nefret duyuyordu.

"Aslında evet," diye itiraf etti Jack. "Onu Drury sokağında gördüm. Sana selamlarını yolladı."

"Nasılmış?"

"Evleniyor."

"Ya bugün getireceğin kız?"

"Adı Mai. Harika biri ama biraz gergin."

"Ona iyi davranırız, merak etme."

Oxfam'dan aldığı kısa elbiseyi giymiş olan Mai arabada Jack'in yanında otururken biraz endişeliydi.

"Benim yarı-Vietnamlı olmama aldırırlar mı? Irkçı bir tarafları var mı?"

Jack kafasını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır." Sakinleştirmek için Mai'nin elini tuttu. "Endişelenme, onlar iyi insanlar."

Lulu ve Geoffrey onları kapının önünde karşıladı ve Mai'yi içtenlikle selamladılar. O oturabilsin diye kanepenin üzerindeki gazete yığınını kenara ittiler ve ona Jack'in çocukluk fotoğraflarını gösterdiler. Ama sevgi gösterileri devam ettikçe Mai'nin tedirginlikleri de arttı ve kenarda duran bir fotoğrafı görünce de doruğa ulaştı. Fotoğrafta daha genç görünümlü bir Jack kolunu kumral, harika görünüşlü bir kızın omzuna atmıştı. Lulu, Mai'nin fotoğrafa baktığını görünce kıpkırmızı oldu. Onu neden saklamamıştı ki?

"Yanındaki kim?" diye sordu Mai Jack'e. Dee ile ilgili her şeyi biliyor ama adama işkence etmekten hoşlanıyordu. Dee ve Jack kolejden sonra 9 yıl birlikte yaşamışlardı, neredeyse evleniyorlardı ama Dee çekip gitmişti. Çıkabilecek herhangi bir tartışma Jack'in ablası Karen'ın gelişiyle ertelendi. Karen da üç çocuğu ve kocasıyla anne babasını ziyarete

gelmişti. Ondan kısa süre sonra da Janny -Jack'in küçük kız kardeşi- kapıda belirdi.

"Artık gidelim," dedi Jack bu kadar insanın varlığından rahatsız olmuş görünen Mai'ye.

Lulu ve Geoffrey onların arabaya binip uzaklaşmasını izlediler.

"Tatlı kız," dedi Lulu.

"Sıra dışı bir işi olan bir kız," dedi Geoffrey.

"Cep telefonu satmak mı?"

Geoffrey şaşırdı. "Hey, bana söylediği bu değildi!"

32

Kıllar. Bacakta. Çok fazla hem de. Ashling bir tür epilasyon çelişkisi içindeydi. Birkaç hafta önce Phantom Summer'da ağda yaptırmıştı bu yüzden tüyler alınamayacak kadar kısaydılar. Ama birisiyle yatamayacağı kadar da uzundular.

Marcus Valentine ile yatmayı mı planlıyordu? *Kim bilir,* diye düşündü. Her ihtimale karşı bacaklarındaki tüylerden kurtulması gerekiyordu.

Onları tıraş edebileceğini düşündü. Ne yazık ki edemezdi. Bir kere ağda yaptırmaya başladınız mı tıraş ederek onları yeniden sivri ve güçlü hale getirtmeniz kesinlikle yasaktı. Julie'yi, bacaklarına ağda yapan kızı, onu öldürürdü.

Immac kullanmak zorundayım diye karar verdi ve Ted'i eline bir not tutuşturarak en yakındaki kimyacıya yolladı.

"Neden sen gidemiyorsun?" diye sordu utanan Ted.

Ashling kafasını sardığı yağlı kâğıdı işaret etti. "Saçımda özel bir yağ var. Eğer bu şekilde dışarı çıkarsam insanlar uzaylıların dünyayı işgale geldiğini düşünür."

"Sanki gelirlermiş gibi!" Ted uzaylıların bu şehirde gemilerini park edecek yer bulamayacaklarını biliyordu.

"Kıza bu notu vermek zorunda mıyım? Uzanıp raftan alamaz mıyım?"

"Hayır. Çok fazla çeşidi var ve sen bir erkeksin. Gidip benim istediğimden tamamen farklı bir türünü alırsın. Şimdi, lütfen git."

Ted görevi şaşırtıcı ölçüde çabuk ve başarıyla tamamladı ve Ashling banyoyu hazırlayarak içine girdi. Beyaz maddenin etkisiyle tüyleri yanıyordu. İç çekerken kadın olmanın ne zor iş olduğunu düşündü.

Ama Marcus aradığında bunlara değeceğini anladı.

"Ne yapalım?" diye sordu adam telefonda.

"Neyi ne yapalım?"

"Ne istersen. İçki. Cips. Seks?"

"İçki güzel fikir," dedi Ashling. "Cips de öyle."

"Ya seks?" diye sordu Marcus.

"Bunu göreceğiz," diye yanıtladı Ashling.

"Eğer uslu bir çocuk olursam?"

"Eğer uslu bir çocuk olursan."

Ashling saçlarını ve tırnaklarını yaptırmış, Gucci vücut kremini sürmüş ve makyajını tamamlamıştı. Kendini Envy marka parfüme buladıktan sonra giyeceklerini seçmeye koyuldu.

Ted geri geldiğinde sıra son aşamadaydı. Ted heyecanlıydı çünkü Ashling ve Marcus iyi anlaşırlarsa Marcus sayesinde stand-up kariyerini ilerletebileceğini düşünüyordu. "Seksi görün," diye seslendi Ashling'e.

"Deniyorum!" diye bağırdı Ashling. Tahmin ettiğinden daha heyecanlıydı. Umudun yaptıklarına bak! Sonunda siyah pantolon ve şık bir bluzda karar kıldı.

"Bunu mu giyeceksin?" Ted belli ki bu fikri beğenmemişti.

"Nesi varmış?" diye savunmaya geçti Ashling. Bu bluzu özellikle severdi çünkü doğru ışık altında vücudunun daha şekilli görünmesini sağlıyordu.

"Dar, mini bir eteğin falan yok mu?"

"Ben asla mini etek giymem," diye mırıldandı. "Bacaklarımdan nefret ediyorum." Aynada kendine baktı. "Fazla mı allık sürmüşüm?"

"Yanakları kırmızı yapan şey mi? Bence biraz daha sür."

Ashling hemen yüzündeki allığın birazını sildi.

"Nerede buluşacaksınız? Kehoe's'da mı? Seninle oraya kadar yürüyeyim."

"Hayır, yürüyemezsin."

"Ben sadece..."

"Hayır!"

Ashling'in son istediği Ted'in ortalıkta dolanıp hayran hayran Marcus'u izlemesiydi.

"Öyleyse iyi şanslar," dedi bozulmuş olan Ted. "Umarım işler yolunda gider."

"Ben de öyle umarım."

Ashling buda heykelini ovaladıktan sonra kendini dışarı attı.

Ben Marcus Valentine'den hoşlanacağım o da benden hoşlanacak, ben Marcus Valentine'den hoşlanacağım o da benden hoşlanacak... Grafton sokağında ilerlerken duyduğu ıslık sesiyle düşünceleri bölündü. Marcus şimdiden burada mı?

Ama ıslık çalan Marcus değildi. Yolun karşı tarafında turuncu battaniyesine sarılmış Boo duruyordu. Yanında kendisi gibi evsiz iki adam daha vardı. Sandviç yiyorlardı.

Nezaket dürtüsü Ashling'i karşıya geçmeye zorladı.

"Ashling..." Boo gülümsüyordu. "Demek banka tatilinde bir yere gitmedin."

Ashling kafasını hayır anlamında iki yana salladı.

"Ben de gitmedim," dedi Boo gururla. Yanındaki biri genç diğeri yaşlı iki evsizle kıyaslandığında neredeyse normal görünüyordu.

"Özür dilerim! Ashling, bu John." Genç olanı işaret etti. "Bu da Dave. Çocuklar bu Ashling, benim komşum ve iyi biri."

Utanan Ashling iki evsize baktı. Eğer Clodagh bu halini görseydi aylarca dalga geçerdi. Yanlarından geçen biri şüpheci bakışlar attı. Ashling parıltılı giysileri içinde evsizlerle konuşurken garip görünüyordu.

"Süslü görünüyorsun," dedi Boo. "Bir erkekle buluşacak olmalısın."

"Evet," diye yanıtladıktan sonra karşı konulamaz bir dürtüyle devam etti. "Kim olduğunu asla tahmin edemezsin."

"Kim?" Üçü de yanıtı duymak için kafalarını yaklaştırdılar.

"Marcus Valetine," diye yanıtladı heyecanla.

"Komedyen mi?" diye sordu Dave.

Ashling kafasını salladı.

"Karınca esprileri yapan mı?" diye sordu John.

Tanrım! Ted'in ünü sokaklara kadar mı yayılmıştı? Anlatana kadar bekle.

"Karıncalardan bahseden Ted Mullins," diye açıkladı Boo. "Marcus Valentine kız arkadaşlarından bahseden."

"Onu bilmiyorum," dedi John.

"Havalı biri. Umarım eğlenirsin Ashling."

"Teşekkürler. Size yemeğinizle baş başa bırakayım." Sandviçleri işaret etti.

"Marks&Spencer," dedi Boo. "Satamadıklarını bize veriyorlar. Giysileri biraz sıkıcı ama yemekleri enfes."

Aniden tehlike varmış gibi üç adam gerildiler. Ashling kafasını çevirince yaklaşan iki polisi gördü. Polis sorun demekti.

"Sıkılmış görünüyorlar," diyen John'un sesi endişeli çıkıyordu.

"Hadi," dedi Boo, aceleyle toparlandılar. "Görüşürüz Ashling."

Bara vardığında Marcus çoktan oradaydı ve Guiness içiyordu. Onu o halde görünce Ashling bir kere daha zihnini taradı, bu adamla ilgili gerçekte ne hissediyordu? Onu görmek bu soruyu yanıtlamasını kolaylaştırmamıştı. Barda, adamın yanında boş bir tabure vardı. Gidip oturdu.

"Selam," dedi Marcus.

"Selam."

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

"Votka-tonik lütfen."

Adamda fazlasıyla 'arkadaş' görünüşü olduğundan ciddiye almak kolay değildi. Bir süre içki içip sohbet ettiler. Ashling onun komedyenlik dışında Cablelink için bilgisayar programları tasarladığını öğrendi.

"Peki sen ne iş yapıyorsun?" diye sordu Marcus.

"Bir kadın dergisi için çalışıyorum."

"Adı ne?"

"*Colleen.* "

"*Colleen*?" Marcus'un yüz ifadesi değişti. "Benden bir köşe hazırlamamı istediler. Lisa diye biri, sizin dergiden."

"Lisa Edwards. Patronum." Neden olmadığı halde kendini suçlu hissetti.

Şüpheci bir ifade belirdi Marcus'un yüzünde. "Benimle bu yüzden mi çıktın? Beni köşeyi yazmaya ikna etmek için mi?"

"Hayır! Benim bununla hiç ilgim yok ve yazmasan da umrumda değil."

Tam olarak doğru sayılmaz. Eğer köşeyi hazırlamayı kabul ederse, bu, düzenli olarak onu görebileceği anlamına gelecekti.

"Doğruyu söylüyorum, burada olmak istediğim için buradayım, başka nedeni yok."

Marcus gülümsedi. "Sana inanıyorum. Dürüst bir yüzün var."

Çıkıp başka bir bara gittiler. Biraz daha sohbet ettikten sonra Marcus konuyu değiştirdi.

"Cips ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Öyleyse ajandamızda son bir madde kaldı." *Seks.*

Ashling ne kadar içtiğinin hesabını kaçırmış da olsa aniden felç olmuş gibi hissetti. Korku değildi ama korkuya çok yakındı hissettiği. Ondan hoşlanıyor, onu çekici buluyordu ama.

"Özür dilerim ama... Bu gece geç vakte kadar dışarıda olmayı planlamamıştım ve yarın çok erken işte olmam gerekiyor. "

"Tamam, önemli değil," dedi Marcus ama Ashling'in gözlerinin içine bakmadı. "Öyleyse çıksak iyi olacak."

Onu eve bırakırken yanağından öptü ama bir şekilde Ashling ikna olmamıştı.

33

Yüzüne dokunan yumuşak eller... Uykuyla uyanıklık arası. Clodagh, hayal meyal kızının eliyle yanağını okşadığını fark etti. Clodagh'ın yanına uzanmış olan Molly uyanmıştı. Aghhh!

"Molly yüzüme yumruk attın!"

"Anne uyandı." Molly bütün şirinliğini takındı.

"Elbette anne uyandı. Yüzüme yumruk attın!" Clodagh acıdan iki büklümdü. "İnsanların yüzüne yumruk atarsan uyanırlar."

Molly'yi itip ne kadar hasar olduğuna bakmak için aynaya gitti. O gün iş bulma kurumuna gideceği için iyi görünmesi gerekiyordu. Yüzünün bir tarafı normaldi ama diğer gözü kan toplamıştı. Kahretsin.

"Giyin Craig," diye oğluna seslendi. "Molly sen de giyin. Flor birazdan burada olur."

Merdivenlerden indiklerinde kahvaltı yine savaş alanıydı.

"Ben All-Bran yemek istemiyorum," diye bağırdı Craig. "Coco Pops istiyorum."

"All-Bran yemezsen Coco Pops da yok," dedi Clodagh.

Haftalık alışveriş her zaman altı çeşit gevreği de içerirdi. Sugar Pops ve Coco Pops hemen biterler, All-Bran gibi daha az şekerli olanlar sona kalırdı. Onlar da bitene kadar Clodagh yeniden mısır gevreği almayı reddederdi. Genelde bu savaşı kaybedip çocuklara istediklerini yemeleri için izin vermek zorunda kalırdı ama yenileceğini bilmek çabalamasına engel değildi.

Üstelik bugün farklıydı. Dylan tatil olmasına karşın işe gitmek zorunda kalmış, Clodagh'ı çocuklarla baş başa bırakmıştı. Clodagh iş bulma kurumuna gideceğini kocasına söylememişti – neden bilmiyordu ama söylemek istememişti.

Yeni aldığı takımı giydi, saçlarını Fransız topuzu yaptı, makyajını tamamladı. Harika görünüyordu.

Kahrolası kanlanmış göz haricinde!

O sabah Flor'dan kaçmadı. Clodagh Craig ve Molly'yi kapıdan sürüklerken Flor içeri giriyordu.

"Nasılsın Flor?"

"Cuma günü Frawley'e gittim." Frawley onun doktoruydu. Clodagh onunla hiç tanışmamış olsa da tanıyormuş gibi hissediyordu.

"Ne dedi?"

"Gitmeliymiş."

"Ne gitmeliymiş?"

"Rahmim, ne olacak."

"Bu çok kötü haber." Clodagh anlayışlı davranmaya çalıştı.

"Hiç de değil."

"Üzülmedin mi?"

"Niye üzüleyim?"

"Daha az..." Daha az kadın hissedeceğin için demek geçmişti aklından ama cümleyi değiştirdi, "eksik hissetmeyecek misin?"

"Hiç de." Flor'un morali bozuk değildi. "Bugün ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Ah, biraz ütü. Bir de banyoyu temizle. Başka ne uygun bulursan..."

Şehir merkezindeki işçi bulma kurumunun kapısından içeri girerken Clodagh'ın elleri titriyordu. En yakındaki masanın arkasında oturan kötü makyajlı genç kızın yanına gelince durdu.

"Yvonne Hughes'la randevum vardı."

Kız kafasını kaldırdı. "Selam," dedi soğuk bir sesle. "Ben Yvonne Hughes."

"Ah..." Clodagh daha yaşlı birini bekliyordu.

"Bir iskemle çekin."

Clodagh çantasından özgeçmişini çıkartıp uzattı.

"Şimdi, bir bakalım." Öz geçmişe dikkatle göz attı ve sayfayı çevirmeden önce durdu. "Uzun süredir çalışmamışsınız... Bakalım... *Beş* yıldır?"

"Bir bebeğim oldu. Bu kadar uzun süre ara vermeyi düşünmüyordum ama sonra bir bebeğim daha oldu."

"Anlıyoooooorummmm." Yvonne özgeçmişi incelemeyi sürdürdü. "Okulu bıraktıktan sonra otelde resepsiyon görevlisi, restoranda kasiyer ve Dublin hayvanat bahçesinde bilet görevlisi olarak çalışmışsınız." Yvonne şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. "Hayvanat bahçesinde topu topu üç gün mü çalıştınız?"

"Kötü kokuyordu."

"En uzun işiniz seyahat acentesi görevliliği?"

"Bu doğru."

"Daktilo biliyor musunuz?"

"Evet."

"Dakikada kaç kelime yazabiliyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Sadece iki parmağımı kullanarak yazıyorum."

Yvonne'un gözleri daha da büyüdü.

"Bilgisayar programları hakkında bilginiz var mı?"

"Hayır."

"Peki o zaman. Bana neler okuduğunuzdan bahsedin."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Financial Times? Time?" diye önerdi Yvonne. "Bella? Hello?"

Clodagh'ın tek okuduğu dekorasyon dergileriydi.

"Düzenli olarak tiyatroya gider misiniz?"

Clodagh doğruyu söylemek zorundaydı. "Hayır."

"İlgi alanlarınız, tutkularınız neler?"

Tutkuları nelerdi? Hiçbir tutkusu yoktu. Tutkulu insanlar gariptiler. *Günü atlatmak,* diye düşündü Clodagh, benim tek ilgilendiğim bu.

"İnsanlarla ilgilenmek?" diye önerdi Yvonne. "Ütü yapmak? Satış?"

"Para kazanmak." dedi Clodagh ama der demez dememesi gerektiğini anladı. "Yeniden seyahat şirketinde falan çalışmak istemiyorum. Bana bir dergide iş bulabilirseniz..."

"Bir dergide mi çalışmak istiyorsunuz?" Yvonne gülmemeye çalışıyordu.

Bunu fark etmeyen Clodagh başını sallayarak onayladı.

"Hepimiz istemiyor muyuz?" diye dalga geçti Yvonne.

Clodagh ondan nefret ettiğine karar verdi.

"Aklınızda ne kadarlık bir maaş var?" diye soru Yvonne eğlenmek için.

"Bilmiyorum ki. Siz ne düşünüyorsunuz?" Clodagh içindeki son güç kırıntısını da tüketmişti.

"Eğer bir iş çıkarsa sizi ararım," dedi Yvonne. Uzatmanın alemi yoktu. İkisi de aramayacağını biliyorlardı.

Sokağa çıktığı anda nefret etmeye başladığı aşırı pahalı takım elbisesi içinde kendini komik hissetti. Arabasına doğru yürürken ne kadar yaşlı ve ne kadar işe yaramaz olduğunu keşfettiği için özgüveni sarsılmıştı. Bütün umudunu bağladığı iş dünyası o kadar hızlı değişmişti ki, artık gerekli hiçbir niteliğe sahip değildi.

Şimdi ne yapacaktı?

34

Salı sabahı olduğunda Lisa umutsuzca içeri girme zamanının gelmesini bekleyerek Randolph Medya'nın önünde turluyordu. Bir daha asla bu geçirdiğine benzer bir hafta sonu yaşamak istemiyordu. Pazartesi günü o kadar sıkılmıştı ki, tek başına sinemaya gitmişti. Üstelik görmek istediği filme yer kalmadığı için çizgi film (Rugrats 2) izlemek zorunda kalmıştı ki, daha kötüsü olamazdı. Filmi yedi yaşın altındaki seyircilerle izlemek zorunda kalmış ve dünyada bu kadar çocuk olmasına ve hepsinin aynı anda çığlık atabilme yeteneklerine şaşırmıştı. Son günlerde en çok vakit geçirdiği insanların çocuklar olması ne garipti...

Kapı görevlisi Bill anahtarlarını kilide sokarken onu izledi. Hepsi onun hatasıydı, eğer bu kadar tembel olmasaydı Lisa'nın da işe gelememek gibi bir sorunu olmayacaktı. Hafta sonu iş yerine girebilmiş olsaydı sıkılmazdı da.

"Tanrım, ne kadar erkencisin," dedi Bill.

"Hafta sonu iyi miydi?" diye sordu Lisa kinayeli kinayeli.

"Harikaydı." Bill uzun uzadıya torunlarının kendisini ziyarete gelişlerini ve yedikleri yemekleri anlattı.

"Çünkü benimki berbattı," diye araya girdi Lisa.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Bill, Lisa'nın kötü geçen hafta sonu için neden kendisini suçladığını anlamayarak.

İyi tarafından bakarsak, diye düşündü Lisa asansöre ilerlerken, bazı kararlar almıştı. Eğer bu berbat ülkede sıkışıp kalacaksa arkadaş edinmeliydi. 'Hayatım' diye seslenebileceği ve başkalarını çekiştirebileceği arkadaşlar...

Ayrıca birisiyle sevişmesi gerekliydi. Oliver'ı aramak için duyduğu dürtü derhal bir erkek bulması gerektiğinin en açık işaretiydi. Tercihen Jack. Ama eğer Jack Mai'yle takılmaya devam etmek istiyorsa onunla uğraşacak vakti yoktu. Ne isterse yapabilirdi. Lisa da başkasını bulurdu. Belki kendisi başkasını bulursa Jack'in aklı başına gelirdi. Her şekilde, bu böyle gitmezdi.

Elbette hemen uygun bir erkek arkadaş bulması mümkün olmayabilirdi. Ama yemin etmişti, hafta bitmeden birisiyle yatacaktı.

Kimle mesela? Jasper Ffrench vardı, meşhur aşçı, o seve seve tav olurdu. Ne yazık ki adam tam bir baş ağrısıydı. Ashling'le birlikte gördüğü Dylan vardı ama evli olduğu için onunla tesadüfi bir karşılaşma ayarlamak imkânsızdı. "Tanrım," dedi yüksek sesle ofise girerken. Şarap şişeleri, bardaklar, kâğıt parçaları her yerdeydi. Belli ki temizlikçi cuma gününün çöplerini temizlemenin kendi işi olduğunu düşünmemişti. Her neyse, Lisa'nın hiçbir şeyi temizlemeye niyeti yoktu, tırnaklarını yeni yaptırmıştı; Ashling gelince temizlerdi.

Ekibin geri kalan bütün üyeleri Lisa'yı çıldırtacak ölçüde geç kaldılar. Üç gün boyunca çılgınlar gibi eğlenmişlerdi. Bayan Morley bile.

Şimdi hesaplaşma zamanıydı. Herkes çok depresifti, hatta hep neşeli olan Kelvin bile. Hepsi çevredeki çöplere bak-

mamaya çalıştılar, kimsenin temizlik yapacak enerjisi yoktu. Hafta sonu partilerinin yorgunluğu yeniden iş başı yapmanın mutsuzluğuyla birleşince içerinin enerjisi oldukça çökmüştü.

"Benim midem başımdan daha fazla ağrıyor," dedi Dervla. "Ancak sandviç yediğimde düzelir gibi oluyorum."

"Gözüme bir hançer saplanıyormuş gibi geliyor," dedi Bayan Morley.

Lisa onlara katılmayı denedi ama yapamadı. Mercedes içeri girdiğinde içindeki bütün arkadaşlık duygusu yok olmuştu. Mercedes'in çantası uçak etiketleriyle kaplıydı – hafta sonu New York'a gitmişti. *Şımarık sürtük,* diye düşündü Lisa. Şimdi de hava atıyor. Peki neden kendisi dışındaki herkesin bundan haberi varmış gibi görünüyordu?

Mercedes yanında herkesin siparişlerini de getirmişti. Ashling için beyaz Levi's, Kelvin için Avrupa'da bulunmayan Stussy şapkalardan, 60'larda Chicago'da yaşadığı için bir daha asla Cadbury'ye alışamayan Bayan Morley için Babe Ruth çikolatası. Şanslı insanlar paralarını ödeyip siparişlerini aldılar.

"Kendimi öldürmeyi düşünüyordum," dedi Kelvin yeni şapkasını incelerken, "ama şimdi yapmayacağım."

Lisa onları izledi. Mercedes'ten Kiehl vücut yağı getirmesini isteyebilirdi. İsteyeceğinden değil ya. Yine de kendisine de sorulmaması kabalıktı.

Siparişlerin yanı sıra Mercedes ofis için de cömertçe bir şeyler almıştı: Çikolatalar, şekerler, fındık ezmesi. Lisa omuz silkti. "Amerikan çikolatasından oldum olası hoşlanmamışımdır."

Herkesin hediye sefası bitince Lisa emirlerini yağdırmaya başladı.

"Kelvin, boş şişeleri topla. Ashling bardakları yıka."

"Neden ben? Hep ben yıkıyorum," dedi Ashling gönülsüzce.

Lisa bir an sessiz kaldıktan sonra Trix'e döndü; "O zaman sen yıka."

Jack diğerlerinden daha da geç geldi ofise ama neşesi diğerlerine kıyasla kat be kat yerindeydi. Saat yarımda, Jack'ten bir süre sonra Mai uğradı.

"Hadi geç," dedi Bayan Morley.

Mai ofise girip arkasından kapıyı kapatırken hepsi pür dikkat kavgayı beklemeye koyuldular. Trix gürültünün kopmasını beklerken heyecandan masaların arasında turluyordu.

Ama kavga çıkmadı hatta birlikte dışarı çıkarlarken ikisi de çok mutlu görünüyorlardı. İçerdeki herkes onlara bakakaldı. "Bu da neydi böyle?"

Lisa, Morrison Oteli'nin yatak odalarını seksiliklerine göre değerlendirmek için dışarı çıkmak üzereydi ama o bile bir an hareket edemedi. Oturup bu ağır darbeyi sindirmesi gerekti. Kayıp duygusu. Sorun neydi? Onun bir kız arkadaşı olduğunu biliyordu. Ama Mai'yi asla çok ciddiye almamıştı.

Ashling de diğer tarafta şaşkın, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. *Ben ne yaptım?*

Lisa kendisini Morrison'a götürecek bir taksi ayarlamak için durağa telefon ettiğinde -biraz utanarak da olsa- Liam'ı istedi. Son zamanlarda bunu yapıyordu. Liam'dan hoşlandığı varsayılabilirdi, onun Dublin maceralarını dinlemeyi seviyordu.

"Seni nerede bırakayım Lisa?" diye sordu Liam.

"Biraz ilerideki siyah camlı binanın orası uygun."

Otelin önünde enfes gri takım giymiş genç bir adam vardı. Taksiyi görünce arabaya doğru ilerledi.

"Ah, bak tatlım, seninki seni bekliyor. Tek yapman gereken bir ıslık çalmak. Bugün doğum günün mü? Yoksa yıldönümünüz mü?"

"O genç, kapıcı," diye mırıldandı Lisa.

"Öyle mi?" Liam'ın yüzünden hayal kırıklığı okunuyordu. "Ben de zaten ucuzcu birine benzediğini düşünmüştüm. Seni beklememi ister misin?"

"Evet lütfen. İşim on beş dakika kadar sürecek."

Lisa Morrison Oteli'nin yataklarının büyüklüğünü, çarşaflarının yumuşaklığını, banyosunun genişliğini, mini barındaki afrodizyak içecekleri ve yiyecekleri, oda servisinin nimetlerini kontrol etti. Otel gözlerden uzak seksi bir kaçamağı lüks içinde yaşamak isteyenler için çok uygun görünüyordu. Ayrıca bu otelin ücretini karşılamaya çok az insanın parası yeterdi. *Colleen*'deki seksi otel odaları makalesi için harika olacaktı. Odaya bir daha baktı. Tek eksik olan hoş bir erkekti.

Taksiye binip işe dönerken gözleri devasa duvar panosundaki yeni dondurma reklamına takıldı. Posterde çok yakışıklı bir adam yeni piyasaya çıkan Truffle marka dondurmayı yiyordu. Lisa'nın düşünmesi bile gerekmedi, afişteki adamın gözlerine bakar bakmaz karar verdi.

Onunla sevişmeliyim.

Tanrım, diye fark etti içinden, acınacak durumdayım. Bir fotoğrafın fantezisini kuruyorum. Bir an evvel birisiyle sevişsem iyi olacak.

35

Yeni Truffle dondurmasının tanıtım partisi saat tam altıda başladı. Aslında fazladan hiçbir özelliği olmasa da çok satacağına kesin gözüyle bakılan bir ürün olduğundan üretici firma tanıtıma bir servet harcamıştı. Clarence'daki tanıtıma gelmeleri için gazeteciler şampanya vaatleriyle kandırılmış, İrlanda'nın ünlü isimleri bir araya toplanmaya çalışılmıştı. Seksi olmanın dondurma satmanın ana kuralı haline geldiğinin farkındaydılar.

"Gelmek ister misin?" diye sordu Lisa Ashling'e.

Lisa'nın Mercedes'i küçük düşürüşünden rahatsız olan Ashling başta reddetmeyi düşündüyse de salsa dersinden önce öldürmesi gereken çok fazla zaman olduğu için kabul etti. "Tamam," dedi biraz da pişmanlıkla.

Çıkmadan önce tuvalete giden Lisa yeniden görünüşünü kontrol etti. Beyaz elbisesi içinde muhteşemdi. Göz makyajını tazeledikten sonra bütün detayları tek tek gözden geçirdi. Kusursuz. Harika görünüyordu, en büyük düşmanları bile o an harika göründüğünü kabul ederdi.

Öyle de olması gerekirdi. Harika görünmek için çok çaba harcıyordu. Kendi kendisinin başyapıtıydı. Kendi kendi-

nin en büyük eleştirmeni de olduğundan işi her zaman kolay olmuyordu. Başkaları görmeye başlamadan önce kendi, saçının köklerinin boyanma vaktinin geldiğini bilirdi. Saçının uzadığını *hissederdi*. Ayrıca bir gram bile kilo alsa bunu hemen anlardı. Teraziye ya da kendisine dar gelen giysilere ihtiyacı yoktu. Derisinin genişlediğini duyduğunu iddia eder, onu rahatlatmak için hemen eski kilosuna dönmek adına gerekenleri yapardı.

Durup gözlerini kıstı. Alnındaki çizgi de neydi öyle? Bir kırışıklık mı? Evet. Olamaz! Yeniden Botox yaptırmanın zamanı gelmiş demek. Lisa konu güzellik olduğunda 'en iyi savunma saldırıdır'a inanırdı. O seni ele geçirmeden önce, sen onu ortadan kaldır.

Zaten mükemmel durumda olan dudak makyajını biraz parlatıcıyla güçlendirdi. En sonunda hazırdı. Eğer bu akşam insanları büyülemezse bu kesinlikle kendi hatası olmayacaktı.

Görünüşe göre hem Kelvin hem de Jack, Truffle tanıtımına gidiyordu. Truffle Kanal 9'un yeni drama dizilerinden birinin sponsoru olduğundan istemese de gitmek zorundaydı Jack.

"Peki senin gerekçen ne? Hangi dergin için Truffle'ın haberini yapman gerekiyor?" diye sordu Lisa Kelvin'e.

"Hiçbiri. Ama kendimi dondurma yeme havasında hissediyorum."

Partiye vardıklarında Lisa iyi giyimli kalabalığa karıştı. Kelvin doğrudan bara yöneldi ve Ashling çekingen adımlarla salonu turlamaya başladı. Kimseyi tanımıyordu ve daha sonra salsa dersi olduğu için çok fazla içemezdi. Salsa dersine *gitmek zorundaydı* çünkü ikinci dersiydi, bu da ders kırmak için henüz çok erken demekti. Arada bir kalabalığın

arasında umutsuz ve beceriksiz duran Jack Devine'ı görüyordu. *Deneyim eksikliği,* diye geçirdi içinden.

Bir şekilde insanlarla birlikte hareket ederken kendini Jack'in arkasında buldu.

"Selam," dedi yine çekinerek. "Nasıl gidiyor?"

"Gülümsemekten yüzüm ağrıdı," diye yanıtladı surat asarak. "Bu tür davetlerden nefret ediyorum." Sonra sustu.

"Ben de iyiyim, sorduğun için teşekkürler," dedi Ashling kinayeyle.

Jack bu çıkışa şaşırdıktan sonra yanlarından geçen garsona seslendi. "Hemşire! Bana bir ağrı kesici lütfen."

Genç, şirin bir kız olan garson Jack'in eline bir kadeh şampanya tutuşturdu. "Yarım saatte bir bunlardan içerseniz işinizi görür."

Jack'e gülümsedi ve Jack de ona. Ashling aralarında geçen bakışmaları izliyordu.

'Hemşire' gider gitmez Jack'e söyleyecek bir şeyler bulması gerektiğini fark etti. Herhangi bir şey. Ne yazık ki aklına hiçbir şey gelmiyordu. Jack de farklı durumda değildi. Ağırlıklarını bindirdikleri ayaklarını değiştirerek sessizce durdular. Jack şampanyasını çok hızlı içiyordu.

Bu sefer elindeki tepsi Truffle'larla dolu olan bir garson yanlarına geldi. Ashling dondurmayı hevesle kabul etti. Dondurmayı çok sevdiğinden değil ama Jack'le konuşmamak için bahane olacak bir şey yapma imkânı yaratacağından.

Dondurmayı büyük bir iştahla yerken birden Jack Devine'ın yüzünde eğlendiğini belli eden bir bakışla kendisini izlediğini fark etti.

"Ben gidiyorum," dedi Jack'e.

"Beni bırakamazsın," diye yakındı Jack. "Sen de olmazsan kiminle konuşacağım?"

"Benimle de konuşmuyordun ki," diye yanıtladı onu Ashling ve çantasını aldı.

"Ama Bayan Her Şeyi Onaran, nereye gidiyorsunuz?" Jack'in sesi yalnız kalmanın korkusuyla panik havası taşıyordu.

"Salsa dersime."

"Ah, kirli dans. Beni de bir gün götürmelisin," diye dalga geçti. "Hadi git, beni terk et."

Ashling dondurmasını şampanyaya batıran Sunday Independent'tan Dan 'her şeyi en az bir kez denerim' Heigel'in yanından geçerek dışarı çıktı.

O gider gitmez de şansa Kelvin, Jack'in yanına geldi. Elinde ikisi de kendine ait iki kadeh şampanya vardı.

"Lisa'ya bak. Muhteşem görünmüyor mu?" diye sordu Kelvin Lisa'nın beyaz elbisesini hayranlıkla süzerken. "Hatları tamamen ortaya çıkmış."

Jack bir şey söylemedi.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Kelvin.

"Bundan şüpheliyim."

"Tanga giyip giymediğini düşünüyorsun. Giymiş olması muhtemel bence," ve devam etti. "Ama ben iç çamaşırı giymediğini düşünmeyi tercih ediyorum."

Lisa salonu en iyi görünümlü erkeği bulmak üzere sistematik biçimde turluyordu ama en iyilerin yanından çoktan geçtiğini düşünmeye başlamıştı.

Önce mavi takımı içinde gizemli bir havası olan bir adamla tanışmıştı. Çok etkileyici ve yakışıklıydı. Seksi bir gülümsemesi, harika saçları vardı ve takımı en iyi kumaştandı. Derken gözlüklerini çıkartmıştı ne yazık ki. Gözleri birbirine komik denecek ölçüde yakındı, sanki başka birine aittiler.

Adamın yanından uzaklaşırken sosyetenin gözde bekârlarından Fion O'Molley ile karşılaştı. Kendisinin İrlanda'nın en seksi erkeklerinden biri olduğuna inanırdı adam. Birkaç röportajında kendini Jack Nicholson'a benzettiğini söylemişti.

"Selam," dedi Lisa'ya. "Bu akşam muhteşem görünüyorsun." Bu iltifatı başka iltifatlar izledi. Lisa adamın kendisini yatağa atmak için çabaladığının farkındaydı. Ama çok sıkıcıydı. Sırtını dönüp uzaklaştı.

O anda onu gördü. İrlanda'nın dört bir yanındaki duvar panolarındaki manken. Yakışıklılığın tanımı gibiydi, parlak saçları, pürüzsüz teni, duruşu... Hatları o kadar mükemmeldi ki, sıkıcı olmanın sınırındaydı.

İşte, adamını bulmuştu. Tahmin ettiğinden biraz kısaydı ama olsun.

Mankenlerin en iyi tarafı Lisa'nın deneyimlerine göre kolay elde edilmeleriydi. İşleri sürekli seyahat etmelerini gerektirdiğinden cinselliğe sürekli tatile çıkmış insanların edasıyla yaklaşırlardı. Ciddi şeyler beklemez, günlerini gün ederlerdi. Bunun kötü tarafı büyük ihtimalle tek gecelik bir ilişki olacak olmasıydı.

Önemli değil, diye düşündü Lisa adamı süzerken. Şu an için daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

Birilerini tavlamayalı uzun zaman olmuştu. Ve bunu yapmanın tek yolu vardı. Ortalıkta dolaşıp adamın kendisini fark etmesini umamazdı. Hayır efendim, istediğiniz erkeğe doğru yürümeli ve özgüveninizle onu sersemletmeliydiniz. Köpeklerle birlikte olmak gibiydi, korktuğunuzu belli edemezsiniz.

Derin bir nefes alıp kendine ne kadar güzel göründüğünü hatırlattıktan sonra yüzüne bir gülümseme yerleştirerek mankene doğru yürüdü.

"Selam, ben Lisa Edwards, *Colleen* dergisinin editörü."

Adam kafasını salladı. "Wayne Baker. Truffle'ın yüzü." Çok ciddiydi. Ah, ne yazık ki ironi özürlüymüş. *Önemli değil, adamdan hoşlanman gerekmiyor,* dedi kendine. Hoşlanmasa daha iyiydi zaten. Bu gece seksle ilgiliydi, ilişkilerle değil.

Bütün özgüvenini bir araya topladı çünkü karşısındaki adamı etkilemek için her zerresine ihtiyacı olacaktı. *Bu konuda bir seçme şansı olduğunu düşünmesine izin verme,* diye tekrarladı içinden. Lisa'yı reddedemezdi. Böyle bir seçeneği yoktu.

Gözlerini gözlerine dikerek konuşmayı sürdürdü. "Benimki büyük boy olsun."

"Ne isterdin?" Manken bara yönelmişti.

"İçkiden bahsetmiyorum." Cümledeki gizli anlamı kavrayıp kavrayamadığını merak etti. Mankenin ifadesi birkaç saniye sonra değişti. "Ah, anlıyorum. Ne..."

"Yemek. Öncelikle."

"Tamam," dedi boyun eğerek. "Şimdi mi?"

"Şimdi."

İçinden derin bir nefes aldı. Adam tuzağına düşmüştü. Düşeceğine de emindi ama asla emin olamazdınız.

Çıkarlarken gözleriyle Jack'i aradı. Ne düşündüğünü belli etmeyen bir ifadeyle Lisa'yı ve mankeni izliyordu. El salladı ve Jack de başını sallayarak karşılık verdi.

Güzel.

Clarence'daki restoranda Lisa ve Wayne kim daha az yiyecek yarışı yapıyorlardı. Birbirlerini izleyerek tabaklarındaki yemekle oynadılar. Heyecan dolu bir an için Wayne oy-

nadığı lokmayı yiyecekmiş gibi ağzına götürdü ve yeseydi Lisa da kendine sebzelerden birini yemek için izin verecekti. Ama manken son anda fikrini değiştirdi ve Lisa da çatalını sapladığı sebzeyi geri bırakmak zorunda kaldı.

Wayne Baker, Hastings'tendi ve gençti – iddia ettiği kadar genç olmasa da. Yirmi yaşında olduğunu söylüyordu ama Lisa yirmi iki ya da yirmi üç olduğuna emindi. Modellik kariyerini çok ciddiye alıyordu.

"Tam olarak roket bilimi sayılmaz, öyle değil mi tatlım?" diye dalga geçti Lisa.

Wayne yaralanmış göründü. "Bu işi sonsuza kadar yapmayı düşünmüyorum."

"Bırak tahmin edeyim," dedi Lisa. "Bir süre sonra oyuncu olmak istiyorsun."

Sürpriz ifadesi muhteşem yüzünü kapladı. "Nereden bildin?"

Lisa iç çekti. Her ne kadar klişelerden hoşlanmasa da karşısındaki adam mankenlerin aptal olduğu yolundaki klişede gerçek payı olduğunun ayaklı ispatıydı. Neredeyse bütün çekiciliğini kaybedecekti. Eğitimsiz insanlara karşı değildi Lisa. Kendisi de okuldan ayrıldığında parlak durumda değildi ne de olsa. Ama eğitimsiz olmak aptal olmanın bahanesi olamazdı.

"Nerede yaşıyorsun yakışıklı?" diye sordu konuyu değiştirme umuduyla. Yakışıklı kelimesini vurgulayarak söylemişti. Wayne bütün kızların kendisiyle konuşurken en az bir kez yakışıklı diye hitap etmelerini komik bulurdu.

"Londra'da bir dairem var ama neredeyse hiç evimde olmuyorum." Çok talep gördüğünü vurgulamaktan duyduğu gurur her halinden belli oluyordu.

"Ne kadarlığına Dublin'desin?"

"Yarın ayrılıyorum."

"Nerede kalıyorsun?"

"Burada, Clarence'da."

"Harika." Lisa onu evine götürmek istemiyordu çünkü çam ağacı mobilyaların cinselliğin havasını bozacağını düşünüyordu ama daha da önemlisi uzun taksi yolculuğu boyunca adama katlanabileceğinden emin değildi.

Garson tabakları kaldırır kaldırmaz Lisa yeterince oyalandıklarına karar verdi. En baştan çıkarıcı edasını takınarak Wayne'e döndü. "Yatma vakti."

Wayne gülümsedi ve emir alan bir asker edasıyla Lisa'yı izledi.

Asansöre doğru ilerlerken Lisa'nın içini bir rahatsızlık kapladı. Kendini kirli ve yoz hissediyordu – bir yabancıyla tek gecelik seksin size hissettireceği duygular. Ama eğer arada bir birileri görmeyecekse harika bir vücuda sahip olmanın ne anlamı vardı?

Wayne harika yumuşaklıktaki eliyle anahtarı kilide soktu. Lisa hayran bakışlarla adamın güzelliğini izliyordu. İçeri girdiklerinde Lisa heyecan içindeydi: Harika, modern bir oda, genç, yakışıklı bir erkek ve vaatlerle dolu bir gece.

"Kapıyı kapat ve giysilerini çıkart," diye emretti Wayne'e. Lisa kendini dominatriks rolüne iyice kaptırmıştı.

Wayne gülümsedi. "Buna bayılacaksın." Ve gömleğinin düğmelerini açtı. "Her gün iki yüz mekik çekiyorum."

Vücudunun görünüşü muhteşemdi. Her milimi çalışılmış ama çirkin olmayacak seviyede tutulmuş kaslarla kaplıydı. Tam bir erkek güzeli olduğu reddedilemezdi. O kadar mükemmel görünüyordu ki, Lisa'nın özgüveni sarsıldı. Zayıf, muhteşem mankenlerle yatmaya alışkın olmalıydı adam. İyi ki hiçbir şey yememişti.

"Şimdi sen," dedi Lisa'ya.

Lisa yeniden baştan çıkarıcı gülümsemesini takınarak akıcı hareketlerle beyaz elbisesini çıkarttı. Kelvin haklıydı, iç çamaşırı giymemişti.

"Şah mat," dedi Wayne pantolonunu çıkartırken. O da iç çamaşırı giymemişti ve üstelik Lisa'nın vücudunu görünce tahrik olmuştu.

Buna o kadar hazırım ki, diye düşündü Lisa.

Oliver'dan beri sevişeceği ilk erkek olmayacaktı. Ayrılmalarından kısa süre sonra Oliver'ı kafasından atmak için birkaç kişiyle sevişmişti ama hiçbiri harika sevişmeler değildi. Büyük ihtimalle o dönemde henüz çok erkendi.

"Çok güzelsin," dedi Wayne profesyonel gözlerle kadını incelerken.

"Biliyorum. Sen de öylesin."

"Biliyorum."

Kahkahalara boğuldular. Ardından Wayne Lisa'yı öptü.

"Hadi," dedi kadını yatağa doğru çekerken.

"Hayır," dedi Lisa. "Burada sevişelim."

Adam kötü değildi. Harika da değildi. Bütün harika görünüşlü erkeklerin sorunu buydu. Öylece yatsalar bile muhteşem orgazmlar yaşayacağınızı zannederlerdi. Neyse ki Lisa istediğini nasıl elde edeceğini iyi biliyordu. Ama adama sürekli daha hızlı daha yavaş diye komut vermesi gerekmese daha hoş bir seks olabilirdi.

Sevişmeleri bittiğinde yatağa gidip uyudular. Sabah olduğunda Lisa bakım ürünleriyle dolu banyoya girerek güzel bir banyo yaptı. Artık adama olan bütün ilgisini kaybetmişti. Wayne içinse durum tam aksiydi. Lisa yatakta vahşiydi ve manken, onun kendisiyle fazla ilgilenmediğinin farkındaydı. Arzulanmıyor olmak arzulamasına yol açmıştı.

"Seni yeniden görecek miyim?" diye sordu Lisa'nın beyaz elbisesini giyişini izlerken. "Dublin'e düzenli olarak geliyorum."

"Çantamı nereye koydum?"

"Şurada. Seni tekrar görecek miyim?"

"Elbette." Lisa bir duş bonesini, dört şampuanı ve iki vücut losyonunu çantasına attı.

"Ne zaman?"

"Ağustos sonunda. Fotoğrafım *Colleen* dergisinde editör yazısının tam yanında olacak."

Lisa'nın tam olarak ne demek istediğini anlamasa da Wayne kırılmış ve fazlasıyla hassas görünüyordu. Lisa acıdı. "Seni arayacağım."

"Gerçekten mi?" diye sordu umutla.

"Hayır," dedi Lisa. "Elbette aramayacağım."

"Ama gerçekten kastetmediysen neden öyle söyledin?" diye sordu kafası karışmış olan Wayne.

"Nereden bileyim," dedi Lisa yüzüne çekici gülümsemesini takınarak. "Bu lafı siz erkekler icat ettiniz."

Otelden ayrılırken salınarak yürüyordu. Yerde seviştikleri için dirseklerinde halı yanıkları vardı. Bir taksi çevirdi. Eve gidip üstüne değiştirmek için ucu ucuna vakti vardı. İşe geç kalmak istemiyordu.

Harika hissediyordu. Parlıyordu! Kim bir yabancıyla tek gecelik ilişkinin size kendinizi ucuz hissettireceğini söylemişse yanılmıştı. Yüzyıllardır bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu.

36

Sevişerek geçen gecenin ardından Lisa ofise enerjiyle dolu olarak girdi.

"Günaydın Jack," dedi neşeyle.

"Günaydın Lisa."

Adamın yüzüne baktı. İfadesi her zamankinden farklı değildi. Wayne Baker'la çıkmasına aldırdığını gösteren en ufak bir işaret dahi yoktu. Normal görünüyordu. Lisa *anladı.*

Öyleyse işe koyulalım! Enerjiyle dolu olan Lisa o gün despotu oynamakta karar kılarak derginin bütün taslaklarının o gün masasında hazır olmasını istemeye karar verdi. Buna 'aptal kopyası' denirdi. Herkes böylece zorlu bir hafta geçireceklerini anlardı.

"Bütün düzenli parçalar -film, televizyon, burç, sağlık, köşeler- yerleştirilecek. Böylece neye ihtiyacımız olduğunu görebiliriz."

Eylül sayısına konulması planlanan kitap tanıtımları için yayınevleri kitapları yollamışlardı, film CD'leri de gelmişti. Teoride bütün bu bedava malzemeler heyecan verici görü-

lüyordu ama eğer normalde hoşlandığınız türde değillerse hiçbir işe yaramazlardı. AfroCelt CD'si ufak bir heyecan uyandırdıysa da geri kalanlar bir kutuya konup kaldırıldı.

"Gary Barlow mu, hiç sanmıyorum," dedi Trix Cd'lere bakarken. "Enya, hayatta olmaz." Onu da yerine bıraktı. "David Bowie, çok yaşlı." Yerine. "Bu da kim? Woebegone? Kapaktaki adam hoş görünüyor. Bunu ALIYORUM." Herkesin duyacağı şekilde bağırdı.

"Bunu almama aldıran var mı?" Ashling kitaplardan birini kaldırdı.

"Kimsenin aldıracağını sanmıyorum," dedi Lisa.

Ashling kitabı kendisi için istemiyordu. Kitap, her şeyi okuyabilecek kadar sıkılmış olan Boo içindi.

Lisa ve Gary bütün hafta birbirlerine girdiler. Kitap tanıtımlarının yer alacağı sayfaların görünüşü konusunda tamamen farklı fikirleri vardı.

"Tamamı resim olmuş," dedi Gary. "Neredeyse hiç yazı yeri kalmıyor."

"O kahrolası kitapları kimse okumuyor," diye karşılık verdi Lisa. "O nedenle sayfaları seksi kılmanın bir yolunu bulmalıyız."

İşler yanlış gidip durdu. Lisa Trix'in 'sıradan kız' köşesinin tasarımlarını hiç beğenmemişti. Anlaşılan yeterince seksi değillerdi. Gary elindeki kopyaları -bütün bir sabahın üretimi- kaldırıp attı. Ayrıca Mercedes'in bir güzellik uzmanıyla ilgili yazısı da öğle yemeğinde Lisa'nın hışmına uğradı.

"O yazı üzerinde çok çalıştım," diye yakındı Mercedes. "Kaldırıp atamazsın."

"Onu kaldırıp atmıyorum," dedi Lisa. "Onu öldürüyorum. Bir dergide çalışacaksan en azından dergi jargonunu öğrenebilirsin."

İçerdeki atmosfer korkunçtu ve işler yığılıyordu. Herkesin acil olarak ilgilenilmesi gereken üç dört projesi vardı. Lisa canlarına okuyordu, Jack hiç sesini çıkartmıyor, geri kalan herkes dayanma noktalarını zorluyordu.

Ashling New-age burç sayfalarına bakıyordu ki, Lisa omzunun üzerinden eğilerek masasındaki saç bakım ürünlerini işaret etti. "Bin kelime olsun..."

"Biliyorum, seksi olacak."

Sayfa için bir tema arayan Ashling masasındaki ürünlere baktı. Hacim arttırıcı bir saç köpüğü, kökleri güçlendirdiğini iddia eden bir sprey, şekillendirici şampuan – hepsi de kabarık saçlar isteyen kadınlar için. Ayrıca buklelere karşı saç kremi, yumuşatıcı ve bakım kremi vardı. Hepsi de saçlarının düz olmasını isteyen kadınlar için. İkisini nasıl birleştirecekti? Birleştirirse yazı nasıl tutarlı olurdu? Arkasına yaslandı. Hem kabarık hem düz saça sahip olmak mümkün müydü? Belki saçın kabarık olmadan önce düz olması gerektiğini iddia edebilirdi. Kabarık saçtan hoşlanan kadınlar için yepyeni bir endişe konusu yaratmış olurdu. Bunun çok zalim olacağını düşündü: Bu tür güce sahip olmak sorumlulukları da beraberinde getiriyordu. Derin bir nefes alarak masasının kenarında duran çikolatadan bir parça daha koparttı. Derken -belki çikolatanın kafasının çalışmasını sağlamasıyla birlikte- aklına bir fikir geldi. Fikri iyice düşünüp tarttıktan sonra derdin bir nefes aldı. Yazı "Saçınız nasıl olursa olsun..." diye başlayacaktı.

"Evraka!" diye bağırdı büyük bir rahatlamayla.

"Ne oldu?" diye seslendi şaşıran Jack. Fotokopilerle boğuşurken birden irkilmişti.

"O kadar telaşlanmıştım ki!" Ashling önündeki ürünleri işaret etti. "Bütün bu ürünler. Hiçbir ortak noktaları yoktu.

Ama her kadının farklı bir üründen hoşlandığını hatırlayınca hepsi yerli yerine oturdu. Her kadın saçı için farklı ürün ister."

"Her kadın saçı için farklı ürün ister," diye tekrarladı Jack. "Çok derinmiş. Einstein'ın görecelilik kuramının bu cümlede bir yerlerde saklandığına eminim... Hmmm, bir düşüneyim. Zaman göreceli değildir ama gözlemcinin saçının konumundan kaynaklanan parlaklığına ve yumuşaklığına bağlıdır. Ve mekân da göreceli değildir çünkü gözlemcinin saçının zaman içindeki parlaklığına ve yumuşaklığına bağlıdır. Ne kadar harika bir iş yapıyoruz biz burada böyle."

Ashling üzerine alınıp alınmaması gerektiğini merak ettiyse de omuz silkti. Zaten Jack de ondan önce davrandı.

"Özür dilerim Ashling," dedi aniden. "Sadece espri yapıyordum."

"Endişe verici olan asıl bu," diye fısıldadı Trix Ashling'in kulağına.

"Jasper Ffrench'in yazısını bilgisayara geçirdin mi?" diye bağırdı Lisa Trix'e.

"Evet."

Lisa yanlarına geldi ve Trix'in omzunun üzerinden baktı. "Afrodizyak 'z' ile yazılır, 's' ile değil. İstiridye'de 4 tane 'i' yoktur ve kereviz, kerevis diye yazılmaz. Yazım hatalarını kontrol eden programı kullanmaya alışsan iyi olur."

"Daha önce hiç yazım hatası kontrolü yapmam gerekmemişti."

"Artık işler farklı. *Colleen* üst düzey bir dergi."

"Ben seksi olduğumuzu sanıyordum," diye ukalalık yaptı Trix.

"İkisi birden olmak mümkündür. Mercedes! Kahrolası yazın nerede kaldı?"

Zorlu bir iş olmasa da yorucu olduğu kesindi. Ashling ölümüne yorgundu ve aklı Marcus'la geçirdikleri gecedeydi, birlikte eğlendikleri zamanı düşünüp duruyordu. Neden onunla yatmamıştı ki? Ya şimdi kendisini bir daha aramak istemezse? Kendisini düğün gecesine sakladığı falan yoktu, daha önce de birçok sevgilisi hatta bir iki tane tek gecelik ilişkisi olmuştu. Ama değişime her zaman karşı koyardı ve Phelim dışında birisiyle sevişmeyeli çooooook uzun zaman olmuştu.

Hayatın modern kadınlar için çok zor olduğuna karar kıldı. Eski günlerde erkeği elinde tutabilmek için olabildiğince uzun süre onu oyalaman gerekirdi oysa şimdi hızla istediğini vermezsen erkekler başka bir kızla ilgilenmeye başlıyorlardı.

Marcus salı ya da çarşamba günü aramadı. Her an Joy üç gün kuralından bahsedip durduysa da Ashling'in içi rahat etmedi. "Ya hiç aramazsa?"

"Bununla yüzleş, aramayabilir. Erkekler gizemli yaratıklardır. Ama arasa bile bugün olmayacağı kesin. Zamanını yaratıcı bir şeylere harca, çamaşırları yıka, ortalığı sil..."

Ashling eğer Marcus ararsa bu sefer buluştuklarında onunla yatmaya kendi kendine söz verdi.

Çikolata arası vermek için işleri bir kenara bıraktığında gazeteye göz atıyordu ki, Marcus'un adı gözüne ilişti. Yazıda İrlandalı komedyenlerin İngiltere'deki başarılarından bahsediliyordu. Adamın adı kâğıtta dans ediyordu sanki. MaRcUs. *O benim erkek arkadaşım.* Ashling içi gururla dolu olarak yazıyı inceledi. Gurur duygusu bir an sonra kayboldu. *Marcus erkek arkadaşı mıydı?*

▪▪▪

Lisa kısa devre yapmanın ne demek olduğunu perşembe günü kavradı. Herkes sinir küpü halindeydi ve yorgunluktan ölüyordu. Lisa, Bayan Morley ile konuşurken Jack gelip kadından kendisi için rezervasyon yaptırmasını istedi.

"Bayan Morley lütfen benim için öğle yemeği rezervasyonu yaptırır mısınız? İki kişilik olsun."

"Her zamanki yerde mi?" Ne zaman İngiltere'den birileri gelse Jack onları şarabın kan rengi, etin kanlı olduğu deri koltuklarla kaplı restorana götürürdü.

"Hayır! Hoş bir yer olsun. Bir kadının hoşlanabileceği türde bir yer." Yüzündeki beceriksiz ifadede çekici bir yan vardı. "Anlaşılan Mai ve benim 6. ay dönümümüzmüş."

Lisa'nın hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. Neden Mai'ye karşı bu kadar nazikti? Neden Mai ofise gelip onlarla içtiğinden beri artık onunla kavga etmiyorlardı? Onların arasındaki ilişkinin geliştiğini kavramasıyla beraber Lisa'nın içindeki Wayne'le yatmanın getirdiği güven dağılmıştı.

"İyi ki 6. ayımız olduğunu hatırladım," diye mırıldandı Jack.

"Nasıl becerdin?" diye sordu Bayan Morley.

"Aslında bana kendi söyledi," dedi Jack. "Hey, şu beni götürdüğün yer nasıl Lisa? Sanırım oradan hoşlanır."

"Halo," diye restoranın adını söyledi Lisa alçak sesle.

"Tekrarlar mısın?"

"Halo," diye tekrarladı bu sefer yüksek sesle.

"İşte bu!" Jack'in neşesi yerine gelmişti. "Şık, yemekler küçük süslü porsiyonlarla geliyor. Oraya bayılacak. Numarasını verirsen yer ayırtacağım."

"Ayırtmayacaksın," dedi Bayan Morley. "Yer ayırtmak benim işim."

Öfkeden neredeyse titreyecek hale gelen Lisa yanlarından ayrıldı. Bu kadar kısa sürede masa bulamamalarını ümit ediyordu.

Yarım saat sonra Asyalı Barbie bebek gibi görünen Mi geldi. Onu gördüğünde Lisa'nın öfkesi umutsuzluğa dönüştü.

"Harika bir takım," diye yalakalık yaptı Trix.

"Teşekkürler," dedi Mai.

"Dunnes'ten mi?"

"Eee, evet."

Mai, birlikte içki içtikleri gün varılmayan bir mesafelilik fark etti. Jack'in tavırları değişince kendisine 'patronun kız arkadaşı' muamelesi yapmaya başlamışlardı. Herkes ona karşı nazik ama dikkatliydi.

Bayan Morley Mai'yi başıyla selamladı. Mai, salınarak Jack'in ofisine girdi ve kapıyı da arkasından kapattı. Herkes umutla bağırış çağırış olmasını en azından birkaç gürültü duymayı bekledi ama hiç. Jack ve Mai dakikalar sonra ofisten sarmaş dolaş çıktılar; herkesin bakışlarının farkında olarak asansöre gittiler.

"Kavga ederlerken onları daha çok seviyordum," diye düşüncelerini dile getirdi Trix.

Lisa, Marcus Valentine'le yemek yemek için çıkmak üzereydi bu nedenle kıskançlığını unutmayı denedi – ve kafa karışıklığını. Jack'in kendisine duyduğu ilgiyi hayal etmediğine emindi, öyleyse Jack neyin peşindeydi? Adamı anlayamıyordu. Bir an Mai'yle kavga ediyordu sonra deli gibi aşıktılar. Neden? *Neden?* Mao'ya giderken işte aklında bunlar vardı.

Lisa'dan yaklaşık on dakika sonra Marcus geldi. Uzun, güzel vücutlu ama igğkk... Ashling nasıl bununla?.. Lisa gülümsemesini takınarak elini uzattı ve fazladan bir çekicilik sergilemeye gerek duymadı.

"Öğle yemeği, değil mi?" Marcus Lisa'nın karşısındaki iskemleye oturdu. "Lütfen yemeğimizi sen beni köşe yazmam için sıkıştırmadan yiyelim."

"Elbette." Lisa gülümsemesini korumayı başardı. İşi bazen korkunç olabiliyordu. Öyle ki hoşlanmadığınız ya da normalde ilgilenmeyeceğiniz insanlara ısrarcı davranmanız hatta kur yapmanız gerekebilirdi.

Bir an köşeyi onun yazıp yazmamasının önemli olmadığını düşündü. O köşe olmasa ne olurdu? Aptal bir kadın dergisiydi. Yemeğin ne kadar güzel olduğuna dair birkaç söz dışında adamın boş boş konuşmasına izin verdi.

İroniktir ki Lisa kendini ne kadar geri çekerse Marcus o kadar atak davranıyordu. Yemeğin ortalarına doğru Lisa pes edip etmemeyi düşündü. Ama işini biliyordu ve içgüdüleri ona yemeğiyle oynamasına devam etmesini söyledi.

"Söylesene, benim için nasıl bir köşe düşünüyorsun?" diye sordu Marcus en sonunda.

Lisa kafasını salladı. "Yemeğinin tadını çıkart."

"Peki." Ama birkaç dakika sonra konuya geri döndü. "Kaç kelimelik bir şey düşünüyorsun?"

"Yaklaşık bin kelimelik, ama unut bunu."

"Ya uluslararası yayın konusu?"

"Avustralyalı dergilerimizden biri ilgileniyor, İngiltere'deki dergimiz Bloke da öyle." Sonra öldürücü darbeyi yaptı. "Ama Marcus, eğer köşe yazarı olmak istemiyorsan, köşe yazarı olmak istemiyorsundur." Gülümsedi. "Başka birini buluruz. Senin kadar iyi olmaz ama..."

"Ne kadar muhteşem olduğumdan bahset." Marcus sırıttı. "Ben de işi kabul edeyim."

Bu hamleyi kaçırmayan Lisa hiç tereddüt etmeden söze girdi. "Sen son üç yılda gördüğüm en komik insansın. Komedin o kadar özgün ki, insanın aklında kalıyor. Seyirciyle bağın sağlam, zamanlamaların mükemmel. Şurayı imzala." Çantasından kontratı çıkartıp masanın üzerine koydu.

"Biraz daha," dedi Marcus kıkırdayarak.

"Gösterinde Tony Hancock etkileri olmasına karşın..." Kahretsin, aklına başka hiçbir şey gelmiyordu.

"Woody Allen?" diye ipucu verdi Marcus. "Peter Cook?"

"Woody Allen, Peter Cook ve Groucho Marx'ı da anımsatıyorsun." Gülümsedi. Bu eleştirilerin hepsini daha önce duymuş olduğuna emindi. "Ama senin tarzın son derece modern."

Bu kadarının yeteceğini umdu. Eğer bir kelime daha etmesini isterse söyleyebileceği bir tek "Yüzün çok şapşal," yorumu kalmıştı.

Dönüşte Ashling'in masasına giderek zafer ifadesiyle konuştu: "Bil bakalım ne oldu? Marcus Valentine aylık köşe hazırlamayı kabul etti."

"Gerçekten mi?" Ashling şaşırdı. Pazartesi gecesi buluştuklarında bu fikre tamamen karşı olduğu izlenimi uyandırmıştı. Yoksa?..

"Evet." Lisa'nın yüzü ışıldıyordu. "Kabul etti."

Yaklaşık kırk dakika sonra Ashling, Lisa'ya ne yanıt vermiş olması gerektiğini buldu. "Dün gece o kadar harika bir sevişme yaşattım ki ona, kabul etmemesi ayıp olurdu," demeliydi Lisa'ya. Böylece suratındaki sırıtış silinirdi.

Neden böyle şeyleri zamanında düşünemiyordu ki? Neden hep çok geç olduğunda kafası çalışıyordu?

37

Neyse ki, perşembe günü olaylar Ashling'in içini rahatlatacak şekilde gelişti ve Marcus aradı.

"Cumartesi meşgul müsün?"

Ulaşılması zor olanı oynaması, adama işkence etmesi gerektiğini biliyordu Ashling.

"Hayır," dedi.

"Öyleyse seni yemeğe çıkartacağım."

Yemek. Cumartesi gecesi. Ne anlamlı bir kombinasyon. Bu, kendisiyle yatmadığı için kızgın olmadığı anlamına geliyordu. Ayrıca bu sefer kendisiyle yatarsa iyi olacağı anlamına da. Biraz tedirgindi ama endişeleri kafasından uzaklaştırdı.

Dikkatlice gözden geçirdiğinde her şeyin yolunda gittiğini itiraf etmeliydi. Marcus çok nazik davranıyordu ve kendisi birtakım zorunlulukları varmış gibi hissediyorsa bu onun yaptığı ya da ima ettiği bir şeyden dolayı değildi. Marcus onu ilk gördüğü andan beri kur yapmaktan başka bir şey yapmamıştı. Kendisinin hayatıysa Phelim'in ardından hasar tahlili yapmakla geçmişti.

Ama her zaman oyuna geri dönmeyi ummuştu. Marcus'un telefonu bu isteği alevlendirmişti, hepsi bu. İçindeki küçük ses, artık birisiyle yatma zamanının geldiğini söylüyordu. Artık kış uykusundan uyanmıştı.

Komik olan kış uykusundan çıkmakla ilgili ciddi sorunların olmasıydı. Bir kere uyandınız mı yaşınızın ilerlediğini fark ediyordunuz. Otuzlu yaşlarında, bekâr bir kadın olduğunuzu kavrıyordunuz. "Otuzlu yaşlarımdayım ve evli değilim!!!" sendromu deniyordu buna.

Joy, cumartesi gecesi ne yapacağını sorduğunda Ashling yeni hayatını dile getirmeyi denedi.

"Erkek arkadaşım beni dışarı çıkartıyor."

"Erkek arkadaşın? Marcus Valentine'i mı kastediyorsun? Ve seni yemeğe çıkartıyor." Joy'un sesi kıskanç çıkıyordu. "Erkeklerin benimle tek yapmak istedikleri içmek. Beni asla beslemiyorlar." Sustuğunda Ashling komik bir lafın geleceğini tahmin etti. "En azından yatak dışında. Marcus seni cumartesi yemeğe çıkartıyorsa devamının gelmesini bekleyeceğinin farkındasındır umarım?" Duraksadı. "Geçen seferki gibi kaçmana izin vermeyecektir."

"Biliyorum. Üstelik bacağımın arkasındaki tüyler uzamaya başladılar ne yazık ki."

Ashling cumartesi ne giyeceğine karar vermişti. İç çamaşırına kadar. Her şey kontrol altındaydı. Derken rujunun hiç de hoş olmadığını düşündü. Beş yıldır hep aynı rujdan kullanıyordu. Eskiden yakıştığını düşünürdü ama moda değişmişti.

Kendisini anlatacak yeni bir ruja ihtiyacı vardı. Doğru olanı seçmesi şarttı. Rujlar erkekleri doğrudan etkilerlerdi.

Cumartesi geldiğinde mağazaya gidip rujları denediyse de hiçbirini kendisine yakıştıramadı. Ya çok pembe, çok turuncu, çok solgun, çok parlak ya da çok koyuydular. Başka biri olma denemesinin parçası olarak vampirlere yakışacak türde koyu kırmızı bir ruju denedi. Hayır. Korku filmlerinden fırlayan karakterlere benzemişti. Gülümsediğinde tam bir Drakula'ydı. Satış görevlisi kız gelip "Size ne kadar yakıştı," dediğinde hemen oradan kaçtı.

Elinin tersi ruj denemelerinden kalma, rengârenk çizgilerle dolmuştu. Tam umudu tükeniyordu ki onu buldu. Mükemmel ruju. İlk görüşte aşktı bu. Her şey yoluna girecekti.

Marcus Ashling'i sekiz buçukta alacaktı. Saat yedi olduğundan bir kadeh şarap koyan Ashling hazırlıklara başladı. Bir erkekle yemeğe çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Phelim'le birlikteyken eve sipariş istemeyi alışkanlık haline getirmişlerdi.

Yemek beslenmek içindi o zamanlar. Romantizm için değil. Birbirlerini yatağa sürüklemek için yemekten başka yöntemler kullanırlardı.

Marcus'la seks nasıl olacaktı? İçini kaplayan heyecan sigara paketine uzanmasına neden oldu. Joy gelmek için daha iyi bir zaman seçemezdi.

Ashling'in giysilerine iltifat etti. "Sevişmeyeli ne kadar oldu? Phelim gittiğinden beri mi?"

"Kardeşinin düğünü için geldiğinden beri."

"Ve Marcus'la sevişmeye kararlısın?"

Ashling kafasını salladı.

"Yani ondan hoşlanıyorsun?"

Ashling düşündü. "Ondan hoşlanabilirim. İyi anlaşıyoruz. O çekici ama çok çekici değil. Benim gibi insanlar erkek modellerle ya da oyuncularla birlikte olmazlar. Öyle

çok yakışıklı diyeceğin insanlar bana dönüp bakmaz bile. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Beni korkutuyorsun, ne demek istiyorsun?"

"Aynı tür filmlerden hoşlanıyoruz."

"Ne tür filmler?"

"İngilizce olanlar."

Phelim kendisinin entelektüel olduğunu düşündürecek fırsatları değerlendirmeyi severdi. Bu yüzden sık sık yabancı, alt yazılı filmlere gitmek zorunda kalırlardı. Ashling çoğuna gitmezdi ama gittiği kadarı yetmişti.

"Marcus gerçek hayatta oldukça sıradan," diye açıkladı Ashling. "Dağlara tırmanmaya ya da protesto gösterileri yapmaya gitmiyor. Garip hobileri yok. Bu tür erkeklerden hoşlanıyorum."

"Başka?"

"Ben..." Durdu. "Bunu kimseye söylersen seni öldürürüm."

"Söz, kimseye söylemem."

"Onun ünlü olmasından hoşlanıyorum. Gazetede adı geçiyor ve insanlar onu seviyor. Biliyorum, biliyorum, bu beni sığ biri yapar ama sana karşı dürüst davranıyorum."

"Sence yüzü biraz şapşal değil mi?"

"Aaah, bazen. Belki. Bilmiyorum."

"Bak, benim tek söylemek istediğim..."

"Ted kapıda. Onu içeri alır mısın?"

Ted yatak odasına girerken heyecanlıydı. "Şuna bakın!" Elindeki posteri açtı.

"Bu sensin!" diye bağırdı Ashling.

Ted'in yüzü bir karınca karikatürüne iliştirilmişti. Üzerinde kocaman harflerle Ted Mullins yazıyordu.

"Bu harika!"

"Onları bastıracağım ama ne düşünüyorsunuz?" Bir posteri daha açtı. "Mavi fon mu yoksa kırmızı mı?"

"Kırmızı," dedi Joy.

"Mavi," dedi Ashling.

"Bilmiyorum," dedi Ted. "Clodagh diyor ki..."

"Ne Clodagh'ı?" Ashling araya girdi. "Hangi Clodagh? Benim Clodagh'ım mı?"

"Evet, onu aradım ve..."

"Ne için?"

"Ceketimi almaya gitmek için." Ted kendini savundu. "Büyütecek ne var? Çocuklara bakarken ceketimi orada unutmuştum. Suç değil ya."

Ashling niye içerlediğini açıklayamıyordu. Lafını geri almaktan başka çaresi yoktu. "Tamam, özür dilerim."

Gergin bir sessizlik oluştu. "Bana yeni rujumu uzatır mısın?" dedi Ashling Joy'a.

Kutuyu açıp ruju çıkarttı. Parlak ve harika. Ama aniden hiç de hoşuna gitmeyen bir şeyi fark etti.

"İnanamıyorum," diye bağırdı. Rujun altını kontrol etti, makyaj çantasına koştu, bir ruj çıkartıp onun da altını kontrol etti. "İnanamıyorum," diye tekrarladı.

"Ne oldu?"

"Gidip aynı rujdan almışım. Bütün sabahımı yeni bir ruj aramaya harcadım ve gidip eski rujumdan almışım." Sesi umutsuzdu.

Tam bir beceriksizim, diye geçirdi içinden. Yatağa gömülüp ağlamak istiyordu. Ne yazık ki o sırada zil sesi duyuldu. Masadaki çalar saat saatin sekiz buçuk olduğuna işaret ediyordu. Bu da yirmi geçtiği anlamına geliyordu.

"Marcus Valentine kapıda olmasa iyi olur."

Kapıdaydı.

"Ne tür bir adam erken gelir?" diye sordu Joy.

"Bir centilmen," diye yanıtladı Ashling.

"Garip biri," diye itiraz etti Joy. "Burası İrlanda."

"Prezervatif kullanmaya dikkat et," diye fısıldadı Joy ve Ted'le birlikte çıktılar. Saniyeler içinde Marcus merdivenlerin başında belirdi.

"Selam," dedi Ashling. "Ben neredeyse hazırım. Bira ya da başka bir şey ister misin?"

"Çay. Ben kendim hazırlarım, sen işine bak."

Hazırlanmayı aceleyle bitirirken Marcus'un mutfakta çıkarttığı sesleri dinledi.

"Hoş bir daire," dedi Marcus.

Ashling, *keşke sessiz olsa* diye düşündü. Hem konuşup hem ruj sürmek yeteneklerinden değildi.

"Ufak ama mükemmel bir şekli var," diye yanıtladı.

"Aynı sahibi gibi."

Bu pek doğru sayılmazdı ama Ashling itiraz etmedi. Bu tür konuşmalar gecenin gidişatını belirlerdi ve Ashling'in neşesi yerine geliyordu. Saçını taradı ve Marcus'u görmek için salona geçti.

Çıkmadan önce Marcus çay fincanını yıkamakta ısrar etti.

"Önemli değil," dedi Ashling.

"Ah, olmaz. Annem beni iyi yetiştirdi," diye yanıtladı Marcus ve fincanı yıkadı.

Ashling içinin kıpırdadığını hissetti.

Gittikleri restoranın samimi bir havası vardı. Köşedeki bir masaya geçtiler. Otururken dizleri birbirine değiyordu. Soğuk beyaz şarap içtiler ve mum ışığında hayranlıkla birbirlerini izlediler.

"Hey üzerindeki..." Ashling'in bluzunu işaret etti. "Kadın giysilerinin adları konusunda felaketim. Tişört mü yoksa bluz mu demem gerek? Bu kadar şık bir giysinin tişört dışında bir adı olmalı. Her neyse... Sana çok yakışmış."

"Teşekkürler... Bu bir gömlek. Hâkim yaka deniyor bunlara."

Biraz daha sohbet ettiler, hesap geldiğinde Ashling katkıda bulunmak için gönülsüz bir hamle yaptı.

"Hayır," diye ısrar etti Marcus. "Bir bayana hesap ödetemem."

Sonra karşılığını almayı umduğun için mi?..

Sokağa çıktıklarında adam sordu. "Şimdi ne yapalım?"

Ashling omuz silkip kıkırdadı. Yanıt açıktı.

"Benim evim?" diye önerdi Marcus.

Takside giderlerken Ashling'i öptü. Apartmanın kapısının önünde de. Hoştu ama Ashling kimse gördü mü diye çevresine bakmaktan kendini alıkoyamadı. Ondan hoşlanıyordu ama içindeki garip rahatsızlık da devam ediyordu.

Daire modern bir apartmandaki tek yatak odalı dairelerdendi ve tavanı alçaktı.

"Ama içerisi fena kokmuyor."

"Sana annemin beni iyi yetiştirdiğini söylemiştim."

Oturma odasına döndü. "Şu kasetlere bak," dedi şaşkınlıkla. Duvarlara yaslanmış yüzlerce videokaseti vardı.

"Eğer istersen bir şeyler izleyebiliriz."

İsterdi. Üzerindeki gerginliği atması gerekiyordu.

"Bir tane seç," dedi Marcus.

Ashling kasetlerin kaplarına bakarken bir gariplik olduğunu fark etti. Monthy Python, Lenny Bruce, Laurel ve

Hardy, Mr. Bean, Marx Kardeşler, Eddie Murphy... Hepsi komedi videoları.

Kafası karışmıştı çünkü ilk randevularında sevdikleri filmlerden bahsederken Marcus çok çeşitli türde birçok film saymıştı. Oysa duvara dizili filmlerden hiç de öyle olmadığı anlaşılıyordu. En sonunda Brian'ın Hayatı'nı seçti.

"Harika bir seçim," dedi Marcus. Bir şişe şarap açıp Ashling'e bir kadeh doldurdu ve kendisi de bir bira aldı. Yan yana, televizyonun karşısına yerleştiler.

On dakika sonra Marcus, Ashling'in çıplak omzuna dokunmaya başladı. Bir yandan da adını fısıldıyordu. "Ash—liiing" Derken aniden omzunu tuttu. İrkilen Ashling kafasını çevirip baktığında Marcus'un gözlerinin ekrana takıldığını gördü.

"Bu kısmı dikkatli izle," dedi Marcus. "Bütün zamanların en iyi komedi sahnelerinden biri geliyor."

Hayal kırıklığına uğrayan Ashling boyun eğerek televizyona odaklandı. Marcus gülmekten yerlere yatıyordu. Sonra Ashling'e döndü. "İzin verir misin?"

Neye?!!

"Bu sahneyi bir daha izleyebilir miyiz?"

"Elbette."

Ashling garip hissediyordu ama adamın sevdiği bir şeyi kendisiyle paylaşmasından da hoşlanmıştı.

"Söylesene, dergiye köşeyi hazırlamayı kabul etmemden hoşnut olular mı?"

"Hem de nasıl."

"Şu Lisa, zorlu kadın."

"Oldukça ikna edicidir." Ashling Lisa'dan övgüyle bahsetmesinin akıllıca olup olmayacağından emin değildi.

"Bu işten kendine pay çıkartabilirsin."

"Nasıl? Ben hiçbir şey yapmadım ki?"

"Onlara benimle yataktayken beni ikna ettiğini söyleyebilirsin." Marcus'un gözleri imalı imalı parlıyordu.

"Ama bu doğru olmaz."

Marcus sırıttı. "Doğru olmasını sağlayabiliriz."

Ashling'in bütün arzusu yok olup tamamen ortadan kalktı. Marcus'la yatmak için çok erkendi. Ne yazık ki yatmaması da eski kafalılık olarak görülecekti. Kendisini felce uğratan bu utangaçlığı anlamıyordu, otuz bir yaşındaydı ve birçok erkekle sevişmişti.

"Hadi," dedi elinden tutan Marcus. Hareketlerindeki bir şey hayırı yanıt olarak kabul etmeyeceğine işaret ediyordu.

"Ama film..."

Dalga geçme.

Utangaçlık merakla, çekicilik korkuyla boğuştu. Onunla hem yatmak istiyor hem istemiyordu ama Marcus kararını vermişti. Kendini adamı takip ederken buldu. İkna edici bir öpücüğün arkasından yatak odasına girdiler. Başlangıçta oldukça hantaldılar, hareketleri giysilerin ortadan kaybolduğu bir dansa dönüşemedi. Marcus, Ashling'in sutyeninin kopçasını açmayı beceremedi ve üstelik çoktan tahrik olduğundan hızlı hareket etmeye çalıştıkça daha da zorlanıyordu.

En sonunda yatağın serin çarşaflarına gömüldüler. Marcus yatağın kenarlarındaki mumları yakarak Ashling'i şaşırttı. Adam nazik ve düşünceliydi. Her ne kadar Ashling göklere uçmadıysa da yaşadıkları kötü bir sevişme sayılmazdı. Phelim'le sevişmeleri her zaman harika olurdu ama bu işlerin yürümesine yetmemişti.

Artık büyük bir kızdı ve gerçekçi olması gerektiğini biliyordu. Sonra şöyle bir düşündü: Phelim'le de ilk sevişmelerinde de yer gök inlememişti.

38

Clodagh, pazar sabahı uyandığında neredeyse yataktan düşmek üzereydi. Çocuklar o gece Dylan'la aralarında uyumuşlardı ve belli ki ikisinden biri - büyük ihtimalle Craig- bütün yatağı kendisinin hak ettiğine inanarak Clodagh'ı en kenara kadar itmişti. Gerçi buna alışkındı çünkü çocuklar anne babalarıyla uyumaktan hoşlanıyorlardı. Düşerek uyanmadığım için mutlu olmalıyım, diye düşündü.

Henüz sabahın erken saatleri olduğunu tahmin ediyordu. Sabah beş! Uyanmak için çok erken. Pencerenin önündeki güvercinler doğmakta olan güneşi gürültü yaparak karşıladılar. Çıkarttıkları sesler korku filmlerindeki bebek seslerini andırıyordu. Craig'in diğer tarafındaki Dylan hâlâ uyuyordu.

Clodagh'ın içini tanıdık umutsuzluk kapladı. Kötü bir haftaydı. İş bulma kurumundaki felaketin ardından Ashling ikinci bir yere danışmasında ısrar etmişti. O da pahalı takımını tekrar giyip ikinci bir ajansa gitmiş, orada da ilkindekiyle aynı alaycı tutumla karşılanmıştı. Ne var ki kendisini

şaşırtan biçimde, gittiği üçüncü ajans onu iki günlük deneme süresini kabul ederse bir işe yerleştirebileceklerini söylemişti. "Ücret yüksek değil," demişti ajanstaki adam, "ama sizin gibi uzun süredir işsiz olan biri için iyi bir başlangıç." İşi çay yapmak ve telefonlara bakmak olacaktı.

"Hayır teşekkürler," demişti Clodagh. İşi alabileceğini öğrendiği andan itibaren iş bütün çekiciliğini kaybetmişti. Çay yapmak ve telefonlara bakmak. Bunun eğlencesi nerede? Evde bunları zaten yapıyordu. İşin kötüsü istemediği bir işi elde etmiş olmak, hiç iş bulamamaktan daha kötüydü. O anda aslında iş aramadığını anladı -paraya ihtiyacı yoktu- parıltı ve heyecan arıyordu. Ve bunları iş bulma kurumlarındaki işlerde bulamazdı.

Yatakta uzanırken; gittikçe küçülen, ışık geçirmez, kapkara bir kutuya hapsedilmiş hissettiğini fark etti. Neden böyle hissediyordu? Anlamıyordu. Hayatı tam istediği gibi ilerlemişti, her şey harikaydı. Sonra birden BUMM! Hiçbir uyarı olmaksızın dünya yıkılmıştı ve neden böyle olduğunu çözemiyordu.

Dylan'ın nefes alışını fark etti ve bir anda içi öfkeyle doldu. "Nefes almayı kes!"

Hâlâ uyuyan kocası yarım yamalak uyanarak neden olduğunu anlamasa da, "Özür dilerim," dedi ve arkasını dönüp uyumayı sürdürdü. Bu sırada yanında yatan Molly elini annesinin yüzüne indirdi. Uyanma vakti.

Acil bir apandisit ameliyatı. Ya da hafif bir inme. Bir süreliğine hastaneye kaldırılmak ne hoş olurdu. Çok ciddi bir sorun için değil de ufak tefek bir şeyler yüzünden. Uzun süre kalmasını gerektirecek bir sorunla, katı ziyaretçi saatleri olan bir hastanede zaman geçirmek.. Yalnız kalabilmek...

Yataktan kalkıp duşa giderken hâlâ uyuyan Dylan'a seslendi. "Craig'e tatlı verme. Bütün hafta isteyip durdu ama bugün olmaz. Yeni bir oyun grubu kurulmuş, onları görmeye gideceğiz. Molly'nin grubunu değiştirmenin iyi mi kötü mü olacağına emin değilim ama şimdiki grubunda ondan o kadar hoşlanmıyorlar ki..."

"Eskiden çocuklardan başka konulardan da bahsederdik," dedi uyanan Dylan.

"Ne gibi?"

"Bilmem ki... Filmler, müzik, insanlar..."

"Ne bekliyordun?" dedi Clodagh öfkeyle. "Çocuklar bütün vaktimi alıyor. Onlar dışında ne var diye soruyorsan, belki biraz dekorasyon."

"Nereyi yenilemeyi düşünüyorsun?" diye sordu Dylan bezgin bir sesle.

"Yatak odamızı."

"Bu odayı daha bir yıl önce yeniledin."

"En az on sekiz ay önce."

"Ama..."

Clodagh banyoya ilerledi. Dylan ayağa kalkıp onun yanına gitti ama karısına dokunduğu anda "Çek elini!" diye bağırdı Clodagh ve kocasına vurdu. Dokunduğu yer yanmıştı sanki.

"Sakinleşir misin?" diye bağırdı Dylan. "Senin neyin var böyle?"

Çok geç, verdiği tepki Clodagh'ı korkutmuştu. Kocasına vurduğuna inanamıyordu. Dylan'ın yüzündeki ifade daha da korkutucuydu – kocası acı çekiyordu.

"Üzgünüm, çok yorgunum," demeyi başardı. "Özür dilerim. Molly'yi sen giydirebilir misin?"

Banyoya girdiğinde düşündü. Dylan'ın sadece çocuklardan bahsettiklerini söylemesi korkutmuştu Clodagh'ı. Çünkü doğruydu. Onlar yan yana savaşan askerler gibiydiler. Ayrıca iki çocukları olmuştu, daha ne yapmaları bekleniyordu ki...

Yeni oyun grubunda işler fena gitmedi. Clodagh annelerin arasına karışırken ilk tanıştığı Deidre Bullock oldu. Annelik konusunda kara kuşak sahibiydi ve kendisine göre kızı Solas Bullock dünyanın en yetenekli kızıydı.

"Asla inanmayacaksın," dedi Deidre. "Solas artık tam cümleler kurarak konuşuyor." Bir an sustu. "Ya Molly?" Solas Molly'den üç ay küçüktü.

"Hayır," diyen Clodagh ekleme ihtiyacı duydu. "Molly yazarak haberleşmeyi tercih ediyor."

Büyük ihtimalle acımasız bir yanıttı ama Deidre'nin yüzündeki ifadeyi görmeye değerdi.

Pazartesi günü Clodagh'ın aklına neşesini yerine getirecek bir fikir geldi: Gece Ashling'le dışarı çıkacaktı. Eski günlerdeki gibi deliler gibi eğleneceklerdi. Belki sabaha kadar bir gece kulübünde dans ederlerdi. Yeni harika giysilerinden birini giyme şansı da bulmuş olacaktı. Pantolon ve tunik? Belki. Ama onlara uygun ayakkabısı yoktu. Ya mini elbise? Karar veremiyordu. Neyin moda olduğunu bilemeyecek kadar uzun süredir eve kapanmıştı.

Heyecan içinde Ashling'in iş yerine telefon açtı.

"Ben Ashling Kennedy, buyurun."

"Ben Clodagh. Ah..." O anda aklına geldi. "Ted, cuma günü ceketini almak için uğradı."

"Bana da söyledi."

"Nazik biri değil mi? Gözüme biraz şapşal görünürdü ama tanıyınca o kadar da kötü olmadığı anlaşılıyor."

"Hımm."

"Bana stand-up komedyeni olduğundan bahsetti. Hatta birkaç posterini gösterdi."

"Ah."

"Onu izlemeye gitmeyi çok isterim. Bana bir sonraki gösterisini haber vereceğini söyledi ama seninde aklında olsun lütfen."

"Olur."

"Şimdi konuya gelelim, söylesene, neden bu akşam bir şeyler içmek için dışarı çıkmıyoruz? Hatta dansa bile gidebiliriz. Dylan çocuk bakıcılığı yapabilir."

"Olmaz," dedi Ashling. "Bu akşam Marcus'la çıkıyorum. Erkek arkadaşım," diye de ekledi.

"Neyin?"

"Erkek arkadaşım." Ashling'in sesinden gurur duyduğu anlaşılıyordu. "Henüz birkaç kere görüştük ama dün bütün günü yatakta geçirdik ve bu akşam da görüşmek istiyor."

Clodagh'ın içini nostalji kapladı. Aşkın ilk günlerinin tutkusunu hatırlıyordu. Ama anılar geldikleri gibi kayboldular.

"İptal edemez misin?" diye ısrar etti.

"Hayır," dedi şaşıran Ashling. "Ona provasını izleyeceğime söz verdim. O da bir stand-up komedyeni..."

"Bir tane daha mı?"

"Ve benim yeni gösterisini izleyip nasıl bulduğumu söylememi istiyor."

"Ya yarın akşam?"

"Salsa sınıfım var."

"Çarşamba?"

"Yeni bir restoranın açılışına gitmem gerek."

"Ne kadar şanslısın." Clodagh arkadaşı restoran açılışlarına giderken kendisinin oyun grubu açılışlarına gitmeye mahkûm olduğunu düşündü.

"Dylan nasıl?"

Clodagh aldırış etmeden yanıtladı. "Gece gündüz çalışıyor. Perşembe şehir dışında olacak. Yine! Aptal konferanslarından birine gidecek. O gece bana uğrar mısın? Şarap içip atıştırırdık?"

"Elbette. Kızlar gecesi."

"Görünüşe göre elimde sadece onlar kaldı. Ama bana Ted'in gösterisini haber vermeyi unutmayacaksın değil mi?"

39

Bir hafta geçti. Bir hafta daha. Bir hafta daha. İşler hiç azalmadı. Herkes canını dişine takmış Eylül sayısı için uğraşıyordu. Lisa hariç. Lisa ekim sayısına geçmişti bile. Hatta kasım ve aralık sayılarına da.

"Henüz hazirandayız," diye itiraz etti Trix.

"Aslında temmuzun üçündeyiz ve gerçek dünyada dergiler altı aylık taslaklarını hazır tutarlar."

Ayrıca her şey yolunda gitmiyordu. Yüzlerce telefon açtıkları halde 'ünlü mektubu'nu yazacak bir ünlü bulamamışlardı. Bunaltıcı hatta korkutucu bir durumdu. Öfkeyle, *Femme* için çalışıyor olsaydı bunun asla başına gelmeyeceğini düşündü. Üstüne bir de seksi otel odası başlıklı makaleye dahil edildiğini öğrenen Galway Otel dava açmakla tehdit etmişti.

Serbest çalışan muhabirlerden Carina ünlü İrlandalı aktörlerden Conal Devlin ile röportaj yapınca moraller biraz düzeldi. Derken Devlin, Irish Tatler'a Corina'nın röportajındaki bütün konuları anlattığı, özellikle sürpriz olması beklenen taciz konularını da içeren bir röportaj verdi.

"Atlatıldık!" diye bağırdı Lisa. "Kimse benim dergime ikinci sınıf muamelesi yapamaz!" Sadece röportajı öldürmeleri yetmeyecek, bir de adamın filmi üzerine yazılan yazıyı kaldırmaları gerekecekti. Filmden çok iyi bahsetmişlerdi. "Silin gitsin!" dedi Lisa. "Ya da berbat olduğunu yazın. Ashling, sen yaz."

"Ama filmi görmedim."

"Fark etmez."

Başarının ve övgünün elde edilmesi gerekirdi. Bu aktör kesinlikle hiçbir şeyi hak etmiyordu. O günden sonra herkes Lisa'nın bir kâbusa dönüştüğünde hemfikirdi. Ne istediğini çok kesin hatlarla ifade ediyor, üç saat sonra yazının yarısı bitmişken öyle olmasını istemediğine karar veriyordu. Bir gün sonra yeniden fikir değiştiriyordu. Yazılar yazılıp silinip değiştirilip duruyordu. Ashling'in saç ürünleriyle ilgili makalesi kesilmiş, atılmış, geri alınmış, yeniden düzenlenmiş ve yeniden değiştirilmesi gerekmişti. "Tekrar yaz," demişti Lisa.

"O makaleye bir daha bakmam gerekirse kendimi öldürürüm," diye yanıtlamıştı Ashling.

Lisa işi bir adım ileri götürüp Frieda Kiely giysilerinin çekimlerini de yeniden yapmaya karar vermişti. "Mercedes, Trix, Ashling. Cuma gecesi için yaptığınız programları iptal edin. Cumartesi çalışacağız," diye duyurmuştu. "O giysileri taşıyacak birilerini bulmamız gerekiyor."

Herkes yakındıysa da yakınmanın kimseye yararı olmadı.

"Hepimizi köle yerine koyuyor," dedi Ashling Moa'da Marcus'la akşam yemeği yerken. "Hayatımda tanıdığım en korkunç kabadayı o kadın."

"Durma içini dök," diye destek verdi Marcus.

"O kadar ısrarcı ve sinir bozucu ki. Derginin dışında da bir hayatımız olduğunu kavramıyor. Ne zaman uyumamızı bekliyor ki? Çalışma saatlerini biraz daha esnetirse ne yemeye ne de giysilerimizi temizletmeye vaktimiz olacak." Şarabını bitirdiğinde bütün geceyi yakınarak geçirdiğini fark etti. "Ah, lütfen, bütün gece yakınmama izin verme. Yanımda yokken bile hayatımı mahvetmeye başladı bu kadın."

"Önemli değil," dedi Marcus. Sonra çevrelerindeki masalardaki adamları incelemeye başladı. "Sence şu adam ne iş yapıyor?"

"Tatile çıkmış bir rahip."

Marcus sırıttı. "Ya şuradaki iki genç adam?"

Ashling gençleri inceledi. Düşüncesini söyleyip söylememekte kararsız kaldıysa da dayanamadı. "Belki böyle söylemek doğru olmayacak ama nesine istersen iddiaya varım ki onlar eşcinsel."

"Nereden biliyorsun?"

"Birçok nedeni var. Heteroseksüel erkekler dışarıda birlikte yemek yemeye, içmeye ya da atıştırmaya çıkarlar. Ayrıca göz temasından kaçınmak için karşı karşıya değil yan yana otururlar. Sadece eşcinseller utanmadan toplum içinde kek yiyebilir. Heteroseksüeller bunu yaparlarsa eşcinsel zannedileceklerinden korkarlar."

"Ama Ashling, bak yanlarında motor kaskları var. Ya sana bence Alman ya da Hollandalı motorcular olduklarını söylersem? İrlanda'yı turluyorlar."

"Elbette." Bir anda her şey aydınlanmıştı. "Yabancılar. Yabancılar kimse kendilerini eşcinsel zannedecek diye korkmadan kek yiyebilirler." Yıllar önce hiç utanmadan böğürtlenli kek bile yiyebilen İsviçreli bir sevgilisi olmuştu.

"İrlandalı erkeklerin durumu üzücü," dedi Marcus.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Ashling. Birlikte güldüler.

Şimdilik, hayat hiç de kötü değil diye düşündü Ashling.

Cumartesi sabahı sekiz buçukta Ashling gidip Kiely'nin giysileriyle dolu iki valizi alıp çekimin yapılacağı stüdyoya doğru yola koyuldu. Giysiler bir önceki akşam Kiely'nin basın bürosundan yollanmışlardı. Genç kadın ilk kez bir fotoğraf çekimine şahit olacağı için heyecanlıydı.

Niall -fotoğrafçı- ve asistanı çoktan gelmişlerdi. Dani, model de oradaydı. Bu durum Lisa'yı çok şaşırttı çünkü gerçek modeller her zaman saatlerce geç kalırlardı.

"Çekimi kim yönetecek?" diye sordu Niall.

"Ben," dedi Lisa.

Mercedes öldürmek ister gibi Lisa'ya baktı. Moda editörü oydu, Lisa değil.

Lisa fikirlerini anlatırken makyajcı kız da Dani'nin makyajını tamamladı. Her ne kadar Niall bu fikirlerin harika olduğunu söylese de Trix ve Ashling emin değildiler. Frieda'nın çılgın paramparça giysilerinden birini giymiş olan modelin yüzü çamur içindeymiş gibi boyanmıştı. Ardından beyaz bir kanepeye uzanarak poz verdi. Yanında yarısı yenmiş pizza ve televizyon kumandası vardı. Televizyon izliyormuş gibi yapması gerekiyordu. İroni ve kontrast lafları Lisa'nın cümlelerinde sık sık geçiyorlardı.

"Çok aptal görünüyor," dedi Trix Ashling'e.

"Biz anlamıyoruz sanırım."

Işıklandırmanın yapılması yüzyıllar sürdü. Dani koltuğa yığılmıştı.

"Dani hayatım kumandayı biraz yukarı, hayır biraz aşağı, biraz daha. Ah, hayır yeniden yukarı kaldır..."

En sonunda, *en sonunda* hazırdılar.

"Sıkılmış görün," dedi Niall.

"Zaten sıkıldım."

Ashling ve Trix de sıkılmışlardı. Sahne değişiklikleri, detayların düzenlenmesi saatlerce devam etti.

"Yaşama isteğimi kaybediyorum," dedi Trix arada.

Sonunda Niall fotoğrafları çekti ama bu sefer de siyah-beyaz filme geçmek için aynı şeyleri tekrarladılar. Ardından hep birlikte çekim yapmak üzere süpermarkete gittiler. İnsanlar alışveriş arabalarıyla ortalıkta dolaşırlarken dondurulmuş tavuk bölümünün önünde çekim yapmayı denediler. Ashling utandı ve telaşlandı. "Bu fotoğraflar komik olacak, asla kullanamayacağız."

Ancak saat dört olduğunda Lisa ve Niall çekilen fotoğraflardan hoşnut oldular.

"Artık eve gidebilir miyiz?" dedi Trix alçak sesle. Ashling de ona katılıyordu. Dani'nin sürekli çalan cep telefonuna yanıt vermekten ve Kiely'nin korkunç elbiselerini taşımaktan sıkılmıştı.

"Sokak sahnesi," dedi Lisa Naill'a.

"Eve gidebileceğimizi sanmıyorum," diye fısıldadı Ashling Trix'e.

Hep birlikte William Caddesi'ne yöneldiler. Bir hint restoranının yanına geldiklerinde Niall bir milyonuncu kez ekipmanları kurdu.

"Dani evsiz biri gibi ortalıkta dolansa nasıl olur?" diye sordu Lisa.

Niall bu fikre bayıldı.

"Hayır!" diye bağırdı gözyaşlarına boğulan Dani. "Asla olmaz."

"Ama şehirdeyiz," dedi Lisa. "Kontrast için sokak görüntülerine ihtiyacımız var."

"Umrumda değil yapmıyorum. İsterseniz beni işten atın."

Lisa kıza baktı. Ortalık gerilmişti. Eğer Boo yanlarından geçmek için tam o anı seçmeseydi neler olurdu bilinmez.

"Selam Ashling," dedi Boo.

"Ah, selam Boo." Utanmıştı. Elinde turuncu battaniyesiyle Boo'nun evsiz olduğu belliydi.

"*Demircinin Karısı*'nı bitirdim," dedi Ashling'e. "Elden bırakılmayan bir kitap ama sonu belliydi. O adamların gerçekten kardeş olduklarına bir an bile inanmamıştım."

"Harika," dedi Ashling Boo ve arkadaşının geldikleri gibi kaybolmalarını umarak. Ama o anda Lisa'nın büyük ilgiyle Boo'ya baktığını gördü.

"Lisa Edwards." Gülümseyerek elini uzattı ve Boo'nun elini sıktıktan sonra diğerlerine döndü. "Az önceki fikrimi unutun, daha iyisini buldum."

Yeniden Boo'ya döndü. "Siz ikiniz şu güzel bayanın yanına geçip poz vermeye ne dersiniz?" Dani'yi işaret etti.

Ashling şok geçiriyordu. Bu doğru değildi. Bu... Bu... Bu sömürüydü. İtiraz etmek için ağzını açtıysa da Boo keyif içinde araya girdi. "Moda çekimi mi? Bizi moda fotoğraflarında mı kullanmak istiyorsun? Süper!"

"Ama..." diye araya girmeyi denedi Dani.

"Ya onlar ya da sokakta dolaşacaksın," dedi Lisa en katı ses tonuyla.

Dani'nin yüzünden ne kadar öfkeli olduğu belli olsa da Boo ve Dave'in arasına geçti.

"Dahiyane!" dedi Niall. "Bayıldım. Gülümsemenize gerek yok. Dave kendin ol yeter. Boo, euhh, şey, battaniyeni Dani'ye verebilir misin? Dani biraz kambur dur lütfen. Trix, McDonalds'a gidip bize birkaç kahve bardağı ve çöp al..."

Ashling Mercedes'e dönüp şaşkın bir ifadeyle sordu.

"Herhalde bu fotoğraflar kullanılamayacak kadar kötü olacaklar?"

"Hayır," diyen Mercedes'in gözlerinden acı çektiği anlaşılıyordu. "İnanılmazlar. Hatta ödül bile kazanabilirler."

Bitirdiklerinde saat sekizi bulmuştu. Ashling aceleyle eve döndü, daha kapıdan içeri girerken telefon çalıyordu. Clodagh saçını kestirmiş, öyle garip bir şekilde yaptırmıştı ki, Dylan onunla konuşmuyordu. Daha sonra daracık elbiseler almıştı. Craig'e hamile kalmadan önce dahi giymediği türde elbiseler. Ve şimdi de dışarı çıkmak için deli oluyordu.

Ama tüm bunları anlatamadan Ashling lafa girdi "Bugün bir moda çekimindeydim ve yorgunluktan ölüyorum."

Clodagh sustu. Ashling şanslı bir sürtüktü. İşini, Clodagh'a hayatının ne kadar sıkıcı olduğunu hatırlatmak için anlatıp durduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

"Konuşamam," dedi Ashling. "Hazırlanmam gerek. Marcus'la buluşacağım."

Clodagh yıkıldı. Yeni saçları ve yeni kıyafetleriyle evde oturması gerekecekti. Televizyon izleyeceksen saçını yaptırmanın ne anlamı var?.. Kendini o kadar kötü hissetti ki, bir an için konuşamadı.

"Onunla işler nasıl gidiyor?"

Ashling, Clodagh'ın sesindeki hayal kırıklığını fark etmedi. Aklı fikri Marcus'taydı.

"Her şey harika," diye yanıtladı. "Fantastik."

"Kulağa ciddi geliyor."

Ashling tereddüt etti. "Belki. Ama daha ilk günlerdeyiz."

İlk günlermiş gibi gelmiyordu aslında. Haftada en az üç kez görüşüyorlar ve uzun süreli ilişkilerde görülene benzer

bir samimiyeti paylaşıyorlardı. Seks de çok gelişmişti. Artık tarot kartlarına bakmıyordu bile ve Buda heykelini de ovalamıyordu.

"Ted aradı," dedi Clodagh. "Gelecek cumartesi gösterisi varmış."

Ashling sustu. Clodagh'ın Ted'le arkadaşlığını ilerletmesini istemiyordu.

"Biliyorum," dedi Ashling. "Marcus'la aynı gösteride olacak."

"Hafta içi ara da birlikte gidelim."

"Olur. Şimdi gitmeliyim."

Marcus'la buluştuğunda bir şeylerin yanlış gittiğini hemen anladı. Adam onu öpmek yerine somurtarak yerinde oturuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Üzgünüm, geciktim. Çalışıyordum..."

"Şuna bak." Gazeteyi fırlattı.

Ashling yazıyı okudu. Görünüşe göre Bisiklet Billy bir yayıneviyle anlaşmıştı. Yazı onu "İrlanda'nın önde gelen komedyenlerinden," diye tanımlıyordu. İki kitap anlaşması da yapmış ve altı haneli bir avans almıştı. Romanını "Karanlık, komedisinden çok farklı," diye tarif ediyorlardı.

"Ama sen bir kitap yazmadın ki," dedi Ashling, Marcus'un neden kızdığını anlamayarak.

"Onu İrlanda'nın en iyi komedyenlerinden diye tarif etmişler."

"Sen ondan kat kat daha iyisin," dedi Ashling. "Bunu herkes biliyor."

"Öyleyse neden gazetede yokum?"

"Çünkü bir kitap yazmadın."

"Hadi, durma sen de beni aşağıla."

Ashling daha önce de kendini küçük görme krizlerine şahit olmuştu ama hiçbiri böyle değildi. "Sen harikasın," diye tekrar etti. "Bunu bilmelisin. Yoksa Lisa senden köşe yazısı hazırlamanı istemezdi."

Marcus kafasını kaldırdığında Ashling ona ulaştığını anladı.

"Kendini senin kadar komediye adamış başka kimseyi tanımıyorum," diye devam etti.

"Lisa gerçekten köşeyi yazmayı kabul etmeyeceğimi düşünüp telaşlanmış mıydı?"

"Hem de deli gibi."

Hiçbir şey söylemedi.

"Bana senin yıldız olacağını söyledi."

Ashling'in elini tuttu ve geldiğinden beri ilk kez onu öptü. "Özür dilerim. Senin hatan değil. Ama komedi o kadar gırtlak gırtlağa bir iş ki. En son işin kadar iyisin, en ufak hata yapsan herkes seni unutur. Bazen çıldıracak gibi oluyorum."

Çekimlerden beri Lisa kendini harika hissediyordu. İçgüdüleri ona fotoğrafların olay yaratacağını söylüyordu ve içgüdüleri ender olarak yanılırdı.

Bir önceki ay boyunca kendini aşırı meşgül tutmayı başarmış, Dublin'e geldiğinde hissettiği depresyon ortadan kaybolmuştu. Ne zaman içine karanlık çökecek gibi olsa dergi için yeni bir makale ya da röportaj düşünüyordu. Depresyona girmeye zamanı yoktu. Hayat hızlıydı ve işler tıkırındaydı.

Henüz reklamlardan kâra geçecek kadar gelir elde etmiyorlardı ama bu fotoğraflar her şeyi değiştirecekti. Kozmetik şirketleri kapıya dizilecekler, Jack de mutlu olacaktı.

Aniden ruhu yeniden kararadı. Jack ve Mai mükemmel çift gibi davranmaya devam ediyorlardı. Neredeyse bir ay-

dır kavga etmemişlerdi, Jack ve Lisa arasındaki cinsel etkileşimin kıvılcımları da tamamen ortadan kalkmıştı. En azından Jack'in tarafındakiler. Gerçi önceden de aşırı bir cinsel gerilim yoktu ama hiç yoktan iyiydi. Ufak flörtleşmeleri hayatı daha çekilir kılmış, hatta Lisa'nın evden çıkabilmesini sağlamıştı. Jack nazik ve profesyonel davranıyordu artık; Lisa da işleri oluruna bırakmıştı. Mai ile işlerin bir noktada sarpa saracağını umuyordu.

Bu arada kendisine hoş bir erkek bulmalıydı. Bu gece Nick Searight'la içki içecekti. Resimleriyle meşhur olmuş ama deneysel çalışmaları da ilgi çeken bir sanatçı. Lisa onun yatakta çok iyi olmasını beklemiyordu ama erkek erkekti.

Eve vardığında Kathy işini bitirmişti. Saçları o kadar karışıktı ki, bütün gün güreşmiş sanırdınız.

"Selam Lisa, ütüyü ve temizliği bitirdim. Hımm, oje için teşekkürler." Kathy'nin parlak sarı ojeyi sürecek yeri yoktu ama kızı Francine ojeye aşık olmuştu. "Gelecek hafta da geleyim mi?"

"Evet, lütfen."

Cumartesi gelmeden ev leş gibi olacak, diye düşündü Kathy eve yürürken. Yatağın altına tıkılmış elma kabukları, kirlenmiş banyo, hafta boyu temizlenmemiş tabak çanak. İnanılmaz. Bu kadar güzel bir kız için ne kadar pis.

Ringsend'deki deniz kıyısındaki evde Hint yemeği kutuları arasında oturan Mai, Jack'e dönüp söylenemez olanı söyledi.

"Beni artık benimle kavga edecek kadar sevmiyorsun."

Jack gözlerini kadına dikti ve söylenemez gerçeği dile getirmeden önce uzun süre bekledi. "Ama birbirlerini seven insanlar sürekli birbirlerinin gırtlağına sarılmazlar."

"Kahretsin," dedi Mai. "Eğer kavga etmezsen barışamazsın. Kapı çarpmalar, gürültüler ilişkimizi hayatta tutuyordu."

Jack sonraki kelimelerini dikkatle seçerek pek de nazik olmayan bir varsayımda bulundu. "Ya da daha başta ortada fazla bir şey olmadığını gizliyorlar."

Mai'nin gözleri öfke yaşlarıyla doldu. "Defol git Jack." Oysa kalbi bunu söylemek istemiyordu.

Adam kollarını kadının çevresine sardı ve hıçkıra hıçkıra ağlamasına izin verdi.

"Seni piç," diye hakaret etti Mai.

"Evet," dedi Jack.

"Bitti mi?" diye sordu.

Kızı kendinden uzaklaştırıp yüzüne baktı. "Bittiğini biliyorsun."

Mai biraz daha hıçkırdı. "Sanırım," diye kabul etti. "Frank Sinatra'dan daha çok ayrılıp birleştik."

"Sen harika bir kadınsın Mai," dedi anlayışlı bakışlarla.

"Sen de o kadar kötü değilsin," dedi burnunu çekerek. "Benden sonra çok nazik bir kızı perişan edeceksin. Belki Lisa'yı."

"Lisa?"

"Parlak görünüşlü olan." Mai kıkırdadı. "Lisa olmazsa öteki."

"Hangi diğeri?"

"Latin olan."

"Mercedes mi? Her şeyi bir yana bırak, o evli."

"Hah." Mai yine kıkırdadı. "Sırf inat olsun diye onu tavlayabilirsin. Beni eve götür olur mu?"

"Biraz daha kal."

"Hayır. Seninle yeterince zaman harcadım." Gülümsemesi silindi.

Başka tek kelime etmeden arabaya gittiler ve arabada da konuşmadılar. Mai acısını hafifletmeye çalışıyordu. Jack iyi bir adamdı, kocaman, zeki ve meydan okuyucu. Aslında ona aşık olmuştu ama Jack bunu bilse yanından çoktan kaçmış olurdu. Mai o zaman oyunlara başvurmaya karar vermişti. İşe yarayacağını bildiği tek yol adamı kararsızlık noktasında oyalamaktı. Güvensiz bir nokta yaratmak ve her an her şeyin olabileceği hayaline tutunmak. Mai bu planla her şeyi kavgaya dönüştürmüştü. Riskli bir işti bu zorluydu da. Ama işliyordu. Kavga ediyorlar ve Jack her seferinde özür dileyerek geri dönüyordu. Kavga edemeyecek durumda olduklarında da egzotik cazibesini kullanıyordu Mai.

Kısa süre sonra kadının apartmanına vardılar. Jack motoru durdurmak yerine çalışır halde bıraktı.

"Görüşürüz," dedi arabadan çıkarken.

"Seni ararım," diye söz verdi Jack.

"Arama."

Jack karnında bir ağrıyla kadının komik ölçüde yüksek topuklu ayakkabıları üzerinde süzülerek uzaklaşmasını izledi. Kadın anahtarını kilide sokup çevirdi. Arkasına dönüp bakmadı.

40

Öğle yemeğinden dönen Lisa makyajını tazelemek için kadınlar tuvaletine giden Trix'in yanından geçti.

"Selam," dedi Trix. "Seni bekleyen bir adam var."

Bir adam sözü Lisa'yı irkiltti. Kim olduğunu, ne istediğini öğrenememiş miydi?

Femme'deki asistanı Natasha olsa Lisa'yla görüşmesine izin vermeden önce adamın büyükannesinin adına kadar her şeyi öğrenmiş olurdu.

İşte o zaman olan oldu.

Resepsiyon alanını geçip ofise girdiğinde gördüğü insan, görmeyi en son beklediği insandı.

Oliver.

Görünmez bir duvara çarptı Lisa. Ürperdi ve kulakları uğuldamaya başladı. Onu en son yılbaşı akşamı görmüştü, şimdi 13 temmuzdu.

"Selam tatlım," dedi rahat bir ses tonuyla.

Lisa ürperdi. Binlerce düşünce aynı anda zihnine doluştular. Ne giymişti? Nasıl görünüyordu? İyi görünüyor muy-

du? Zayıf? Neden iş yerine gelmişti? Ne kadar zorlu bir işle karşı karşıya olduğunu biliyor muydu?

"Burada ne işin var?" diye sorarken buldu kendini.

Gözlerini adamdan alamıyordu konuşurken. Neden hem tanıdık hem farklı geldiğini anlamaya çalışıyordu. Vücut dili karışmıştı. Derin bir nefes alıp bacaklarını gevşetti ve duruşunu düzeltti.

"Konuşmamız gerek." Oliver gülümsedi. Gülümsediğinde parlıyordu; dişleri, küpesi, gümüş kayışlı saati. Oliver yerinden kalkmadı ama bacak bacak üstüne attığı ayağını değiştirdi.

"Ne hakkında?" diye geveledi Lisa.

Oliver birden gülmeye başladı. Herkesin duyabileceği, etrafı kaplayan kahkahalardan atıyordu. "Ne hakkında mı?" Alaycı bir tonla devam etti. "Boşanmamız hakkında."

B-O-Ş-A-N-M-A

"Meşgulüm Oliver."

"Hâlâ kendini öldürürcesine çalışıyor musun, güzelim?"

"İşteyim Oliver. Eğer benimle konuşmak istiyorsan beni evden ara."

"Numarayı bilsem bunu yapardım."

"Seninle işten sonra buluşuruz." Bu konuyu da halletse iyi olabilirdi.

"Olur. Clarence'da kalıyorum."

"Haberim yoktu."

"Çekimim var."

Bunu bilmek Lisa'yı incitti. "Yani beni görmeye değil iş için geldin."

"İyi zamanlama diyelim."

▪▪▪

Oliver çıktıktan sonra uzun süre titremesine engel olamayan Lisa çalışmayı denediyse de konsantre olamıyordu: Oliver'ın kendisi üzerindeki etkisini unutmuştu.

"Sana paket var!"

Trix'in paketi masasına bırakmasıyla Lisa yerinde sıçradı. Cumartesi günkü çekimin fotoğraflarıydı ve Lisa'nın içgüdülerinin haklı olduğunun ispatıydı. Harikaydılar ama Lisa o an bunu da düşünemiyordu. Çevresindeki her şey gri tonlarındaydı. Tek düşünebildiği Oliver'dı. O kadar acı ayrılmışlardı ki, Oliver çok kötü davranmış, çok kötü şeyler söylemişti.

"Hey Ashling," kontrolünü geri kazanmak için büyük çaba harcadı. "Bu fotoğrafı al... Hayır bunu..." En iyi fotoğrafı seçti. "Niall'a gidip yirmi kopya yapmasını iste." İçinde Boo ve Dave'in de olduğu fotoğraftı. "Sonra da belli başlı bütün modaevlerine yolla. Zarflara bir de '*Colleen*'in eylül sayısı Frieda Kiely çekimi' diye not iliştir. Bu ortalığı karıştırır," diye de ekledi. Ashling şaşkındı.

Saniyeler sonra Ashling'in hâlâ kendisine baktığını fark etti.

"Ne??!!"

"Acaba biz... Boo ve Dave'e..."

"Ne?"

"Onlar evsiz. Acaba biz onlara ufak tefek de olsa bir şeyler verebilir miyiz?"

"Ne gibi?"

"Hediye ya da başka bir şey. Fotoğrafta oldukları ve bu kadar iyi davrandıkları için."

Normal koşullarda Lisa, Ashling'e defolup gitmesini söylerdi ama dikkati çok dağınıktı.

"Git Jack'le konuş," diye başından savdı. "Ben meşgulüm."

■■■

Fotoğrafı alan Ashling derin bir nefes alıp Jack'in kapısını çaldı. "İçeri gel," diye seslendiğinde de görevini tamamlamak üzere beklemeden girdi. "Hiç yakınmadan bu işi yaptılar, hiç şikâyet etmediler, uzun sürdüğü halde bizimle kaldılar ve ben düşündüm ki bir tür... Bir tür katkıyı hak ediyorlar..."

"Tamam," dedi Jack.

"Gerçekten mi?" diye sordu emin olmak isteyen Ashling. En azından tartışmasını bekliyordu.

"Kesinlikle. Fotoğrafı bu kadar iyi kılan onlar. Sence neden hoşlanırlar?"

"Yaşayacak bir yer," diye dalga geçti.

"Buna yetecek bütçem yok," diye yanıtladı Jack. Sesi üzgün çıkmıştı. "Başka fikrin var mı?"

Ashling düşündü. "Para, sanırım."

"Her birine otuz sterlin? Bütün verebileceğim bu ne yazık ki."

"Hmmm, harika."

Çok değildi ama Ashling'in almayı umduğundan kat kat fazlasıydı. Boo ve Dave bir yığın sıcak yemek yiyebilirlerdi o parayla.

"İşte," dedi Jack bir makbuz imzalayarak. "Bunu Bernard'a ver."

"Teşekkürler."

Jack Ashling'in gözlerine baktı. "Bir şey değil."

Lisa kararlaştırdıkları gibi saat yedide Clarence'ın barına gittiğinde Oliver onu bekliyordu. Kadını görünce ayağa kalktı.

"Ne içmek istersin? Beyaz şarap?"

Onun içkisi beyaz şaraptı, en azından birlikte oldukları süre boyunca. Oliver hatırlıyordu.

"Hayır," dedi adamı yaralamayı umarak. "Bir kozmopolitan lütfen."

"Tahmin etmeliydim."

Lisa adamı izledi. İri, gösterişli, barda çalışanlarla şakalaşan halini. Nasıl oluyordu da her zaman olduğundan çok daha büyük bir alanı kaplayabiliyor, çevresindekileri büyüleyebiliyordu? Bütün tanıdıklığına rağmen tamamen bir yabancı gibi geliyordu ona.

"Bir avukat buldun mu hayatım," diye sordu Lisa'ya.

"Şey..."

"Her ikimizin de avukata ihtiyacımız var."

"Boşanma için mi?" Bu kelimeden hoşlanmıyordu.

"Evet." Oliver işi konuşur gibi konuşuyordu. "Nasıl olacağını biliyorsun."

Aslında bilmiyordu.

"Evliliğimiz geri dönülemez biçimde bozuldu ama bu boşanmak için geçerli bir sebep kabul edilmiyor. Bir neden bulmak zorundayız. Eğer iki yıldır ayrı olsak hemen boşanabilirdik ama o zamana kadar birimiz diğerine dava açmak zorunda. Şiddetli geçimsizlik ya da ihanet nedeniyle olabilir."

"İhanet!" Lisa sinirlendi. Birbirlerine asla ihanet etmemişlerdi. "Ben asla..."

"Ben de seni aldatmadım." Oliver anlayışlıydı. "Şiddetli geçimsizliğe gelince..."

"Sen beni terk ettin." Adamı suçlamak istiyordu.

"Bana başka seçenek bırakmadın tatlım. Ve seni terk etmemi gerekçe olarak gösterebilirsin ama iki yıl beklemen

gerekir. Oysa biz bu işi bir an evvel halletmek istiyoruz öyle değil mi?"

"Evet," dedi Lisa çünkü başka seçeneği olmadığını hissediyordu.

"Öyleyse şiddetli geçimsizlik üzerine odaklanmalıyız. Beş örneğe ihtiyacımız var."

"Sabahın üçünde temizlik yapma alışkanlığı yüzünden kavga etmeye ne dersin?"

"Ya da bütün tatillerde çalışmak." Oliver'ın ses tonu acıydı. "Ya da hamile kalmak istediğini söyleyip doğum kontrol hapı almaya devam etmen yüzünden kavga etmemiz..."

"Her neyse." Lisa'nın yüzünde düşmanca bir ifade vardı.

"Seçme hakkımız var. Sen de beni dava edebilirsin, ben de seni dava edebilirim."

"Yani kendinin de sorun yarattığını kabul ediyorsun?"

Oliver omuz silkti. "Bunlar formalite Lees. Suç kimde oyunu değil bu. Dava edilen kişi bir ceza almayacak. Hangisi olmasını istiyorsun? Sen mi dava açarsın?"

"Sen karar ver, görünüşe göre bu konulara yeterince kafa yormuşsun."

Oliver Lisa'nın neden bu kadar öfkeli olduğunu anlamadığı için ona uzun uzun baktı. "Eğer böyle olmasını istiyorsan. Şimdi, maliyet. İkimiz de kendi avukatlarımızın ücretini öderiz ama mahkeme ücretini aramızda paylaşırız. Olur mu?"

"Neden avukata ihtiyacımız var ki? Hızlı evlilik için Vegas'a uçabiliyorsak hızlı boşanma için de Reno'ya gidemez miyiz?"

"O kadar kolay değil tatlım. Düşünsene, birlikte sahip olduğumuz bir mülk var."

"Evet ama ikimiz de ne kadar ödediğimizi... Tamam bir avukat bulurum." Buna bir saniye daha katlanamayacaktı. Sandalyesini düzeltti ve konuyu değiştirdi. "İşler nasıl?"

"Çılgın. Fransa'dan yeni döndüm ve ondan önce de Bali'deydim."

Şanslı pezevenk.

"Buradan sonra defilelere kadar biraz boş vaktim var." Lisa'nın üzerindeki takımı işaret etti. "Bu takımı daha önce görmemiştim."

Lisa üzerindeki takıma baktı. "Nicole Farhi." Ocakta yapılan bir çekimden araklayıp suçu Kate Moss'a atmıştı.

"Hoşlanmadım."

"Nesi kötüymüş?" Oliver'ın giysileri ve saçları konusundaki fikirlerine önem verirdi.

"Hiçbir şeyi. Sadece onu daha önce görmemiş olmaktan hoşlanmadım."

Ne demek istediğini anlıyordu Lisa. Kendisi de Oliver saçının daha kısa, kullandığı saatin yeni olmasına kızmıştı. Ayrıldıklarından bu yana dünyayı gezmiş olmasına da.

"Farklı görünüyorsun," dedi.

"Öyle mi?"

"Hayır." Oliver güldü. "Bilmiyorum."

Lisa yine ne kastettiğini biliyordu. Tanıdıklık ve yabancılaşma. İkisi hayatlarını farklı dünyalarda devam ettirmişlerdi ve bu iki hayat karşılaştığında ortaya bir tür yanlışlık hissi çıkmıştı.

"İzninle," diye Oliver Lisa'nın elini yakaladı ve ters çevirdi – görmek istediği bir şey vardı. O bakışın ardından yüzünden acı çektiğini okuyabiliyordunuz. "Artık alyansını takmıyor musun?" Gözleri suçlayıcıydı.

Lisa acıyan elini geri çekti. "Canımı yaktın."

"Sen benim canımı yaktın!"

"Yüzük neden bu kadar önemli?" Lisa'nın yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Boşanmadan bahseden sensin."

"Bundan ilk bahseden sen olmuştun, ne kadar çabuk unuttun."

"Çünkü beni terk ediyordun."

"Çünkü bana seçme şansı bırakmadın."

Birbirlerine bakarlarken aralarından bir duygu seli boşaldı.

"Benimle," diye söze başladı Oliver, "odama çıkmak ister misin?"

"Gidelim," dedi çoktan ayağa kalkmış olan Lisa.

Seks inanılmazdı. Oliver, Lisa'nın birlikteyken kontrolü ele almaya gerek duymadığı tek erkekti. Ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Boynunu, ensesini, dudaklarını öpüyor ve Lisa'nın ayaklarını yerden kesiyordu. Şimdi ölebilirim, diye düşündü Lisa adam onu okşarken. Bu duyguyu nasıl olmuş da unutmuştu.

Sevişmeleri bittiğinde Lisa kendini tutamayıp ağladı.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu ona sarılan Oliver.

"Önemli değil. Fiziksel bir şey," dedi Lisa. İkisi de harika bir sevişmenin ilişkiye geri dönüş anlamına gelmediğini biliyorlardı.

Oliver Lisa'ya sarılmayı sürdürdü.

"Hadi bebeğim, uyuyalım artık."

"Dişlerimi fırçalayıp geliyorum." Banyoya gittiğinde hiç düşünmeden Oliver'ın diş fırçasını kullandı. Ancak son anda fark etti eski alışkanlığın kendini tekrarladığını. Oliver'ın yanına döndü.

"İyi geceler."

"İyi geceler."

Sessizlik.

Karanlıkta Oliver bir kahkaha attı. "Bu gerçekten garip." Lisa sesindeki kafa karışıklığını duyabiliyordu. "Karımla bir ilişki yaşıyorum."

Lisa gözlerini kapattı ve başını Oliver'ın göğsüne yasladı. O gece ikisi de uzun zamandır uyumadıkları kadar iyi bir uyku çektiler.

Sabah olduğunda her şey ayrılmalarından önceki günlerde alışkın oldukları gibi ilerledi. İlk önce Oliver uyandı ve kahve yaptı. Ardından kalkan Lisa banyoya girdi ve Oliver beklemek zorunda kaldı. Yine eski günlerde olduğu gibi iş Oliver'ın "Hadi bebeğim banyoya girmem gerek, geç kalıyorum," diye seslenmesi ve Lisa'nın aldırmamasıyla sonuçlandı. Lisa o odanın evi olmadığını biliyordu ama bir an için olsun 'evde olma' duygusunu bırakmak istemiyordu.

Havlulara sarılıp dışarı çıktı. "Özür dilerim."

"Umarım bana da kuru havlu bırakmışsındır."

"Elbette bıraktım."

Duşun açılma sesini Lisa'nın alışkın olduğu yakınma izledi. "Lisa! Bana yüz havlusunu bırakmışsın! Hep aynı şeyi yapıyorsun."

"O yüz havlusu değil. Yüz havlusundan çok daha büyük."

Oliver duşunu bitirip çıktığında havluyu işaret etti. "Bu popomu kapatmaya bile yetmez."

Giyindiler. Konuşulacak bir şey yoktu.

"Görüşürüz," dedi Lisa.

"Görüşürüz," diye karşılık verdi Oliver. Ama Lisa ağlamaya başladı.

"Ağlama tatlım." Oliver Lisa'yı kollarına aldı. "Hadi, benim tatlı editörüm, o harika makyajın bozulacak."

Lisa gözyaşları arasında kıkırdamayı başardıysa da içi acıyordu. "Bu ilişkiyi yürütemediğimiz için çok üzgünüm," diye itiraf attı alçak sesle.

"Olur böyle şeyler," dedi Oliver omuz silkerek.

"En azından artık arkadaş kalabiliriz," dedi Lisa.

"Kesinlikle," diye katıldı Oliver. Lisa gözlerini Oliver'ın çikolata teninde harika bir kontrast yaratan lila gömlekten alamıyordu. İşte bu adam giyinmeyi biliyor!

Odadan çıktığında Oliver seslendi: "Tatlım, unutma."

Kalbi duracak gibi olan Lisa arkasını döndü. "Neyi unutmayayım?"

"Bir avukat bulmayı." Oliver gülümsedi.

Harika, güneşli bir sabahtı. Lisa işe kadar yürüdü. Kendini berbat hissediyordu.

41

O sabah işe vardığında birden kimsenin defilelerden bahsetmediğini fark etti. Herhangi defilelerden değil, defilelerden yani Paris, Milano ve New York moda haftalarından. Onlar editörlük işinin parıltılı yanlarıydılar. Yılda iki kere Milano ya da Paris'e jetle uçup şık kalabalığa karışmak -diğer yerlere 'uçulurdu' ama şovlara jetle gidilirdi-, işte hayat buydu.

George V ya da Principe di Savoia'da kalmak, kraliyet ailesi mensubuymuş gibi muamele görmek, Versace, Dior, Dolce&Gabbana defilelerinde en ön sırada oturmak, çiçekler almak... Enigmatik tasarımcılar, nörotik mankenler, rock yıldızları, film yıldızları, milyonerler, pahalı mücevherler, daha da pahalı giysiler ve moda dergilerinin editörleri. Partiler, sanat galerilerinde düzenlenen toplantılar, birbirlerinden nefret ettikleri halde arkadaş gibi davranan insanlar, gece kulüpleri. Dünyanın merkezi bir hafta için onların oldukları yer olurdu.

Elbette giysiler giyilemeyecek kadar garip, şov bir önceki yıla nazaran zayıf bulunurdu. En iyi odayı her zaman Lily

Headley-Smith kapardı ve her karşılaşmalarında yıldızı parlayan bir tasarımcıyı görmek için şehrin öbür ucuna gitmek zorunda kalmış olmaktan yakınırdı. Oliver'ı görmek Lisa'nın moda haftalarını hatırlamasına neden olmuştu.

Büyük ihtimalle her şey çoktan hazırlanmıştır, diye düşündü. Mercedes ve kendisi için bütçe çıkartılmış, biletleri çoktan ayırtılmış olmalıydı. Ama ya değilse? Kendisine verilen serbest bütçe, masrafların onda birini bile karşılamaya yetmezdi. O paraya George V'de olsa olsa kurabiye alırdınız.

Paniğe kapılan Lisa, Jack'in kapısını çaldıktan sonra cevap vermesini beklemeden içeri daldı. "Moda haftaları," dedi nefes nefese.

Jack şaşırdı. "Ne moda haftası?"

"Milano, Paris. Eylülde. Gidecek miyim?" Kalbi dışarı çıkacak gibi çarpıyordu.

"Otursan iyi olur," dedi Jack. Kötü haber geliyordu.

"*Femme* dergisinin editörüyken hep giderdim. Orada bizden birilerinin olması derginin profili için önemli. Reklam olur," sözleri yuvarlamayı sürdürdü, "eğer orada olmazsak kimse bizi ciddiye almaz..."

Jack bitirmesini beklerken onu izledi. Gözlerindeki anlayışlı bakış Lisa'ya boşuna konuştuğunu anlatıyordu.

Derin bir nefes aldı. "Gidecek miyim?"

"Üzgünüm," dedi Jack. "Yeterli bütçemiz yok. En azından bu yıl. Dergi ayakları üzerinde durmaya başladığında, reklam arttığında..."

"Ama herhalde..."

Jack başını salladı. "Paramız yok."

Gözlerindeki bakış, yüzündeki anlayışlı ifade Lisa'nın yüzüne tokat gibi vurdu. Gerçek. Korkunç gerçek. Kendini kandıracak, gerçeklerden kaçacak hali kalmayan Lisa her

şeyle yüzleşmek zorundaydı. Herkes orada olacak ve Lisa'nın yokluğunu fark edeceklerdi. Alay konusu olacak, partilerin baş dedikodusu haline gelecekti. Derken daha da korkunç bir düşünce sardı zihnini. Belki yokluğunu fark etmezlerdi. Onu çoktan unutmuşlardı.

Konuşmayı sürdüren Jack farkında olmadan yaraya tuz biber ekiyordu. Çeşitli kaynaklardan fotoğrafları satın alacaklarını, moda haftasına mutlaka yer vereceklerini söylüyordu, ki Lisa için bu daha kötüydü. Jack okuyucuların editörün moda haftasına gitmediğini anlamayacaklarını söylediğinde kadın kendini daha fazla tutamayıp ağlamaya başladı.

Önce ağladığını fark etmedi. Yaşlar gözlerinden boşaldılar. Öfkeden değil kendine acımaktan. Olayların akışı üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını anlıyordu o anda. Her hıçkırıkla acısı daha da arttı.

Aptal birer defile, diye geçirdi içinden.

Ama tekrar tekrar aynı cümleyi söylese de gözyaşlarına engel olamıyordu. "Bunun için çok çalıştım." Jack'e baktı. "Bunun için çok çalıştım."

Jack kutudan bir sigara çıkartıp yaktı.

"Ben de bir tane alabilir miyim?"

"Bu senin için." Jack sigarayı Lisa'ya uzattı ve kadın sigaraya can simidine sarılır gibi sarılarak derin bir nefes çekti.

Jack ceplerini karıştırdı. Lisa yarı uyur bakışlarla onu izliyordu. En sonunda çekmecesinden bir paket kâğıt mendil çıkarttı.

"Böyle durumlar için kocaman temiz bir beyaz mendil taşıyan adamlardan olmayı isterdim ama elimden gelen bu kadar," dedi mendili kadına uzatırken.

"Önemli değil." Lisa mendili alıp burnunu silerken hıçkırıkları hafiflemişti. "Özür dilerim," dedi Jack'e.

Sonsuza kadar o sandalyede oturup kalabilirdi. Dünya yavaşlamıştı sanki. Çok utanıyordu, neler olduğunu sorgulayabilecek durumda değildi.

"Bir mendil daha ister misin?" diye sordu Jack.

"Hayır."

"Bu işe seni seçmelerinin yegâne nedeninin sana inanmaları, senin en iyisi olduğunu düşünmeleri olduğunu biliyorsun, değil mi? Başka hiç kimse sıfırdan bir dergi yaratamazdı."

"Beni ödüllendirmek için ilginç bir yöntem kullanmışlar öyleyse," dedi Lisa. O New York'a gitmeliydi, Dublin'e değil.

"Sen etkileyicisin," diye devam etti Jack. "Enerjin, yaratıcılığın, personeli motive etme şeklin. Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun. Keşke sana ne kadar değer verdiğimizi gösterebilseydim. Defilelere gideceksin, belki bu yıl değil ama eski yerine kavuşacaksın."

"İş ya da defileler yüzünden ağlamıyorum." Kelimeler ağzından döküldüler.

"Ah?" Jack şaşırdı.

"Kocamı gördüm..."

"Neyini?"

Jack'in yüz ifadesindeki değişim Lisa'nın ilgisini çekti. Jack rahatsız olmuştu. Henüz öyle hissetmese de adamın rahatsız olmasının kendisini iyi hissettirmesi gerektiğini biliyordu.

"Evli olduğunu bilmiyordum."

"Değilim. Şey, öyleyim ama ayrıyız." Ve ekledi. "Boşanıyoruz."

Jack çok rahatsız olmuş görünüyordu. "Tanrım, hiç aklıma gelmezdi. Sana öğüt vermek istemiyorum ama... Bilirsin ben de ayrıldım... Gerçi aynı şey olmadığını tahmin ediyo-

rum..." Jack söylenecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Zor geçiyor, sanırım."

"Bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum." Kontrolünü kazanmayı deneyen Lisa çantasını bıraktığı yerden aldı. "Korkunç görünüyorum."

"Bana harika görünü..."

"İşe dönsem iyi olacak. Ashling'e bağırmam, Gerry'yle kavga etmem gerekiyor."

"Hemen dönmen gerekli mi?.."

Lisa Jack'in gözlerinin içine baktı. "Bana karşı bu kadar nazik olduğun için teşekkürler."

42

"İşte oradaki, uzun boylu olan," dedi Ashling. River Club her zaman olduğundan daha da kalabalıktı.

"Erkek arkadaşın o mu?" Clodagh neredeyse gülecekti. "Sevimli ama biraz şapşal görünüyor."

"Hiç de şapşal değil," diye karşı çıktı Ashling.

Bir an için kendini kötü hissettiyse de çabucak toparladı kendini. Clodagh'ın kesinlikle gözlüğe ihtiyacı vardı, sevgilisi hiç de şapşal değildi. Zaten Marcus sahneye çıktığı anda Clodagh'ın fikrinin değişeceğini biliyordu.

O cumartesi River Club'da yıldızlar gecesiydi. Marcus ve Ted'in yanı sıra Bisiklet Billy, Mark Dignan ve Jimmy Bond da sahne alacaklardı.

"Çabuk ol, çantan ve ceketini koyarak olabildiğince fazla iskemleyi tutmaya çalış." Ashling masalardan birine doğru atıldı. Komedyenler kendileriyle oturarak büyük bir lütufta bulunacaklardı ayrıca Joy ve Lisa da dahil olmak üzere herkes gelecekti. Hatta belki Jack Devine bile.

Odanın karşısından Clodagh'ı gören Ted koşarak yanlarına geldi.

"Hey, selam," dedi sevinçten parlayan bir yüzle. "Geldiğin için sağ ol."

"Bugünü büyük bir sabırsızlıkla bekliyordum," diye yanıtladı Clodagh.

Ted bir iskemle çekip sanki özel arkadaşlarmışçasına Clodagh'ın yanına oturdu.

Ashling tedirgin bir ifadeyle onları izliyordu. Sağır sultan bile Ted'in Clodagh'tan hoşlandığını duymuştu. Ama ya Clodagh? Dylan'ı almadan gelmek konusunda neden ısrar etmişti?

Ted'in neşeli konuşması aniden kesildi. Kusacak gibi görünüyordu. Clodagh'ın varlığı normal sahne heyecanını beş yüz katına çıkartmıştı. Yüzü bembeyaz kesilmiş olarak erkekler tuvaletine koştu.

Ashling olayları izledi. Clodagh Ted'e bakmadı bile. Güzel. İçindeki tedirginliği bastırdı. Clodagh ve Ted, hah, sanki olabilirmiş gibi.

"Selam," dedi yanlarına gelen Joy. Clodagh'a bakarak.

"Selam," diyen Clodagh yüzüne emrivaki bir gülümseme yerleştirmeyi denedi. Joy kendini kötü hissetmesine neden oluyordu. Ama Ashling Joy'un erkek arkadaşı tarafından terk edildiğini söylemişti o yüzden bu gece ona karşı nazik davranacaktı.

Derken Clodagh'ın gözleri masaya yaklaşan birini yakaladı. Işıltılı, muhteşem bir kadın. Kendini neredeyse hiçbir zaman sönük hissetmeyen Clodagh kadının zevkine hayran kalarak kendisini sıradan hissetti. Giymek için seçtiği muhteşem elbise, aksesuarlar, yürüyüşü. Sanki kadın kendisini kötü hissetmesi için özellikle oraya gelmişti. Kendi masalarına yaklaştığından emin olunca daha da tedirgin oldu. Kahretsin.

"Patronum Lisa," diye tanıştırdı Ashling.

Clodagh başını eğerek selamlamayı başardı. Ama Lisa ve Joy'un kırk yıllık arkadaş gibi selamlaşmalarını kıskanmıştı. "Michael Winner, Prens Edward ya da Andrew Lloyd Webber. Ve birisiyle yatmak zorundasın!"

"Prens Edward sanırım," diye yanıtladı Joy. "David Copperfield, Robin Cook ya da Wurzel Gummidge?"

"İğğk." Lisa düşündü, hepsi iğrençtiler. "Wurzel Gummidge."

Araya karışmak için çaba gösterme ihtiyacı duyan Clodagh Ashling'e döndü ve meydan okudu. "Brad Pitt, Joseph Fiennes ya da Tom Cruise. Ve birisiyle yatmak zorundasın."

Lisa ve Joy bakıştılar. Clodagh hiçbir şey anlamıyordu, öyle değil mi?..

Çok geç Clodagh bir yerde yanlış yaptığını anlamıştı. "Ah, çirkin olmaları gerekiyordu, değil mi? Kim içki ister?"

"Clodagh, seni tanıştırmama izin ver..." Marcus masalarına gelmişti. "Marcus, bu en yakın arkadaşım Clodagh."

Clodagh Marcus'un elini sıkarken kendini biraz daha iyi hissetti. Arkadaş canlısıydı, diğer iki cadaloz gibi değildi.

"Bu turda içkileri ben ısmarlıyorum." Clodagh Marcus'a gülümsedi. "Sana da ısmarlayabilir miyim?"

"Sadece Red Bull. Gösteriden önce içki içmiyorum."

"Tamam, sonrasında doğru düzgün bir şeyler içeriz." Sonra Joy'a döndü. "Sen ne istersin?"

"Red Square."

"Red ne?"

"Red Square. Votka Red Bull," diye açıkladı Ashling. "Ben de ondan içeceğim."

"Ve ben de," dedi Lisa.

Öyleyse ben de diye karar verdi Clodagh. Roma'dayken yaşadıkları bir olayı hatırlıyordu da... Hey, bu da kim? Uzun

boylu yakışıklı bir adam masalarına doğru ilerliyordu. Halinden çok rahat hissetmediği anlaşılıyordu. Muhteşem! Tam olarak Clodagh'ın tipi sayılmazdı... Giyinişine fazla özen göstermediği belliydi, yine de fark etmez... O anda Lisa'nın vücudunu adamınkine yapıştırdığını fark etti.

"Ee, şu Lisa'nın erkek arkadaşı mı?" diye sordu Ashling'e.

"Kim? Hayır. Lisa'nın erkek arkadaşı değil. O bizim patronumuz."

"Patronun içki içmek ister mi?"

Ashling yutkunup Jack'e seslendi. "Bay Devine, bu benim arkadaşım Clodagh, bara gidiyor, bir şey istiyor musunuz?"

Jack Clodagh'a gülümsedi, elini sıktı ve "Bana Jack de lütfen," dedi. Ardından içkileri kendisinin ısmarlamasında ısrar etti.

Ashling içinde yükselen kıskançlığa engel olamadı. Neden kendisine karşı da nazik olamıyordu sanki? Derken bakışlarını Marcus'a kaydırdı ve anında daha iyi hissetti. Gösteriden önce hayranları tarafından çevresi sarılmıştı. Kadın hayranlar. Kadınların ona yaklaşmalarını izlerken göğsü gururla kabardı. İşte o kendisinin erkek arkadaşıydı. İster istemez başka kadınların ona ilgi gösteriyor olmaları hoşuna gidiyordu. *Herhangi birini elde edebilirdi* diye geçirdi içinden. *Ama beni seçti.*

Gece Clodagh'ın gecesiydi. Komedyenler Lisa'dan çekiniyor, Joy'dan sıkılıyor ve Marcus'un kız arkadaşı olduğu için Ashling'e saygılı davranıyorlardı. Herkes Clodagh'a ilgi gösteriyordu. Ashling bir an için kıskandıysa da 'güzel olması Clodagh'ın suçu değil ya' diye geçirdi içinden.

Clodagh kendisine verilen rolü büyük bir hevesle kucakladı. Bacaklarını olabildiğince alımla üst üste atıyor, göz süzüyor, kendisine sorulan sorulara gülümseyerek yanıt veriyordu. Ashling erkeklerin hipnotize olmuş gibi ona bakmalarını izledi.

Ted gösterisini bitirip masaya döndüğü zaman Clodagh, Ted'in elini tutup ne kadar başarılı olduğunu söylediğinde bile sesini çıkartmadı Ashling. Ama bu da yeterli değildi arkadaşı için. Bir süre sonra Clodagh'ın Jack Devine'a gülümsediğini ve dudaklarıyla dudaklarını ıslattığı çekici bir hareketle onu da büyüsü altına aldığını gördü. Ardından Bisiklet Billy'ye payına düşen ilgiyi gösterdi. Ashling bu gülümsemeyi tanıyordu, bu 'ben ne kadar muhteşemim' gülümsemesiydi.

Sonra bir anda nasıl olduysa arkadaşının haddinden fazla içmiş olduğunu fark etti. Clodagh bu sırada Mark Dignan'a "Fazla dışarı çıkma şansım olmuyor, bu akşam eğlenmemi mazur görmelisiniz," açıklamasını yapıyordu. Zil zurna sarhoşluk bile yakışmıştı kadına. Komedyenler masada eğlenmesini bilen, çekici bir kadın olduğu için memnundular.

Marcus sahneye çıktığında Clodagh, Jack Devine'la kıkırdaşmaya dönmüştü ve göz ucuyla izlediği Marcus'un yaptığı bütün esprilere kahkahalarla güldü. Komedyen masaya döndüğü zaman onu da Ted'i tebrik ettiği gibi tebrik etti. "Muhteşemdin Marcus."

"O haklı," diye katıldı Ashling. "Sen harikaydın."

Hep birlikte içmeyi sürdürdüler. Çevredeki herkes Clodagh'ın hikâyesini, evli olduğunu, pek sık evden çıkmadığını, çok sıkıldığını öğrenmiş ve onu çok sevmişlerdi. Yanındayken komedyenler en güzel şakalarını yapıyorlardı. Kendini kaptıran Clodagh içmeye devam etti. Kendisine ilgi gösterilmesinden, gençliğinde olduğu gibi

salonun göz bebeği olmaktan mutluydu. Ama işler sonunda öyle bir noktaya geldi ki, Ashling müdahale etme ihtiyacı duydu.

"Sonrakiler sadece Red Bull olsun," dedi barmene.

Ama Clodagh içeceği içer içmez içinde alkol olmadığını anladı.

"Hey, tatlım, sen beni dünkü çocuk mu sanıyorsun? Ya da bir budala? Bunda alkol yok."

"Artık eve gitsek mi?" diye sordu Marcus.

"Gitmek istiyorsanız gidin," diye karşılık verdi Clodagh.

"Ama senin de bizimle gelmeni istiyoruz."

"Ben taksiyle dönerim."

"Söz konusu bile olamaz," dedi Ashling.

"Biz seni bırakmak istiyoruz," diye ekledi Marcus.

"Belki gelirim," dedi Clodagh Marcus'a bakarak. "Ama sadece sen çok tatlı olduğun için."

Eşyalarını alıp kapıya yöneldiler. Clodagh çıkmadan önce Ted'e sarıldı. "Çok tatlısın. Beni ziyarete gelmelisin. Sakın unutma."

"Unutmam."

"Hadi," dedi Ashling Clodagh'ı kolundan çekerken. Ama Clodagh arkasını dönüp bu sefer de Jack'e el salladı.

"Görüşürüz Jack."

"Görüşürüz Clodagh, seninle tanışmak güzeldi."

"Seninle tanışmak da. Hey! Ashling kolumu acıtıyorsun!"

Uzun bir çekişmenin ardından Ashling arkadaşını dışarı çıkartmayı başardı.

Arabanın arka koltuğuna yerleştiklerinde Clodagh yakınmayı sürdürdü. Sürekli olarak eve dönmek istemediğinden, bu geceden ne kadar hoşlandığından, iki çocuğu oldu-

ğu için hiç dışarı çıkma şansı olmadığından bahsedip durdu, sonra aniden sızdı.

Eve varıp zili çaldıklarında kapıyı açan Dylan'a Marcus neşeyle karısını işaret etti.

"Sizin sarhoş kadın teslimatı, burayı imzalayın."

Dylan'ın da yardımıyla yürüyemeyecek halde olan Clodagh'ı içeri taşıdılar.

Ertesi gün sabahın sekiz buçuğunda Ashling'in telefonu çaldı. Bu kadar erken saatte arayan sadece korku içindeki Clodagh olabilir, diye düşündü. Öyleydi de.

"Saat altıdan beri uyanığım" dedi Clodagh. "Dün gece için özür dilemek istedim. Çok üzgünüm. Çok çok üzgünüm. Kendimi aptal durumuna mı düşürdüm? Sanırım problem iki çocuğum olduğu için hiç dışarı çıkamamam."

"İyiydin," dedi uyuklamayı sürdüren Ashling. "Herkes harika olduğunu düşündü."

"Clodagh mı?" diye sordu Marcus. Ashling de kafasını sallayarak onayladı.

"Çok sevimliydin," diye seslendi Marcus başını yastıktan kaldırmadan.

"O kim? Marcus mu? Çok nazik olduğunu söyle ona. Ayrıca gösterisi de harikaydı."

"Gösterinin harika olduğunu düşünmüş," diye aktardı Ashling Marcus'a dönüp.

Clodagh'ın içinin rahatlaması bir saniye sonra geçti.

"Sana dışarı çıkmayı nasıl dört gözle beklediğimi ve ne kadar eğlendiğimi tarif bile edemem. Artık bir daha asla seninle gelmeme izin vermezsin. Yıllardır başıma gelen en güzel şeydi ve ben mahvettim."

"Deli olma. Dilediğin zaman bizimle gelebilirsin."

"Dilediğin zaman!" diye bağırdı Marcus.

"Ah! Ashling, eve nasıl döndüğüm konusunda bir fikrin var mı?"

"Marcus ve ben seni bıraktık."

"Komedyenlerin sahneye çıktıklarını hatırlıyorum ama ondan sonrasını hatırlamıyorum."

"Çok içmiştin."

"Eve nasıl döndüğümü hatırlamamam korkunç," diye yakındı Clodagh. "O korkunç Red Bull'lu içkiyi suçluyorum. Bir daha ondan asla içmeyeceğim."

Telefonu kapattıktan sonra Marcus Ashling'i öperek sordu. "Dün gece iyi miydim?"

"Şey... Hayır..." Ashling şaşırmıştı. Önceki gece sevişmemişlerdi ki.

"Hayır?" Marcus'un sesi acıklı çıktı.

Aman Tanrım! Çok geç. Ashling, Marcus'un neden bahsettiğini ancak anlamıştı. "Sahnede mi? Ben yatağı kastettiğini düşündüm. Sahnede harikaydın. Sana bunu o zaman da söyledim."

"Bisiklet Billy'den de mi iyi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun."

"Eğer bilseydim sana sormazdım."

"Billy'den de Ted'den de Mark'tan da hepsinden iyisin." Ashling uykusuna dönmek istiyordu.

"Emin misin?"

"Evet."

"Jimmy'nin futbol taraftarlarıyla ilgili esprileri çok iyiydi doğrusu."

"Fena değillerdi." dedi verdiği yanıta dikkat etmesi gerektiğini bilen Ashling.

"Ona on üzerinden kaç verirdin?"

"Bir," diye homurdandı Ashling. "Berbattı. Hadi uyumaya dönelim."

43

Oliver'ın ziyareti Lisa'nın hassas dengesini bozmuştu. İş yerinde bütün haşinliği üzerindeydi. İşleri daha da kötüleştiren, Oliver'ın aramamış olmasıydı. En azından ülkeden ayrılmadan önce kendisine bir veda notu bırakacağını ummuştu ama günler geçti ve Lisa'nın umudu tükendi.

Beşinci gün olduğunda o kadar umutsuz durumdaydı ki, kendisi Oliver'ı aradı ama karşısına mesaj servisi çıktı. *Dışarıda birileriyle eğleniyor,* diye düşündü Lisa, eskiden benim yaşadığım hayatı yaşıyor. Kocasına mesaj bırakmadı, mesaj bırakamayacak kadar umutsuzdu.

Aramayacağını tahmin etmeliydi.

Aralarındaki her şey bitmişti. İkisi de bunu biliyorlardı ve Oliver bir kere karar verdi mi fikrini değiştirmezdi. Kafası karışmış olan Lisa altı ay, hatta dokuz ay önce gözden geçirmiş olması gereken sorulara boğuldu. Evliliğine ne olmuştu? Yanlış giden neydi? Birçok ilişkide olduğu gibi onlarındakinde de başlıca sorun çocuk sahibi olmaktı. Tek bir farkla. Onların ilişkisinde Oliver çocuk istiyor, Lisa istemiyordu.

Bir ara istediğini düşünmüştü. Ama o sırada hamilelik modaydı. Spice Girls'ten iki kişi hamile kalmıştı, aktrisler hamile kalıyorlardı, Gucci hamile kadınlar için harika çantalar piyasaya sürmüştü. Hamilelik o zaman modaydı. O zaman *Femme*'e bir makale bile yazmıştı: 'Hamilelik Moda / Mücevherler Demode.' Ama kısa süre sonra moda geçmiş, Lisa da fikrini değiştirmişti. Ne yazık ki fikrini değiştirmeden önce Oliver'la bu konuyu konuşmuşlardı.

"Bebek istiyorum," demişti Oliver'a. Oliver bu fikre sıcak bakmamıştı. Sosyal hayatlarını, evlerinin dekorasyonunu ve çalışmak için dünyanın dört bir yanına yolculuk etmeyi seviyordu. Bebekleri olursa hayat tarzlarını elden geçirmeleri gerekecekti. Sabahlara kadar eğlenmek yok, beyaz koltuklar yok, Milano'ya ani seyahatler yok, bunların yerine uykusuz geceler ve bebek ağlamaları var. Daha gençtiler, içinde bulundukları yaşamı seviyorlardı ve bu yaşam kesinlikle bir bebeğe uygun değildi. Dolce&Gabbana giyiyor bile olsa.

Ama Lisa onu ikna etmişti. Maço gururuna hitap ederek, "Genlerinin devam etmesini istemiyor musun?" diye sormuştu Oliver'a.

"Hayır."

Derken bir gün yatakta uzanırlarken tamam demişti Oliver.

"Neye tamam?"

"Tamam, bebek yapalım." Ve daha Lisa mutluluğunu ifade edemeden prezervatiflerini klozete atıp sifonu çekmişti.

Fantezilerinde Lisa çoktan muhteşem sevimlilikte çikolata rengi bebeği kucağında taşımaya başlamıştı bile.

"Bebekler oyuncak değildir," diye uyarmıştı onu Fifi. "Onlarla ilgilenmek büyük uğraş ister."

"Biliyorum" dedi Lisa. Ama bilmiyordu.

Yaklaşık Oliver'ın bebek yapma fikrini kabul ettiği zamanlarda işyerinden biri hamile kaldı. Keskin zekâlı, parlak bir geleceği olan Arabella adında, Lisa'nın kariyeri için tehlike olarak gördüğü biri. İşte o zaman Lisa işlerin hamile kadınlar için nasıl işlediğini gördü.

Arabella kadınlar tuvaletinde kusmadığı zamanlarda yorgunluktan masasına yığılmış oluyordu. Ya yemek yemesi! Sürekli devam eden mide bulantısına rağmen dağlar kadar yemek yiyordu. Lisa'nın gözünde bunun vebadan farkı yoktu.

En kötüsü de Arabella'nın konsantrasyonunun tamamen dağılmış olmasıydı. Röportajın ortasında Nicole Kidman'ın adını unutmuş ve hangi giysinin eski sezona hangi giysinin yeni sezona ait olduğunu karıştırmıştı.

Konuyu yeni baştan düşünmesi gerektiğine karar veren Lisa çocuğu olduğunu bildiği başka bir iş arkadaşını, Chic Girly'nin yazı işleri sorumlusu Eloise'i görmeye gitti.

"Nasılsın?" diye sordu Lisa.

"Uykusuzluktan çıldırmak üzereyim," diye yanıtladı Eloise.

Lisa Eloise'in altı ay önce doğum yapmış olmasına karşın hâlâ şişman göründüğünü fark etti. Ayrıca eskisi kadar hırslı da görünmüyordu. Eloise'i bir zamanlar Hun İmparatoru Atilla diye çağırırlardı. O herkesin korktuğu kadın, şimdi bir zavallıya dönüşmüştü.

Lisa bebek istemediğine karar verdi. Bebekler sizi yok ediyordu. Aktristler ve Spice Girls üyeleri için işler kolaydı, onların 24 saat bebekleriyle ilgilenen bakıcıları, aldıkları kiloları vermelerini sağlayacak antrenörleri vardı.

Ne yazık ki Oliver fikre kendini iyice kaptırmıştı ve herkes bilirdi ki, Oliver bir kere karar verdi mi bunun dönüşü yoktur.

Lisa gizlice yeniden doğum kontrol hapı kullanmaya başladı. Hiçbir şeyin kariyerini yok etmesine izin veremezdi. Lisa'nın kariyeri. Oliver ona da karşıydı.

"Sen bir işkoliksin," diye suçlardı Lisa'yı.

"Erkekler başarılı kadınlar için her zaman bunu söylerler."

"Hayır Lisa sadece çok çalışıyor olmandan bahsetmiyorum, işi takıntı haline getirdin. Tek konuştuğun konu, ofis politikaları veya satış rakamları haline geldi. Hangi reklamlardan aldığınızı bile ezberledim."

"İşimin ne kadar zor olduğunu, yirmi yaşındaki kızlara pozisyonumu kaptırmamak için nelere katlanmak zorunda olduğumu bilmiyorsun. En ufak bir hata yaparsam kimse ikinci bir şans tanımaz."

"Senin böyle düşünmen başkalarının da böyle düşündüğü anlamına gelmez. Seninki paranoya."

"Ben paranoyak değilim. Sana bunu söylüyorum. Patronların sadakati sadece kendilerine ve parayadır."

"Aynı senin gibi tatlım. Çok fazla insanı kızdırdın, seni sevenleri bile işten attın. Kelly'yi işten atmamalıydın. Çok tatlı, seni çok seven bir kızdı."

Lisa utanır gibi olduysa da hemen geçti. "Yeterince güçlü değildi. Benim daha saldırgan yazarlara ihtiyacım var. Kelly gibi nazik insanlar dergiyi aşağıya çekiyor." Oliver'a baktı. "Onu işten atmaktan hoşlanmadım. Ama seçme şansım yoktu."

"Lisa, işini tutkuyla yapmanı takdir ediyorum. Sana saygı duyuyorum ama..."

"Ama?"

"Ama hayatta en iyi olmaktan başka şeyler de var."

Bir kahkaha. "Hayır yok."

"Ama sen zaten en iyisin. Senin kadar genç ve başarılı olan kimse yok. Neden hâlâ yetmiyor?"

"Başarılı olmanın sorunu da bu... Bir kere başarılı oldun mu geldiğin noktada kalabilmek için sürekli daha iyisini yapmak zorundasın."

Oliver'a ne kadar fazlasını elde ederse daha da fazlasını istediğini nasıl açıklayabilirdi. Bir kovalamaca bittiğinde bir diğeri başlıyordu. Tatmin olma duygusu yoktu. İştahı gittikçe artıyordu.

"Neyse," dedi Oliver. "Hamile kalınca nasılsa fikrini değiştirirsin."

Lisa'nın içi korkuyla doldu. Hamile kalmayacaktı. Fikrini değiştirdiğini söylemeliydi. Söyleyemedi.

Böylece ilişkilerinin çöküşü başlamış oldu. Yılbaşı akşamı Oliver, Lisa'nın çantasında doğum kontrol haplarını buldu. Öfke dolu kelimeler sarf ettikleri bir kavganın ortasında buldular kendilerini. En sonunda konuşacak bir şey kalmadığında Oliver eşyalarını topladı ve gitti.

44

"Öğle yemeğini almaya bugün kim gidecek?" diye sordu Lisa.

"Ben," diye hızla yanıtladı Trix.

Trix öğle yemeklerini almaya gitmeye bayılıyordu. Arkadaşlarına yardımcı olmayı çok sevdiğinden değil. Böylece öğle yemeği arasını uzatabildiğinden. Sandviçleri alması on beş dakika sürüyordu ama yarım saatini ortalıkta dolanıp dükkânların vitrinlerini izleyerek geçiriyordu. Kimse kırk beş dakikada gidip dönmesine bir şey demiyordu.

Colleen'in piyasaya sürülmesine daha bir ay olmasına rağmen iş yoğunluğu çıldırtıcı boyuttaydı. Lisa'nın tavrı da iyice çekilmez hale geldiğinden herkes gırtlak gırtlağaydı.

"Bugün yemekte farklı bir şeyler istiyorum" dedi Lisa Trix'e.

"Burger King?" diye sordu Trix.

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Sandviç ve hamburgerden başka yiyecekler de var."

Trix şaşırmış göründü. "Meyve mi istiyorsun?" Lisa'nın bazen elma ve üzüm cinsi yiyecekleri tercih ettiğini biliyordu. Trix asla meyve yemezdi. Asla asla asla. Bu yüzden kendisiyle gurur duyardı.

"Suşi istiyorum."

Bu fikir o kadar sıra dışıydı ki, Trix ne söyleyeceğini şaşırdı.

"Suşi?" dedi korkuyla. "Yani çiğ balık mı yemek istiyorsun?"

Lisa hafta sonu Dublin'de yeni bir suşi dükkânının açıldığını duymuştu ve onların ürünlerinden çeşitli örnekleri denemenin Oliver'ın tetiklediği depresyonu hafifletebileceğini umuyordu. Gerçi cumartesi günü gittikleri komedi gösterisinin de kendisini iyi hissettireceğini zannetmişti ama işe yaramamıştı. Clodagh adındaki kadın bütün ışıltıyı çalmıştı.

"Kadınların en iyi arkadaşlarından biri de çiğ balıktır," dedi Lisa.

"Daha kaç kere sabah geldiğim arabada ben yolculuk ederken asla balık olmadığını söylemem gerekiyor!"

"Al sana bir harita çizdim," dedi Lisa. "Bento Box isteyeceksin."

"Bento Box? Bunu şimdi mi uydurdun?" Trix Lisa'nın kendisiyle dalga geçtiğine emindi.

"Bu suşiyi paketleme biçiminin adıdır. Dükkânı bulduktan sonra gerisi kolay olur. Onlar neden bahsettiğini anlarlar."

"Bento Box." diye tekrar etti Trix şüpheyle.

"Kim Bento Box sipariş ediyor?" diye sordu Jack.

"O." Trix Lisa'yı işaret etti.

Oldukça kızgındı çünkü yiyecek almak için -çiğ balık almak için- şehrin diğer ucuna gitmek zorunda kalması demek boş vaktinin hiç kalmaması demekti. Bunu düşünmek bile mide bulandırıcıydı.

"İstersen yemekleri almaya başka biri gitsin" diye teklif etti Jack.

"Hayır önemli değil" dedi Trix.

O zaman Jack de herkesi şaşırtarak "Bana da bir tane al." dedi.

Ağzı açık kalan Lisa adamın pantolonunun cebinde para aramasını izledi. Her nedense Jack'in 'adını telaffuz edemediğim yemekleri yemem' diyecek türde bir insan olduğunu düşünmüştü. Aslında bir süre Amerika'da yaşadığı düşünülecek olursa kimsenin suşi yemesine şaşırmaması gerekirdi ya...

Ne yazık ki Jack'in üzerinde yeterli para yoktu.

"Parayı kuru temizlemeciye yolladığım pantolonun cebinde bırakmış olmalıyım."

Trix onaylamayan bir tavırla başını iki yana salladı. İnsan parasının nerede olduğunu nasıl unuturdu? Kendisi her zaman nerede ne kadar parası olduğunu bilirdi. Para pantolon cebinde unutulamayacak kadar değerliydi.

Jack'in ofisine geri dönüp kapıları kapatmasının hemen ardından Kelvin geldi.

"Bilin bakalım ne öğrendim?" dedi heyecanla.

"Ne?"

"Jack ve Mai'nin ilişkisi tamamen bitmiş."

"Yeni mi öğrendin?" diye dalga geçti Trix.

"Hayır. Gerçekten, gerçekten bitmiş. Tamamen bitmiş. Geri dönüşü olmayacak şekilde bitmiş."

"Nereden biliyorsun?"

"Mai yi hafta sonu Globe'da gördüm." Kelvin sırıttı İnanın bana bitmiş."

"Acınacak durumdasın," diye kıkırdadı Trix. "Gören de onunla yattığını sanır."

"Hayır. Tanrım! Hayır."

Lisa bu haberin kendisini ne kadar etkilediğine şaşırdı. Dünya aniden renklerine kavuşmuştu. İçindeki sıkıntı kısmen de olsa hafiflemiş hatta yeniden gülümseyebilir hale gelmişti. Jack artık boştaydı ve Lisa şansının yüksek olduğunu biliyordu. Adam her zaman onun görünüşünden hoşlanmıştı ama ofisinde ağladığı gün, kırılganlığından da etkilendiğini fark etmişti. Birbirleriyle yakınlaşıyorlardı.

O anda bir şeyin daha farkına vardı. Adamdan hoşlanıyordu. Dublin'e ilk geldiği zamanki gibi saldırgan 'ben her istediğimi elde ederim' türünde bir hoşlanma değildi bu. Ondan gerçekten hoşlanıyordu.

Jack fotokopi çekmek için ofisinden çıktığında en çekici tavrını takınarak yanına gitti. "Asla aklıma gelmezdi."

"Ne aklına gelmezdi?"

"Sen! Bir suşi sosyalisti," dedi ve saçlarını savurarak arkasını döndü.

Lisa'nın arkasını dönmesinden bir önceki anda gözleri kesiştiğinde aralarında kıvılcımlar çaktı.

Elli dakika sonra Trix elinde suşi paketleriyle ofise geri döndü. Paketleri parmağının bir ucunda, kendisine olabildiğince uzak tutuyordu.

"Başına ne geldi böyle? Uzaylılar tarafından mı kaçırıldın?"

"Hayır," diye yakındı Trix. "O'Neil'da kusmak için durdum. İşte." Paketi Lisa'nın önüne bırakıp olabildiğince uzaklaştı. "Öğğ."

Lisa Jack'in suşi yemek için ofisine geçmelerini önermesini bekliyordu. Gözünün önüne birbirlerini besledikleri ro-

mantik sahneler geliyordu ama Jack bunun yerine Lisa'nın masasının başına bir iskemle çekti ve paketleri açmaya koyuldu. "Yemeğiniz hanımefendi," dedi neşeyle.

Lisa adamın hareketlerinin altında yatan duyguları tam olarak kavrayamıyordu ama niyetinin iyi olduğunu biliyordu çünkü kendini güvende ve özel hissediyordu. Ofisteki herkesin bakışları altında Lisa ve Jack iki yetişkin gibi suşilerini yediler.

Özellikle Ashling bu görüntüden çok etkilenmişti. Gözlerini onlardan alamıyor ama kendisine tren kazasını izleyen insanlar gibi hissediyordu. Onların kendisinin sahip olmak istediği ama olamadığı bir şeyi paylaştıklarını anlamıştı.

Gördüğü kadarıyla bu sadece çiğ balık değildi. Pirinç ve yosuna sarılmış çiğ balıklar bu ritüelin ufak bir parçasıydılar. Onları çubuklarla tutarak sosa batırmak da başka bir parçasıydı. Ashling çubukları nasıl kullandıklarını hayranlıkla izliyordu. Her ikisi de çubukla suşi yemek konusunda doktora yapmış görünüyorlardı.

Daha ne olduğunu fark etmeden kelimeler ağzından döküldü. "Şu da ne?"

"Acılı zencefil."

"Niye suşileri acılı zencefile batırıyorsunuz?"

"Çünkü tadı hoş."

Ashling birkaç saniye daha izledikten sonra yine dayanamayıp sordu. "Tatları nasıl?"

"Muhteşem."

"Balığın tatlılığı, zencefilin acısı ve wasabi'nin, şu yeşil şeyin keskinliği," diye açıkladı Jack, "bağımlılık yapıcıdır."

Merak Ashling'in içini kemiriyordu. Bir parçası yemeği denemeyi o kadar istiyordu ki... Ama dürüst olun, *çiğ balık!!!*

Çiğ balık.

"Şunu dene." Jack çubukların ucunda tuttuğu bir parça suşiyi Ashling'e doğru uzattı.

Ashling'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Ah hayır, teşekkürler."

"Neden hayır?" diye sordu Jack gözlerini Ashling'e dikerek.

"Çünkü çiğ."

"Ama tütsülenmiş somon yiyorsun." Jack eğleniyordu.

"Ben yemiyorum" diye araya girdi Trix.

"Son kez soruyorum, denemek istemediğine emin misin?"

Jack Ashling'e son bir şans tanıdıysa da kadın başını iki yana sallayarak reddetti ve içinde biraz pişmanlık duygusuyla jambonlu sandviçine döndü.

Ashling teklifi geri çevirdiği için Lisa çok memnundu. Jack'le yaşadıkları anın kendilerine özel kalmasını istiyordu. Ayrıca adamın yemek çubuklarını kullanma biçiminden de etkilenmişti. Bir uzman, tarz sahibi biri gibi görünüyordu. Onu lüks bir Çin ya da Japon restoranına götürebilirdiniz ve çatal-bıçak isteyerek sizi rezil etmezdi. Lisa da yemek çubuklarını iyi kullanırdı. Öyle kullanması da gerekirdi. Birçok akşamını Oliver'ın kahkahaları arasında pratik yaparak geçirmişti.

"Kimi etkilemeyi planlıyorsun tatlım?"

Oliver'ı düşünmek yeniden kalbini sızlattı ama atlatacaktı. Jack yardım edecekti.

"Somon suşimi California makinle değişirim," diye önerdi Lisa.

"Somon sevmiyor musun?"

Lisa gülümsedi. "Suşide değil."

Önceden tahmin ettiği gibi Jack teklifi kabul etti. Lisa suşide daha sofistike tatlardan hoşlanıyordu. Erkekler her şe-

yi yerlerdi, onlar için fark etmezdi. Kanguru, timsah, tavşan... Ne olursa...

"Bunu bir gün tekrarlayalım," önerisinde bulundu Lisa.

"Evet." Ama bunu söylerken Jack'in yüzü ifadesizdi. "Bir gün tekrarlarız."

45

"Asla inanmayacaksın!" Perşembe akşamıydı ve Marcus kolunun altında bir videokasetle Ashling'e gelmişti. Gözleri parlıyordu. "Cumartesi gecesi Eddie Izzard'la sahne alacağım."

"Ne?"

"Steve Brennan'ın yapması planlanmıştı ama hastaneye kaldırılmış. Şuna bak. Harika olacak!"

Ashling yüzünü buruşturdu. "Gelemem."

"Neden?" diye sordu Marcus.

"Biliyorsun, sana söylemiştim. Cork'a gidip ailemi ziyaret edeceğim."

"İptal et."

"Edemem," diye itiraz etti Ashling. "O kadar uzun zamandır oyalıyorum ki, bir daha iptal edemem."

Geleceğini haber verdiğinde çok heyecanlanmışlardı. Ailesine bunu yapamazdı, yaparsa araları tamamen bozulurdu.

"Sonraki hafta gitsen."

"Gidemem, fotoğraf çekimi var."

"Orada olman benim için çok önemli," dedi Marcus yalın bir şekilde. "Büyük bir şov ve yeni malzemelerimi kullanacağım. Orada olmana ihtiyacım var."

Karmaşık duyguların arasında kalan Ashling bocaladı. "Özür dilerim ama kendimi ailemi ziyarete gitmeye hazırladım. Onları görmeyeli yüzyıllar oldu. Tren biletimi bile aldım."

Adamın yüzüne kırgın bir ifade yerleşince Ashling'in midesi kasıldı. Onu yarı yolda bıraktığı için kendinden nefret ediyordu ama ailesini yarı yolda bırakırsa da kendinden nefret edecekti. O kadar kötü bir durumdu ki, ne yaparsa yapsın birilerini kıracaktı. Böyle durumlara düşmekten hoşlanmazdı.

"Gerçekten üzgünüm," dedi içtenlikle. "Ama ailemle ilişkim zaten karışık. Eğer gitmezsem aramız daha da bozulur."

Ailesiyle işlerin neden bozuk olduğunu sormasını beklediyse de Marcus sormadı. Oysa sorsaydı Ashling ona her şeyi anlatacaktı.

"Üzgünüm," diye tekrarladı ister istemez.

"Önemli değil," dedi Marcus ama gözlerinden önemli olduğu anlaşılıyordu.

Bir şişe şarap açıp Marcus'un getirdiği filmi izledilerse de araları soğuktu. Şarap alkolsüz gibi geliyordu ve film de hiç komik değildi. Ashling'in içini suçluluk duygusu kapladı, bütün konuşma denemeleri duvara tosluyordu. Marcus'la tanıştığından bu yana ilk kez söyleyecek hiçbir şey bulamadı.

Birkaç saat nezaket icabı oturan Marcus sonunda izin isteyip kalktı. "Ben gitsem iyi olacak."

Ashling adamın kendisini terk etmeye karar vermesinden korkuyordu. Çünkü daha önceki gecelerde eve gitmek yerine Ashling'de kalmayı seçmişti.

Korkunç bir fikir zihnine kök saldı: Ya bu basit bir kavga değilse? Ya bu her şeyin sonuysa? Marcus'un kapıya doğru ilerleyişini izlerken seçeneklerini yeniden gözden geçirdi. Beki Cork'u ziyaretini erteleyebilirdi. Birkaç hafta ne fark ederdi ki? Marcus'la olan ilişkisi çok daha önemliydi...

"Marcus düşünmeme izin ver." Panik içindeydi. "Belki de onları iki hafta sonra ziyaret edebilirim."

"Boşver." Marcus yüzüne silik bir gülümseme oturttu. "Ben kaçıyorum. Seni özleyeceğim."

Rahatlama hissi sadece bir saniye sürdü. Her şey bitmiş olamazdı ama Marcus hâlâ kapıya doğru hareket ediyordu. "Yarın buluşabiliriz," diye önerdi olayın gidişatını değiştirme umuduyla. "Cumartesiye kadar gitmiyorum."

"Ah, hayır," dedi Marcus. "Sen dönene kadar bekleyelim."

"Tamam," demek zorunda kaldı Ashling. Daha fazla zorlarsa işlerin daha da kötüye gideceğinden korkuyordu. "Pazar akşamı dönmüş olacağım."

"Dönünce beni ararsın."

"Elbette. Trenin saat sekizde varması gerekiyor, rötar olmazsa. Ayrıca taksi kuyruğunda beklemem gerekecek. Kaçta eve varacağımı bilmiyorum. Ama varır varmaz seni arayacağım."

Üstün körü öpüştüler ve Marcus gitti.

Aynı bir alkoliğin içkiye sarılması gibi Ashling hemen tarot kartlarına yöneldi. Son zamanlarda onları çok boşlamıştı ve neredeyse tozlanacaklardı. Ne yazık ki kartlardan da içini rahatlatacak bir şey çıkmadı.

Ashling eski *aileye gücenme* duygusuna kaptırdı kendini. Eğer normal bir ailesi olsaydı bunların hiçbiri olmayacaktı. Marcus'u düşündü. Onu suçlamıyordu. Sahneye

çıkıp gösteri yaparken kız arkadaşından destek beklemesi doğaldı.

Üzüntü ve pişmanlık uykusuzluğu tetikledi. Birisiyle konuşması gerekiyordu. Joy kendisini terk eden adama taktığından onunla hiçbir şey konuşulmuyordu. Clodagh ya da Phelim olmalıydı çünkü sadece ikisi Ashling'in ailesiyle ilgili bilinmesi gerekenleri biliyorlardı. Anlayışlı davranıyor, Ashling'e kendini iyi hissettiriyorlardı.

Sidney'deki Phelim'i aradığında karşısına telesekreter çıktı, Ashling de çok geç bir saat olmasına karşın Clodagh'ı aramakta karar kıldı. Önce özür diledikten sonra hemen konuya girdi arkadaşı telefonu açtığında.

"... ailemi görmeye gitmek zorunda olmaktan nefret etmesem bu kadar kötü hissetmezdim."

"Eğer istersen ben gidip Marcus'u izlerim," dedi Clodagh uykulu bir sesle.

"Hayır, ben öyle demek..."

"Ted'le gidebilirim." İyi bir fikir yakaladığına inanan Clodagh uyanmıştı. "Senin yerine Ted ve ben gidip moral veririz."

Bu öneri Ashling'in daha da kötü hissetmesine neden oldu. Clodagh ve Ted'in birlikte hiçbir şey yapmalarını istemiyordu.

"Ya Dylan?"

"Birinin çocuklara bakması gerek."

"Ailemi görmeye gitmek istemiyorum bile," diye tekrarladı ilgi bekleyen Ashling.

"Ama annen seni görünce daha iyi hissediyor. Her şey yoluna girecek."

▪▪▪

Bizimle ilgilenen kimse kalmadı, diye düşündü o korkunç yazın sonlarında henüz dokuz yaşında olan Ashling. Cuma akşamları yolun önüne çıkar ve babasının arabasını görmeyi beklerdi. Bekledikçe de babasının gelmeyebileceğiyle ilgili korkusu güçlenirdi. *Eğer bir sonraki araba kırmızı olursa her şey yolunda gidecek. Eğer ikinci araba da kırmızı olursa her şey harika olacak.*

Sonunda bir pazartesi sabahı babasından gitmemesini rica etti.

"Gitmek zorundayım." Babası tedirgindi... "Eğer işimi kaybedersem ne yaparız bilmiyorum. Annene göz kulak ol."

Ashling kafasını salladıysa da içinden şöyle diyordu: *Bana bunu söylememeliydi, ben daha küçük bir kızım.*

"... Ashling sorumluluk sahibi bir kız. Daha dokuz yaşında ama yaşına göre çok olgun."

"... Ah, ne kadar özverili bir kız çocuğu..."

Sonra yetişkinler alçak sesle kendi aralarında konuşurlardı. Eve gelen insanlar Ashling ne zaman yanlarına yaklaşsa ya konuşmayı keser ya da konuyu değiştirirlerdi. Bazen depresyon, sinir krizi ya da annesinin 'bir yere gitmesi' ile ilgili cümleler yakalardı.

Annesi en sonunda o yere gitti. Babası da Ashling'i ve kardeşlerini kendisiyle işe götürmek zorunda kaldı. Janet ve Owen arabada gitmekten hasta olurlardı, Ashling ise bir yetişkin gibi ön koltukta otururdu.

Babasının satış yapmaya çalıştığı insanlar bazen sipariş verir bazense vermezlerdi. Babası tek bir aksi söz etmeden arabaya geri döner ve bir sonraki randevusuna giderdi.

Hafta sonu geldiğinde Owen ve Janet sürekli ağlıyorlardı ve Ashling'in kulağı iltihaplanmıştı. Hayatı boyunca

ne zaman baskı altında kalsa yeniden ortaya çıkan bir iltihap.

Üç haftalık hapis/tedavinin ardından anneleri Monica'da fazla bir gelişme olmamıştı. Aldığı antidepresanlar onu yavaş ve hantal kılıyordu. İşler sonrasında da iyiye gitmedi. Annelerinin acısı, sinir krizleri ya da depresyonu herhangi bir şeyle tetiklenebiliyor, çocuklar, saatlerce ağlayan ya da rasgele şiddet hareketlerinde bulunan annelerini izliyorlardı.

"Böyle hissetmek istemiyorum," diye bağırırdı annesi. "Kim böyle hissetmek ister ki? Sen şanslısın Ashling, asla bu şekilde acı çekmeyeceksin çünkü hayal gücünden yoksunsun."

Ashling bu bilgiye bir kalkana sarılır gibi sarıldı. Hayal gücü yoksunluğu harikaydı, deli olmanızı engellerdi.

Monica o kadar kötüye gitti ki, Ashling ilkgençlik yıllarının büyük kısmını Clodagh'ın evinde geçirdi. On yedi yaşına geldiğinde evden taşındı. Üç yıl sonra Mike, yüzlerce kilometre ötedeki Cork'ta iş bulunca da görüşmeleri iyice azalttılar. Son yedi yılda Monica'nın durumu sabitlenmişti: Depresyon ve öfke krizleri geldikleri gibi gittiler. Doktoru bunu menopozunun bitmiş olmasıyla açıkladı.

"Annen artık o kadar kötü durumda değil." Clodagh'ın sesi Ashling'i bugüne getirdi.

"Biliyorum." Ashling iç çekti. "Yine de onun yakınlarında olmak istemiyorum. Bunu söylemem korkunç biliyorum ve annemi seviyorum ama onu görmek benim için çok zor."

46

Ashling, Cork'a cumartesi günü öğle vakti varmayı ve pazar akşamüstü de ayrılmayı planlamıştı. Yani hafta sonu ziyareti dese de aslında yaklaşık 28 saatten uzun sürmeyecekti. Bu sürenin sekiz saatini uykuda geçireceği düşünülecek olursa ailesine katlanmasını gerektiren yirmi saat kalıyordu.

Yirmi saat! Yanında yeterince sigara olup olmadığını kontrol etti. Ya dergiler? Ya cep telefonu? Asla onların yanına gideceğine dair söz vermemeliydi.

Trenin geç kalması için dua etti. Eğer şansı yaver giderse üç saatlik yolculuk sekiz saat bile sürebilirdi. Ne yazık ki Ashling'in hiç şansı yoktu ve tren Cork'a, varması gerekenden on dakika önce vardı.

Doğal olarak ailesi çoktan istasyona gelmiş onu bekliyordu. Son derece normal görünüyorlardı. Annesini sıradan İrlandalı bir kadın zannederdiniz: Kötü perma, tedirgin eve hoş geldin gülümsemesi, kahverengi bir şal...

Kucaklaştıklarında Ashling gelmemeyi düşündüğü için kendini suçlu hissetti.

"Selam anne. Selam baba."

"Hoş geldin." Mike Ashling'in çantalarını aldı. Eve giderlerken arabada Ashling'in trende ne yediği, çay içip içmediği üzerine konuştular. Bu sohbet kırk dakika sürdü.

Eve varınca annesi çay hazırlamaya karar verdi. Bir süre oradan buradan sohbet ettiler. Babası çok rahat görünmüyordu. Ashling de kendini çok rahat hissetmiyordu.

"Şehre inmem gerek," dedi Mike.

"Seninle geliyorum," diye atladı Ashling.

"Öyle mi?" Monica hayal kırıklığına uğramıştı. "Yemek saatinde burada olmaya dikkat edin."

"Akşam yemeğinde ne var?"

"Pirzola."

Ashling uzun zamandır ev yemeği yememişti. Eh, aile evini ziyarete gelmenin ufak tefek de olsa avantajları vardı...

"Neden şehre iniyoruz?" diye sordu babasına, yola çıktıklarında.

"Elektrikli battaniye almaya."

"Temmuzda mı?"

"Yakında sonbahar olacak."

"Hazırlıklı olmak gibisi yoktur."

Birbirlerine gülümsedilerse de Mike kaçınılmaz cümleyi söyleyerek aralarındaki tatlı havayı bozdu.

"Seni pek sık görmüyoruz Ashling."

Ashling ne söylemesi gerektiğini bilmediği için soru sormakta karar kıldı. "Annem nasıl?"

"Çok iyi. Bizi daha sık ziyarete gelmelisin. Annen yine evlendiğim kadın oldu."

Yeniden sessizlik çöktüğünde Ashling daha önce hiç sormadığını bildiği o soruyu sordu.

"Annemin başına bunun gelmesine ne neden oldu?"

"Hiçbir şey." Yüz ifadesi savunmaya geçmiş masum olduğunu ispatlamaya kararlı olan bir adamın yüz ifadesiydi. "Depresyon bir hastalıktır."

Çocukken Ashling'e ve kardeşlerine annelerinin hasta olmasının kendilerinin suçu olmadığını açıklamışlardı. Doğal olarak hiçbiri buna inanmamıştı.

"Ama neden depresyon geçirdi?"

Annesine neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Depresyon bazen bir kayıp ya da nasıl diyorsunuz, travma tarafından tetiklenir," diye mırıldandı babası. "Ama her zaman değil," diye devam etti. "Kalıtımsal olabileceğini söylüyorlar."

Bu sevimli düşünce Ashling'in bütün konuşma isteğini köreltti. Hemen cep telefonuna yöneldi.

"Kimi arıyorsun?"

"Kimseyi."

Babası Ashling'in telefonun düğmelerine basmaya devam etmesini izledi. "Kör olduğumu mu zannediyorsun?"

"Kimseyi aramıyorum. Mesajlarımı kontrol ediyorum."

Marcus, perşembe gecesi dairesinden ayrıldığından beri aramamış, mesaj da bırakmamıştı. Erkekler çok düşüncesiz olabiliyorlar. İki aydır çıkıyorlardı ve her gün birbirlerini aramayı alışkanlık haline getirmişlerdi. Adamın aramamasının yokluğunu hissediyordu. Hayal kırıklığına uğramış olarak telefonunu çantasına soktu. En kötüsünü düşünmek istemiyor, bu sessizliği Marcus'un işinin başından aşkın olmasına bağlıyordu. Zihnindeki tehlike çanlarını susturacaktı, en azından şimdilik.

Direnci akşam saatlerine kadar sürdü ve bir süre için olsun adamı düşünmemeyi başardı. Ama akşam yemeğinden sonra beynindeki alarm çanlarına dayanamayarak Marcus'u aramaya karar verdi. İyi bir bahanesi vardı: Eddie Izzard gösterisinde iyi şanslar dileyecekti. Ne yazık ki karşısına telesekreter çıktı. Kendine engel olamayarak cep telefonunu aramayı denedi. O da doğrudan telesekreter servisine bağlandı. *Merkür geriliyor* dedi Ashling kendi kendine. *Her şeyin nedeni bu.*

Ailesini ziyarete gitmesinin adamı kırdığını biliyordu ama ne kadar kırmıştı? Bir an hasarın düzeltilemez olması ihtimalini gözden geçirdi ve korktu. Marcus'tan gerçekten, gerçekten hoşlanıyordu. Tanıştıkları arasında Bay Doğru'ya en yakın olandı. Pazar gecesinin gelmesini sabırsızlıkla beklediği için de tedirgindi Ashling. Ya o zaman da telefona yanıt vermezse? Tanrım!

Hafta sonunun geri kalanında ailesiyle havadan sudan sohbet etti, geri kalan zamanda da raftan aldığı bir Agatha Christie romanını okudu. Mesaj vardır umuduyla cep telefonunu sık sık kontrol ediyordu ama yoktu. Kendini korkunç hissediyordu.

Onu arayamazdı. Onu ararsa adam umutsuz durumda olduğunu düşünürdü. Umutsuz durumdaydı ama adamın bunu bilmesini istemiyordu. Erkekler umutsuz durumdaki kadınları çekici bulmazlardı. Bu nedenle pazar günü belki bir bilgi edinirim umuduyla Clodagh'ı aradı.

"Marcus'u görmeye gittiniz mi?" Ellerini yumruk yapıp hayır demesi için dua etti.

"Evet..."

"Ted'le mi gittin?"

"Elbette."

Bu son elbette sözünü söyleyiş biçimi Ashling'i tedirgin etti. Clodagh ve Ted arasında bir şeyler olmasına ihtimal vermiyordu ama...

Telefonun diğer ucunda Clodagh gevezelik ediyordu. "Harika zaman geçirdik ve Marcus muhteşemdi. Kadın giysilerinin adlarını öğrenmenin zorluğuyla ilgili harika espriler yaptı."

"Ne??!" Ted ve Clodagh'ı boşver! Ashling Marcus'a kadın giysilerini tek tek anlattığı zamanı hatırladı. Adam anlattıklarından espri üretmiş olduğu için belki kendisiyle gurur duyması gerekirdi ama kullanılmış hissediyordu çünkü Marcus bunları gösterisinde kullanacağından bahsetmemişti.

"Ya sonra?" diye sordu Ashling kıskançlıkla. "Evlere mi dağıldınız?"

"Hayır, sahne arkasına geçip Eddie Izzard'la tanıştık. Harikaydı."

Ailesiyle vedalaşması her zamankinden kötü geçti.

"Bir erkek arkadaşın var mı?" diye soran Mike istemeden Ashling'in yarasına tuz bastı. "Gelecek sefer onu da getir."

Kesinlikle olmaz.

Tren, binmesinden üç saat sonra planlandığı gibi Dublin'e vardı. Taksi kuyruğuna doğru ilerlerken çok kalabalık olmamasını umuyordu. O sırada tanıdığı birini gördüğünü zannetti.

"Marcus!" Adamı görür görmez yüzüne gülümseme yerleşti. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kız arkadaşımı bekliyorum. Bana taksi için uzun bir kuyruk olduğunu söylediler."

Ashling çok mutluydu. Marcus kadının çantasını aldı. "Daha önce tartıştığımız için çok üzgünüm."

"Ben de öyle."

İlk kavgamız diye, düşündü adamın arabasına ilerlerlerken. Artık gerçek bir çiftiz.

47

Clodagh'ın yatağının yanındaki giysi yığını büyüyordu. Dar siyah elbise? Fazla seksi. Kahverengi pantolon ve Chanel bluz? Fazla ciddi. İçini gösteren elbise? Fazla açık. Ya beyaz pantolonlar? Ama o onları daha önce gördü. Harika giysileri arasından giyecek doğru düzgün tek bir şey bile bulamıyordu.

Bir saniye için bütün bu heyecan arasında Clodagh'ın aklı başına geldi ve beklenmedik bir düşünce kafasına dank etti. *Ben ne yapıyorum?*

Hiçbir şey, diye geçirdi içinden. Hiçbir şey yapmıyorum. Kahve içmek için bir arkadaşımla buluşuyorum. Erkek olan bir arkadaşımla. Öyleyse sorun ne? Burası bir erkekle birlikte görülmesinin dahi suç sayılacağı ülkelerden değil.

Üstelik adam onun tipi bile değil. Eğleniyorlar. Zararsız eğlence.

Clodagh saçlarını kendisine yakıştığını bildiği şekilde taradıktan sonra aynada kendine baktı. Siyah pantolon ve şık bir pembe bluzda karar kılmıştı. Aynada kendisini adamın gözleriyle görmeyi denedi. Adamın bakışları ne düşündü-

günü o kadar net belli ediyordu ki. Kendisini güzel hissediyordu. Güzel ve güçlü.

Kahve, diye hatırlattı kendine. Hepsi bu. Bunda kötü olan ne var?

Suçluluk duygusunu uzaklaştırıp evden çıktı.

Ashling bara vardığında geç kalmıştı. Yine.

"Marcus," diye söze başladı. "Çok üzgünüm. Uyuz Lisa son dakikada önüme iş yığmaya karar verdi. Kasım sayısıyla ilgili fikirleri istiyormuş.". Gülümsediğinde Marcus da gülümseyerek karşılık verdi. Demek ki Thomas Reid'de yarım saat beklemeye fazla kızmamıştı.

"Votka-tonik lütfen. Sonra bir şeyler yemeye gideriz. Sen de bir şey içmek ister misin?"

Marcus ayağa kalktı. "Sen otur, benim çalışkan sevgilim. Ben gidip içkileri alırım. Duble mi olsun?"

"Duble harika olur."

Marcus içkilerle döndüğünde Ashling ne kadar mutlu hissettiğini düşünüyordu.

"On altı ağustosta Edinburgh'ta sahne alacağımı unutmadın değil mi? Festivalde."

"On altı ağustos?" Ashling ürperdi. *Yine mi?* Bu sadece iki hafta sonra. "Çok üzgünüm Marcus ama derginin çıkmasına çok az zaman kaldı ve gelebileceğimi sanmıyorum. İşlerin ne kadar yoğun olduğunu tahmin bile edemezsin. Dergicilik korkunç. Üstelik bir de Lisa..."

Marcus kırılmıştı. Ne zaman gösterisine gidemeyeceğinizi söyleseniz kırılırdı Marcus.

"Başka bir hafta sonu izin almayı deneyebilirim," diye şansını denedi Ashling. "Lisa her hafta sonu çalışmak zorunda olduğumuzu söylüyor ama belki nazikçe sorarsam..."

"Boş ver."

Böyle davrandığı zaman Marcus'tan nefret ediyordu. Çoğu zaman çok sevimliydi ama desteklenmediğini hissettiği zamanlarda sinir bozucu birine dönüşüyordu.

"Deneyeceğim," dedi Ashling.

"Boş ver."

"Dinle, ağustostan sonra işler azalacak. Belki birlikte tatile bile gidebiliriz. Örneğin Yunanistan'a."

Marcus'un yüz ifadesi soğuktu.

"Hadi komik adam," Ashling ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu, "İrlanda'nın en komik adamı. Bize bir espri yap."

Marcus az kalsın yerinden düşecekti. "Bir espri mi yapayım! Ben sana otur bana orgazmla ilgili bir makale yaz diyor muyum?!!"

Ashling bu laf üzerine donup kaldı.

Bunu gören Marcus Ashling'in elini tuttu. "Özür dilerim hayatım. Gerçekten çok üzgünüm."

"Anlıyorum" dedi Lisa ters bir edayla. "Evet sizi yeniden ararım." Ardından telefonu çarpıp bağırdı. "Kahrolasıcalar!"

"Kullandığımız kelimelere dikkat edelim," diye uyardı Bernard ama kimse ona aldırmadı.

"Ronan Keating'in menajeriydi," diye duyurdu Lisa ofistekilere. "Hâlâ toplantıdaymış. Bir milyonuncu kere. Baskıya üç hafta kaldı ve hâlâ ünlü birinden mektup bulamadık."

Umutsuzca başını telefonun yanına yasladığı sırada Jack'in kendisini izlediğini gördü. Adamın yüzünde Lisa için endişelendiğini gösterir bir ifade vardı. Ofisinde ağladığından beri bunu çok yapıyordu. Aralarında başka hiç kimsenin fark etmediği bir yakınlık oluşmuştu.

İçinden gülümsedi. Oliver'dan sonra yaşadığı çöküşün üstüne bir de dergi yoğunluğu girince kendine çok iyi bakamaz olduğunu biliyordu Lisa. Bir parçası Londra'ya gidip kocasıyla olmak ve başka hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ama o parçayı susturmakta başarılıydı genç kadın. Oliver aramamıştı; belki de asla aramayacaktı ve hayat devam ediyordu...

"Baskı seni etkilemeye mi başladı?" Jack Lisa'nın yanına geldi.

Lisa bu söze alındı. "Hayır ama bilirsin kahrolası ünlüler."

"Asla pes etmiyorsun."

Adamın hayranlığı yüzünden okunuyordu. "Dışarı çıkmak ister misin? Belki suşi yemeye. Benden."

"İsterim." Kelimeler ağzından düşünmeden çıktılar. Gözünün önünde Jack'le çırılçıplak uzanmış suşi yedikleri fantezisi vardı.

"Başka isteyen var mı?" Ashling'e döndü.

"Yani dışarı çıkmayacak mıyız?" diye sordu Lisa.

"Hayır zamanım yok. Ama geçen seferki gibi yaparız."

"Kirli işinizi yapacak başka birini bulun" dedi Trix.

"Ben giderim" dedi Jack. Yeniden Ashling'e döndü. "İstiyor musun Ashling?"

"Hayır teşekkürler."

"Daha az acı birkaç tane alabilirim senin için istersen."

"Hayır."

Derginin bütün parçaları yerli yerindeydi. Ashling'in salsa yazısı, erotik bir oyunda oynayan İrlandalı aktrisle ilgili haber, Marcus'un Erkek Dünyası makalesi, moda yazıları. Moda çekimleri, ne moda ne demode listeleri, Lisa'nın düzeltmeleri. Her şey tamamlanmıştı. Dergi harika görünüyordu. Renkler, fotoğraflar. Yazı biçimi diğer kadın dergilerin-

den farklıydı. *Colleen*'in başarılı olacağı kesin gibiydi. Hepsi ne kadar çaba harcadıklarını, işlerin ne kadar itinayla elden geçirildiğini bildiklerinden derginin geleceğinden yana umutları vardı.

"Nereden denize açılıyorsun?" diye sordu Lisa Jack suşileri masasına koyduğuna.

"Dun Laoghaire, gemilerin sık sık yanaştıkları yer."

"Dun Loaghaire." diye tekrarladı Lisa. "Oraya hiç gitmedim."

"Seversin."

"Bir ara gitmeliyim."

"Gitmelisin."

Tanrım! Bir kızın ne istediğini anlatması için ne yapması gerekiyor? Tamam, diye geçirdi aklından. Demek açık konuşmam gerekiyor.

"Gelecek sefer beni de yanında götürebilirsin."

"Gelmek ister misin?" Jack'in istekliliği o kadar belliydi ki, Lisa doğru davrandığını anladı.

"Cuma akşamına ne dersin?" diye önerdi Jack. "Limanda yürürüz ve sana gemileri gösteririm. Bütün gün ofiste tıkılı kaldıktan sonra iyi gelecektir."

"Hmmm." Limanda yürümek. Limanda yürümek. Lisa pek de yürüyen türde bir kadın sayılmazdı. "Seve seve."

48

Adam Clodagh'ın kalçasına bir şaplak attı. Deliler gibi sevişmişlerdi ve ikisi de hâlâ nefes nefeseydi. Birbirlerine doymuyorlardı. Her dokunuş vücutlarının alev almasına neden oluyordu, yakalanmaktan duydukları korku ve saklanmanın getirdiği tedirginlik de heyecanı arttırıyordu.

"Çabuk giyin," dedi Clodagh. "Acele et. Gidip Molly'yi almam gerekiyor."

Bu üçüncü sevişmeleriydi ve Clodagh her sevişmeleri bittiğinde aceleci, soğuk bir kadına dönüşüyordu.

"Duş almamın sakıncası olur mu?"

"Acele et." diye yanıtladı adamı.

Adam banyodan çıktığında kadın çoktan giyinmişti ve adamla göz göze gelmemeye çalışıyordu. Derken kokuyu alarak donup kaldı.

"Bu Dylan'ın tıraş losyonu mu?"

"Sanırım," diye mırıldandı losyonu kullanmakla korkunç bir hata yaptığını fark eden adam.

"Kendi yatağında karısıyla sevişmen yetmiyor mu? Sende hiç saygı yok mu?"

"Özür dilerim."

Sessizlik devam ederken adam Clodagh'ın bir saat önce nerdeyse parçalayarak üzerinden çıkarttığı giysileri giydi.

"Seni yeniden ne zaman görebilirim?" Bunu sorduğu için kendinden nefret ediyordu ama seçme şansı yoktu. Kadına kendini kaptırmıştı.

"Seni ararım."

"Ne zaman istersen işten izin alabilirim."

"Meraklı komşularım var. Her an fark edebilirler."

"Benim evimde buluşabiliriz."

"Hiç sanmıyorum."

Sessizlik.

"Benden nefret ediyormuş gibi davranıyorsun," diye suçladı adam.

"Ben evliyim." Sesini alçalttı. "Çocuklarım var. Sen her şeyi mahvediyorsun."

Kapıya vardıklarında kadını öpmeye yeltendi.

"Tanrı aşkına, sen yaptığını sanıyorsun. Biri bizi görebilir."

"Özür dilerim," diye mırıldandı adam.

Ama adam arkasını döner dönmez kadın onu gömleğinden yakalayıp yeniden kendine çekti. Birbirlerine aç, umutsuzca öpüştüler. Öpüşmeye ara verdiklerinde kadın adamı içeri sürükledi. Vücutlarını birbirine yaslayıp öpüşmeye devam ettiler. Adam kadının üzerindeki giysileri çıkarttı.

"Acele et," dedi kadın. "Fazla zamanımız yok."

Sevişmelerinin ardından adam başını kadının sarı saçlarının arasına gömüp ağladı.

49

Cuma akşamı Prada bluz ve spor pantolon giymiş olan Lisa ön kapıya ilerledi. Jack'le buluşacağı için içi kıpır kıpırdı.

Ön tarafa bir araba yanaştı, kapısı açıldı ve Lisa içeri girdi. "Lisa'nın erkek arkadaşı varrrrr," diye bağırdı arkasından Francine.

Yol boyunca fazla konuşmadılar. Dun Laoghaire'e vardıklarında Jack şüpheyle havaya baktı.

"Yağmur yağacak galiba. Yürüyüşü iptal etmemizi ister misin?"

"Hayır. Hadi gidelim."

Arabadan çıktılar. Bulutların arasından süzülerek gelen güneş ışığı çevreye sihirli bir hava kazandırıyordu. Denizin parıltısı da buna eklenince manzara neredeyse hipnotize ediciydi. Bir aptal bile yağmur yağacağını anlardı ama Lisa iyimser davranmaya kararlıydı.

Demek yürümek dedikleri bu, diye dalga geçti kendiyle. O kadar da kötü değildi. Gerçi havada nahoş bir koku vardı ya.

"Temiz hava," dedi Jack. "Şunu görüyor musun?" İleriyi işaret ediyordu. "İşte o benim teknem."

"O mu?" Lisa heyecanla parlak beyaz yelkenliye baktı.

"Hayır, yanındaki."

Lisa tahta parçasına benzeyen uyduruk tekneyi süzdükten sonra "Muhteşem," demeyi başardı.

Limanın sonuna kadar sohbet ederek yürüyüp döndüler. Şakalaştılar. Derken yağmur başladı.

"Acele edelim. Yoksa bugünden nefret edip bir daha asla benimle gelmeyeceksin," dedi Jack.

"Önemli değil," dedi Lisa Prada bluzunun mahvoluşuna ne kadar üzüldüğünü belli etmeyerek.

Birlikte tekneye girdiler. Lisa daha sonra düşündüğünde ilk hamleyi hangisinin yaptığından emin olamayacaktı. Tek bildiği aniden kendini Jack'in kollarında onunla öpüşürken bulduğuydu. Kısa, hafif bir öpücüktü.

Yağmur hafifleyince el ele tekneden çıkıp arabaya koştular. İkisi de gülüyordu. Arabayı çalıştırıp limanın biraz ilerisindeki bir kafeye gittiler. Lisa saçlarını kuruttu. Şarap içip sohbet etmeye başladıklarında ikisi de hallerinden memnundular.

"Söylesene, Marcus Valentine gerçekten de bizim Ashling'imizle mi çıkıyor?" diye sordu Jack.

"Hı hı. Ya Kelvin ve Trix'e ne diyorsun?"

"Sakın bana birlikte olduklarını söyleme!" Jack çok şaşırmış görünüyordu. "Onun şu balıkçıyla çıktığını sanıyordum."

"Öyle. Ama içimden bir his Kelvin ve Trix'in bir araya geleceklerini söylüyor."

"Ama onlar birbirlerinden nefret etmiyorlar mı?" Sonra kafasını salladı. "Ah, şu ilişkiler..."

"Sesin onaylamıyormuş gibi çıkıyor." Lisa meraklanmıştı. Mai ile kavgalarını hatırlayan Jack utandı. "Çiftlerin birbirleriyle bağrıştıkları ilişkilerden hoşlanmıyorum. Bir şeyler yanlış geliyor."

"Sen ve Mai?.."

"Bilmiyorum. Önce çok eğleniyorduk sonra onu tanımıyormuşum gibi gelmeye başladı." Jack devam etmek istemiyordu. "Bir içki daha?"

"Sanmıyorum."

"Son bir kahve içmek ister misin? Ardından seni eve bırakırım."

Lisa Jack'in kahve içmek dediğinde gerçekten kahve içmeyi kastettiğini biliyordu. *Olsun, benden hoşlanıyor olmalı,* diye düşündü. Beni öptü. *Daha nazik davranmalıydı* dedi içinden bir ses. Seni evine davet etmeliydi.

Clodagh hayal görür gibi mutfakta dolaşarak günün erken saatlerinde yaşadığı sevişmeyi düşündü. İnanılmazın ötesindeydi...

Dylan çamaşır makinesine deterjan yerine şeker koyuşunu izledi. Ve merak etti. Korkunç düşünceler. Telaffuz edilemez düşünceler.

"Yemek istemiyorum," diye bağırdı Craig. "Tatlı istiyorum."

"Tatlı," diye mırıldandı Clodagh. "Öyleyse tatlı olsun."

Sadece kendisinin duyduğu bir müzikle hareket ediyordu.

"Ben de tatlı istiyorum," dedi Molly.

"Ben de tatlı istiyorum," diye tekrarladı Clodagh.

Dylan içi şüpheyle dolu olarak karısını izledi.

Oyunbaz bir havayla Molly'nin önündeki kâseye bir paket şeker boşalttı.

"Bir sana," dedi kızına uzatırken, "bir bana."

"Clodagh?" Dylan'ın sesi çatak çıkıyordu.

"Hmmmm?"

"Clodagh?"

Aniden sinirlenen Clodagh şeker paketini masaya vurdu. "Ne?"

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Dikkatin dağınık görünüyor."

"Öyle mi?"

"Ne düşünüyorsun?"

Hiç tereddüt etmeden yanıtladı Clodagh. "Seni ne kadar sevdiğimi."

"Gerçekten mi?" diye sordu Dylan şüpheyle. Karısına inanmaması gerektiğini hissediyordu ama inanmayı o kadar istiyordu ki...

"Evet. Seni o kadar çooook seviyorum ki." demeye zorladı Clodagh kendini, kocasına sarılırken.

"Gerçekten mi?" Göz göze gelmeyi denediğinde Clodagh gözlerini kaçırmadı.

"Gerçekten," dedi kocasına gülümseyerek.

50

Ağustos ayı ilerledikçe gerilim de arttı. İlk sayıda hâlâ boşluklar vardı. Ben Affleck'le yapılacak röportajın, aktör yiyecek zehirlenmesi yaşadığı için iptal edilmesi gerekmişti. Ayakkabı mağazasıyla ilgili haberleri de iptal olmuştu çünkü mağaza aniden kapanmıştı.

Her gün birbirinden korkunçtu öyle ki, bir seferinde hem Mercedes hem Ashling ağladılar. Hatta Trix'in bile ağlama noktasına geldiği günler oldu. (Sonra çıkıp bir dükkândan küpe çalınca kendini topladı.)

Herkesin sinirlerini en çok bozan, bütün vakitlerini ve dikkatlerini eylül sayısına ayırma şansına sahip olmamalarıydı. Aynı zamanda ekim ve kasım sayıları için de çalışmaları gerekiyordu. Derken bütün bu karmaşasının ortasında Lisa, aralık sayısı için toplantı düzenledi.

Aslında bunu insanları köle gibi çalıştırmaktan hoşlandığı için yapmamıştı. Aralıkta hangi filmlerin vizyona gideceği, ağustos ayında belli olurdu ve filmin yıldızı şehirdeyse onunla şimdiden bir röportaj ayarlamaya çalışılırdı. Bir de derginin tanıtım partisi meselesi vardı ve Lisa bu konuya kafasını takmıştı.

"Bu parti bizim gövde gösterimiz olmalı. İnsanların davet edilmedikleri için ağlamalarını istiyorum. Üst düzey bir davetli listesi, büyüleyici hediyeler, pahalı içkiler ve lezzetli yiyecekler olmalı. Acaba ne tür yemek sunmalıyız?"

"Suşiye ne dersin?" diye önerdi Trix alaycı bir tavırla.

"Mükemmel." Lisa'nın gözleri parladı. "Elbette başka ne olabilirdi ki?"

Ashling'e davetli listesini hazırlama görevi verilmişti ve bin kişilik bir liste hazırlaması isteniyordu.

"İrlanda'da bin tane ünlü insan olduğuna emin değilim." dedi Ashling. "Üstelik hepsine hediye vermek istiyorsun. Bütçeyi nereden bulacaksın?"

"Bir sponsor buluruz, büyük ihtimalle bir kozmetik şirketi." dedi Lisa.

Lisa son günlerde daha da kötüydü. Jack'le geçirdikleri mini randevunun üç gün sonrasında adamın bir konferans için New Orleans'a gitmesi gerekmişti. On günlüğüne! Bu kadar yoğun bir zamanda dergi konusunda onlara yardımcı olamadığı için özür dilemişti Jack ama Lisa'nın asıl sinirlendiği uzaklaşmasının aralarındaki romantizmi azaltması ihtimaliydi.

"Şu parti davetiyesine bak." Lisa, Ashling ve Mercedes'in önüne gümüş bir kart fırlattı.

"Çok hoş." dedi Ashling.

"Üzerinde bir şeyler yazılı olsa daha hoş olurdu," diye dalga geçti Mercedes.

Lisa başını salladı, "Yazılı zaten."

"Çıplak gözle görülebiliyor olsalar nasıl olurdu?"

Ashling ve Mercedes kartı ışığın altına tutup üzerindeki yazıyı bulmaya çalıştılar ve buldular da; kenara kaydırılmış, gümüş, mini minnacık yazılar.

"Bu insanların ilgisini çekecek" dedi Lisa.

Ashling endişeliydi. Fazla zekâ gerektiren bir sunumdu. Eğer kendi posta kutusuna gelmiş olsa çöpe atardı.

Lisa, partide sunulacak içkileri bir mixolojist ile konuşmak üzerine bir günlüğüne Londra'ya uçtu.

"Mixolojist nedir?" diye sordu Ashling.

"Barmen," diye yanıtladı Mercedes. "Bu ülkede kıtlığını çektiğimiz bir şey sayılmaz."

Mercedes, Lisa'nın botox yaptırmak için de randevu aldığını duymuştu ve aslında bu nedenle Londra'ya gittiğini düşünüyordu. Doğruya doğru, Lisa ertesi gün geldiğinde yüzünde tek bir kırışıklık bile kalmamıştı ama yanında popüler içkiler listesi de vardı: Şampanya kokteyli, limonlu martini, Cosmopolitan, Manhattan ve son olarak da votkalı espresso.

"Ayrıca hediyeleri de ayarladım," dedi Lisa hava atan bir tavırla. Her işi kendisi yapıyormuş gibi hissediyordu. "Lancome herkes için Oui parfümünden tedarik edecek."

Ashling, o öğle yemeğinde Neari'de Marcus'la buluştu. Adam son zamanlarda ona soğuk hatta ters davranıyordu. Öğle yemeği sırasında da Ashling'in anlattıklarına ilgisiz davranıp, üstelik baştan savma yanıtlar verince kadın sinirlendi.

"Senin neyin var böyle?"

"Hiç," diye yanıtladı aniden nazikleşen Marcus. "Çok üzgünüm."

"Sürekli çalıştığım için böyle davranıyorsun öyle değil mi?"

Ashling'in haftanın nerdeyse yedi günü, yirmi dört saat dergiyle uğraşıyor olması Marcus'u incitiyordu. "Marcus

eğer teselli olacaksan bil ki görüşmeye zaman ayırdığım tek insan sensin. Clodagh'ı Ted'i ya da Joy'u haftalardır görmedim. Ama yakında dergi piyasaya çıkacak ve hayat normale dönecek."

"Tabiii," diye yanıtladı Marcus.

"Bu akşam bana kalmaya gelsene," diye önerdi Ashling. "Lütfen. Birkaç gün sonra Edinbourg'a gideceksin ve seni bir hafta göremeyeceğim. Uyuyakalmamaya söz veriyorum."

Marcus yarım yamalak gülümsedi. "Bir noktada uyumak zorundasın."

"Yeterince uzun süre uyanık kalacağıma söz veriyorum."

Uzun zamandır Marcus'u boşluyordu. En son ne zaman seviştiklerini hatırlamıyordu bile. Belki yaklaşık bir hafta önce. Ne yazık ki başka türlüsü olmamıştı çünkü Ashling fazlasıyla baskı altındaydı. Açıkçası Marcus uzaklara gittiği için biraz da olsa mutluydu.

"Zaten çok yorgunsun, seni daha fazla baskı altına sokmak istemiyorum." Marcus'un gözleri ilgiliydi.

"Fazla yorgun değilim." Bir gece uykusuz kalmaya dayanabilirdi değil mi?

Ağustosun 31'inde her şey bitecek. Sonra hayat normale dönecek diye teselli etti kendini.

Gözleri kıpkırmızı halde olan ve kendini hiperaktif hisseden Clodagh mutfak masasını kontrol etti. Ütülenecek hiçbir şey kalmamıştı. Hepsini bitirmişti: Dylan'ın tişörtleri, gömlekleri, iç çamaşırları, hatta çorapları.

Ah o ağır suçluluk duygusu yok mu?.. Kendi kendine katlanamıyor hatta kendinden nefret ediyordu.

Ama hepsini telafi edecekti. Kendini adamış bir anne ve eş olacaktı. Craig ve Molly'ye arzuladıkları bütün ilgiyi gösterecekti. Yeniden kendi kendine kızdı – ne tür bir anne haline gelmişti. Onlara yemek yerine bisküvi veriyor, istedikleri kadar uyanık kalmalarına izin veriyordu. Hayır, artık değil. Katı davranacaktı. Peki ya zavallı Dylan.. Zavallı, kendini adamış, ailesini geçindirmek için del gibi çalışan Dylan. Kocası bunu hak etmiyordu. İhanet, acı gerçek, aşkın yok oluşu: Yasak ilişkisi başladığından beri kocasının kendisine dokunmasına izin veremez hale gelmişti.

Yasak ilişki. Göğsü daraldı – kendisinin bir ilişkisi vardı. Bunu düşünmeye katlanamıyordu. Ya yakalanırsa? Ya Dylan keşfederse? Bu düşünce yüzünden kalbi duracak gibi oldu. Buna bir son verecekti. Hemen şimdi. Kendinden nefret ediyordu, yaptığından nefret ediyordu. Eğer kimse fark etmeden son verecek olursa her şeyi yoluna koyabilirdi. Sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi. Bu fikirle karar kılınca telefon açtı.

"Selam. Benim."

"Selam."

"Buna bir son vermek istiyorum."

Adam iç çekti. "Yine mi?"

"Ciddiyim. Artık seninle görüşmeyeceğim Beni arama, evimi arama. Çocuklarımı seviyorum, kocamı seviyorum."

Adam ufak bir duraksamadan sonra "Tamam," dedi.

"Tamam mı?"

"Tamam. Anlıyorum. Hoşçakal."

"Hoşçakal?"

"Söylenecek başka ne kaldı?"

Clodagh telefonu kapattığında kendisini ucuz hissediyordu. Doğru şeyi yapmış olmanın getirdiği ödül duygusu

neredeydi? Bunun yerine kendisini kaskatı ve boş hissediyordu. Adam kendisiyle kavga etmemişti ve güya kendisine deli oluyordu. Adi herif.

Günün daha erken saatlerinde kocasına olan sevgisini göstermek için Dylan'ın çoraplarındaki delikleri yamamaya karar vermiş olsa da, telefonu kapatıp mutfağa döndüğünde sabahki ev hanımı havasından geriye hiçbir şey kalmamıştı. *Boş ver*, diye düşündü. Dylan yeni çoraplar alabilir. Kendine rağmen koridora koştu, telefona sarıldı ve tekrar arama tuşuna bastı.

"Selam," dedi adam.

"Çabuk buraya gel." Clodagh'ın sesi üzgün ve öfkeliydi. "Çocuklar dışarıda, 4'e kadar evde olmayacaklar."

"Yola çıktım bile."

Ashling ofisten çıktığında saat sekiz buçuktu. Yorgunluktan midesi bulandığından eve olan on dakikalık yürüyüşü göze alamayarak taksiye bindi. Yolda cep telefonundaki mesajları kontrol etti. Sadece bir tane; Marcus'tan. Gece gelemeyeceğini haber veriyordu. Şükürler olsun, diye düşündü içi rahatlayan Ashling. Şimdi Clodagh'ı aradıktan sonra doğrudan yatağa gidebilirdi ve iki hafta içerisinde bütün bunlar bittiğinde Marcus'a kendini affettirirdi.

Ama planları karşısına çıkan manzarayla bölündü. Kaldırımın kenarında oturan Boo'nun bir gözü morarmıştı ve her zamankinden perişan haldeydi.

"Sana ne oldu!"

"Cumartesi gecesi ufak bir kavgaya tutuştuk," diye yanıtladı Boo. "Sokakta yaşamanın cilveleri."

"Bu korkunç!"

Boo iyi bir insandı ve bu halde olması haksızlıktı. Kendine hâkim olamayan Ashling aklını kurcalayan soruyu sordu: "Eğer sormama kızmazsan, şey, sen neden evsizsin?"

"Kariyer değişikliği," Boo gülümsedi. "Dilenerek günde neredeyse 200 sterlin kazanıyorum, evsiz insanların çoğu öyle kazanıyor. Gazetede okumadın mı?"

"Gerçekten mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Boo gülümseyerek. "Eğer beş sterlin kazanabilirsem şanslıyım demektir. Benimkisi eski hikâye. Ev adresi veremiyorsan sana iş vermiyorlar, işin olmazsa da evin ve dolayısıyla adresin olamıyor."

Asling bunu daha önce de duymuştu ama gerçekten insanların başına geldiğine inanmamıştı.

"Ama sana yardım edecek bir ailen yok mu?"

"Evet ve hayır." Biraz duraksadıktan sonra devam etti. "Annemin sağlığı pek iyi sayılmaz. Akıl sağlığı. Babam da beş yaşındayken çekip gitmeye karar vermiş. Bakım evlerinde büyüdüm."

"Aman Tanrım." Ashling sorduğu için çok pişmandı.

"Evet ben yürüyen bir klişeyim. Oldukça utanç verici. Üstelik bakım evlerinde ya da beni evlatlık alan ailelerle her zaman sorun yaşadım çünkü annemin yanına dönmek istiyordum. Bütün eğitim yaşantımı tek bir sınava girmek zorunda kalmadan atlattım. Yani bir evim olsa bile kimse bana iş vermeyebilirdi."

"Neden devlet sana bir ev ayarlamıyor? Yoksullar için ayrılan bütçeleri genişlettiklerini duymuştum. Yeni konaklama yerleri de yapılmış."

"Önce kadınlar ve çocuklar. Eğer hamile kalırsam ev verilme şansım daha yüksek olur." Güldü. "Ama çocuksuz erkeklerin devlet evlerinden birine yerleştirilme konusunda hiç şansları yok."

"Ya kiliselerin fakirhaneleri?"

"Tıka basa dolu. Bu şehirde ne kadar çok evsiz olduğuna inanamazsın."

"Bütün bu anlattıkların çok korkunç."

"Özür dilerim Ashling. Gününü mahvetmek istememiştim."

"Önemli değil. Zaten iyi gitmiyordu."

"Hey, ama iyi bir haberim var. Getirdiğin kitabı bitirdim." Boo yeninden gülümsedi. "Şu seri katiller gerçekten nasıl uyum sağlayabileceklerini biliyorlar."

"Öyle mi?" Ashling'in kitap eleştirileri için vakti yoktu.

Boo'yla vedalaştıktan sonra dairesine çıktı, kendine bir bardak şarap koydu ve telesekreterini dinledi. Bir süredir gelmeyen Cormac mesajları yeniden gelmeye başlamıştı. Bu sefer de tohumları gelecek hafta teslim edeceklerini ama laleler için daha beklemesi gerektiğini söylüyorlardı. Ashling haftalardır görmediği Clodagh'ı aramaya karar verdi.

"Çok çok üzgünüm," dedi Aslingh, "büyük ihtimalle şu aptal dergi yayınlanana kadar seninle görüşme fırsatım olmayacak. Geceleri dokuza kadar çalışıyorum ve çıktığımda da o kadar yorgun oluyorum ki, kimseyle görüşemiyorum."

"Önemli değil, ben de şehir dışında olacağım."

"Tatile mi gidiyorsun?"

"Gelecek hafta birkaç günlüğüne Beach Clow'daki bir sağlık kliniğine kaçmayı düşünüyorum."

Aniden Dylan'ın Clodagh'la ilgili endişelerini hatırladı. Arkadaşı bir süreliğine bir yerlerde yatmayı düşünüyor olabilir miydi? Ashling'in içinde kötü bir his vardı. Bir tür felaketin yakın olduğunu hissediyordu. Clodagh'ın başı bir tür beladaydı ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Suçluluk duygusu ve korku Ashling'i etkisi altına aldı.

"Clodagh, bir sorun var öyle değil mi? Ortalıkta olmadığım için o kadar üzgünüm ki. Yardım etmeme izin ver. Lütfen yardım etmeme izin ver, bu tür şeylerden bahsetmek iyi gelir."

Clodagh ağlamaya başlayınca Ashling bir şeylerin yanlış gittiğine emin oldu.

"Anlat bana."

Clodagh hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Hayır. Olmaz. Ben çok kötü birisiyim."

"Hayır değilsin, sen harikasın."

"Hayır, bilmiyorsun. Ben o kadar kötüyüm ve sen o kadar iyisin ki."

"Sana geliyorum," dedi Ashling.

"Hayır, hayır. Lütfen bunu yapma." Biraz daha hıçkırdıktan sonra Clodagh kendini toparladı. "Ben iyiyim. En azından şimdi."

"Öyle olmadığını biliyorum."

"Hayır, iyiyim." Sesi neredeyse içtendi.

Telefonu kapatır kapatmaz Ashling'i bir titreme sardı. Ted. Kahrolası Ted. İçinde öyle bir his vardı ki... Titreyen parmaklarla Ted'in numarasını çevirdi.

"Seni uzun zamandır görmedim."

"Peki bu kimin hatası?" Ted'in sesi kırılmış çıkıyordu. Yoksa tedirgin mi?

"Tamam, özür dilerim. Hepsi iş yüzünden. Neden bir gece dışarı çıkmıyoruz?"

"Bu gece nasıl?.."

"Gelecek haftaya ne dersin?"

"Hayır, olmaz."

"Neden olmaz?"

Hayır söyleme. Hayır söyleme.

"Birkaç günlüğüne şehir dışında olacağım."

Aman Tanrım. Midesi taş kesen Ashling sordu. "Kiminle?"

"Hiç kimseyle. Stand-up gösterim için Edinburgh festivaline gidiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet gerçekten." Konuşma düşmanca bir havaya bürünüyordu.

"Öyleyse hiç kimseyle Edinburgh festivalinde iyi eğlenceler," dedi Ashling alaycı bir tavırla. Marcus'tan ona göz kulak olmasını isteyecekti. Ted ve Clodagh arasında bir şeyler olup olmadığını öğrenmenin en kestirme yolu buydu.

51

Yoğun çalışma, yorucu gündüzler ve uykusuz gecelerin ardından 31 Ağustos geldi. Colleen'in yayına çıkma tarihi.

Ashling tanıdık kulağında tanıdık bir ağrıyla uyandı. Stres altında olduğunda tekrarlayan kulak iltihabı! Tahmin etmeliydi. Kulağı hep en olmadık zamanlarda hastalanırdı. İşin ilk günü, okuldaki sınavlar gibi... Lisa'nın "İş hayatınızın en önemli günü," dediği bugün ağrımasa olmazdı.

Henüz çok kötü değil, dedi kendi kendine ve bir ağrı kesici aldı. Kulağına su kaçırmaması gerektiğini bildiğinden yüzünü yıkarken ve duş alırken çok dikkat etti. İşe gitmeden önce bir doktora görünmeye karar vererek giyinip evden çıktı.

Doktor McDevitt'in sekreterinden randevu alabilmek için bolca yalvarması gerekti. Ardından da güçlü bir ağrı kesici yazması için doktora yalvardı.

"Antibiyotiklerin işe yaraması en az iki üç gün sürer," dedi doktora. "Bu acıyla çalışamam."

"Zaten çalışmamalısınız," dedi doktor. "Evde uzanıp dinlenmelisiniz."

Sanki yapabilirmiş gibi! Reçetesini alır almaz bir film gösterimine yetişmek için koşarak muayenehaneden çıktı. Film sonsuz gibi gelen üç saat sürdü. Jenerik oynamaya başlar başlamaz da basın bültenini kapıp sinemadan kaçtı.

Colleen'in neredeyse bomboş olan ofisine vardığında Lisa'nın telefonu çalıyordu ama yetişene kadar arayan her kimse kapattı. Bir kuaförden randevu almaya çalıştı ama hiçbirinin müsait zamanı yoktu. *Colleen*'den haberdar olan salonlar bile yüz vermediler.

İlk şöyle dedi, "Acil durum mu? Evet bu geceden haberimiz var, Lisa burada."

Bu her şeyin sonuydu. Bütün bedava muameleyi Lisa görecekti. Saçları yapılacak, tırnakları törpülenip ojelenecek, makyajı tamamlanacaktı. Diğer kuaförleri aradığında da Mercedes, Trix, Dervla hatta Bayan Morley tarafından kapılmış olduklarını gördü.

Şimdi ben ne yapacağım?

Saçları korkunç durumdaydılar. Ofiste yıkamak zorunda kalacaktı. Neyse ki ofis saç bakım ürünleriyle doluydu. Ama yardıma ihtiyacı vardı ve içerdeki tek kişi Bernard'dı. Bu şeref ona kalıyordu.

"Bernard, saçımı yıkamama yardım eder misin?"

Bernard korkmuş göründü.

"Kulak enfeksiyonu yüzünden dikkatli olmam gerekiyor."

"Kızlardan birinden yardım iste."

"Çevrene baksana. Senden başka kimse yok. Bir saat içinde Niam Cusack ile randevum var ve bu halde gidemem."

"Ne zaman geri döneceksin?"

"Oradan doğruca açılış partisine gideceğim. Lütfen Bernard."

"Hayır, bunu yapamam. Bu doğru olmaz."

Korkunç! Ama ne bekliyordu ki. Bernard kırk beş yaşındaydı ve hâlâ annesiyle yaşıyordu.

"Zaten benim sendika toplantısına gitmek için çıkmam lazım," diye yalan söyledi Bernard ve kaçtı.

Ashling gözyaşları içinde masasına kapandı. Kulağı ağrıyordu, önemli bir röportaja gitmek zorundaydı ama berbat haleydi, üstelik partide herkes o kadar güzel görünecekti ki, daha da kötü duruma düşecekti.

"Sorun ne?"

Yerinden sıçradı. Jack Devine ilgili bir ifadeyle Ashling'e bakıyordu.

"Hiç," diye mırıldandı.

"Sorun ne?"

"Bu geceki davet," diye özetledi. "Saçlarım kirli, hiçbir kuaförden randevu alamıyorum, kulak iltihabım yüzünden kendim yıkayamıyorum ve kimse bana yardım etmiyor."

"Kimse dediğin kim? Bernard mı? O yüzden mi koşar adım çıkıyordu? Neredeyse çarpıp beni devirecekti."

"Sendika toplantısına gitmesi gerekiyormuş."

"Hayır gerekmiyor. Toplantılar sadece cuma günleri, bugün senin de bildiğin üzere perşembe. Onu gerçekten korkutmuş olmalısın."

Ashling iyice aptallaşmış görününce Jack bir kahkaha attı. "Hadi gel bakalım."

"Nereye geleyim?"

"Tuvalete. Saçını yıkamayacak mıyız?"

Ashling kulaklarına inanamıyordu. "Ama sen meşgulsün." Jack her zaman meşguldü.

"Saçını yıkamak ne kadar sürebilir ki? Hadi bakalım."

"Hangi tuvalete?" diye sordu Ashling.

"Erkekler..." diye başladıysa da sustu. "Ama..."

"Erkekler tuvaleti olmaz."

"Ama..."

"Hayır." Saçlarını Jack Devine'ın yıkaması yetmezmiş gibi bir de erkekler tuvaletine giremezdi. Kadınlar tuvaleti her zaman daha temiz olurdu.

"Öyle olsun," dedi Jack Devine.

"Burası bizimki gibi değil" dedi Jack. Kadınlar tuvaletine biraz da korkuyla göz atarken.

"Hadi gel," dedi Ashling durumun kendisine de garip geldiğini belli etmemeye çalışarak. Bu gün daha kötüye gidebilir miydi?

"Bu tarafa gel." Jack lavabolardan birinin yanına geçmişti.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Ashling.

"Sırada ne var?" Jack gömleğinin kollarını sıvadı ve muslukları açarak sıcak, soğuk ayarını yapmayı denedi.

Ashling saçlarını lavabonun önüne doğru döktü. "Önce biraz ıslat ve kulağıma dikkat et lütfen."

"Tamam." Jack Ashling'in saçlarını düzenli hareketlerle ıslattı. Saçlarının tamamı ıslanmıştı ki, Ashling çığlık attı. "Kulağıma akıyor."

"Özür dilerim!" Jack hayal kırıklığına uğramıştı çünkü daha önce kimsenin saçını yıkamamış biri olarak bu işin altından iyi kalktığına inanmıştı.

"Bağırdığım için özür dilerim," dedi Ashling. "Ama eğer kulağıma su kaçacak olursa iltihabın hayatta önüne geçemem."

"Tamam anladım." Jack bir parça şampuan alıp saçları yuvarlak hareketlerle ovalamaya başladı. Kadının saçları

kirli olmasına rağmen hoştu ve Ashling o kadar acınası, tatlı ve cesur görünüyordu ki.

"Şampuanı köpürtmen gerekiyor" dedi Ashling.

"Ashling şampuanın nasıl kullanıldığını biliyorum."

"Ah, özür dilerim."

Ashling gözlerini kapatıp kendini Jack'in maşaj etkisi yaratan hareketlerine bıraktı. Aslında o kadar kötü değildi.

"Nasıl gidiyorum?" diye sordu Jack.

"İyi."

"Her zaman ellerimle çalışmak istemişimdir," diye itiraf etti Jack.

"Kesinlikle kuaför olamazdın," diye mırıldandı Ashling.

"Sanırım artık durulayabilirim. Saç kremi de sürmemi ister misin?"

O Jack Devine, diye kendine hatırlattı Ashling. Patronumun patronu. Bu kadar yakınlaşmış olmak korkutucuydu.

Jack saçı durulamayı tamamladığı anda Ashling onun yanından çekildi. "Kendim kurulayabilirim, teşekkürler."

Ashling kafasını kaldırdığı anda göz göze geldiler ve kadın utandı. Kafası karışmıştı çünkü Jack'in gözlerinde daha önce görmediği bir bakış vardı.

"Teşekkürler," demeyi başardı kendini toparlayarak. "Çok teşekkürler."

"Sorun değil." Jack gülümsedi ve aralarındaki hava tamamen değişip normal hale döndü. "Ben herkesin sandığı kadar korkutucu biri değilim."

"Öyle olduğunu..."

"Zorlu bir işim var."

"Elbette."

52

Jack, Herbert Park Oteli'ndeki partiye vardığında her şey yolundaydı. Mekân tıka basa doluydu, Colleen'ler masaların üzerine yayılmıştı ve yanlarında duran çok hoş görünüşlü genç kızlar davetlilerin dergiye daha da ilgi göstermesini sağlıyorlardı.

Lisa, büyük ihtimalle o güne kadar hiç bu kadar güzel görünmemişti. Onun arka tarafında Ashling, gelenlerin davetiyelerini kontrol ediyordu. Mercedes bütün davetlilere yaka kartı takmaktan sorumluydu ve Trix, insanlara salona kadar eşlik ediyordu. Çok yakışıklı erkekler ve güzel kadınlardan oluşan bir davetli grubuydu bu.

"Sayın editör," Jack Lisa'nın yanına gitti.

"Selam," dedi gülümseyen Lisa. Personelin moralini yüksek tutması gerektiğini bilen Jack Ashling'in yanına ilerledi.

"Davetiyemi kaybettim hanımefendi, yine de içeri girebilir miyim?"

"Asla." Ashling gülümsedi.

"Elbise içinde çok güzel görünüyorsun," diye iltifat etti Jack ama asıl kastettiği 'farklı görünüyorsun'du.

"Neredeyse hiç elbise giymem" diye itiraf etti Ashling.

"Saçın nasıl?"

"Sen ne düşünüyorsun?" Birbirlerine bakıp gülümsediler.

Lisa bütün geceyi tebrikleri alarak geçirdi. Parti tam bir başarı hikâyesiydi. Davet edilen herkes gelmişti. Araştırmaları sonucunda davet edilmeye değer 614 İrlandalı bulmuşlardı ve görünüşe göre her biri partiyi katılmaya değer bulmuştu. Her şey harikaydı!

Son ana kadar devam eden aksamalara karşın *Colleen* büyük bir başarıydı. Kapak sıra dışıydı, ünlü mektubunu bile bulabilmişlerdi. Laddz isimli grup yeni dağılıp Lisa'nın aylar önce bir davette tanıştığı genç solo olarak devam etmeye başlamıştı ki, Lisa da bunu fırsat bilerek baskıya girmeye on bir saat kala onu ikna edip baskıya mektubu yetiştirmişti. Çocuk genç kızların dergiyi almasının garantisiydi. Lisa neşe içindeydi. Dört ay önce bu kadar başarılı olabileceğini kim tahmin edebilirdi ki. Kendini harika hissediyordu.

Üstelik derginin aldığı reklamlar konusunda da durum iyiye gidiyordu. Frieda Kiely giysilerinin evsizlerle çekilen fotoğraflarının kalitesi, bütün büyük moda evlerinin *Colleen*'in yöresel bir dergi değil dikkat edilmesi gereken bir güç olduğunu anlamalarını sağlamıştı. Sadece büyük pahalı reklamlar vermekle kalmamışlar, kendi koleksiyonlarının da ilerleyen sayılarda yer almasını teklif etmişlerdi.

"Selam Lisa." Lisa elinde suşi tepsisiyle dolaşan Kathy'ye döndü.

"Ah selam Kathy."

"Bana bu işi bulduğun için teşekkür."

"Sorun değil."

"Sorun şu ki bazıları bana sosislerin nerede olduklarını soruyorlar."

"Onlara yanlış partide olduklarını söyle." Lisa bir kahkaha attı.

"Bu suşi denilen şeyden ben de bir tane denedim ve biliyor musun aslında o kadar da kötü değilmiş."

Korkunç giyinmiş olan Marcus Valentine salonun diğer tarafında duruyordu. Onu gören Lisa nezaketen gülümsedi. Marcus'un biraz ilerisindeki Jasper Ffrench daha da kötü giyinmişti. Onların çaprazındaysa New York'tan açılış için gelen Calvin Carter vardı. Lisa onun yanına gitti.

"Harika Lisa." Şık görünüşlü kalabalığı izledi. "Harika. Hadi gel konuşmalarımızı yapalım."

İlk önce Calvin sahneye çıktı ve Dublin, dergiler, son olarak da *Colleen*'in ne kadar harika olduğuyla ilgili bir konuşma yaptı. "İşte bu kadın bir harika..." Lisa'yı elinden tutarak sahneye yanına çekti. "Bayanlar, baylar, editörlerin editörü Lisa Edwards."

Salon alkış sesleriyle doldu.

"Alkışla," diye fısıldadı Mercedes'e, "yoksa işten atılırsın." Mercedes isterik bir gülümseme attı ve kollarını iki yanında tutmaya devam etti. Ashling önce endişelendiyse de sonra aldırmadı çünkü neredeyse zilzurna sarhoştu – ağrı kesiciler, yorgunluk ve şampanya.

Lisa kısa ve hoş bir konuşma yaptı. Konuşma boyunca gözleri Jack'e kayıyordu. Duvara yaslanmış duran adam çok çekiciydi.

Lisa, gece bu gece, diye düşündü.

Eğlence gece boyu devam etti. Lisa da dahil olmak üzere bütün Colleen çalışanları bir o yana bir bu yana koşup insanlarla sohbet ederek geceyi geçirmek zorundaydılar. İn-

sanlar iyice sarhoş olup Colleen'le ilgilenmeyi bıraktıklarında Lisa'nın gözleri Jack'i aradı.

Salonun neredeyse diğer ucundaki Jack, Lisa'nın kendisine baktığını gördü. Kadının vücut dili davetkârdı. Adam sigaralarını ararken beyninin içi pamukla dolmuş gibi hissetti. Düzgün düşünemiyordu. Lisa çok güzeldi, akıllı ve çekiciydi, Jack kadının enerjisine de hayrandı bunun da ötesinde ondan gerçekten hoşlanıyordu. Öyle olmalıydı, kadını öpmemiş miydi? Gerçi tam olarak bunun nasıl gerçekleştiğine emin değildi.

Lisa'nın bu gece kendisi için planları olduğunun farkındaydı ama o anda bu oyunu oynamamaya karar verdi. Neden? Lisa evli olduğu için mi? Birlikte oldukları için mi? Mai'yi unutamadığı için mi? Hayır, bu nedenlerin hiçbiri değil. Ashling yüzünden. 'Bayan Her Şeyi Onaran' diye adlandırdığı kadın yüzünden. Bu da neydi böyle? *Belki de hâlâ uçak sersemliği yaşıyorumdur,* diye kandırmaya çalıştı kendini. *Ya da zaman farkının etkisidir.* Ama öyle olmadığını biliyordu.

Eh, sadece tek bir seçenek kalıyordu geriye, tek bir kaçınılmaz neden.

Sinir krizi geçiriyordu.

53

Ashling uyandığında berbat durumdaydı. Kulağı ağrıyor, kemikleri acıyor, kendini zayıf hissediyordu ama kimin umrunda? Önceki gece harikaydı. Parti sadece başarılı değil aynı zamanda eğlenceliydi de.

Bir an yatakta yalnız olup olmadığına emin olamadı. Sonra Marcus'un kendisiyle gelemediğini hatırladı. Önemli değil, artık dergi çıkmış olduğuna göre hayat normale dönebilirdi.

Yataktan kalkıp koltuğa gitti, sigarasını yakıp televizyonu açtı. İşe geç kalmıştı ama umrunda değildi. Yazılı olmayan anlaşmalarına göre bugün herkes dilediği gibi davranabilirdi. Saat on bir olduğunda yıkanıp giyindi ve dışarı çıktı.

Yağmur yağıyordu. Eylül bulutları şehrin üzerinde asılı duruyorlardı. Kapının birkaç adım ilerisinde Boo ıslak zeminde oturuyordu. Titriyordu. Ashling ona daha da yaklaştığında kalbi sızladı çünkü gencin yüzünün ıslak olmasının nedeni yağmur değildi, ağlıyordu.

"Boo sorun ne? Bir şey mi oldu?"

Boo kafasını kaldırıp Ashling'e baktı.

"Bana bak. Bir elini battaniyenin altından çıkartıp işaret etti. Bu çok aşağılayıcı." Hıçkıra hıçkıra ağlamayı sürdürdü.

Ashling donup kaldı. Boo genelde çok neşeliydi.

"Açım, üşüyorum, kirliyim, sıkıldım, yalnızım ve korkuyorum!" Hıçkırıkları Ashling'in içini parçalıyordu. "Polis tarafından tartaklanmaktan yoruldum, insanların üzerime işemelerinden yoruldum, bana pislik gibi davranılmasından yoruldum. Karşıdaki kafede içeri girip bir kahve satın almama bile izin vermediler. Oturmayacaktım bile."

Ashling, Boo'nun evsiz olmaktan hoşlandığını düşünmese de bu kadar nefret ettiğini fark etmemişti.

"İnsanlar o kadar kötü davranıyorlar ki. Bana tembel olduğumu, iş bulmamı söylüyorlar. İş bulmayı ben de isterdim. Dilenmekten nefret ediyorum, bu çok aşağılayıcı."

"Bir şey mi oldu? Bütün bu duyguları tetikleyen bir şey?"

"Hayır," dedi Boo. "Sadece kötü bir gün geçiriyorum."

Ashling ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışırken ıslanıyordu. İçinin öfkeyle dolduğunu fark etti. Boo kendisinin sorumluluğu olmamalıydı. Vergilerini ödüyordu, devletin Boo gibi yoksul insanlarla ilgilenmesi gerekirdi. Acaba kapıyı açıp apartmanın girişinde uyumasına izin verse miydi? Ama yapamazdı: Yazın başlarında şiddetli bir fırtına sırasında bunu yapmış ve komşulardan azar işitmişti. Peki onu dairesine alabilir miydi? Bunu yapmak istiyordu ama içinde bir şeyler karşı çıkıyordu. Ama Boo o kadar acınacak durumdaydı ki...

Asling pes etti. "Hadi benim daireme çık. Bir duş al ve bir şeyler ye. Elbiselerini de yıkayabilirsin."

Gencin kendisini reddetmesini umuyordu ama Boo minnettar gözlerle Ashling'e baktı.

"Teşekkürler," dedi yeniden hıçkırıklara boğulmadan önce. "Meraklanma bunu alışkanlık haline getirmem," diye de ekledi merdivenlerden çıkarlarken.

Tertemiz daireden içeri girdikleri anda Boo'nun aslında ne kadar pis olduğunu fark etti. Zavallı çocuk.

"Kokuyorum," diye itiraf etti Boo. "Özür dilerim."

Ashling'in kalbi sızladı. Bir tür acı ve öfke.

"Havlular." Boo'nun eline havluları tutuşturdu. "Şampuan, yedekte tuttuğum diş fırçası. Çamaşır makinesi de şu tarafta. Masanın üzerinde çay ve kahve var. Eğer buzdolabında yenilebilir bir şey bulursan yiyebilirsin." Gülümsedi. "Ben işe gitmek zorundayım Boo, sonra görüşürüz."

"Bunu asla unutmayacağım."

Kapıyı kapattı ve daireden çıktı.

Ashling ofise vardığında onu Jack Devine karşıladı. "Seni bekleyen biri var." Masasının yanındaki iskemleye çökmüş yarı sarhoş adamı işaret ediyordu.

Ashling, Dylan'ı gördüğü anda bir sorun olduğunu anladı. Gerçekten büyük bir sorun. Adam öylesine yıkılmıştı ki, neredeyse onu tanıyamayacaktı. On bir yıldır tanıdığı harika adam tamamen çökmüştü. Gözlerindeki bütün hayat ışığı sönmüştü. Ashling'i görünce kafasını kaldırdı. "Clodagh'ın bir ilişkisi var."

Ashling suratına bir tokat yemiş gibi hissetti. Dylan'a inandı. *İnsanlar sevdikleri insanlara ne kadar korkunç şeyler yapıyorlar.*

Dylan'a 'böyle olabileceğini tahmin etmiştim' demesi söz konusu değildi. Bunun yerine yanıldığını düşünüyormuş gibi davranmaya karar verdi ve sordu, "Bunu düşünmene sebep ne?"

"Onları yakaladım."

"Ne zaman? Nerede?"

"Bu sabah saat onda işten eve döndüm. Clodagh için endişelenmiştim."

Ashling anlıyordu.

"Ve onları yatakta yakaladım." Dylan'ın sesi aniden çatladı ve Ashling adamın küçük bir çocuk gibi ağladığına şahit oldu. "Ve kim olduğunu biliyorum," diye devam etti. "Sen de onu tanıyorsun."

Ashling'in içi suçlulukla doldu. Dylan'ın kimden bahsettiğini biliyordu. "O kahrolası komedyen."

Biliyorum.

"Senin arkadaşın."

Ted!

"Marcus," dedi hıçkırmayı sürdüren Dylan. "Kahrolası soyadı Valentino muydu neydi."

"Hayır. Sen Ted'i kastediyorsun, ufak tefek olanı."

"Hayır. Kastettiğim Marcus."

Ashling'in kâbusu aniden bambaşka bir şekil almıştı.

"O benim arkadaşım değil." Sesi çok uzaktan geliyordu. "O benim erkek arkadaşım."

İçerdeki bir iki kişi, Jack, Bayan Morley, Bernard duyduklarının etkisiyle şaşkındılar. İçerdeki tek ses Dylan'ın hıçkırıklarıydı.

"Sanırım bu şaşırtıcı olmamalı," dedi Dylan ağlamayı sürdürürken. "Bu senden erkek arkadaşını ilk çalışı değil."

Dylan pişman görünüyordu. "Seninle kalmalıydım Ashling. Senden ayrılmak hayatımın en büyük hatası olmuş. Gitsem iyi olur." Yerden kocaman bir spor çantasını aldı.

"Bu da ne?" diye mırıldandı Ashling.

"Giysiler. Eşyalar."

"Clodagh'ı terk mi ettin?"

"Ne olacağını sanıyordun..."

"Ama nereye gideceksin?"

"Annemlere, bir süreliğine."

Düşünemez durumda olan Ashling onun ofisten çıkmasını izledi.

Aniden omuzunda bir ağırlık hissetti. Bir el. Jack Devine'ın eli. "Ofisime gel."

Lisa uyandığında önceki gecenin heyecanı hâlâ üzerindeydi. Ama hayalleri de yıkılmıştı. Dergi harikaydı, evet, parti harikaydı, evet, ama topu topu otuz bin sayı basılmıştı. Tamamı satsa bile bir anlam ifade etmezdi.

Asıl sinirini bozan Jack'ti. Dün akşam kendisiyle birlikte eve geleceğini düşünmüştü. Lisa, Jack'i hak ettiğine inanıyordu. Oysa New Orleans'tan döndüğünden beri mesafeli davranıyordu. Ve parti bitmeden de ortadan kaybolmuştu.

Lisa iş yerine geldiğinde doğrudan Jack'in ofisine yöneldi alttan alta geçen gece ne olduğunu öğrenmek için. Ve dünyanın en garip sahnesini gördü.

Sorun Ashling ve Jack'in yalnız olmaları değildi, Jack'in Ashling'e pahalı bir Çin bebeğine sarılmış gibi olması da değildi. Jack'in yüz ifadesiydi. Lisa, adamın yüzünde öyle bir ifadeyi daha önce iç görmemişti.

Hiçbir şey söylemeden çıkıp kapıyı kapattı. Yanına gelen Trix bir kâğıt uzattı. "Seni aradılar."

"Şimdi olmaz."

Birkaç dakika sonra yüzü bembeyaz olan Ashling ofisten çıktı.

Ardından endişeli görünen Jack odasından çıktı. "Lisa!" diye seslendi. "Ashling kötü bir şok geçirdi, onu eve yolladım."

Lisa'nın Jack'le konuşabilmek için kendisini zorlaması gerekti. "Sorun ne?"

"Erkek arkadaşının en iyi arkadaşıyla ilişkisi olduğunu öğrendi."

"Ne? Marcus Valentine ve şu Clodagh denen kadın mı?"

"Evet."

Lisa'nın içinde isterik bir kahkaha atma isteği uyandı.

"Ofisime gelebilir misin?" diye sordu Jack. "Seninle bir şey konuşmam gerekiyor."

Özür mü dileyecekti? Dün gece neden erken ayrıldığını, içerde Ashling'i içerde sadece rahatlatıyor olduğunu ve asıl önem verdiğinin Lisa olduğunu mu söyleyecekti? Hayır. Tek konuşmak istediği işti.

"Öncelikle dün gece için seni tebrik ederim ve ilk sayı için. Başardıkların bizim başarmayı umduklarımızın çok üzerinde oldu. Lisa oyunu kaybettiğini anlayarak başını salladı. Jack gitmişti. Artık kendisi ile ilgilenmiyordu.

"Şu anda başarının tadını çıkartıyor olman gerekirdi ama kötü haberlerim var."

Ashling'e aşık olduğunu mu söyleyeceksin?

"Mercedes bu sabah istifa etti."

"Ah, neden?"

"İrlanda'dan ayrılıyor."

Sürtük, diye düşündü Lisa. Lisa'dan hoşlanmadığı için istifa ettiğini bile söylemeye cesaret edememişti.

"New York'ta iş bulmuş." Diye devam etti Jack.

"New York?" Lisa, Mercedes'in haziranda yaptığı seyahati hatırladı. Korkunç bir sezgiyle irkildi. "Yeni işi *Manhattan* dergisinde mi?"

"Hangi dergi olduğunu bilmiyorum. Söylemedi."

"Gitti. Bir haftalık tatil hakkını önceden haber vermesi gereken zaman olarak kullandı."

Lisa, "Ben de eve gidebilir miyim?" dedi.

Bir taksi çağırdı ve evine gitti. İçeri girdiğinde beyni zonkluyordu. Posta gelmişti. Kocaman bir zarf. Zarfı alıp parçalar gibi açtı.

Tek bir bakış yetmişti. Gözlerine inanamayarak zemine yığıldı.

Boşanma dilekçesi.

Clodagh kapıyı açtığında ilk duyduğu "Seni sürtük!" oldu.

"Ashling!"

"Geleceğimi tahmin etmiyor muydun?"

Etmemişti. Tek düşünebildiği Dylan, ilişkiyi öğrenmiş olması ve kendisini terk etmiş olduğuydu. Zihninin derinlerinde bir yerlerde Ashling'i araması gerektiğini biliyordu ama düşüncelerini toplama şansı olmamıştı.

"Söyle benim en yakın arkadaşım," dedi içeri giren Ashling, "erkek arkadaşımla sevişirken hiç beni düşündün mü?"

Clodagh acı içindeydi. Suçluluk duygusunu nasıl tarif edebilirdi.

"Düşündüm Ashling," dedi titreyen bir sesle. "Çok zordu. İnsan sadece pembe dizi karakterlerinin yasak ilişki yaşadıklarını zannediyor oysa sıradan insanların da başına geliyor."

"Bana bunu nasıl yaparsın?"

"Bilmiyorum. Ama Marcus'la uzun zamandır birlikte değildiniz, evli falan da değildiniz, bense çok mutsuzdum. Kendimi tuzağa düşmüş hissediyordum. Çıldıracak..."

"Sana acımamı sağlayamazsın. Senin her şeyin vardı. Neden onu da alman gerekiyordu? Senin her şeyin vardı."

Clodagh'ın tek söyleyebildiği, "Bazen her şey yetmez," oldu.

"Marcus'la ilişkiniz ne zaman başladı?"

"Sen Cork'tayken. Bana üzerinde telefon numarasının yazılı olduğu bir kâğıt verdi..."

"Sen ve Dublin'in yarısı o notlardan aldınız. Beni o yüzden mi tren istasyonunda karşıladı?.."

"Belki kendini suçlu hissetmiştir."

"Sonra neler oldu?"

"Pazartesi beni evden aradı. Hiçbir şey olmadı. Bir bardak çay içtik, çıkarken bardağını yıkadı. Küçük bir şeydi ama bu hareketten etkilendim."

"Sana 'annem beni iyi yetiştirdi' de dedi mi?" Ashling gülsün mü ağlasın mı bilmiyordu. "Ben de o hareketten etkilenmiştim."

"Beni seviyor," dedi savunmaya geçen Cllodagh.

Büyük ihtimalle diye düşündü Ashling. "Sonra ne oldu?"

"Beni kahve içmeye davet etti..."

"Ve sonra?"

"Sonra ertesi gün ve ertesi gün de uğradı."

"Ne zaman bardağını yıkamaktan fazlasını yaptı?" *Bu konuşmayı yapıyor olamayız.*

Clodagh göz temasından kaçıyordu.

"Onunla Edinburgh'a gittin mi?"

Bir kere daha Clodagh göz temasından kaçındı.

"Onun senin tipin olduğunu düşünmezdim," dedi Ashling acıyla.

"Ben de onun benim tipim olduğunu düşünmezdim ama gösterisini izleyince... Ondan hoşlandım, elimde değildi."

"Ya Dylan?"

Clodagh başını önüne eğdi. "Bilmiyorum. Sana ihanet ettim, arkadaşlığımıza ve sanırım bu, ilişkinin bitmesinden daha acı verici olmuş olmalı."

"Yanılıyorsun," diye düzeltti Ashling. "Erkek arkadaşımı kaybettiğim için çok daha üzgünüm."

Clodagh, Ashling'in bembeyaz olan yüzüne baktı. "Seni daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Nasıl, öfkeli mi? Uzun süredir içimde birikiyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana bunu daha önce de yaptın," dedi Ashling sakin bir sesle. "Dylan da önce benim erkek arkadaşımdı."

"Evet ama... O bana aşık oldu."

"Onu çaldın."

"Neden daha önce bu konuda bir şey söylemedin?" dedi savunmaya geçen Clodagh. "Hep mağduru oynuyorsun."

"Yani bütün bunlar beni hatam mı?" Ashling nezaketi bırakmıştı. "Şunu anla. Seni Dylan için affetmiştim ama Marcus için asla affetmeyeceğim."

54

Kahretsin, dedi kendi kendine. Sanırım sinir krizi geçiriyorum.

İçine sığınmış olduğu yatağa göz attı. 'Yıkansa iyi olur' dedirtecek haldeki vücudu 'yıkansa iyi olur' denilecek durumdaki çarşafların arasına gömülmüştü. Buruşturulup fırlatılmış ıslak mendiller her yandaydı, tozlu çekmeceler çikolata yığınlarıyla doluydu. Yerde dikkatini toplayamadığı için fırlatıp attığı dergiler duruyor, yatağının tam karşısında, köşedeki televizyondaysa bütün sıkıcılıklarıyla sabah programları devam ediyordu. Evet, burası kesinlikle sinir krizi bölgesiydi.

Ama yanlış olan bir şeyler vardı. Neydi yanlış olan?

"Hep zannederdim ki..." diye şansını denedi. "Bilirsin, beklediğim..."

Bir anda artık ne olduğunu biliyordu. "Her zaman sinir krizi geçirmenin bundan daha hoş olacağını düşünmüşümdür..."

55

Clodagh paramparça olduğunu, hareket edemeyeceğini düşündü ama gidip Molly'yi alması gerekiyordu. Bir kere daha yataktan kalkmayı denedi ama başaramadı.

Bu durumdan hazzetmiyordu. Çocukken Ashling'in annesinin halini görmüştü. Ama o zamanlar kadının aldırmaz, hatta parıltılı olduğunu düşünürdü oysa gerçek hayatta hareket edemez halde uzanıp kalmak beklendiği kadar eğlenceli değildi.

Sabah saat ondan beri -*Gerçekten bu sabah mıydı?*- bütün hayatı değişmişti. Dylan'ın anahtarını kilide soktuğu anda bunların olacağını biliyordu.

Belki Marcus'u saklamayı deneyebilirdi, yataktan fırlayıp Marcus'u dolaba tıkmak için yeterli zamanı olmuştu. İşin aslı Marcus yataktan fırlayıp saklanmak için harekete geçmiş ama Clodagh onu durdurmuştu. Korkunç bir sakinlik içinde hayatını değiştirecek sahneyi beklemişti.

Yatak odasının kapısı açıldı, gelenin Dylan'ın olduğunu bilse de korktu ve şaşırdı. Dylan'ın yüz ifadesi korkunçtu.

Clodagh'ın, bu durum yaşanacak olursa neye benzeyeceğini düşüneceğinden çok daha korkunç. Kocası yıkılmıştı.

"Ne kadardır devam ediyor?"

"Dylan..."

"Ne kadardır?"

"Bir ay."

Dylan battaniyenin altına saklanmaya çalışan Marcus'a döndü. "Lütfen çıkar mısın karımla konuşmak istiyorum."

Marcus giysilerini kapıp odadan koşar adım çıktı. Dylan onun gidişini izledikten sonra Clodagh'a döndü. "Neden?" bu ek kelimede binlerce soru saklıydı.

"Bilmiyorum."

"Lütfen bana nedenini söyle. Neyin yanlış olduğunu söyle. Düzeltebiliriz. Her şeyi yapabilirim."

Clodagh ne söyleyebilirdi. Ama kocasının hiçbir şeyi düzeltmesini istemediğini biliyordu. En azından dürüst davranmayı ona borçluydu. "Sanırım yalnızdım..."

"Yalnız? Nasıl?"

"Bilmiyorum. Tarif edemem. Yalnızdım ve sıkılmıştım."

"Sıkılmış? Benimle mi?"

Clodagh tereddüt etmişti. Bu kadar da acımasız olmak istemiyordu. "Her şeyden."

"Bunu düzeltmek istiyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Bu hayır anlamına geliyor. Onu seviyor musun?"

"Sanırım."

"Tamam."

"Tamam?"

Dylan yanıt vermedi. Onun yerine çantasını alıp giysilerini içine doldurmaya başladı.

"Ama..." diye söze başlamayı denedi Clodagh kocasını izlerken. Her şey çok hızlı gelişiyordu.

Çanta dolmuştu. "Gerisi için daha sonra uğrarım."

Kocası odadan çıkarken panikleyen Clodagh peşinden koştu. "Dylan seni hâlâ seviyorum."

"Öyleyse bütün bunların anlamı ne?"

"Seni hâlâ seviyorum ama..."

"Ama bana aşık değilsin," diye tamamladı Dylan cümleyi.

"Çocuklara neler olduğunu anlatmak için akşam geri dönerim. Bu arada evde kalabilirsin."

"Bu arada?"

"Ev satılmak zorunda."

"Öyle mi?"

"Hem bu evin hem başka bir evin kredilerini ödeyemem. Eğer sen bu evde yaşarken benim bir fare deliğinde yaşamaya başlayacağımı zannediyorsan çok yanılıyorsun."

Ve gitmişti. On bir yıl, bir anda yok olmuştu ve evi satmaktan bahsediyordu. Evet, Marcus'a deli oluyordu ama işler o kadar basit değildi. Yatağında oturmuş acı çekerken kapı çaldı. Marcus olabilirdi ama ne yazık ki, Marcus değil Ashling'di.

Ashling için hazırlıklı değildi ve sıra dışı öfkesi Clodagh'ın kendisini çok daha kötü hissetmesine neden oldu. O gider gitmez Clodagh yatağına geri döndü ve ağlamaya başladı.

Telefona uzandı ve içini rahatlatacak şeyler söylemesi için Marcus'u aradı. Yanlış yapmadıklarını, birbirlerine aşık olduklarını, her şeyin yoluna gireceğini söylemesi için. Ama adam işte değildi ve cep telefonunu da açmıyordu.

Bu benim hatam değil, diye tekrarladı kendi kendine. Kendine engel olamadı. Ama Dylan'a yaptığının affedilemez olduğunu biliyordu. İnanılamaz. Eline geçen ilk dergiyi yakalayıp içinde kendini kaybetmeye çalıştıysa da başaramadı.

Akşam Marcus'la konuşup Dylan gittikten sonra gelmesine karar verdiler. Nihayet gece Clodagh'la uyuyabilecekti. O, kadının aksine Ashling'le yüzleşmeyi düşünmüyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedi Clodagh'a.

Şanslıydı. Clodagh, Ashling'den kat kat güzeldi. Ashling'i kırmak istememişti ama Clodagh'a duyduğu tutku başkaydı. Konuşacak bir şey yoktu.

Önceki beş haftayı Ashling'i aldatışını haklı kılmaya çalışarak geçirmişti. Ondan hoşlanıyor ama Clodagh'ı seviyordu.

"Dylan gittiğinde seni ararım."

Dylan işten çıktıktan sonra eve geldi. Farklıydı. Artık acı içinde değil öfkeliydi.

"Yakalanmayı istedin, öyle değil mi?"

"Hayır!" *İstemiş miydi?*

"Evet istedin. Garip davranıyordun."

Belki de istemişimdir, diye düşündü Clodagh.

"Çocuklarım seni yatakta o adamla gördüler mi?"

"Hayır. Elbette hayır."

"Görmemiş olsalar iyi olur. Eğer onları görebilmek istiyorsan."

"Ne demek istiyorsun?"

"Velayet davası açacağım, hiç şansın yok. Durum düşünülecek olursa..."

Yüz ifadesi ve sözleri, Clodagh'ın durumun ne kadar ciddi olduğunu anlamasına neden oldu. Karşısındaki yıllardır tanıdığı Dylan değildi.

"Tanrım Dylan, neden bu kadar kaba davra..." Sözünü tamamlayamadı çünkü nedenini biliyordu.

Dylan'ın bir iş adamı olduğunu hatırlattı kendine. Başarılı bir iş adamı. Sert oynamayı bilirdi. Kendisine her zaman şefkat göstermişti. Clodagh bu değişimin, nedeni kendisi olsa bile, çok acı olduğunu düşündü.

"Velayetlerini ben alacağım," diye tekrarladı Dylan.

"Tamam," dedi Clodagh. *Çocuklarımı alamaz.*

"Şimdi gidip onlarla konuşacağım." Dylan, Craig ve Molly'nin televizyon izledikleri odaya gitti. Bir şeylerin yanlış gittiğinin belli ki farkındaydılar çünkü sesleri çıkmıyordu.

Dylan, Clodagh'ın yanına döndüğünde çocuklara bir süreliğine evden ayrıldığını söylediğini anlattı.

"Uzun dönemde onlara en az neyin zarar vereceği üzerine düşünmem gerekiyor." Sustu. "Onlara annelerinin bir fahişe olduğunu söyleyebilirim. Her şeyi mahvettiğini ve düzeltmeye bile çalışmadığını. Ama bunun kimseye bir yararı olmaz. Şimdi gidiyorum. Acil bir durum olursa annemlerdeyim."

Clodagh, Dylan'ın çıkıp gidişini izledi. Önceki gün bu saatlerde hayatları normaldi. Yemek hazırlıyor, sohbet ediyorlardı. 24 saat. Hepsi bu.

Yaklaşık bir saat sonra Marcus aradı.

"Dylan gitti mi?"

"Evet..."

"Tamam, ben yola çıktım."

"Hayır, bekle."

"Ne?" Marcus'un ses tonu arkadaş canlısı değildi.

"Seni görmeyi isterim ama şimdi kafam çok karışık. Çok erken. Çocukların da kafalarının karışmasını istemiyorum. Dylan onların velayetlerini almaktan bahsediyor."

Marcus alçak sesle sordu. "Beni görmek istemiyor musun?"

"Marcus, seninle olmak için her şeyi veririm. Verdim. Ama bunu yarına bırakmalıyız. Hem yarın tanışmanı istediğim iki kişi var..."

Ertesi gün öğle vakti Marcus elinde çocuklar için oyuncaklarla geldi. Çocuklar onu hediyelere rağmen şüpheyle karşıladılar. İkisi de dünyalarının sarsılmakta olduğunu ve olayların bu adamla bir ilgisi olabileceğini biliyorlardı. Marcus ikisiyle de oynadı. Molly'yle Barbie'nin saçını taradı, Craig'le oyuncak araba yarıştırdı. Bir buçuk saat kadar bu oyun oynama faslı devam etti.

Clodagh umutla onları izledi. Belki işler iyiye giderdi. Belki her şey düzelirdi. Belki Marcus yanına taşınıp evin kredilerini öderdi. Clodagh çocukların velayetini alırdı. Dylan silinip giderdi.

Craig ve Molly'nin dikkatlerinin dağıldığı sırada Marcus Clodagh'ın yanına gitti.

"Nasılsın?"

"Herkes bizden nefret ediyor. Ama en azından birbirimize sahibiz."

"Bu doğru. Seni ne zaman yatağa atabilirim?" Marcus bir elini Clodagh'ın tişörtünden içeri soktu.

"Annneeeee," diye koşarak yanlarına gelen Craig, Marcus'u Clodagh'tan uzaklaştırmaya çalıştı. Elindeki kırmızı arabayı Marcus'a fırlattı ve onu vurdu.

"Hayatım, paylaşmayı öğrenmen gerek," dedi Clodagh.

"İstemiyorum!"

Garip bir sessizlikten sonra Clodagh konuştu. "Marcus, bunu oğluma söylemiştim."

56

Lisa yerde kıvranırken bir elinde de boşanma dilekçesini tutuyordu. Depresyon onu da yakaladı ve Dublin'e geldiğinden bu yana kendini ara ara belli eden acı dalgası, bütün vücudunu sardı.

Başarısızım, diye düşündü. *Tamamen başarısızım. Evliliğim bitti.*

Delice olabilir ama bunun gerçekleşeceğini hiç düşünmemişti. Şimdi anlıyordu, bu yüzden bir avukat tutmamıştı. Artık tutma zamanıydı.

Belki o aptalca davranıp kendini kandırmıştı Oliver da öyle. Başka bir evde oturduğu halde ev için aldıkları kredi-den kendi payına düşeni ödemeye devam etmişti. Bu ayrılmaya kararlı bir adamın tavrı değildi.

Yarı sürünüp yarı emekleyerek yatak odasına ulaşmayı başardı. Yatağa tırmandı ve örtüyü üzerine çekti. Kendine acıma ve umutsuzluk duygularıyla boğuşarak son günleri gözden geçirdi. Mercedes New York'a gitmiş, belki de *Manhattan* dergisinde iş bulmuştu, Jack kendisini reddetmişti ve Oliver boşanma belgelerini yollamıştı.

Kendini uzun süredir bu kadar güçsüz hissettiğini hatırlamıyordu. O sırada kapıda bir ses duydu ve bir an sonra yatak odasının kapısından başını uzatan Kathy'yi gördü.

"Burada ne işin var?" diye sordu Lisa kıpkırmızı gözlerini silmeye çalışarak.

"Bugün cumartesi," diye yanıtladı Kathy. "Cumartesileri temizliğe geliyorum."

Yatağı, kâğıt mendilleri ve Lisa'yı inceledi. "İyi misin?"

"Evet."

Belli ki Kathy ona inanmamıştı. O anda Lisa'nın aklına harika bir fikir geldi. "Grip oldum."

Kathy bir anda gülümsedi. "Seven-up ve viski ister misin?" Bir yerlerde bunun gribe iyi geldiğini okumuştu.

Sonra temizliğe başladı. Mutfağı ve banyoyu sildi. Etraftaki kâğıtları toplarken Lisa'ya gelen mektubu gördü ve bir kenara kaldırmadan önce ister istemez göz attı. O anda her şeyi anladı. Lisa grip olmamıştı. Grip bundan kat be kat iyiydi.

Bütün odaları bitirdikten sonra yatak odasına geri döndü. "Meraklanma, bu odayı hızlı temizlerim."

"Lütfen, bu sefer burası kalsın."

"Ama o çarşaflar berbat durumda Lisa."

"Önemli değil."

Kathy pes ederek dışarı çıktı ve evin kalanındaki işini bitirip gitti. Lisa yeniden istediği gibi tek başına kalmıştı.

Ne var ki beş dakika geçmeden Kathy elinde alışveriş torbasıyla geri geldi. "Şeker, çikolata, televizyon rehberi, dergiler. Eğer istediğin bir şey varsa söyle hemen seslenevim. Zaten Francine kapının önünde oynuyor. Ben burada olmasam bile o hemen alıp gelir. Bu sefer bedavaya yapacağını söylüyor."

Francine normalde Lisa için alışverişe gittiği zamanlarda 1 sterlin alırdı.

"Artık işim bitti. Gitmeden bir bardak çay hazırlamamı ister misin?"

Lisa kafasını hayır anlamında salladıysa da Kathy yine de çay yaptı ve Lisa'nın başucuna koydu.

Kathy çıktıktan bir süre sonra bu sefer de Francine içeri girdi.

"Selam," dedi yatak odasının kapısından kafasını uzatıp. "Annem sana arkadaşlık etmemi söyledi."

"Arkadaş istemiyorum." Lisa kafasını yastıktan kaldıramıyordu.

"Bunu deneyebilir miyim?" Francine'nin gözü pembe bir şalın üzerindeydi.

"Hayır." Küçük kız buna aldırmayıp şalı üzerine dolayarak büyük boy aynada kendini izledi.

"Senin okulda olman gerekmiyor mu?" diye sordu Lisa.

"Hayır" dedi Francine. "Hafta sonundayız."

"Ama tatil olmasa bile okula gitmek istemiyorum. İlerde de gitmeyeceğim."

"Ama eğitim alamazsan iyi bir iş bulamazsın" dedi Lisa. Gerçi Francine'in iyi bir iş bulup bulamaması umrunda değildi sadece başından gitmesini istiyordu.

"Eğitime ihtiyacım yok. Ben müzik grubu kuracağım. Sana dans numaramı göstereyim mi?"

"Hayır. Git başımdan artık."

Francine yine Lisa'nın söylediklerine aldırmayarak tişörtünün önünü göbeğini açacak şekilde düğümleyip çocuksu bir göbek dansına başladı.

"Karnındaki o altın rengi işaret de ne?" diye her şeye rağmen ilgilenen Lisa.

"Göbek halkam."

"Hayır değil."

"Tamam oru çizmek zorunda kaldım" diye açıklama getirdi Francine. "Annem on üç yaşına gelince gerçeğinden taktırabileceğimden bahsediyor ama o zamana kadar ölmüş olurum." Sonra dans gösterisine devam etti. Aslında pek fena sayılmazdı Ellerini kollarını kıvırıyor, arkasında dans eden kızlar varmış gibi davranıyor, arada durup onların yapacakları hareketleri de gösteriyordu.

"Ta taaaa!" diyerek son bir havaya sıçrama hareketiyle gösterisini bitirdi.

"Büyüleyici" dedi Lisa. O halde bile çocuğun enerjisine hayrandı.

"Teşekkürler," dedi Francine. "Elbette şarkı da söyleyeceğim. Şarkıcılar daha fazla kazanıyorlar. Ayrıca şarkıları da ben yazacağım. Bunun için daha da çok para alıyorsun."

Lisa çocuğun iş kurma planlarını kafasını sallayarak onayladı.

"Gribin nasıl? Daha iyi misin?"

"Hayır. Git başımdan."

"O çikolatayı yiyecek misin?"

"Hayır."

"Ben alabilir miyim?"

Ancak pazartesi günü gelip de işe gitmek için yataktan çıkamayınca Lisa durumunun ne kadar kötü olduğunu kabullendi. Kocası onu terk ettiği zaman işe gitmişti. Peki şimdi ne oluyordu?

Her zaman o kadar kontrollü biri olmuştu ki, insanların yıkılıp işten ayrılmalarını ya da sinir krizi geçirmelerini anlayamazdı. Bunalımın içinde bir tür rahatlama duygusu olmalı diye düşünürdü. Hiçbir şey yapamaz hale gelmenin ve sorumluluğu başkalarının üzerine atmanın insanları özgürleştirdiğini zannederdi. Belli ki öyle değildi.

İşe gitmek zorunda olduğunu biliyordu. *Colleen*'in fazla personeli yoktu, hele Mercedes de gittikten sonra bütün işlerin halledilmesi zor olacaktı. Lisa'sız yapamazlardı. Ama yataktan çıkamadı.

Sonunda çişi geldiği için kalkmak zorunda kaldı. Gerçi bununla da savaştı. Tuvaleti gelmemiş gibi davranmayı denedi ama reddedilemez hale geldiğinde tuvalete gitti. Mutfaktan geçerken masanın üzerinde duran boşanma belgelerini gördü. Kendini bakmaktan alıkoyamadı. Anlaşılan onları imzalayıp Oliver'in avukatına yollaması gerekiyordu. Hayır efendim, hiçbir şey imzalamayacaktı. Üstelik sadece kalem almaya üşendiği için değil, kendini koruma içgüdüsü daha derinlere uzanıyordu.

Biri kapıyı çalıyor... Kendi kendine güldü. Tam da yataktan kalktığı zaman. Tekrar çalındı. Hayır, kesinlikle yanıt vermeye niyeti yoktu.

"Lisa?" diye seslendi biri.

Sesi tanıyamadı.

"Lisaaaa!"diye tekrar seslendi kapıdaki her kimse. "İçerde olduğunu biliyorum. Burada senin için kocaman bir paket çiçek var. Onları istiyor musun?"

"Hayır," diye seslendi Lisa zayıf bir sesle.

"NE?"

"Hayır."

"Seni duyamıyorum. Evet mi dedin?"

Öfkelenen Lisa kapıya yöneldi. Bütün hayatı boyunca güçlü olmuştu. Ne adet döneminde sorun yaşadığını belli etmiş ne de akıl sağlığıyla ilgili problemleri öne sürmüştü. Hiçbir şey. Ve tam sinir krizi geçirmeye karar verdiğinde insanlar kapısını çalıp duruyordu. Kapıyı açıp Beck adlı çocuğun yüzüne bağırdı. "HAYIR!"

"İşte buradasın." Çocuğun kollarında kocaman bir buket çiçek vardı. "Acele et. Kimse görmeden girmem lazım. Normalde okulda olmam gerekirdi."

Lisa çiçeklere baktı. Kaliteli çiçeklerdi. Karanfil ya da benzeri yaratıcılık yoksunu çiçekler değillerdi ama üzerlerine pembe, korkunç bir kurdele sarılmıştı. Kimdendiler? Elleri titreyerek isim kartını açtı. Oliver'dan olabilirler miydi?

Jack!

Notta 'Harika olduğunu düşünüyoruz. Lütfen işe geri dön' yazılıydı. Lisa bunun bir tür özür olduğunu düşündüyse de umrunda değildi. Onu üzen adam Oliver'dı, Jack değil.

Hemen yanında Beck, Lisa'nın yanında dikkatini çekebilmek için çırpınıyordu. "Sana bir şey sormam lazım."

"Ne?"

"Saçımın bir tutamını boyamama yardım eder misin?"

"Sakın söyleme. Bir müzik grubunda olmak istiyorsun" dedi Lisa.

Beck'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Sen neden bahsediyorsun be kadın. Ben futbolcu olacağım."

"Öyleyse saçında sarı tutamlara ne ihtiyacın var?"

"Hah!" dedi çocuk Lisa'nın aptalca bir laf ettiğini ima ederek. "Tabi ki ihtiyacım var."

Lisa duvara yaslanıp kaderine küfretti. Beck bir saat sonra çıktığında saçında sarı tutamlar vardı.

"Teşekkürler Lisa. Sen süper havalı bir kızsın."

O gittikten hemen sonra Lisa mutfak masasına geçip oturmak üzereydi ki, telefon çaldı. Telefonu açtığında diğer taraftaki sessizlik kalbinin yerinden fırlayacak gibi olmasına neden oldu.

"Hey," dedi Oliver. "Evde olduğunu tahmin ettim. İş yerini aradım ama orada olmadığını söylediler. Evrakları aldın mı?"

"Evet."

"Seni, perşembe ve cuma günü arayıp haber vermeye çalıştım ama işte değildin. Ben de asistanına mesaj bıraktım ama sanırım sana iletmemiş."

Lisa bir an düşününce Trix'in kendisine iletmeye çalıştığı mesajı hatırlamaya çalıştı.

"Hafta sonu da arayamadım çünkü çalışıyordum. Glasgowlu modeller kesinlikle kafadan çatlaklar."

"Önemli değil."

"Bunun olacağını bildiğimiz halde garip geliyor öyle değil mi?"

"Hayır."

"İçimizden birinin bu hamleyi yapması gerekiyordu tatlım. Dürüst olmak gerekirse bunun sen olacağını düşünmüştüm. Neden bu kadar geciktiğini merak ettim."

"Derginin işleriyle uğraşmaktan vaktim olmadı."

Bir süre ikisi de hiç konuşmadan durdular. "Leess." Diye devam etti Oliver, sesi müşfik geliyordu.

"Ben..." Lisa cümleyi tamamlayamadı.

"Neden seni ziyarete gelmiyorum? Olayları konuşuruz. Bunu arkadaşça halledebiliriz. Mano a mano. Birebir."

Lisa tamam demeyi başardı. "Ne zaman gelmek istersin?"

"Bu hafta sonu?"

"Çalışmayacak mısın?"

"Hayır."

"Demek öyle." Bu son sözü söyleyişindeki edayı Lisa tam olarak adlandıramadı. Oliver'ın sesine neşe geri geldi. "O zaman uçakta yer bulmaya çalışacağım."

"Cumartesi seni havaalanında karşılarım."

Telefonu tam kapatmıştı ki, ofisi aramaya karar verdi.

"Çiçekler için teşekkürler Jack."

"Lafı bile olmaz. Daha iyi misin?"

"Biraz. İşler nasıl?"

Jack'in ses tonu daha neşeli çıkmaya başladı. "Dergiler tekrar basılıyor. Hepsi tükendi. Şimdiden önemli dergiler arasına girdiğimiz kesin. Bütün büyük gazetelerde hakkımızda haberler çıktı. Mercedes'in işi için dört tane kayda değer başvuru var. Ayrıca Mecedes'in hangi dergiye gittiğini öğrendim, *Manhattan* değil, Froth adlı bir gençlik dergisiymiş."

Oliver geldiği için olabilirdi, *Colleen*'in satışları harika gittiği için olabilirdi, Mercedes'le ilgili haber sayesinde olabilirdi, her nasıl olduysa Lisa kendini iyi hissetmeye başladı.

"İşe gelme ihtimali var mı?" diye sordu Jack.

"Sanırım."

"Çok iyi. Öyleyse erkeklerde cilt bakımıyla ilgili makaleyi yazmayı bırakabilirim."

"????"

"Trix yazdırıyor. Sen yoksun, Ashling yok, Mercedes gitti. Böylece *Colleen*'in en yüksek rütbeli görevlisi Trix oldu.

İnan bana gücünü kötüye kullanmakta da kararlı. Sırf ağlayışını görmek için Bernard'ı cilt bakımı yaptırmaya göndermeyi bile düşünüyor."

"Bir saat içinde orada olurum."

Uzun süredir ihtiyacı olan duşu almak üzere banyoya ilerlerken artık kendine gelmişti. Ne düşünüyordu ki? O bir anda kafayı sıyıracak ya da sinir krizi geçirecek insanlardan değildi. Bunlar başkalarının, zayıf insanların başına gelirlerdi, Lisa gibi güçlü insanların değil. Kendini kötü hissetmemiş değildi. Hissetmişti. Ama sinir krizleri ve bunalımlar renkli kontak lensler gibiydiler, bazılarına yakışır, Lisa gibilere yakışmazlardı.

57

Ashling telefona uzanmak için yatağın diğer tarafına kaydı. Eve vardığında Boo bir teşekkür notu bırakarak çoktan çıkmış, uzun süredir ondan haber alamayan Ted ve Joy ise gün içinde uğramışlardı. Sonra yatmıştı. Sürekli yatmış, çikolata yemiş ve düşünmüştü.

Bir milyonuncu kez Marcus'un numarasını çevirdi. Yanıt yok. Dört gündür ona ulaşmaya çalışsa da karşısına sürekli telesekreter çıkıyordu.

"Hâlâ yanıt yok mu?" diye sordu Joy. Ted de yatağın diğer tarafında oturuyordu.

"Hayır. Keşke. Tek istediğim sorularıma cevap vermesi."

"O bir korkak. İşini ara ya da gösterilerde onu rahatsız et," diye önerdi Joy. "Onu geri istiyor musun?"

"Bilmiyorum. Ayrıca hiç şansım olmaz. Clodagh'a karşı bir erkek için verdiğim savaşı kazanamam."

"O, o kadar da güzel bir kadın değil," dedi Joy.

İkisi birden anında Ted'e döndüler. "Kesinlikle değil," diye yalan söyledi Ted. Ama kızarmıştı.

"Gördün mü?" dedi Ashling Joy'a. "Ted güzel olduğunu düşünüyor."

Artık ağlamıyordu. Neden ağlamadığını bilmiyordu. İçindeki üzüntünün ağırlığı düşünülecek olursa ağlayamamak garipti. Belki de hissizleşmişti. Ah keşke! Alçak sesle konuşmaya başladığında diğer ikisinden çok kendi kendine sesleniyordu.

"Nerede yanlış yaptığımı merak ediyorum. Üstelik bunun benim suçum olduğunu da düşünmüyorum. Bütün yeni esprilerini dinlerdim. Nerdeyse bütün gösterilerine gittim. Günde on kere telefon açıp bana sorduğunda ona İrlanda'nın en iyi komedyeni olduğunu, geri kalan herkesin işe yaramaz olduğunu söyledim."

"Benim bile mi?" diye sordu Ted.

"Hayır," diye yalan söyledi Ashling.

"Senin değil, Marcus'un suçuydu," dedi Joy. "Bencil bir aptal olduğu ortaya çıktı işte."

"Öyle değildi. Yakındık, arkadaştık." Asıl acı veren de buydu. Adam daha çok hoşlandığı biriyle tanışmıştı. Herkesin başına gelebilirdi.

"Bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmedin mi?" diye sordu Joy. "Son zamanlarda farklı mı davranıyordu?"

Geçen bir ayı düşünmek Ashling'e acı veriyordu ama kabul etmek zorundaydı. "Son zamanlarda ben çok meşgulken o fazla huysuzdu."

"Ya seks?" Joy soruyu nazik sormak için çaba harcamamıştı.

Ted elleriyle kulaklarını kapattı.

"Hayır," dedi Ashling içini çekerek. "Son zamanlarda hiç sevişmiyorduk ama bunun benin hatam olduğunu düşündüm. Sürekli çalışıyordum ve yorgundum. Neden Clodagh bana bunu yaptı?"

"Belki ayrıldığınızı zannediyordu," diye tahminde bulundu Joy. "Marcus ona yalan söylemiş olabilir. Ama sağlıklı

düşünemediğini biliyoruz zaten. Düşünsene Marcus ve Dylan arasında seçim yapma şansın olsa Marcus'u seçer misin?" Bunları söylerken Ashling'i üzdüğünü fark ederek konuyu değiştirdi. "Hey patates cipsi ister misin?"

Ashling kafasını iki yana salladı. "Yiyecek herhangi bir şey? Çikolata? Patlamış mısır? Herhangi bir şey?"

"Hayır daha fazla yemek istemiyorum."

"Yataktan çıkmayı düşünüyor musun?"

"Hayır. Kendimi çok aşağılanmış hissediyorum."

"Onlara bu tatmini yaşatma," dedi Joy.

"Herkes benden nefret diyormuş gibi geliyor."

"Neden? Sen hiçbir yanlış yapmadın."

"Bütün dünya bana karşıymış, hiçbir yer güvenli değilmiş gibi. Ve çok üzgünüm," diye de ekledi.

"Elbette üzgünsündür."

"Hayır, yanlış şeyler için üzülüyorum. Boo'yu ve onun ne kadar mutsuz olduğunu kafamdan atamıyorum. Evsizler, üşüyorlar ve açlar. Bu çok alçaltıcı..." durdu. Ted ve Joy arasındaki 'bu kız kafayı iyice üşütmüş' bakışmasını süzdü. Delirmiş olmak düşüncesi içini sızlattı. Nasıl olurdu da hiç tanımadığı evsiz insanlar için üzülür, ama hayatındaki felaketten ağlayacak kadar bile etkilenmezdi. Anlamıyorlardı. Ama anlayacak biri vardı.

Eğer hareket edemez halde olamasaydı korkudan titrerdi. *Annem böyle hissediyordu.* İşte o zaman şok edici bağlantıyı kurdu. *Aman Tanrım, depresyondayım.*

Lisa işe gittiğinde ortalık karışıktı.

"Ashling hâlâ yok mu?" Bu kızın ne kadar şımarık olduğuna inanamıyordu. Kendisi boşandığı halde işe gelmişti ama o hâlâ ortalıkta yoktu. Gazetelerde *Colleen*'le ilgili çı-

kan yazılara göz attı. Anlaşılan kendisi yatağında uzanmış ne kadar beceriksiz olduğunu düşünürken İrlanda'nın yıldızı haline gelmişti.

Bu gelişmenin kendisini rahatlatmasına izin verdi ama derginin başarısından daha önemli olan Oliver'in hafta sonu geliyor olmasıydı. Hafta sonuna kadar harika giysiler bulmalı ve saçını yaptırmalıydı. Cumartesiye kadar hiçbir şey yemeyecekti ki, onun yanındayken yemek yiyebilsin. DKNY Londra ofisini aradı.

"Noel için özel bir sayı hazırlamak istiyoruz ama giysilere cumadan önce ihtiyacımız var."

"Lisa, Mercedes'in yerini kimin alacağını konuşabilir miyiz?" diye sordu Jack.

Lisa Trix'e seslendi "Fendi, Prada ve Gucci'yi ara. Onlara aralık sayısında kendilerine yer vereceğimizi ama giysilere en geç cuma gününe kadar ihtiyacımız olduğunu söyle." Lafını bitirdikten sonra Jack'in ofisine yöneldi.

"Bu kadın bir şeylerin peşinde," diye gözlemledi Trix. Ashling ve Mercedes'i özlüyordu. Şimdi konuşacak kimsesi kalmamıştı.

Jack ve Lisa önlerindeki iş başvurularına bakıp hepsiyle görüşmeye karar verdiler.

"Sana bir şey sorabilir miyim? Nereden bir avukat bulabilirim?" diye sordu Lisa.

Jack bir an düşündükten sonra yanıtladı. "Elimizin altında şirketin işlerini halleden bir hukuk firması var. Neden onları görmeye gitmiyorsun? Eğer senin işini halledemezlerse bile yapabilecek birilerine yönlendirebilirler."

"Teşekkürler."

"Ben de sana yardım etmek için elimden geleni yaparım," diye söz verdi Jack.

▪▪▪

Salı öğleden sonra Ashling'in telefonu çaldı. Açmadan önce 'lütfen Marcus olsun' diye dua etti içinden. *Lütfen Marcus olsun.*

Ama karşısındaki bir kadındı.

Annesi.

"Ashling hayatım, işlerin nasıl gittiğini merak ettik. Ofisi aradık ama çıktığını söylediler. Sorun ne? Hasta mısın?"

"Hayır."

"O zaman neyin var?"

"Ben..." Ashling tabu kelimeyi kafasında çevirdikten sonra pes etti. "Ben depresyondayım."

Monica anında bunun bir 'kuaför saçımı mahvetti bu yüzden depresyondayım' durumu olmadığını anladı. Ashling depresyon kelimesini asla asla asla kullanmamaya dikkat ederdi. Durum ciddiydi, tarih kendini tekrarlıyordu.

"Erkek arkadaşım Clodagh'la kaçtı," diye açıkladı Ashling.

"Clodagh Nugent?" Monica'nın sesi öfkeliydi.

"Son on yıldır adı Clodagh Kelly. Her neyse aslında bundan fazlası."

"Ne kadar kötüsün?"

"Sürekli yatıyorum. Bu benim beşinci günüm. Yakın zamanda yataktan çıkmayı düşünmüyorum."

"Yemek yiyor musun?"

"Hayır."

"Yıkanıyor musun?"

"Hayır."

"İntiharla ilgili düşünceler?"

"Henüz yok."

"Yarın sabah trene atlayıp geliyorum hayatım. Bir süre için sana ben bakarım."

Monica her zamanki gibi kızının kendisini terslemesini beklediyse de Ashling tamam dedi. Annesi daha da paniğe kapıldı, kızı gerçekten kötü durumda olmalıydı.

"Üzülme hayatım, benim yaşadıklarımı senin de yaşamana izin vermeyeceğim," diye söz verdi Monica. "Hem artık piyasada daha iyi ilaçlar var."

Joy ve Ted ısrarla Ashling'i yataktan çıkarmaya çalışıyorlardı. Salı akşam saatleri olduğunda kapı çalınca hepsi donup kaldılar.

Günlerdir ilk kez Ashling'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Marcus olabilir!"

"Gidip ona defolmasını söyleyeceğim," dedi Joy.

"Hayır!" diye bağırdı Ashling, "Onunla konuşmak istiyorum."

Kapıya bakmaya giden Joy birkaç saniye sonra döndü.

"Marcus değil," diye fısıldadı. "Jack Devine."

Bu garip ziyaret Ashling'i hazırlıksız yakaladı. Ne istiyordu? İşten mi atacaktı?

"Gidip yüzünü yıka en azından" diye önerdi Joy. "Ayrıca kokuyorsun."

"Yapamam."

Jack mavi koltuğa oturmuş, ellerini dizlerinin arasına sıkıştırmış bekliyordu. Yataktan çıkmak zorunda kalıp oturma odasına giden Ashsing'in ilk gördüğü bu oldu. Jack koyu renk takım elbisesi, dağınık saçları ve gevşemiş kravatıyla deli bilim adamlarını andırıyordu. Adamın parkelere bakışını bir süre izledikten sonra yanına gitti.

"Selam," dedi Ashling. "Dün ve bugün işe gelemediğim için üzgünüm."

"Nasıl olduğunu görmeye geldim, seni işe gelmeye zorlamaya değil." O zaman Ashling, Dylan kötü haberi verdiğinde Jack'in kendisine ne kadar nazik davrandığını hatırladı.

"Yarın işe gelmeyi denerim," diye önerdi. Gerçi Kilimanjaro'ya tırmanma şansı bundan yüksekti ya.

"Neden bu hafta dinlenmiyorsun?" diye önerdi Jack. Pazartesi işbaşı yaparsın.

"Tamam. Teşekkürler. Birkaç gün içerisinde annem gelecek. Beni işe döndürebilecek biri varsa o da annemdir."

"Öyle mi?" Jack'in sempatik bir gülümsemesi vardı. "Bana bir ara her şeyi anlatmalısın."

"Tabii."

"Ya şimdi nasılsın?" diye sordu.

Ashling tereddüt etti. Bunlar insanın patronuyla konuşacağı konular değildi ama boş ver ne fark ederdi ki. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Çok mutsuzum."

"Bu normal. İlişkin bitti, en yakın arkadaşını kaybettin."

"Bundan fazlası. Bütün dünya için acı çekiyorum."

Adamın ne düşündüğünü anlamak istercesine yüzüne baktı.

"Devam et," dedi Jack nazikçe.

"Sadece mutsuz şeyleri görüyorum ve mutsuzluk her yerde. Bütün insan ırkı. Hepimiz yaralıyız."

"*Weltschmerz.*"dedi Jack.

"Anlamadım?"

Jack bir kahkaha attı. "*Weltschmerz.* Bu evrensel mutsuzluğun almancasıdır."

"Evrensel mutsuzluğa bir ad mı vermişler?"

Ashling böyle hisseden ilk insan olmadığını biliyordu. Annesinin de bunları hissetmiş olduğunu biliyordu ama bu

duyguyu anlatması için bir kelime icat edilmiş olması garipti. Rahatlatıcıydı.

Jack ona beyaz kâğıda sarılmış bir paket uzattı. "Sana bunu getirdim."

"Ne o? Mendil mi? Dükkân açacak kadar mendilim var."

"Hayır, şey... Aslında bu suşi."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır! Ofiste biz yerken ilgini çekmiş görünüyordu. Hoşlanabileceğini düşündüm. Senin için daha basit olanlarını seçtim, çoğu vejetaryen; salatalık, avokado, biraz yengeç. Yeni başlayanlar için suşi seti. Sana nasıl yenileceğini gösterebilirim."

Ashling'in yüzündeki şüpheci ifadeyi görünce geri adım attı. "Tamam öyle olsun. Bunları buraya bırakıyorum; umarım daha iyi hissedersin. Pazartesi görüşürüz."

O gittikten sonra Ted ve Joy yatak odasından çıkıp oturma odasına girdiler.

"Pakette ve var?"

"Suşi."

"Suşi? Ne garip bir hediye!"

Paketten radyoaktifmiş gibi uzak durdular.

"Nasıl olduğuna bakalım mı?" diye sordu Ted.

Ashling'in 'eğer istiyorsanız' demesi üzerine paketi açıp büyülenmiş biçimde pirinç rulolarına baktılar.

"Suşinin böyle görüneceğini tahmin etmezdim" dedi Joy.

"Peki ya şu diğer şeyler ne?" diye sordu Ted ufak kutucukları göstererek.

"Soya sosu," dedi Ashling ilgisizliğini korumaya çalışarak.

"Ya bu?"

"Acılı zencefil."

"Ya bu?" Yeşil maddeyi işaret ediyordu.

"Adını unuttum" dedi Ashling "Ama çok acı."

Uzaktan inceleyerek geçirdikleri birkaç dakikanın ardından Ted cesaretini topladı. "Ben bir tane deneyeceğim."

Ashling omuz silkti.

"Bu salatalıklıya benziyor." Suşiyi ağzına attı. "Şimdi de zencefil sosunun tadına bakaca..."

"Onlar öyle yenmiyor," diye müdahale etti Ashling.

"Öyleyse göster bana."

58

Doktor McDavitt muayenehanesine dalıp Prozac talep eden kadın yüzünden şaşkındı.

"Almadan gitmiyoruz!"

"Bayan..." önündeki hasta kâğıdına baktı. "Kennedy. Durduk yere size reçete yazamam."

"Bana Monica diyebilirsin ve ilaç benim için değil kızım için." Monica Ashling'i işaret etti.

"Ashling seni görmedim. Nasılsın?"

"Korkunç hissediyorum."

"Erkek arkadaşı onu en yakın arkadaşı için terk etti."

Doktor McDavitt içini çekti. Erkek arkadaşları kızları her gün terk ederlerdi, ıvır zıvır her şey için de prozac yazamazdı.

"Sadece erkek arkadaş meselesi değil," diye devam etti Monica. "Ailevi problemleri de var."

Doktor buna inanabilirdi. Boğucu bir anne mesela?

"Ben on beş yıl depresyon geçirdim. Birçok kez hastaneye kaldırıldım..."

"Anlatmanıza gerek yok," diye araya girdi doktor.

"Ve Ashling de benim o zamanlar davrandığım gibi davranıyor. Yataktan çıkmayı ve yemek yemeyi reddediyor. Ayrıca evsizlerle kafayı bozdu."

Doktor kafasını kaldırdı. Bu gerçekten de depresyona beziyordu. "Evsizlere ne olmuş?"

"Anlat ona!" Monica Ashling'i öne itti.

"Tanıdığım evsiz bir genç var. Onun için her zaman üzülürdüm ama şimdi hepsi için üzülüyorum. Tanışmadıklarım için bile."

Bu doktoru ikna etmeye yetti.

"Neden böyle hissediyorum?" diye sordu Ashling. "Deliriyor muyum?"

"Hayır, delirmiyorsun ama şey, depresyon başlı başına tehlikeli bir canavardır." Başka kelimelerle söylenecek olursa hiçbir fikri yoktu. "Ama annenin anlattıklarına bakılırsa genetik olabilir. Erkek arkadaşının seni terk etmesi tetik görevi görmüştür."

Ashling'e reçetesini uzattı. "Ayrıca terapi seanslarına da katılman gerekiyor."

Doktor terapiyi desteklerdi. Eğer insanlar depresyona gireceklerse biraz para harcamaya da razı olmalıydılar.

Cumartesi sabahı taksi şoförü Liam, havaalanına götürmek üzere Lisa'yı evinden aldığında hayranlığını saklayamadı.

"Tanrım, Lisa o kadar güzel görünüyorsun ki!"

"Umarım öyledir Liam, sabah yediden beri hazırlanıyorum."

Her şeyi mükemmeldi: Saçları, cildi, kaşları, tırnakları ve giysileri. *Colleen*'den yaptığı baskılar işe yaramış, kuryeler gezegendeki en muhteşem giysileri ofise getirmişlerdi. Ha-

vaalanı yolunda sohbet ederlerken Lisa neler olduğunu Liam'a anlattı.

"Boşanmak mı?" dedi şaşkınlıkla Liam. "Bu adam deli olmalı ya da kör."

Havaalanının girişine geldiklerinde normalde park edilmesi yasak olan bir yere park ettiler. "Sizi burada beklerim," dedi Liam.

Lisa, Oliver'ı karşılamak üzere havaalanına girdiğinde kalbi deli gibi çarpıyordu. Monitörde adamın uçağının indiği yazsa da Oliver henüz görünürde yoktu. Lisa buluşmayı kararlaştırdıkları noktada bekledi. Ne var ki gelenlerin hiçbiri Oliver değildi. Lisa sabırsızlanıyordu. Sonunda o kadar uzun süre beklemek zorunda kaldı ki, neredeyse gelmediğini düşünecekti. Tam o sırada Oliver camlı kapıların arasından çıktı. Siyahlar içindeydi. Siyah deri ceket, siyah polo yaka kazak, siyah pantolon. Lisa'yı görür görmez gülümsedi.

"Neredeyse gelmediğine inanacaktım," dedi adama.

"Özür dilerim tatlım." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Pasaport kontrolde beni durdurdular. İngiliz olduğuma inanmamış görünüyorlardı. İngiliz pasaportu taşıdığım halde."

"Reziller. Canını sıkmadı ya?"

"Alıştım artık. Aynı saçmalık bir önceki gelişimde de yaşanmıştı. Harika görünüyorsun tatlım."

"Sen de öyle."

Eve vardıklarında Oliver abartılı kelimelerle evine iltifat etti ve Lisa da yapmayı düşündüğü değişiklikleri abartarak anlattı. Bir süre havadan sudan bahsettiler. Ama her şey normale dönmeye başlamış göründüğünde Oliver konuyu açtı.

"Bu işi halletmeliyiz tatlım."

Çantasını açıp bir kutu dolusu belge çıkarttı: Senetler, banka hesapları, kredi kartı ekstreleri, ev kredisinin detayları. Gümüş çerçeveli gözlüklerini taktığında son derece profesyonel ve seksi görünüyordu. Ama Lisa böyle düşündüğü için kendine çok kızdı. Bu bir randevu değil, boşanma toplantısıydı.

Bir anda bütün parıltısı soldu. Oliver'ın elindeki kâğıtların bir kısmını aldı ve birlikte yaşadıkları hayatı iki finansal hayata ayırdılar. Siyam ikizlerini ayırmak gibiydi.

Birkaç kere işler biraz çirkinleşti ve parayla ilgili konularda tartıştılar. İkisinin de iddialarını tek tek belgeleri çıkartarak ispatlamaları gerekti.

Onlar tartışırlarken kapı çaldı ve Francine içeri daldı. "Selam Lisa, selam yabancı." Oliver'a çekingen gözlerle baktıktan sonra Lisa'ya döndü. "Bu akşam pijama partisi veriyoruz. Ben ve Cloe, Trudy ve Phoebe. Gelir misin?"

"Teşekkürler ama planlarım var."

"Tamam. Şey, ödünç alabileceğimiz fazladan makyaj malzemen var mı?"

Lisa bir kahkaha attı. "Özür dilerim Oliver, hemen dönüyorum. Hadi yatak odasına gel Francine."

"Tanrım!" dedi Oliver. Francie'nin ojeler, kremler, farlar, fondötenler ve diğer pijama partisi malzemeleriyle dolu kocaman bir torbayla dışarı çıktığını görünce.

"Aslında sana bakmak için geldiğini biliyorsun değil mi?" diye sordu Lisa.

Yeniden kâğıtların başına oturdular. "Aero'dan bu kadar pahalı ne aldık?"

"Yatağımız," diye yanıtladı Oliver.

"Ya Discovery Travel'a neden bu kadar para ödedik?"

"Kıbrıs gezimiz."

Kıbrıs kelimesi Lisa'nın duygularını altüst etti. Harika güneşin altında muhteşem vakit geçirmişlerdi. Birbirlerine deliler gibi aşıktılar. O zamanlar Oliver'sız bir hayata hayat demezdi.

Bir de şimdiki hallerine bakın. Hayat garip değil mi?

Birkaç saat geçmişti ki, kapı yeninden çaldı. Bu sefer gelen Beck'ti. "Lisa dışarı gelmek ister misin? Adama ihtiyacımız var."

"Meşgulüm Beck."

"Selam." Beck Oliver'a erkeksi bir selam vermeyi denediyse de beceremedi. "Ya sen?"

"O da meşgul." Lisa sinirlenmeye başlamıştı. Çocuklar Oliver'ı görmek için daha ne bahaneler uyduracaklardı.

"Aslında," dedi gözlüklerini çıkartan Oliver, "biraz ara versek iyi olur."

"Yarım saat?"

Lisa Oliver'in yüzündeki ifadeyi hayranlıkla izledi. "Sen de geliyor musun?"

"Sanırım geleceğim."

"Başlarda oynarken çok hile yapıyordu," diye fısıldadı Beck Oliver'a. "Ama artık yapmıyor."

"Sizinle futbol mu oyuyor?"

Oliver'in ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı.

"Elbette oynuyor." Şimdi şaşırma sırası Beck'teydi. "Üstelik kötü değil, bir kız için."

Şaşkınlığı hâlâ geçmemiş olan Oliver Lisa'ya döndü. "Sen değişmişsin!"

"Hayır değişmedim." Lisa'nın ses tonu da yüz ifadesi de şımarıktı.

▪▪▪

Otuz dakika top koşturduktan sonra nefessiz kalmış halde eve, evrakların başına döndüler.

"Bu kadar çok olduklarını unutmuşum," dedi Oliver.

"İstersen bu akşamlık ara verelim."

"Vermeyelim, üzerinden geçilecek çok şey var."

Bu sözle sarsılan Lisa, ne hissettiğini belli etmeyerek pizza ısmarladı ve yeniden çalışmaya başladılar. Evrakları taramayı kestiklerinde gece yarısı olmuştu.

"Bu işi bitirmek için ne kadar zamanımız var?" diye sordu Lisa.

"Parasal konularda anlaştığımız anda mahkemeye gideceğiz, iki üç ay sonra da her şey sonuçlanacak."

"O kadar çabuk mu?.." Lisa'nın aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

İkisi de o kadar yorgundular ki, yatma zamanı geldiğinde ikisi de sevişmek istemiyordu ve ikisi de çok mutsuzdular.

Ertesi gün evrakların başındaki yerlerini aldılar ve Oliver'ın gitme zamanı olan üçe kadar çalıştılar. Lisa adamla beraber taksiye binip onu havaalanına kadar geçirdikten sonra gözüne daha da boş görünen evine döndü. Depresyondaydı ama boğulmayı reddetti. Bir daha aynı duruma düşmeyecekti. Hayat devam ediyordu.

59

Pazartesi sabahı Monica, Ashling'le işe kadar yürüdü. Ashling kendini okulun ilk günündeymiş gibi hissediyordu. Herkesin garipseyen bakışları altında masasının başına oturduğunda bir de insanların ona aşırı nazik davrandıklarını fark etti.

"Bir bardak çay ister misin?" diye teklif etti Trix.

"Trix, beni korkutuyorsun," diye yanıtladı Ashling.

Jack kolunun altında evrak dosyasıyla içeri girdiğinde tatsız görünüyordu ama Ashling'i görür görmez yüzü aydınlandı. "Nasılsın?" diye sordu nazikçe.

"Gördüğün gibi yataktan çıktım," diye yanıtladı Ashling. Ama yüzü hâlâ bembeyazdı. "Eve gelip suşi getirdiğin için çok teşekkür ederim. Çok dokunaklıydı."

"Önemli değil. Evrensel mutsuzluğun nasıl gidiyor?"

"Hâlâ yerli yerinde..."

Jack başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"İşimin başına dönmeliyim," dedi Ashling.

"Şu hissettiğin mutsuzluk," dedi Jack "birden bire mi ortaya çıktı yoksa aklında özel bir şeyler var mı?"

Ashling düşüncelerini gözden geçirdikten sonra konuştu. "Tanıdığım evsiz bir genç var Boo. Fotoğraflarını kullanmıştık hatırladın mı? O evsizliğin ne kadar gerçek olduğunu kavramama neden oldu. Kalbim parçalanıyor."

Kısa bir sessizlikten sonra Jack gülümsedi. "Biliyorsun, ona iş verebiliriz. Televizyon istasyonundaki kuryelerden biri olabilir. Eğer kendini geliştirirse daha da ilerler."

"Tanımadığın birine iş öneremezsin."

"Boo'yu tanıyorum."

"Nereden?"

"Onu bir gün sokakta gördüm. Fotoğraflardan tanıdım; biraz sohbet ettik. Ona teşekkür etmek istemiştim çünkü o fotoğraflar *Colleen*'in prestijinde önemli rol oynadılar. Çok zeki, çok nazik biri gibi göründü gözüme."

"Ah, o harikadır. Her şeyle ilgil... Bekle bir dakika sen ciddi misin?"

"Elbette. Neden olmasın? Tanrı biliyor ya ona borçluyuz. O fotoğrafların bize kazandırdığı reklamları düşünsene."

Ashling bir an mutluydu sonra yeninden karanlık kuyuya düştü.

"Ama ya bütün diğer evsizler? Fotoğrafları yayınlanmayanlar?"

Jack'in yüzünde hüzünlü bir ifade oluştu. "Hepsine iş veremem."

Büyük bir gürültüyle kapı açıldı ve içeriye yakışıklı, genç bir adam girdi. "Selam kampçılar!" diye seslendi.

Bu da kim? diye merak etti genç adamın özel dikim bodo pantolonu, içini gösteren tişörtü ve deri ceketini izleyen Ashling.

"Robbie. Onu Mercedes'in yerine işe aldık," diye açıkladı Jack. "Perşembe günü işe başladı. Robbie! Buraya gelip Ashling'le tanış."

O yanından geçerken Kelvin, Trix'in kulağına fısıldadı. "Bence o eşcinsel."

"Bravo Şarlo."

Robbie Ashling'in yanına gelip içtenlikle elini sıktı. "Ne kadar Gucci bir bayansınız böyle..."

Ashling çalışmayı başardı. Buna en çok kendisi şaşırmıştı. Dürüst davranmak gerekirse tarihinin en iyi işini çıkartmıyordu ama olsun. Önündeki yazı yığınının arasında olmayan, kendisi tarafından düzeltilmesini beklemeyen tek bir makale vardı: Marcus Valentine'in aylık yazısı.

İş günü bitiminde annesi onu almak için ofise geldi ve eve döndüklerinde doğrudan yatağa yığılmasına izin verdi.

Salı sabahı bolca zorlama ve anne iteklemesiyle Ashling yeniden işe gitmeyi başardı. Çarşamba günü de. Perşembe günü de.

Cuma günü Monica Cork'a döndü. "Böylesi daha iyi. Baban büyük ihtimalle yokluğumda evi falan yakmıştır. İlaçlarını almayı sürdür – başını ağrıtıp mideni bulandırsalar bile. Ayrıca terapi seanslarına gitmeye başla."

"Tamam," diye yanıtladı Ashling işe giderken. Gün sorunsuz başlamıştı. Öğlen Dylan ofise uğradı. Onun uğramasıyla beraber Ashling'in dengesi yeniden bozuldu. Adamdan öğrenmek istediği ama öğrenmeye korktuğu çok şey vardı.

"Öğle yemeğinde boş musun?" diye sordu Dylan.

Onun gelişi ofisin havasını değiştirmişti. Marcus Valentine'in nasıl göründüğünü bilmeyenler onun Marcus olup olmadığını, romantik bir buluşmaya şahit olup olmadıklarını sordular kendilerine. Onun, Dylan yani Clodagh'ın kocası olduğunu öğrendiklerinde de büyük hayal kırıklığına uğradılar.

Ashling çantasını toplarken Dylan ve Lisa iki harika görünüşlü insan olarak birbirlerini süzdüler.

Dylan farklı görünüyordu. Her zaman yakışıklı olmuştu ama bir gecede daha da güçlenmiş gibiydi. Bir elini Ashling'in omzuna atmış halde dışarı çıkarken bütün ofis onları izliyordu.

Yakınlardaki bir bara gidip köşedeki masalardan birine oturdular. Ashling ilaçlar yüzünden kola içti ama Dylan kendine büyük boy bira ısmarladı.

"Hâlâ annende mi kalıyorsun?" diye sordu Ashling.

"Evet."

Bu da Clodagh ve Marcus hâlâ beraberler demekti. Bunu tahmin ettiği halde Ashling acısının arttığını fark etti. Kusmak istiyordu. "Neler oluyor?"

"Henüz büyük bir gelişme yok. Hafta sonları çocukları görüyorum, cumartesileri evde kalacağım." Utanan bir yüzle ekledi. "Clodagh'a onu bekleyeceğimi söyledim. Umudum sonunda aklının başına gelmesi. Gerçi hâlâ o aptalla büyük bir aşk yaşadıklarını zannediyor." Duraksadı. "Özür dilerim."

"Önemli değil."

"Sen nasılsın?" Sesi eski, endişeli Dylan gibi çıkmıştı.

Ashling tereddüt etti. Ne söyleyebilirdi? *Dünyadan nefret ediyorum. Yaşıyor olmaktan nefret ediyorum. Antidepresan kullanıyorum. Sabahları diş fırçama diş macununu annem sürüyor. Son bir haftadır beni kolumdan tutup götürmese işe bile gidemeyecektim. Ama şimdi Cork'a döndü ve ne yapacağımı bilmiyorum.*

"İyiyim," diye yanıtladı Dylan'ı.

Adam pek inanmadıysa da Clodagh'la kendisine döndü. "Beni asıl endişelendiren çocuklar. Kafaları karıştı ve mutsuzlar. Üstelik onlara her şeyi anlatamayacağımız kadar kü-

çükler. Onları annelerinin aleyhine çevirmemeliyim. Annelerinden nefret etsem bile."

"Ondan nefret etmiyorsun."

"İnan bana Ashling, ediyorum."

Ashling durumun zavallı olduğunu düşündü. Clodagh'tan nefret etmesinin yegâne nedeni ona deli gibi aşık olmasıydı.

"Yakında hepsi geçebilir," dedi Dylan'a.

"Evet. Bekleyelim ve görelim. Onlarla konuştun mu?"

"Clodagh'ı iki hafta önce cuma günü... Onu cuma günü gördüm. Ama Marcus'la..." tereddüt etti, "Marcus'la konuşma şansım olmadı. Onu arıyorum ama yanıt vermiyor."

"Evini arayabilirsin."

"Hayır."

"Güzel. Serinkanlılığını korumaya devam et."

Ashling burnunu çekti. Serinkanlılıkla ilgisi yoktu bunun, korkuyordu.

Oliver Londra'ya döndükten sonra Lisa'yı aramadı. Lisa da onu. Söylenecek bir şey yoktu. İkisi de avukatlarıyla konuşacaklar ve birkaç ay sonra her şey bitecekti.

Lisa çalışmaya devam etti. İşlerin altından her zamanki gibi kalksa da aslında iyi değildi. Ekim sayısını büyük ölçüde tamamladılar ama Eylül sayısı gibi olmadığını biliyorlardı. Ashling ise bir zombi gibi ortalıkta dolaşıyordu.

Bu arada Robbie haklı bir seçim olduğunu ispatladı. Derginin geri kalanı orta karar olsa da moda sayfaları muhteşem olmuştu.

Cuma günü her şey baskıya gittiğinde insanlar iş çıkışı içki içmeye gidip gitmemek konusunda kararsız kaldılar.

Trix, Robbie hatta Jack, ekim sayısını kutlamak üzere bir yere gitmekte ısrarlıydılar. Ama Lisa yorgun olduğu için bütün teklifleri reddetti ve doğrudan evine döndü.

Eve varmasından kısa süre sonra kapı çalındı. Gelen Kathy'ydi. Zaten Kathy olmasa Francine olurdu. İkisi Lisa'yı hiç yalnız bırakmıyorlardı.

"Hadi bu akşam yemeğe bize gel," dedi Kathy.

Lisa neredeyse kahkaha atacaktı. O yemek yemezdi ki...

"Yemekte tavuk var," dedi Kathy.

Neden olmasın, diye düşündü Lisa. Scarsdale diyetine başlayabilirdi -yıllardır o diyetten yapmamıştı- ve tavuk yemesi sorun olmazdı.

On dakika sonra Kathy'nin evindeydiler. Çocuklar gürültü yapıyor, onlar sustuğundaysa televizyonun sesi içeriyi kaplıyordu.

"Hadi herkes masaya," diye seslendi Kathy.

Yemekler tabaklara konulurken Lisa kendisine herkesin üç katı yemek konulduğunu fark etti. Patatesler ve tavuk parçaları üst üste yığılmışlardı. Yemekler orada değillermiş gibi davranmayı denedi ama oradaydılar, üstelik harika kokuyorlardı. Yeme içgüdüsüyle savaşmayı denedi ama baştan kaybedilmiş bir savaştı. Böylece Lisa on yıldır ilk kez bir parça patates yedi. *Rejime yarın başlarım.*

"Masayı tekmelemeyi bırak," diye bağırdı Kathy en küçük kızı Lauren'a. Lauren suratını buruşturduysa da 3 saniye için tekmelemeyi kesti.

Masanın etrafında televizyon açık halde yemek yerken sohbet edip eğlendiler. Lisa bir deja vu yaşadığını hissetti. Neyi hatırlamıştı? Hemel Hampstead'deki evini... Gürültü, coşku, neşe, iyi niyetli sataşmalar, hepsinin havası aynıydı. *Ben nasıl oldu da kendimi burada buldum?*

"İyi misin Lisa?"

Lisa kafasını salladı ama içten içe deli gibi koşarak bu evden kaçma ihtiyacı duyuyordu. O bütün hayatını kariyer yapmaya adamış çalışan bir kadındı ve bütün o çalışmaya, fedakârlıklara, yağ çekmelere rağmen başladığı noktaya geri çekiliyordu.

Bu düşünce bir an için konuşma gücünü kaybetmesine neden oldu.

Kendini köklerinden tamamen koparttığında neyi kaybetmiş, neyi feda etmiş olduğunu o ana kadar kavramamıştı aslında. Ama o masanın başında otururken gerçek apaçık karşısında duruyordu. Her zaman tatmin edici olduğunu düşündüğü ödüller anlamsızlaşıyordu. Orada Kathy'nin masasında otururken çabalayarak kurduğu hayattan hiçbir iz yoktu. Arkadaşlarını, ailesini, en çok da Oliver'ı bir hiç için feda ettiğinden korkmaya başlamıştı.

60

Neredeyse gece yarısıydı ve Jack Devine yorgunluktan ölüyordu. Birkaç saattir Dublin sokaklarında Boo'yu arıyordu ve hali hiç eğlenceli değildi. Hatta yumruk yemiş gibi hissediyordu. Ashling'in sokağındaki kapı önlerinin yanı sıra Boo'yu daha önce gördükleri yerlere de bakmıştı ama şimdi nereye gitmesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Evsizler nerelere gidiyorlardı ki?

Sorduğu insanlar Boo'yu tanımadıklarını iddia etmişlerdi. Belki gerçekten de tanımıyorlardı ama Jack kendisine güvenmedikleri için bilgi vermediklerini tahmin ediyordu. Evsizlerin birbirlerini koruma içgüdüleri. Birkaçına para bile teklif etmişti: "Belki bu hafızanı tazeler?" Raymond Chandler kitaplarında öyle olmuyor muydu? Ama işe yaramamıştı.

Şanssızlığına küfrederek sokaklarda turlamayı sürdürdü. Ana yollar, ara yollar, geçitler... Birkaç kere Boo olduğunu zannedip evsizleri uyandırdıysa da yanlış alarmdı. En sonunda pes edip arabasına yönelmişti ki, birisinin arkadan seslendiğini duydu. "Jack, bu tarafa."

Ve işte orada elinde kitabıyla Boo bir sokak lambasının altında oturuyordu.

"Canın sıkıldığı için sokakları turlamaya mı karar verdin?" diye sordu Boo.

"Şey, hayır." Jack kendisini bulanın Boo olmasına şaşırmıştı. "Birkaç saattir sokaklarda seni arıyordum."

"Demek o sendin." Daha erken saatlerde John birinin kendisini aradığını söylemişti. Polis olduğundan şüphelenmiş -başka kim olabilirdi ki- ama emin olamamıştı.

"Bendim." Jack Boo'nun yanına çöktü ama koku dayanılmazdı. Kendini zorlayarak belli etmemeye çalıştı.

"Ne oldu?" diye sordu telaşlandığı belli olan Boo. Jack'i severdi ama insanlar ortada bir sorun olmadığı sürece Boo'yu aramazlardı.

Jack doğru kelimeleri aradı. Boo'nun kendisine saygısını yitirmesine neden olmayacak bir ifade yolu arıyordu.

"Bir sorunum var," dedi Jack.

Boo'nun suratı daha da asıldı.

"Televizyon istasyonundaki bir işte açık var ve iş için doğru insanı arıyorum. Bir arkadaşım seninle konuşmamı önerdi."

"Ne demek istiyorsun?" Boo hâlâ şüpheciydi.

"Eğer istersen sana iş öneriyorum," dedi Jack.

Boo'nun kafası karıştı. Bu hayallerinin bile ötesindeydi. "Neden?" diye sormayı başardı sonunda. İnsanlar ona o kadar ender olarak nazik davranıyorlardı ki, şüpheci davranmaya şartlanmıştı.

"Ashling senin bu işe uygun olacağını düşündü ve ben onun fikirlerine saygı duyarım."

"Ashling..." Eğer onun bu işle ilgisi varsa belki de adam kendisiyle dalga geçmiyordu. Ama gerçek olamayacak kadar iyiydi. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Neden beni görmeye istasyona uğramıyorsun? O zaman ciddi olduğumu görürsün."

"Beni içeri alırlar mı?"

Bu söz Jack'in kalbini sızlattı. "Elbette. Başka türlü nasıl çalışabilirsin ki?"

O zaman Boo içgüdülerine karşı çıkarak Jack'e inandı. "Ama neden?.." Ağlamak üzereydi. "Daha önce kimse bana iş vermemişti."

"Demek başlama zamanın gelmiş."

"Sadece kitap yazısı mı yazdıracaklar yoksa başka işler de var mı?"

Jack, Boo'nun tadını kaçırmak istemedi. Kitap eleştirisi fikrinin nereden çıktığını bilmiyordu. "Eee, başka işler de..."

Ertesi gün işe geldiğinde Jack bu haberi Ashling'e hediye verir gibi verdi. "Boo'yu buldum ve onu işe alacağımı söyledim. Bu fikirden hoşlanmış göründü."

"Harika!" Ashling'in sesindeki heyecan yüzündeki donuklukla uyumsuzdu.

"Giyecek bir şeyi olmadığından ona gelip Kelvin'i görmesini söyledim. Moda departmanında kimsenin istemediği bir sürü erkek giysisi var. Onlardan birkaçını alsın."

Hâlâ hiç ağlamamış olan Ashling neredeyse gözyaşı dökecekti. "Çok naziksin." Kendini daha iyi hissediyordu artık.

"Sorun şu ki," diye devam etti Jack, "Boo ona *Colleen* için kitap eleştirisi yazdıracağımızı sanıyor. Neden böyle zannettiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Kitap eleştirileri mi?" Konsantre olmayı denedikten sonra hatırladı. "Ona kitapların satış dışı kopyalarını veriyor-

dum. Kimsenin istemediği kitapları. O da bana fikrini söylüyordu."

"Tamam. Pazartesi istasyonda getir-götür işlerine bakmak üzere işe başlayacak. *Colleen*'deki kitap eleştirileri Lisa'nın kararına bağlı. Ama ona sormakta bir sakınca görmüyorum."

Gözyaşlarına boğulan Clodagh kapıyı açtı.

"Sorun ne?" diye sordu Marcus.

"Dylan. O bir pislik."

"Yine ne yaptı?" diye sordu Marcus içeri girip mutfağa doğru ilerlerken.

"Bu hak ettim," diyordu ağlayan Clodagh. "Hak etmediğimi söylemiyorum ama çok zor. Onu ne zaman görsem daha fazla kötü haber veriyor ve bana kendimi korkunç hissettiriyor."

"Söylesene ne yaptı?"

"Bütün kredi kartlarımı geri aldı. Ortak hesabımızı kapattırdı. Her ay bana ufak bir miktar harçlık verecekmiş. Ne kadar olduğunu sorsana?"

Hıçkırarak Marcus'un yanıt vermesini beklemeden çok düşük olan rakamı söyledi.

"Harçlık mı? Bu daha çok sadakaya benziyor."

Kadının yüzünde acıklı bir ifade belirdi. "Onu aldattım, ne bekliyordum bilmem ki..."

"Ama bir erkek karısına bakmakla yükümlüdür!"

"Sanırım artık kendini bana bakmakla yükümlü hissetmiyor..." Sustu. "Sen ne yapıyorsun?"

"Kalem arıyorum."

"İşte." Clodagh bir kalem uzattı. "Ne yapıyorsun?"

"Önemli bir şey değil. Sen yatağa git, ben de hemen geliyorum."

"Asla söylemeyeceğini sanmıştım." Gülümseyerek yatak odasına yöneldi ama Marcus onu hemen takip etmedi. Cinselliklerindeki heyecan ilişki artık 'yasak' olmadığını için sönmeye başlamıştı.

Seviştiklerinde her şey harika gidiyordu.

"Daha hızlı," dedi Clodagh, "ve gürültü yapma."

"Bu sessiz kalma zorunluluğu daha ne kadar devam edecek? Onlar sadece çocuk. Hiçbir şey anlamazlar."

"Sana daha hızlı dedim," diye tekrarladı Clodagh ama Marcus durdu.

"Ne oldu?"

"Clodagh." Sesinde uyarı tonu vardı, gözleri başka bir yere dikilmişti. *Kapıyı kilitlemeyi unutmuşum.*

Craig kapıda durmuş Marcus'a bakıyordu.

"Baba?" diye sordu büyük bir kafa karışıklığıyla.

Ashling ilaçlarını yeniletmek üzere doktora gittiğinde onu kötü haberler bekliyordu.

"Prozac nasıl gidiyor?"

"İyi." Dayanamayarak sordu. "Yeniden reçete yazabilir misiniz?"

"Yan etkiler?"

"Mide bulantısı, titreme. Bazen."

"İştah kapanması?"

"İştahım zaten kapalıydı."

"Ve ilaçları alkolle karıştırmaman gerektiğini biliyorsun?"

"Şey, evet." İçmeyeceğine söz veremezdi.

"Terapi nasıl gidiyor?"

"Gitmedim."

"Sana söylediğim yere telefon açmadın mı?"

"Telefon edemeyecek kadar depresyondaydım."

"Demek öyle." Doktor telefonu kaldırdı, bir iki yere telefon açtıktan sonra Ashling'e döndü. "Salı günü kaçta çıkıyorsun?"

"Değişiyor..."

"Beş? Altı?"

"Altı." O da şansı varsa.

Telefonu kapattı ve Ashling'e üzerinde adres yazılı bir kâğıt uzattı. "Her salı saat altıda. Eğer gitmezsen başka Prozac yok."

Kahrolasıca.

Eve dönerken birinin seslendiğini duydu. Arkasını döndüğünde tam bir moda kurbanı gibi giyinmiş genç bir adam gördü. Biraz daha dikkat edince onun Boo olduğunu anladı. Saçları parlıyordu, yüzüne renk gelmişti ve gülümsüyordu.

"Şuna bak," dedi kendi de gülümseyen Ashling.

"İşe gidiyorum. Saat 2-10 arası çalışıyorum." Duraksadı. "Bunu söylediğime inanabiliyor musun?"

Sonra teşekkürlere başladı. "Teşekkürler Ashling. Çoook teşekkürler. Televizyon istasyonunda her şey harika. Bana bir pansiyonda kalabilmem için avans bile verdiler."

"İş zor mu?" Ashling Boo'nun disiplinli çalışma ortamına uyum sağlayamayacağından korkuyordu.

"Evrak ve haber getirip götürmek mi? Çocuk işi. Bu ayakkabılarla bile."

"Havalı giysiler," diye iltifat etti Ashling Boo'nun özel dikim ceketi ve son moda ayakkabılarına bakarak. Aslında bilimkurgu filminde fırlamış gibi görünüyordu.

"Korkunç görünüyorum. En kötüsü de ayakkabılar. Kelvin bana hiç istemediğim bir sürü çılgın kıyafet verdi ama en azından temizler. Paramı alınca kendime normal giysiler alacağım."

Boo'nun neşesi bulaşıcıydı. "Senin için işlerin yolunda gitmesine sevindim," dedi Ashling. Söylediklerinde içtendi.

"Bunun için kime teşekkür borçluyum? Sana." Boo yeniden güldü. "Bir de Jack'e. O harika biri."

Boo, Ashling'in bu yoruma katılmasını bekledi ama Ashling'in düşünceleri karışıktı. *Jack ne zaman bu kadar düşünceli biri oldu?..*

"O zamanlar kitap eleştirisi yazmayı istiyordum." diye ekledi Boo.

"Şey..."

"Ama kitap eleştirisi yazmayı kim ister. Artık kameraman olmak istiyorum. Ya da ses teknisyeni. Ya da haber sunucusu!"

Ofise dönen Ashling, Lisa'yla salı günü işten erken çıkmakla ilgili konuşmak zorundaydı.

"Eğer terapiye gitmezsem doktor daha fazla Prozac yazmayacak."

Lisa'nın bu işe canı sıkılmıştı.

"Jack'le konuşmam gerek ve erken çıktığın zamanı telafi etmelisin," dedi biraz sinirli bir sesle.

Ama sonra siniri geçti. Ashling iyi bir kızdı.

Ve kendisi de yardım sever olmayı kaldırabilirdi. *En azından benim terapiye ihtiyacım yok* diye düşündü. *Ya da Prozac almaya.*

61

Her şeyin parçalanmasından yaklaşık bir ay sonra Ted bir komedi gösterisi yaptı. Programda Marcus da vardı.

"Bu sefer seni desteklemeye gelemeyeceğim," dedi Ashling. "Umarım anlayışla karşılarsın."

"Önemli değil," dedi Ted.

"Ama yeniden dışarı çıkmaya başlaman gerek," diye bastırdı Joy.

Bu düşünce Ashling'in üzerinde büyük bir baskı hissetmesine yetti.

"Yabancılar olmayacak," dedi Ted. "Sadece henüz karşılaşmadığın arkadaşlar."

Ve de henüz karşılaşmadığım bir eski sevgili. "Hayır sağ ol," diye reddetti Ashling teklifi.

Sonraki pazar günü Ted'i yeniden gördü.

"Gösteri nasıl gitti?"

"Fena değildi."

Biraz tereddüt ettikten sonra Ashling pes etti. "Orada mıydı?" Ted yanıt verip vermemek konusunda bocalayınca ısrar etti. "Beni sordu mu?"

"Onunla konuşmadım." Neden kendini mayın tarlasında hissediyordu?

Ashling'in canı sıkılmıştı. Ted'in onunla konuşması gerekirdi ki, Marcus Ashling'i sorabilsin. Diğer taraftan eğer onunla konuşmuş olsaydı kendini ihanete uğramış hissederdi.

"Clodagh orada mıydı?"

Kendini sebepsiz yere suçlu hisseden Ted başıyla onayladı.

Ashling sessizleşmişti. Dylan, cumartesi günlerini çocuklarla geçirdiğinden Clodagh'ın orada olacağını tahmin ediyordu ama olmayacağını ummuştu. Ashling, Dylan'ın kendisine verdiği her bilgiyi hatırlayan hafızasına küfretti.

Birbirlerine deliler gibi aşık görünen Marcus ve Clodagh'ın görüntüleri gözünün önüne geliyordu ve bu kaldıramayacağı kadar ağırdı.

"Birbirlerine aşık mı görünüyorlardı?"

"Hiç de bile," dedi Ted. Marcus'un gösterisine "Bu Clodagh için," diyerek başladığını belirtme gereği duymamıştı.

Craig tarafından yakalanmalarından sonra Marcus, Clodagh'ı artık dikkatli davranmalarına gerek olmadığı konusunda ikna etti. Nasıl olsa yakalanmışlardı. Çocuklar onun varlığını kabullenmiş görünüyorlardı ve artık her şey uyum içinde gibiydi.

Hepsi mutfak masasının çevresindeydiler. Molly çiçek resmi yapıyor, Craig Clodagh'ın yardımıyla ödevlerini tamamlıyor, Marcus ise esprileri üzerinde çalışıyordu.

"Hey Clodagh şu espriyi dinleyebilir misin?"

"Bana on dakika ver. Craig'le işimiz bitsin, o zaman dinlerim."

Bir süre sonra Marcus yeniden Clodagh'a seslendi. "Sana şimdi gösterebilir miyim?"

"On dakika hayatım. Sonra gösterirsin."

Clodagh'ın bir sonra duyduğu mutfak kapısının çarpılışı oldu. Ne olmuştu?

İçeriyi tarayınca Marcus'un çekip gitmiş olduğunu fark etti.

Ashling artık kendini işlerine verebilmeye başlamıştı ve terapi seansları da fena gitmiyordu. Clodagh'tan oluşan boşluğu şaşırtıcı biçimde Dylan doldurmuştu, sık sık sohbet ediyorlardı. Ashling'in evinde geçirdikleri bir sinema gecesinin ardından Dylan ve Joy çıkmaya başlamışlardı. Dergide işler yolundaydı. Boo mutluydu. Ve Jack kendisine karşı çok ilgili davranıyordu.

"Tanrım, Ashling," dedi Jack. "Boo televizyon istasyonunda harikalar yaratıyor."

"Bu işin yürümesine sevindim. İyilik yapmakta çok iyisin Jack. " Ashling Jack'e doğru düzgün teşekkür etme fırsatı bulamamıştı.

"Bahsetmene değmez." Göz göze geldiler ve samimi bir bakışma yaşandı. İkisi de gözlerini kaçırmadılar. "Dışarıda berbat bir yağmur var. Seni eve bırakmamı ister misin?" Jack ellerini Ashling'in masasının üzerine koyduğunda Ashling onun saçını yıkayışını hatırladı. Ellerinin büyüleyici dokunuşunu... O ellerin vücudunda dolaştıklarını hayal etti. *Mmmmmmm...*

"Hayır," dedi düşüncelerini toparlayarak. "Fahişelerle ilgili makaleyi bitirmem gerek."

Jack Ashling'i şaşırtan bir soru sordu o zaman: "Salsa derslerine devam ediyor musun?"

Kadın kafasını iki yana salladı. "Hayır. Belki biraz daha düzelince..."

"Bana temel hareketleri öğretebilir misin?"

Dürüst olmak gerekirse Ashling salsa öğretebileceğine ihtimal vermiyordu. "Suşi ve salsa gecesi yaparız," diye dalga geçti Jack'le.

"Sana bu sözünü hatırlatırım."

Jack gülümseyerek uzaklaşırken Ashling arkasından seslendi. "Mai nasılmış, biliyor musun?"

"İyi. Ara sıra karşılaşıyoruz."

"Görürsen ona selam söylediğimi söyle."

"Söylerim. Şimdi bir peyzaj mimarıyla çıkıyor."

"Cormac'ta mı çalışıyormuş?"

Jack çok şaşırdı. "Nereden biliyorsun?"

Gecenin bir vakti Lisa'nın telefonu çalınca kadın kalbi deli gibi çarparak uyandı. Annesi ya da babasına bir şey olmuş olabilir miydi? Telesekreter devreye girdi ve karşı tarafın sesi duyuldu.

Oliver. Normalden bile yüksek çıkıyordu sesi. "Özür dilerim Lisa Edwards ama sen değişmişsin."

Lisa telefonu kaptı. "Ne??!!"

"Sana da selam. Dublin'deki o gün çocuklarla futbol oynuyordun, sana değiştiğini söyledim ve sen hayır dedin. Bana yalan söyledin."

"Oliver saat sabahın beşi."

"Biliyorum. O andan beri kafamı kurcalıyor. Ama şimdi kavradım. Sen değişmişsin, o kadar sıkı çalışmıyorsun, çocuklarla aran iyi... Neden bana değişmediğini söyledin?"

Lisa nedenini biliyordu. O konuşmayı yaptıkları andan beri biliyordu. Ama Oliver'a söylemeli miydi? Ne fark ederdi ki...

"Çünkü artık çok geç. Bizi kurtarmak için çok geç." Bir an konuşamadı. "Benim her zaman olduğum kontrol delisi kadın olduğumu düşünmek işleri daha kolaylaştırır. Tamam mı?"

Oliver bu garip mantığı gözden geçirdi. "Son cevabın bu mu?"

"Evet."

"Sen nasıl istersen tatlım."

Aralık ayının başlarında Lisa ve Oliver'ın Londra'daki evleri için bir alıcı bulundu. Mobilyalar da satışa dahil olduğu için Lisa'nın alması gereken sadece birkaç parça eşya kalmıştı.

Eşyaları almak için Oliver'ın fotoğraf çekimi için şehir dışında olduğu bir hafta sonunu seçti. Onun da olacağı bir zamanı bekleyebilirdi ama tam aksini uygun buldu. Oliver'ın gitmesine izin vermeliydi.

Birlikte yaşadıkları hayatın parçalarını toplamak acı vericiydi. Ama annesi ve babası Hemel Hampstead'den yardıma geldiler. Lisa ailesiyle birlikteyken uzun zamandır olmadığı kadar rahat hissediyordu kendini. Gerçi eşyaları toplamak konusunda fazla bir yardımları olmadı ama sohbetleri rahatlatıcıydı.

İşleri bittiğinde eşyaları 20 yıllık Rover'in bagajına tıp Hemel'a götürdüler. O gece akşam yemeği için Harvester'da rezervasyon yaptırdılar. Eğer seçimi Lisa'ya bıraksalardı başka bir restoran seçerdi ama gittiklerinde çok da aldırmadığını fark etti.

Ashling bara geldiğinde Ted çoktan varmıştı.

"Selam," dedi Ashling'e. "O da oradaydı. Clodagh da oradaydı. İnan bana, hiç de aşık görünmüyorlardı." Önceki gece Ashling'in zoruyla bir komedi gösterisine gidip Marcus ve Clodagh'la ilgili bilgi toplamıştı.

"Çocuklarla ilgili espriler yaptı. Bence Clodagh'la kalmasının yegâne sebebi bu malzemeleri toplamak." Öyle bariz bir yalandı ki, Ashling çabaladığı için arkadaşını takdir etti.

"Ve görünüşe göre," Ashling'in hoşlandığını fark eden Ted ballandıra ballandıra anlatıyordu, "Dylan Clodagh'a neredeyse hiç para vermiyormuş. Marcus gösterisinde bu konuyla ilgili bir espri yaptı."

Joy geldi. 'Neden bahsediyorsunuz?"

"Marcus'un dün geceki gösterisinden."

"Ne salak ama. 'Bu gösteriyi Craig ve Molly'ye ithaf etmek istiyorum'. Aklı başında kim böyle şeyler söyler..."

Ashling'in yüzü bembeyaz oldu. "Gösteriyi çocuklara mı ithaf etti?"

Kafası karışan Joy, Ted'e baktı. "Bunu anlattığını sanmıştım. Kahretsin, her şeyi hep mahvediyorum."

Ashling kendini aşağılanmış ve acınası hissetti. "Yeni mutlu bir aile," derken sesi neredeyse hiç çıkmıyordu.

"Bir arada kalmalarına imkân yok," dedi Joy.

"Hayır belli ki kalacaklar," dedi Ashling. "Erkekler hep Clodagh'la kalır."

Bunu duyan Joy asıl merak ettiği soruyu sordu. "Marcus'u özlüyor musun?"

Ashling duygularını gözden geçirdi. O kadar karışıktılar ki. Hiçbiri de hoş değildi. Marcus'u düşününce öfkeleniyor, kendine acıyor ve mutsuz hissediyordu. Peki ya özlem? Hayır aslında onu özlemiyordu. Onunla birlikte olduğu zamanları özlüyordu.

■■■

"Elbette çocuklara önem veriyorum," diye ısrar etti Marcus. "Dün geceki gösterimi onlara ithaf etmedim mi?"

"Öyleyse neden Molly'ye hikâye okumuyorsun?"

"Çünkü meşgulüm. İki tam zamanlı işim var."

"Ama ben mahvoluyorum. İki çocukla tek başıma ilgilenmem mümkün değil."

"Ama Dylan'ın hiçbir zaman ortalıkta olmadığını, sürekli çalıştığını söylüyordun."

"Her zaman çalışmıyordu," dedi Clodagh. "Çocuklara hep vakit buluyordu."

Marcus'un eline Kırmızı Küçük Balık'ın bir kopyasını tutuşturmayı denediyse de Marcus reddetti. "Özür dilerim, romanımı yazmakla uğraşmam gerekiyor."

Kadın gözlerini adama dikti. "Senin için evliliğimi parçaladım."

"Ben de Ashling'le olan ilişkimi. Eşit sayılırız."

Clodagh öfkeden köpürmek üzereydi. Hiçbir zaman Marcus'un Ashling'den o kadar da hoşlandığına inanmamıştı ama adam şimdi öyle olduğu konusunda ısrar ediyor, bulduğu her fırsatta benzer fedakârlıklar yaptıklarını dile getiriyordu. Clodagh'ın elinden ne gelirdi ki?

62

Noel her zamanki gibi beklenmedik bir hızla kapıya dayandı ve aralık ayının 23'ünde Colleen on bir günlüğüne tatile girdi. "Merhamet tatili," diyordu Kelvin buna. Ne kadar sıkı çalıştıkları düşünülecek olursa yerinde bir sözdü bu.

Phelim Avustralya'dan eve dönmüştü ve Ashling kendisiyle yatmayınca çok şaşırdı. Ama bu kararı metanetle karşıladı ve yine de ona hediye olarak getirdiği bumerangı verdi. Ashling Phelim'e hediye almaya gerek duymamıştı ve aile evini ziyaret kararından da vazgeçmedi. Kardeşi Owen Amazon'dan, Janet da Kaliforniya'dan Noel için geliyorlardı ve uzun zamandır ilk kez mutlu bir aileydiler. Ashling kardeşlerinin ne kadar değiştiklerine inanamadı.

Clodagh tek başınaydı. Dylan çocukları alıp ailesine gitmişti. Kendi ailesini de Marcus'un gelemeyeceğini söyledikleri için boykot ediyordu. Ama son dakikada Marcus tatili kendi ailesiyle geçirmeye karar verince tamamen yalnız kalmıştı.

■■■

Lisa, Hemel'a gidip ailesini memnun etti. Noel'den birkaç gün önce boşanma evraklarını imzalamış olduğundan aşırı hassastı. Artık her şey mahkeme sürecindeydi.

Ashling, Cork'tan eve döndüğünde yeni bir komşusu vardı. Sarışın bir genç apartman kapısının önünde bir elinde sandviç, Budweiser içiyordu.

"Selam," dedi. "Ben Ashling."

"George." Ashling'in, elindeki Bud şişesine baktığını görünce savunmaya geçti. "Bu gece yeni yıl. Ben de herkes gibi bir içkiyle kutluyorum."

"Önemli değil," dedi Ashling.

"Sokaklarda yaşıyorum demek alkoliğim ya da uyuşturucu bağımlısıyım demek değil," diye açıkladı. "Ben sosyal içiciyim."

Gence bir sterlin verdikten sonra içeri girdi. Evsizlik çok başlı bir canavar gibiydi, bir başını kestiğinizde yerine hemen yenisi çıkıyordu. Boo kurtulmuştu, artık bir işi, bir evi hatta bir kız arkadaşı vardı ama o şanslılardan biriydi: Zekiydi, hoş bir görünüşü vardı ve sıfırdan başlayabilecek kadar gençti. Oysa onun gibi ama hiçbir şeyleri olmayan o kadar fazlası vardı ki. Açlık, aşağılanma, korku, can sıkıntısı ve insanların nefretiyle baş etmek zorunda olan insanlar...

Kapı çalındı. Gelen Ted'di ve yanında çok hoş sarışın bir kız vardı. "Dönmüşsün," diyen Ted'in sevinci gözlerinden okunuyordu. "Bu Sinead."

Sinead elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum." Özgüveniyle sorunu olmadığı belliydi.

"İçeri gelin," dedi şaşırmış olan Ashling. Sinead komedi şovlarına takılan kızlara benzemiyordu.

Oturma odasına geçtiler, Ashling şarap ikram ederken Ted'in yüzünde muzip bir bakış olduğunu fark etti.

"Şey... Ted, son zamanlarda hiç komedi gösterisine gittin mi?"

"Komedi gösterisi mi?" diye sordu Sinead.

"Evet," dedi soruya şaşıran Ashling.

"Ah, hayır." Sinead bir tür hayal kırıklığı yaşıyordu.

"Sinead benim gösterimi hiç izlemedi, hiçbir zaman da izlemeyecekmiş," diye açıkladı Ted.

Görünüşe göre Ted ve Sinead iş arkadaşıydılar ve yıllardır aynı binada çalışıyorlardı. Nedense daha önce yolları hiç kesişmemişti. Bu yıl Noel partisinde tanışmış ve hemen aşık olmuşlardı.

Sinead'ın tavrına bakılacak olursa Ted'in komedyenlik kariyeri bitmiş görünüyordu ama Ted'in bu işe kız arkadaş bulmak için girdiği düşünülecek olursa çok da umrunda değildi.

"Bu gece de mi? Yine dışarı mı çıkmak istiyorsun?" diye sordu Clodagh. "Ama daha dün gece dışarıdaydın ve ondan önce de çarşamba gecesi."

Marcus sabırla açıkladı. "Bir gözümü yeni komedyenlerin üzerinde tutmalıyım. Bu benim kariyerim, gitmem gerek."

"Hangisi daha önemli, ben mi kariyerin mi?"

"İkiniz de önemlisiniz."

Yanlış cevap.

"Bu kadar kısa sürede bakıcı bulamam."

"Tamam."

İşte böyle, diye düşündü Clodagh. En azından saat 9'a kadar. Saat dokuzda Marcus kalkıp hazırlanmaya başladı.

"Ben çıkıyorum. Gösteriler çok geç bittiğinden buraya değil kendi evime dönerim."

Clodagh şaşkındı. "Çıkacak mısın?"

"Sana çıkacağımı söyledim."

"Hayır sana bebek bakıcısı bulamayacağımı söylediğimde bana tamam dedin. Ben, bensiz çıkmayacağını kastettiğini düşünmüştüm."

"Hayır, ben sensiz çıkacağımı kastetmiştim."

"Ashling, sana söylemem gereken bir şey var," dedi Ted.

"Ne?" dondurucu bir ocak gecesiydi ve eve yeni dönen Ted de Joy da lahana gibi kat kat giyinmişlerdi.

"Otursan iyi olur," diye uyardı Joy.

"Oturuyorum," dedi Ashling.

"Bu iyi çünkü üzülüp üzülmeyeceğini bilmiyorum," dedi Ted.

"Ne???"

"Sana söyleyip söylememek konusunda kararsız kaldık."

"Söyleyin!"

"Marcus Valentine'i biliyorsun."

"Adını duymuş olabilirim. Ted saçmalamayı kes de anlat artık."

"Şey, özür dilerim. Onu gördük. Barda. Bir kızla. Clodagh olmayan bir kızla."

"Ne olmuş? Arkadaşı olabilir."

"Haklısın ama insanlar genelde arkadaşlarıyla öpüşmezler."

Ashling'in yüzünde garip bir ifade belirdi. Şok? Hayır, başka bir şey.

"Kızla tanışmıştın, Suzie, partide sizi tanıştırmıştım."

Ashling kafasını salladı.

"Biraz soruşturdum," diye devam etti Ted.

"Ve?"

"Son günlerde onunla bolca öpüşüyormuş, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

"Aman Tanrım."

"Kahrolası pisliğin kız arkadaş kıtlığı çektiği söylenemez," dedi Joy.

"Aman Tanrım," diye tekrar etti Ashling.

"Hemen duygusallaşıp Clodagh için üzülmeye başlama," diye yalvardı Joy. "Onu teselli etmeye gitmeyi düşünmüyorsundur umarım."

"Aptal olma," dedi Ashling. "Bu haberin zevkini çıkartıyorum."

"Eşyalarımı almak için uğrayacağım," dedi Marcus.

"Hazır olurum," diye yanıtladı Clodagh.

Sigara içerek evin içinde dolaştı. Her şeyin bu kadar çabuk bitmiş olmasına inanamıyordu. Birbirlerini delice arzulamaktan nefrete geçmişlerdi. Üstelik birkaç haftada. Her şey yasak aşk bitip de gerçek bir ilişki olduğunda sona ermişti.

Onu sevdiğini zannetmişti ama sevmiyordu. Sıkıcı herifin biriydi. Aşırı ilgi istiyordu. Molly ve Craig'den bile çok. Hele yakındığı şeyler! Eleştiriyi hiç kaldıramıyordu. Clodagh'ın iki çocuğa tek başına bakamayacağını anlamıyor, hemen her gece dışarı çıkıyordu. Ayrıca parası da Dylan'ın tutmasına alıştığı bebek bakıcılarına yetmiyordu.

Clodagh dışarı çıkmaktan sıkıldığını fark etmişti. Molly ve Craig'den ayrı olunca onları özlüyordu. Evde kalmak hoştu.

Ama hiçbir şey Marcus'un bıraktığı bombayla kıyaslanmazdı: "Başkasıyla tanıştım."

Kendini aşağılanmış hissediyordu Clodagh. Bitmiş bir evlilikten kurtulup kendini Marcus'un kollarına bıraktığı gün hayatının yeniden başladığını düşünmüştü oysa şu hale bak. Umutsuz durumdaydı, yalnızdı ve hayatı her zamankinden kötüydü. Terk edilmiş olduğuna inanamıyordu, daha önce hiç terk edilmemişti. Hiç!!!

O akşam Marcus eşyalarını alıp çıktığında boş eve baktı.

Koca yok. Sevgili yok. Hiç kimse yok.

Kahretsin.

"Ashling, senden istediğim yazı nerede?" Lisa'nın sesi acımasızdı. "Beşinci kez sesleniyorum, senin neyin var böyle?"

Ashling o sırada Jack Devine'ın o gün ne kadar yakışıklı göründüğüne takılmıştı. Adamda her zamanki bohem havasından farklı bir şeyler vardı ve Ashling sık sık saçlarını yıkadığı zamanı hatırlıyordu. Kadına bakan Lisa kendine kızdı. Ona bu kadar sert çıkmasına gerek yoktu. Ashling'in çalışkan olduğunu biliyordu. Marcus'un onu terk ettiği zamana kadar öyleydi. *Belki onunla ilgili yeni haberler almıştır,* diye düşündü.

"Marcus ve arkadaşınla ilgili yeni haberler mi aldın?"

Ashling düşüncelerini Jack Devine'dan uzaklaştırdı. "Aslında evet, Marcus başka birisiyle görüşüyormuş."

"Şaşırtıcı değil," dedi Lisa. "O tür erkekleri bilirsin."

Lisa'da Ashling'e kendisini aşırı saf hissettirme yeteneği vardı.

"Ne tür adamlar?"

"Bilirsin işte, cesur görünen ama aslında güvensiz. Sevilmeye bağımlı, orta karar yakışıklılıkta..." Bu son sözü söylerken aslında iyi niyetli davranıyordu, "Aniden kadınlar on-

lardan hoşlanmaya başlar, ünlü olmalarına, şeker dükkânında kaybolmuş çocuk hallerine kapılırlar."

Ama bu bilge kelimeler Ashling'in yüzüne bir tokat gibi inmedi, aksine zihni bir anda aydınlandı.

"Aman Tanrım."

"Şu aydınlanmalar otobüsler gibi öyle değil mi? Beklersin beklersin bir tane bile gelmez sonra yirmi tanesi aynı anda gelir."

Ashling kendisiyle ilgili yeni keşiflerini Joy'a anlatmak için günün bitmesini iple çekiyordu. En azından bir tanesini.

Joy'la Morrison barda buluştular.

"Eğer Marcus Clodagh'la tanışmamış olsaydı bile beni eninde sonunda biri için terk edecekti. O kadar güvensiz ve ilgi düşkünüydü ki, işaretleri görmeliydim."

"Hangi işaretler?"

"Başka kızlara da notlarla telefon numarasını verdiğini biliyordum. Söylesene hangi erkek telefonunu kızların eline tutuşturarak ortalıkta dolaşır? Eğer ilgileniyorsa kızın numarasını istemesi normal olan değil mi? Sanırım herkese numarasını verip yemi kim yutacak diye bekliyor."

"Başka?"

Ona numaramı iki kere verdim ve ilkinde aramadı. Bir tür oyun oynadığını şimdi açıkça görüyorum. Onunla numaramı verecek kadar ilgilendiğimi görmek istedi. Benimle ilgilenmiyordu, benim ona verdiğim tepkiyle ilgileniyordu. Ancak onun gösterisine gittikten sonra beni aradı."

"Başka?"

"Sürekli olarak arayıp en iyi ben değil miyim diye sorması, diğer komedyenleri kıskanması, sen en iyisin dedikçe daha fazlasını istemesi... Gerçi tek suçlu o değil, ben de

suçluyum çünkü onunla ilgilenmemin asıl nedeni meşhur olmasıydı. Kendimden başka suçlayacağım kimse yok."

"Her şey felaketmiş gibi anlatıyorsun oysa bir aradayken çok mutluydunuz."

"Benden hoşlanıyordu, bunu kabul ediyorum," dedi Ashling. "Ama kendinden daha fazla hoşlanıyordu. Bense ondan yanlış nedenlerle hoşlanıyordum."

"Her şeyi Marcus'un güven eksikliğine bağlaman Clodagh'la yeniden arkadaş olacağın anlamına gelmiyor umarım," dedi Joy onaylamadığını belli eden bir edayla. "Ondan hâlâ nefret ediyorsun, değil mi?"

Ashling yanıt vermeden önce kısa bir sessizlik oldu. "Evet," dedi Ashling. "Ondan hâlâ nefret ediyorum."

63

Sevgililer Günü'nde Lisa kocaman etkileyici bir zarf buldu posta kutusunda. Bir kart? Kimden? Heyecan içinde zarfı açtı ve ah...

Boşanma belgesi. Mahkeme son aşamaya gelmişti.

Gülmek istediyse de beceremedi. Sadece iki ay sürmüştü, oysa en azından üç ay süreceğini umuyordu. İşleri oyalamayı denemiş ama avukatı buna izin vermemişti. Artık yokuş aşağı gidiyorlardı. Her şey çok yakında bitecekti. Son karar altı hafta içinde verilecekti.

Altı kısa hafta.

O zaman belki rahatlardı. Her şey bitince.

Clodagh bacak bacak üstüne attı. Dylan o öğleden sonra çocukları dışarı çıkarmıştı ve her an dönebilirdi. Henüz bilmiyor olsa da konuşacaklardı. Ne zaman karşılaşsalar işler tatsızlaşıyordu. Adam acı sözler söylüyor Clodagh da savunmaya geçiyordu. Ama bu değişmek üzereydi.

Nasıl olmuş da Marcus'tan hoşlandığını düşünmüştü? Dylan harikaydı: İlgili, sabırlı, cömert, kendini adamış, ça-

lışkan ve çekici. Clodagh eski hayatını geri istiyordu. Ama kocasının bu fikre direnme ihtiyacı duyacağının farkındaydı. Her şeyin hemen düzelmesini beklemiyordu.

Kapıdan çocuk sesleri duyulduğunda döndüklerini anladı. Kapıya koşup onları içeri aldı ve Dylan'a en güzel gülümsemelerinden birini yöneltti.

"Seninle konuşabilir miyim?" Sesinin canlı çıkması için çalışmıştı.

Dylan, Craig ve Molly'yi salona yolladıktan sonra "Tamam" dedi.

Clodagh yutkundu. "Dylan, geçtiğimiz aylar... Çok yanıldım. Özür dilerim. Seni hâlâ seviyorum..." tıkandı. "Eve dönmeni istiyorum."

Mutluluktan aydınlanmasını bekleyerek adamın yüzünü izledi. Direncinin kırılmasını en azından kendisine sarılmasını bekliyordu. Ama Dylan'ın bakışları değişmedi.

"Normale dönmemizin ve bana yeniden güvenmeye başlamanın zaman alacağını biliyorum. Ama evlilik danışmanına gidebiliriz," diye söz verdi. "Seni aldatırken aklım başımda değildi ama her şeyi yoluna sokabiliriz... Öyle değil mi?" diye de ekledi adamdan hâlâ ses çıkmayınca.

Sonunda Dylan ağzını açtı ve tek bir kelime söyledi: "Hayır."

"Hayır... Nasıl yani?"

"Hayır. Sana geri dönmeyeceğim."

Clodagh bunu beklemiyordu. Aklındaki senaryoların hiçbirinde bu sahne yoktu. "Ama neden?" Adama inanamıyordu.

"Çünkü istemiyorum."

"Ama sen yıkılmıştın... Seni terk ettiğimi öğrendiğinde..."

"Evet, öleceğimi zannettim. Sanırım üstesinden gelmiş olmalıyım çünkü düşündükçe artık seninle evli olmak istemediğimi anlıyorum."

Clodagh titremeye başladı. Bu gerçek olamazdı. "Ya çocuklar?"

"Çocuklarımı seviyorum."

Güzel.

"Ama onlar yüzünden seninle yeniden birleşmeyeceğim. Yapamam."

Kaybediyordu. İçindeki bütün güç tükenmişti. O zaman başka, zalim bir düşünce aklına takıldı.

"Sen... Sen başka birisiyle mi tanıştın?"

Adam tatsız bir kahkaha attı. "Birçok kişiyle tanıştım."

"Yani onlarla yattın mı?"

"Sadece yattığımızı söyleyemem."

Clodagh kendini kirli, aldatılmış ve umutsuz hissetti. "Hiçbirini tanıyor muyum?"

Dylan'ın gülümsemesi acımasızdı. "Evet."

"Kim?"

"Bir centilmen asla kiminle yattığından bahsetmez."

"Beni bekleyeceğini söylemiştin!"

"Yalan söyledim."

Lisa, Randolph Medya'nın baş rakiplerinden birinden iş teklifi aldığında kariyerini düşünmeye başladı. On ayda Colleen'i istediği yere getirmişti. Artık gitme zamanıydı.

Londra'ya dönmeye karar vermişti – ait olduğu yer orasıydı ve ailesine yakın olmak istiyordu. Ama seçenekleri gözden geçirdiğinde artık aylık bir derginin editörlüğünü yapmak istemediğine de karar vermişti. Kaprislere, koşturmacaya, hırsa ve kavga gürültüye değmezdi. Savaşçı yanı

köreliyordu Lisa'nın. Bunun farkında olduğu halde kendini zayıf hissetmiyordu. Farklı hissediyordu.

Ama çok da farklı değildi ki, dergi işinden kopabileceğini sanmıyordu da. Parıltısını seviyordu işin. Giysileri, makyajı, ilişkilere yönelik öğütleri... O halde bir tür danışmanlık işi bulmalıydı.

Ashling bir şeylerin değiştiğinin farkına vardı. En başta fark etmemişti çünkü olayları tek tek ele alıyordu. Bir davet, sonra başka bir davet ve bir davet daha. Ama hepsi art arda dizilince ortaya bir şablon çıkıyordu.

Fazla zorlamak istemiyordu çünkü karşısındaki Jack Devine'dı. Önce Prozac'tan kurtulmasını kutlamak için içki içmeye davet etmişti, sonra terapi seanslarının bitmesini kutlamak için. Sonra pizza yiyerek salsa derslerine başlamasını kutlamışlardı. Ardından Boo'nun işlerinin iyi gitmesini kutlamak için yemeğe çıkmışlardı.

Ve şimdi yanına gelmiş yeniden dışarı çıkmalarını teklif ediyordu.

"Bu sefer neyi kutluyoruz?" diye sordu Ashling şüpheyle.

"Perşembe olmasını?"

"Tamam," dedi Ashling çünkü perşembeydi ama kafası da karışmıştı. Adamın sadece espri mi yaptığını kavrayamıyordu. Neden bu kadar nazikti? Hâlâ Ashling için endişeleniyor muydu? Diğer bütün gerekçeler uzak ihtimal geliyordu Ashling'e.

Onu aydınlatan Lisa oldu.

"Sonunda Jack ve sen birlikte misiniz?"

"Anlamadım?"

"Sen ve Jack. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Ashling'in kıpkırmızı olan yüzü yeterli bir yanıttı.

"Ve o da senden hoşlanıyor," diye ekledi Lisa.

"Hayır, hoşlanmıyor."

"Evet, hoşlanıyor."

"Hayır, hoşlanmıyor."

"Ah, bu kadar saf olma Ashling."

Ashling şaşkın şaşkın Lisa'ya baktıktan sonra boynunu büktü. "Tamam, olmam."

O akşam restorana gittiklerinde konuyu açmaya çalıştı. Açmak istemiyor ama açmak zorunda olduğunu biliyordu. Bütün cesaretini toplayıp Jack'in ilgi dolu bakışları altında bir sigara yaktı.

Bana böyle bakma, doğru düşünemiyorum.

"Jack, sana bir şey sorabilir miyim? Birlikte bir restorandayız. Yemek yiyoruz. Bu bir..." durdu. Belki de sormamalıydı. Ya yanılıyorsa?

"Bu bir?.." Jack onun elini zorluyordu.

"Bu bir randevu mu?"

Jack durumu gözden geçirdi. "Öyle olmasını istiyor musun?"

"Evet."

"O zaman bu bir randevu."

Gözlerini birbirlerinden kaçırıp restorana baktılar. "Bundan sonra benimle bir kere daha çıkmak ister misin?"

"Evet."

"Cumartesi?"

Süper.

Bir kere daha gözlerini kaçırıp birbirleri haricinde çevrelerindeki her şeye baktılar.

"Jack, neden benimle çıkmak istediğini sorabilir miyim?"

"Çünkü Ashling," dedi Jack yumuşak bir sesle, "dünyayı ele geçirme planlarımın karşısında duruyorsun."

Bu da ne demekti böyle?

"Senin dışında hiçbir şey düşünemiyorum. Yaptığım her şeyi etkiliyor."

Ashling konuşamaz haldeydi, nefesi kesilmişti, kalbi deli gibi atıyordu.

"Bir şeyler söyle," dedi Jack.

"Ne zamandan beri?" demeyi başardı Ashling.

"Yüzyıllardır." İç çekti. "Derginin açılış gecesinden beri."

"O kadar uzun süredir mi?"

"Evet." Yine bir iç çekiş.

"Ama bu aylar eder!"

"Tam altı tane."

"Bütün bu zaman..." Geçirdikleri yarım yılı düşündü. Kendisi için işkence olan zamanları. Jack doğruyu mu söylüyordu? Henüz ona inanmaya hazır değildi.

"Demek o yüzden bu kadar naziktin."

"Sana ne olursa olsun nazik davranırdım."

"Öyle mi?"

"Elbette." Duraksadı. "Belki. Ya sen?"

"Ben?"

"Sen ne hissediyorsun?"

Kelimeleri bulamıyordu Ashling. "Cumartesi gecesi seninle buluşacağım için mutlu hissediyorum," demeyi başardı sonunda.

"Tamam," dedi satır aralarını okuyan ve Ashling'in hâlâ güvensiz olduğunu bilen Jack. "Belki bana gelirsin. Salsa öğreteceğine söz vermiştin."

Aslında söz vermemişti.

"Ve hâlâ suşi yemekten hoşlanacağını düşünüyorum, eğer fikrime güveniyorsan," diye de ekledi.

"Sana güveniyorum."

▪▪▪

Ertesi gün Lisa, bir ay içerisinde Londra'ya dönme kararı aldığını duyurdu ve Jack'e işten ayrılacağını haber verdi.

Jack bu habere fazla şaşırmamıştı. "Seni bu kadar uzun süre elimizde tutabildiğimiz için şanslıyız."

"Ve benim yerime Trix'i alabilirsiniz," diye önerdi Lisa en masum tavrıyla.

"Bunu kesinlikle düşünece... Ah, hahaha, bu güzeldi!" Jack bu fikri dışarı atmak istercesine kafasını sallayarak uzaklaştı.

64

Ringsend'deki deniz manzaralı evde kadın ve adam birbirlerini keşfettiler. Perdesiz pencerelerden kapkara görünen deniz adamın kadını içeri davet edişini izledi. Adam yatak odasını düzenlemek için saatlerini harcamıştı. Deniz, Jack Devine'ı tanırdı ve onu daha önce hiç böyle görmemişti.

Yeni temizlenmiş koltukta oturan kadının saçları özenle yapılmıştı. Yeni aldığı ipek iç çamaşırı koltukta güzel görüneceği bir poz vererek oturmayı deneyen kadına kendini daha da çekici hissettirdi.

"Aç mısın?" diye sordu bir kadeh şarap uzatan Jack.

"Açlıktan ölüyorum," diye yalan söyledi kadın.

Jack küçük bir masanın üzerini suşiler ve soslarla donatmıştı. "Hiçbiri abartılı değil," dedi Jack. "Bu yeni..."

"Yeni başlayanlar için, biliyorum," dedi Ashling. Ve bu kelimelerle ruhunda altı aydır kırık olan yer onarılmaya başlandı.

"Belki de ilk seferinde wasabisiz bir tane yemeliyim," diye yüksek sesle düşündü Ashling.

"Tamam," dedi Jack ama sesinden hayal kırıklığı okunuyordu. Suşileri hazırlamak için çok çalışmıştı.

"Ona da bir şans tanıyacağım," diye ekledi Ashling. "Değişik tatları karıştırmak en doğrusu değil mi?"

"Sadece istiyorsan. Seni korkutup kaçırmak istemiyorum," dedi Jack ve suşilerden birini mükemmel bir orantılamayla zencefil sosuna batırdı. "Hazır mısın?"

Ashling bir an panikledi. Ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Ağzından daha fazlasını açıyormuş gibi geliyordu. Hayatını. Jack'in içeri girmesine izin vermeli miydi?

Adam tedirgin bir halde Ashling'in suşiye verdiği tepkileri izledi.

"Immm," dedi en sonunda Ashling. "Bu çok lezzetliymiş."

Salatalıklı, tofulu, yengeçli ve avokadolu suşileri denedi. En sonunda da somonlu bir taneyle seriyi tamamladı.

"Sen inanılmazsın," dedi Ashling'in suşileri yiyişini büyülenmiş gözlerle izleyen Jack. "Harikasın. Ne zaman hazır olursan salsa..."

Hayır.

"Benim sana salsa yapmasını göstermem biraz zor çünkü erkeğin idare etmesi gerekiyor."

"Yine de dene," diye ısrar etti Jack.

"Ama..."

"Hadi..."

"Doğru müziğimiz yok."

"Ne gerekiyor, Küba müziği mi?"

"Evet," diyen Ashling hatasını hemen anladı. Jack hazırlıklıydı.

Karşı karşıya geçtiler.

"Birbirimize bakıyoruz."

Evet bakıyorlardı ama aralarında iki metre mesafe vardı.

Adam kadına doğru bir adım attı. Kadın adama doğru bir adım attı. Birbirlerine dokunacak hale gelene kadar yaklaştılar.

"Elini belime koy," dedi Ashling. "Tabii eğer istersen."

Jack elini kadının beline koydu. "Ya bu el?"

"Onunla elimi tutacaksın. Ayaklarımın hareketlerini takip etmeye çalış."

"Tamam."

Basit ayak hareketleri yaptılar, sonra hızlandılar. Jack çabuk öğreniyordu. Bir süre sonra dansın içinde kaybolmuş halde birbirlerinin vücudunu keşfediyorlardı.

"Ashling gözlerime bakar mısın?" dedi Jack.

Yapamam.

Ve birden, artık yapabiliyordu. Gözlerini adamın gözlerine dikti ve dudakları birleşti. Aylardır ikisi de bunu arzuluyordu. İkisinin de içi tutkuyla doluydu.

Birilerinin yüzüne dokunup canları yanıncaya kadar öpüştüler.

Deniz pencereden onları izledi.

Ashling Jack'in gömleğini çıkarttı, Jack yavaş yavaş Ashling'in bluzunu. On dakika da sürmüş olabilirdi soyunmaları, saatler de. İkisi de zamanı fark etmeyecek kadar hareketlerin içinde kaybolmuşlardı. Sonra üst kata, Jack'in yepyeni çarşaflar serilmiş yatağına çıktılar.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye fısıldadı Jack, Ashling'i öperken.

"Sence?" diye sordu Ashling öpücüklerine karşılık verirken.

"Eski ilişkini hâlâ unutamamış olabilirsin."

"Unuttum," dedi Ashling. "İnan bana."

Yumuşak, harika bir sevişme yaşadılar. Ashling daha önce hiç bu kadar kendine güven duymamıştı. Her şey harikaydı. Ta ki bitene kadar. O anda Ashling'in içini bir korku sardı: Artık seviştiğimize göre ya bana olan ilgisini kaybederse?

O bunu düşünürken Jack Ashling'in omzunu öperek fısıldadı: "Sen benim başıma gelen en güzel şeysin."

Ve Ashling'in bütün kuşkuları bir anda kayboldu.

65

Nisanın ilk haftası Londra'ya dönmesinden hemen önce Lisa boşanmayı kesinleştiren belgelerin postada olduğunu bildiren bir mektup almıştı. Bu yüzden o kocaman zarflardan bir tane daha geldiğinde içinde ne olduğunu biliyordu.

İlk tepkisi fırlatıp atmak, hiç almamış gibi davranmayı düşünmek oldu. Sonra iç çekerek zarfı açtı. Hayatı boyunca birçok tatsız harekette bulunmuştu ve sonuçlarıyla yüzleşmekten kaçınamazdı.

Zihni tertemizdi. Sayfalara tek tek göz attı. The End, finito, fin. Hepsi bu dostlar. Yarı evli yarı boşanmış yaşamak yok. Hepsi bitti.

Şaşkınlıkla hiçbir rahatlama hissetmediğini fark etti. Özgürlük hissi yoktu, kafasında tasarladığı yüzleşme, sonuçlandırma tatmini yoktu. Soğuk terler mi döküyordu? Her ne hissediyorsa bu özgürlük ya da mutluk değildi.

Bütün boşanma süreci boyunca bir sonraki etabın kendisini iyi hissetmesini sağlayan bölüm olacağını ummuştu. Ama sona geldikleri o anda bile mutluluğa yaklaşmış değildi. Tersine berbat hissediyordu.

Belki de boşanmanın mutsuzluğu hiçbir zaman tam olarak yok olmuyordur, diye düşündü. Onunla yaşamayı öğreniyorsunuzdur. Yatağa uzanmak için karşı konulması zor bir istek duyuyordu.

Fifi boşanması sonuçlandığında bir parti vermişti, neden kendi de öyle yapmıyordu? *Fark şu ki,* diye düşündü, *ben Oliver'dan kurtulduğuma sevinmiyorum.* Eski Lisa olsa dalga geçerdi kendisiyle.

Londra'ya döndükten sonra Oliver'la karşılaşmamak için elinden geleni yapacaktı. Ara sıra yollarının kesişmesi kaçınılmazdı ama bir süre sonra birbirlerini uzaktan izlemeye de alışırlardı. Sonra hepsi bitecek, kalan bütün duygular tükenecekti. *Onu seviyorsun,* dedi içinden bir ses; *her şeyi mahvettin artık çok geç,* dedi bir diğeri.

Acının kendisini değiştirdiğini fark etti Lisa. Acı onu daha nazik biri haline getirmişti.

Oliver'la evlendiğime memnunum, her şeyi mahvettiğim için çok üzgünüm ve ikinci bir şansım olsa her şey çok farklı oldurdu. Düşünebildiği sadece buydu. İkinci bir şansım olsa.

Çantasını topladı ve işe gitmek üzere evden çıktı.

Ofise tam bir karmaşa hâkimdi. Lisa'nın veda partisinin hazırlıkları devam ediyordu. Büyük bir kutlamayla uğurlayacaklardı onu. Lisa da çoktan Trix'ten bütün personel için hediyeler almasını istemişti.

"Lisa," diye seslendi Trix, "seni arıyorlar. Sipariş ettiğin tahta güneşlikler hazırmış."

İş gününün bitimine doğru Lisa, Ashling'i kenara çekti. Onunla açıklığa kavuşturmak istediği bir şey vardı.

"Bilmeni istiyorum ki," diye söz başladı Lisa, "yerimi sana vermelerini önerdim. Kuruldakilere saatlerce senin bu iş için ne kadar uygun olduğunu anlattım. İşi alamadığın için çok üzgünüm."

"Önemli değil," dedi Ashling. "Editör olmaktan hoşlanacağımı sanmıyorum. Ben çok iyi bir ikinci adamım ve biz ancak komutanımız kadar işe yararız."

Lisa, Ashling'in sözlerine kahkahayla karşılık verdi. "Yerime getirdikleri kız hoş birine benziyor. Daha kötüsü de olabilirdi, Trix'i atayabilirlerdi."

Lisa'nın Trix'in bir gün dergi editörü olacağından kuşkusu yoktu. O kadar acımasız olacaktı ki, Lisa'nın eski hali bile onun yanında Rahibe Teresa gibi kalacaktı. Ama henüz değil. Şimdilik Trix'in aklında başka şeyler vardı. Kelvin'le 'gizli' bir aşk yaşıyorlardı.

Asansöre doğru giderlerken asansörün kapısı açıldı ve ilk yorumu yapan Lisa oldu. "Bak burada kim varmış."

Clodagh'tı.

"Bu sefer ne istiyormuş, Jack'i almayı mı?"

Lisa asansöre binerken, Clodagh da Ashling'in yanına geldi. "İstersen bana defolmamı söyleyebilirsin ama konuşmak istiyorum."

Doğru kelimeleri bulmak kolay değildi. "Yan taraftaki bara gidebiliriz," dedi Ashling.

Gidip kendilerine birer içki ısmarladılar.

"Ne kadar bencil, kendini beğenmiş ve zalim davrandığımı şimdi fark ediyorum," diye söze başladı Clodagh. "Benim cezam bu hareketlerimin sonuçlarıyla yaşamak. Benden nefret ediyorsun ve bilmiyorum son günlerde Dylan'ı gördün mü ama tamamen değişmiş, korkunç biri olmuş durumda. Çok öfkeli ve... Katı."

Ashling, Clodagh'a hak verdi. Dylan çok kaba, sert biri haline gelmişti. Ama onu böyle biri haline getiren Clodagh'tı.

"Ondan bana dönmesini istediğimi ve dönmediğini biliyor musun?"

Ashling kafasını salladı. Dylan'ın bu haberi bir televizyondan duyurmadığı kalmıştı.

"Donnybrook'taki evi sattık, artık Greystone'da yaşıyorum. Millerce ötede ama tek karşılayabildiğim bu. Artık bekâr bir anneyim çünkü Dylan ortak velayetle uğraşamayacağını, velayeti benim almamı istedi. Neredeyse hiç uyumuyorum..."

"Neden buradasın?" diye sordu Ashling.

"Asla Dylan'la evlenmemeliydim. Ama tam evlenilecek adamdı. Yakışıklı, etkileyici, gelecek vaat eden, iyi bir işi vardı, sorumluluk sahibiydi..." Ashling'in yüzünde teselli edici bir ifade olmadığı için ekleme ihtiyacı duydu, "Yirmi yaşındaydım ve bencilliğimin zirvesindeydim." Clodagh birisinin kendisini anlamasını, hak vermesini istiyordu.

"Ya Marcus?"

"Eğlenceye ve heyecana açtım."

"Bangee-jumping yapabilirdin. Ya da sörf."

"Hep yorgundum," diye devam etti Clodagh, "boğuluyormuş gibi hissediyordum..."

"Birçok anne zaman zaman bunu hisseder. Birçok insan bunu hisseder. Ama gidip en yakın arkadaşlarının sevgilisiyle yatmazlar."

"Biliyorum! Biliyorum! Bunu şimdi görebiliyorum. O zaman kendimi aşık zannediyordum. Üzgünüm, çok umutsuz durumda olduğum için istediğim her şeye sahip olmam gerektiğine inanmıştım."

"Ama neden Marcus? Neden benim sevgilim?"

"Herhangi biri olabilirdi."

"Ama herhangi birini değil, benim sevgilimi seçtin. Çünkü bana hiç saygın yok." Ashling doğrudan konuya girmişti.

Utanan Clodagh itiraf etti. "Yeterince yok. Kendimden bu yüzden nefret ediyorum. Beni affetmen için her şeyi yapmaya razıyım."

"Seni affediyorum, Clodagh. Bana ne kadar zavallı durumda olduğumu gösterdin ne de olsa."

"Öyleyse yeniden arkadaş olabilir miyiz?"

"Hayır." Ashling'in kararı kesindi. "Seni affettim ama sana güvenmiyorum. Arkadaşına bir sevgili kaptırmak şanssızlık ama iki tane kaptırmak aptallıktır."

"Ben değiştim, gerçekten."

"Önemli değil."

"Ama..." diye itiraz edecek oldu Clodagh.

"Hayır!"

Clodagh çabalamasının anlamsız olduğunu kavradı. "Tamam," diye fısıldadı. "Ben gitsem iyi olacak. Kendine iyi bak..."

Dışarı çıkan Clodagh titriyordu. Her şeyi mahvetmişti, hayatı hiç düzene girebilecek miydi? Artık bekâr bir anneydi, kimse ona anlayış göstermiyordu, eski hayatının geri gelme ihtimali yoktu.

Ashling'den iyi bir ders almıştı: Kendisi özür dilediği için kimsenin onu affetmeye niyeti yoktu, affetseler bile bu kendini iyi hissedeceği anlamına gelmiyordu.

Yürürken yanından geçtiği barın önünde duran gençler Clodagh'a ıslık çalarak laf attılar. Biraz daha ilerde yanından geçtiği çok yakışıklı bir adam kafasını çevirip ona baktı ve gülümsedi. Önce hepsini görmezden geldi ama sonra elinden

olmadan saçlarını arkaya attı. Harika giyimli bir adamdan harika bir gülümseme aldı. Bir anda kalbindeki ağrı hafifledi.

Hey, hayat devam ediyor.

Clodagh ve Ashling'i asansörün önünde bırakan Lisa eve yürümeye koyuldu. Kathy'nin kendisine yedirdiği yemekleri eritebilmek için artık eve yürüyerek dönüyordu. Yürürken kendini o kadar mutsuz hissetmiyordu. Ben harikayım. Harika bir annem ve babam var. Medya danışmanı olarak harika yeni bir işim var. Harika ayakkabılarım var.

Sokağa saptığında komşularından biri kendisini kapının önünde bekliyordu. *Kathy'den anahtarı alıp girmemiş olması garip,* diye düşündü. Londra'ya döndüğünde hepsini özleyecekti. Francine hepsinin onu sık sık ziyarete geleceğini, kendilerini özletmeyeceklerini söyleyip dursa bile onlara çok alışmıştı.

Kapıdaki kimdi? Francine? Beck? Francine olmak için yanlış cinsiyet, Beck olmak içinse yanlış ten rengi. Oliver!!!

"Burada ne işin var?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Seni görmeye geldim," dedi Oliver. Gülümsedi. "Seni geri kazanmaya geldim tatlım."

"Neden?" Lisa anahtarını kilide sokmayı başaramadı.

"Çünkü sen muhteşemsin."

"Biraz geç kalmadın mı? Daha yeni boşandık."

"Biliyor musun?" dedi Oliver. "Bu yüzden kendimi çok kötü hissediyorum. O kadar kafamı kurcalıyor ki, inanamazsın. Her neyse, kimse yeniden evlenemeyeceğimizi söylemiyor."

"Ben ciddiyim," diye de ekledi Lisa'nın yüzündeki ifadeyi görünce.

Oliver'la yeniden evlenme fikri saçma olduğu kadar çekiciydi de. Baştan çıkarıcı. Aynı Oliver gibi.

"Ne kadar korkunç olduğunu hatırlamıyor musun? Ve sonunda ne kadar acı olduğunu? Benden ve işimden nefret ediyordun."

"Doğru," diye kabul etti. "Ama harika zamanlarımız da oldu. Kabul ediyorum, bebek sahibi olmak konusunda fikrini değiştirdiğinde çıldırdım. Bana söylemeye çalıştığını ama seni dinlemediğimi biliyorum. Bu yüzden hâlâ doğum kontrol hapı kullandığını keşfedince deliye döndüm. Eğer aklından geçenleri söylemene izin verseydim... Ama kesinlikle eskisi kadar sert biri değilsin."

"Ve bu iyi bir şey mi?"

"Kesinlikle."

Lisa'nın yüzündeki şüpheci ifadenin değişmediğini görünce devam etti. "Lisa bir yıldır ayrıyız ve benim için işler hiç de iyiye gitmiyor. Seni özlüyorum. Senden başka hiç kimseyle olabileceğimi sanmıyorum. Artık ikimiz de akıllandığımıza göre yürütememiz için hiçbir neden göremiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet ve eğer istersen Dublin'e taşınabilirim."

"Buna gerek yok. Hafta sonu Londra'ya geri dönüyorum."

"O zaman tek soru şu Lisa: Bunu istiyor musun?"

Lisa ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Sanırım. Evet."

"Emin misin?"

"Evet." Elinde olmadan kıkırdadı.

"Tatlım! Bunu neden en baştan söylemeyip beni terlettin?"

"Korkuyordum sanırım. Hâlâ da korkuyorum. Benden önce senin karar vermeni istedim," ve ekledi, "seni seviyorum Oliver."

"Korkmana gerek yok."

Bu sefer her şeyi farklı yapacağım diye söz verdi içinden. İkisi de. Lisa kafasında ikinci düğünü planlamaya başlamıştı bile. Eğer Elisabeth Taylor aynı insanla iki kere evlenebiliyorsa, kendisi neden evlenemesindi. Bu seferki düğün şaşaalı olacaktı. Öyle geçen seferki gibi Vegas'a kaçmak falan yok. Her şeyi düzgün yapacaklardı. Bütün büyük dergiler düğünün fotoğraflarını çekmek için fotoğrafçılarını yollayacaklardı. Hello bile...

Sanki düşüncelerini okuyabiliyormuşçasına araya girdi Oliver. "Yavaş ol, tatlım."

Son Söz

Mayıs sabahı Jack ve Ashling rıhtımda oturuyorlardı. Sarmaş dolaş.

"Şeker?" diye önerdi Ashling.

"Ben de tam her şey daha iyiye gidemez diyordum," diye takıldı Jack.

Ashling çantasını karıştırdı. "Nerede bu şekerler?" Şekerleri bulana kadar bir paket Anadin ve yara bandı buldu.

"Hâlâ bunları yanında mı taşıyorsun?" Jack'in sesi üzgündü. "Yara bantlarını ve geri kalan her şeyi?"

"Alışkanlıktan olmalı." Hayatında ilk kez çantasında yara bandı taşıdığı için kendini aptal hissediyordu.

"Onları fırlatıp atmayı düşünmez misin? Hiçbirine ihtiyacın yok artık. Her şey farklı."

Ashling uzun uzun adamın yüzüne baktı. Haklıydı, her şey farklıydı. "Eve döner dönmez atarım."

"Neden şimdi atmıyorsun? Hadi çantanı denize at."

"Çantamı denize atmak mı?! Evet, tabii."

"Gerçekten. Hepsini at gitsin."

"Sen deli misin? Ya kredi kartlarım? Ya anahtarlarım?"

"Kredi kartlarını ve anahtarlarını çıkart, sonra da kalanı fırlat gitsin. Söz sana yeni bir çanta alacağım."

"Aman Tanrım, sen ciddisin!" Fikir garip biçimde kadının aklını çeliyordu, kendisini hasta hissetmesine neden olsa bile.

"Hepsini bırak gitsin," diye tekrarladı Jack.

"Yapamam."

"Yapabilirsin."

Yapabilir miyim?

"Eğer bu yılan derisi çantam olsaydı, bu öneriyi düşünmezdim bile."

"Ama bu eski deri çantan," diye ısrar etti Jack. "Sapı bile kopmak üzere. Sana yenisini alacağımı söyledim."

Bu hareketin altında yatan sembolizm gerçekten baştan çıkarıcıydı. Ama bir çantayı atmak, hem de ihtiyacı olan her şeyle beraber... Bunu nasıl yapardı?

Gerçekte bunların hiçbirine ihtiyacı var mıydı? Belki de yoktu... Fikir 'şaibeli'den 'yapılabilir'e ilerledi.

"Peki. Atacağım. Şunları tut o zaman." Çantasından şekeri, cep telefonunu anahtarlarını ve cüzdanını çıkarttı. "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

Derin bir nefes alarak çantasını denize fırlattı. Çanta bir süre havada uçtuktan sonra zarifçe aşağı düştü ve çok ufak bir ses çıkartarak denizin derinliklerine gömüldü.

SİNİR KRİZİNİN EŞİĞİNDEKİ ÜÇ KADININ MELO-KOMİK HİKÂYESİ!

YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN SUŞİ

Burnu büyük, kaltaklar kraliçesi, Londralı moda editörü Lisa Edwards, 'şahane' terfisinin A kalite partiler, sosyete sayfalarında fotoğraflar ve sonbahar kreasyonlarına jetle uçarak yetişme gibi eylemler içereceğinden emindi.

Fakat bunun yerine, sürgün edildi, hem de tüm o Prada gardırobuyla birlikte! Ve nereye? Son derece şık-olmayan, Dublin moda dergisi *Colleen*'e baş editör olmaya.

Editör asistanı Ashling Kennedy ise tam aksine, bulduğu yeni işle ayakları yerden kesilmiş geziyordu... Ta ki fahiş bedelin kime katlanmak olduğunu öğrenene dek: Lisa Edwards.

Bu arada bir de Ashling'in en kadim, en sevgili kankası Clodagh 'Prenses' Kelly vardı, ki kendisi gerçek bir 'sonsuza-dek-mutlu-yaşadılar' başarısına sahip görünüyordu –ama nedense son zamanlarda öpecek bir kurbağa prens arayışındaydı. Bu üç birbirinden alakasız, eşit derecede doyumsuz kadının arasında bir bağ kurma ihtimali sıfır olabilirdi, tabii eğer 'Sibirya'nın magazinel versiyonu' Dublin dışında bir yerde yaşıyor olsalardı. Üstelik de bu bağı bir kurdular mı dünyayı dağıtacaklardı –özellikle de *Colleen*'in serseri havalı, melankolik, öldüren cazibe patronu Jack Devine da onlarla aynı kavşakta buluşunca.

"Keyes'in her romanı bir öncekinden iyi, yazarlık kariyeri hak ettiği yere hızla yükseliyor. Eğer bu kış sadece bir kadın romanı okuyacağım diyorsanız, o zaman mutlaka bu roman *Yeni Başlayanlar İçin Suşi* olmalı."
-UK Kirkus reviews

"Marian Keyes kendini-iyi-hisset romanlarının kraliçesi. Kalbinizi ısıtacak komedileri onu en ateşli, genç İngiliz yazar yaptı ve Keyes bir neslin sesi oldu."
-Mirror

"Keyes'te her şey her zamanki gibi: Üç kadın mutluluk peşinde."
-Library Journal

"Efsanevi Keyes'ten yine 'neredeyse kendinizi doğrayacaksınız' keskinliğinde yazılmış bir roman... Yüreğinize dokunacak, bol bol güleceksiniz ve öyküdeki beklenmedik gelişmelerle dumura uğrayacaksınız."
-Cosmopolitan

"Her zamanki gibi Marian Keyes yine son sayfaya kadar aklınızı darmadağın ediyor ve sizi çok güldürüyor."
-Company

"Yazıları parlıyor, onun romanlarıyla dünya daha güzel bir yer oluyor."
-Irish Tatler

"Marian Keyes doğuştan bir öykü anlatıcısı. Hoş stiliyle hikâyesi, komedinin sevgi ve şefkatle kaynaştığı yerde sonlanıyor."
-Independent

ARTEMİS

KİTAP 2006 SKB 065344O VGZ

ALFA KAMPANYA KİTAPLARI
2 001124 805128